

Giới thiệu ĐỪNG LỠ HẸN ƯỚC

Thể loại: Lãng mạn

Giữa hai chúng ta chính là từ nhỏ đã bên nhau, em thấy anh lúc còn là con nít, cùng nhau thề non hẹn biển, anh gặp em nơi ồn ào tấp nập, hứa sẽ đi đến cuối đời.

Anh biết không, em không sợ gì cả. Điều duy nhất khiến em sợ hãi chính là em và anh giống như hai đường thẳng giao nhau, chỉ gặp nhau tại một điểm rồi mãi mãi không chạm vào nhau nữa.

Có người hỏi em tại sao lại muốn nhận đau khổ trong khi có thể vui vẻ?

"Vì đau đớn sẽ nhớ lại quãng thời gian vất vả trưởng thành"

Lại có người nói với em rằng vì sao chỉ yêu anh trong khi ngoài kia có rất nhiều người như anh?

"Vì chỉ có anh mang lại cảm giác đặc biệt cho em"

Lại có người hỏi em, vì sao biết rõ đã đánh mất mà vẫn cố chấp kiếm tìm?

"Bởi vì em với anh là người bạn bên nhau từ nhỏ, em yêu anh và anh cũng vậy, dù không gặp lại cũng chỉ muốn lúc anh quay đầu có thể thấy em"

Vì sao chưa từ bỏ? Vì em vẫn còn yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

***Lời tác giả:** Truyện "Đừng lỡ hẹn ước" bản này là chuyển thể từ bên Yulsic sang Nam-nữ nhen! Đọc bản nào cũng được hết, chẳng qua tình tiết có chút khác nhau thôi! Nếu có thể, mọi người cũng ủng hộ cả hai nhé! Cũng như bên Fic kia mình đã nói rõ.

Đây là một câu truyện khác với hình tượng mình từng viết, một câu truyện theo hướng tích cực. Một câu truyện mà mình muốn thử sức, có thể độc giả các bạn không thích với hình tượng của mình viết, nhưng mình sẽ nói rõ một lần nữa!

Mình rất mong các bạn ủng hộ truyện của mình, nhưng không đồng nghĩa là các bạn quá khống chế câu truyện đầu tay của mình. Truyện của mình và các Author khác viết hoàn toàn khác nhau, thế nên các bạn đừng so sánh nhé! Mỗi người có một cách viết khác nhau đấy ạ! Những câu truyện các bạn từng đọc mình không biết các bạn có suy nghĩ gì, nếu quá khác so với truyện mình sắp viết đây, trong quá trình mình viết có thể mình mắc lỗi sai và truyện không như những truyện khác thì các bạn của quay lại và đọc kỹ phần MỞ ĐẦU nhé! Nếu các bạn không hài lòng, một các bạn có thể comment góp ý cho mình, hai là các bạn hãy tạm dừng lại việc đọc truyện của mình nhé!

Cảm ơn các bạn! ^^ Mong rằng chúng ta sẽ hợp tác thật vui vẻ nhé!

*Còn về lịch viết truyện thì mình chưa xác định rõ ràng được, vì mình còn bận khá nhiều việc khác nhau! Hãy cùng nhau chào đón câu truyện này nhé! Mình yêu các bạn! <3

Giới thiệu

Em chỉ ước mình chưa từng gặp nhau, gặp nhau rồi, yêu nhau rồi chúng ta lại trở thành những người chưa từng quen biết. Phải làm sao đây?

Cô là Dương Mạc Nhi, hắn là Vương Triệu Thần. Là hai con người cách nhau một thế giới, thế mà lại gặp nhau sau một đêm say sưa với rượu. Khi ánh mắt hai người giao hòa, cô đã nghĩ đến, anh chính là người cô yêu, còn anh thì sao? Anh yêu cô ấy mất rồi! Vị hôn thê môn đăng hộ đối, còn cô, cũng chỉ là một người mà dân ta thường nói là "kẻ thứ ba".

Họ đã tìm nhau như thế, giữa một đêm sương mờ mịt! Họ tìm nhau chỉ nguyện bên nhau cho dù là một giây cuối cùng. Bởi họ nói, "Yêu nhau thật lòng mới tìm được nhau giữa vạn người tấp nập", mọi thứ vẫn chạy nhảy như thế, riêng hai người họ lại có cảm giác mọi thứ như dừng lại. Thời gian cứ chậm dần, họ đứng nhìn nhau với ánh mắt nhớ nhung, họ đã phá luật của bản thân mình, chỉ để có được nhau! Hôm ấy là một trời thu, tại Hồng Kông, có hai người đứng tại bờ biển, ôm nhau trong nước mắt, tận cùng là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Chân thành nên tổn thương

“Tại sao?” Giọng nói có phần run rẩy, nhưng đã bị Dương Mạc Nhi nén lại, cô không cho phép mình gục ngã trước ván cờ này. Nụ cười của cô, sao lại mạnh mẽ đến vậy? Đã bao lần rồi Dương Mạc Nhi không được khóc, nhưng đến lúc muốn khóc, tại sao nước mắt lại chỉ đọng trong lòng thôi chứ? Thà là nó chảy đi, như vậy mới đỡ hơn là cảm lạnh cười!

“Mạc Nhi, tôi xin lỗi, để nể tình chúng ta từng là bạn rất thân, thế nên tôi muốn nói lời cuối. Cô, chỉ là một con tép riu thôi. Thế xác anh ấy thuộc về cô, nhưng trái tim hướng về tôi, thì cô cũng thừa thải thôi!” Người phụ nữ ngồi đối diện Dương Mạc Nhi khoanh tay cười khinh bỉ với cô, giọng nói cũng tôn lên vẻ kiêu ngạo.

“Tôi nói rồi, cuộc đời này có rất nhiều loại người, như cô, là loại người chuyên đi cướp tình yêu của người khác thì tôi nói cho cô biết, anh ta bỏ tôi để theo cô, thì sau này, hẳn cũng đã cô đi theo người khác thôi! Để giữ chân hẳn bằng cái thai giả, thì tôi khuyên cô bỏ đi, đối với tôi mà nói, cô đang nhặt thứ “rác rưởi” của tôi để “xài” thôi! Giờ thì tôi có hẹn rồi, ở yên đó giữ lấy cái thứ gọi là “tình yêu chân thành” của hai người đi” Có trời mới biết, cô đau thế nào khi nói ra những lời nói đó. Cô mệt rồi, thật sự mệt rồi, cô nên dừng cuộc chiến giành lấy “tình yêu đích thực” này lại thôi.

Khi Dương Mạc Nhi dứt lời, liền lập tức đứng dậy cầm theo túi xách đi nhanh ra khỏi bàn, chân vừa bước khỏi chiếc ghế này giờ ngồi ế ẩm, cô chợt nhớ ra gì đó, liền mở miệng nói với Trương Gia Mẫn.

“Ngày hồ ly tinh, tôi và cô, chưa từng là bạn thân, không có loại bạn thân nào lại đi bò lên giường của người đàn ông của bạn thân mình cả, trừ phi, đó là thứ quăng đi không xài nữa, ít nhất đối với tôi là vậy”

Dương Mạc Nhi đi thẳng ra khỏi quán cà phê ấy, rồi đi bỏ lại một người con gái đang tức đến đỏ mặt, đôi mắt không hề giấu được liềm tròn nhìn theo bóng Mạc Nhi đang quay đầu đi về hướng Tây.

Có lẽ, không ai biết rằng, bản thân cô đã phải trải qua bao nhiêu chuyện trong ba tháng này. Bởi vì, cô chưa từng nói cho ai biết, dù là Lê Vy – người bạn duy nhất còn lại của cô. Cô im lặng giải quyết một mình, cô không thể hiện quá nhiều cảm xúc của mình đối với thế giới bên ngoài kia. Cô là loại người giấu kín tâm tư của mình, không cho phép ai bước vào cuộc đời của mình, vì cô, không muốn chia sẻ nó cho người khác biết, cho dù là một chút cũng không.

Đối với cô, cô không như những người con gái khác, cô không bao giờ để cho người khác thấy sự yếu đuối của mình. Cô sống khép kín đến mức bạn bè duy chỉ còn lại một người, mà người đó lại luôn mang đến những tập nập và ồn ào của cuộc sống, đối lập với cô hoàn toàn.

Hôm nay, khi đang trong say giấc trong chiếc mền đáng yêu của mình thì tiếng chuông điện thoại trên đỉnh đầu reo ồm ồm, đó là một số lạ, Dương Mạc Nhi tiện tay nhấn nghe. Và sau cuộc điện thoại đó, Mạc Nhi tỉnh giấc khỏi cơn buồn ngủ của mình. Là của cô bạn mà thời trung học cô từng rất thân – Trương Gia Mẫn. Đã bao lâu rồi không gặp nhau nữa nhỉ! Có lẽ hơn 6,7 năm rồi cũng nên.

Nội dung không gì nhiều, chỉ là câu nói đơn giản “Bạn trai của cậu, làm tớ có thai rồi”. Đúng là phiền mà! “Bạn trai” mà cô ta nhắc đến là người mà Dương Mạc Nhi yêu sâu đậm từ thời học trung học. Cũng là người mà Gia Mẫn yêu đến điên đầu.

Hai người bạn thân cùng yêu một người, cho dù là tình bạn tốt đến bao nhiêu, thì sau này cũng sẽ rạn nứt thôi. Và rồi nó đã đến, Dương Mạc Nhi đã lường trước được điều đó, cuối cùng thì câu chuyện mà Mạc Nhi lo sợ đã tìm đến cô.

Mạc Nhi lựa quần áo thoải mái cho mình, một bộ áo thun và quần jeans. Và thêm cả một chiếc áo khoác khá dày để ra ngoài trời đang rơi tuyết. Ngược với Mạc Nhi, Gia Mẫn chọn cho mình một chiếc đầm trắng, ba vòng chuẩn được khoe ra. Mạc Nhi không phủ nhận rằng Gia Mẫn quá đẹp, đúng, cô ấy rất đẹp. Nếu ví Gia Mẫn như hoa hồng thì không gì sánh bằng, mặt tròn, mắt to, lại còn xinh đẹp, thời còn học cùng nhau, học tú của Gia Mẫn, ngày ngày chất chồng thư tình của nam sinh.

Đã ví Gia Mẫn là hoa hồng thì phải ví Mạc Nhi như hoa anh túc, thật sự cô đẹp không thua kém Gia Mẫn. Chỉ khác chỗ Gia Mẫn là hoa được nuôi trồng trong nhà kính, tìm như thế nào cũng sẽ thấy, còn Mạc Nhi là loài hoa sống hoang dại, khó tìm! Mạc Nhi rất thông minh và sắc sảo, lại còn xinh đẹp như tiên giáng trần thậm chí lấy được rất nhiều trái tim của nam sinh không thua gì Gia Mẫn. Tiếc là, cả hai lại cùng nhắm vào một người để yêu.

K.J.John – Một nam sinh được nhiều người ái mộ. Hoàn cảnh gia đình tốt đẹp, giàu có, học giỏi, và anh ta, là thần tượng của nhiều nam sinh.

Ban đầu, Mạc Nhi không để ý nhiều, cũng không biết rằng người được anh ta chú ý tới chính là mình. Bởi vì, cô rất ghét loại người như thế, háo sắc và đa tình. Nhưng chuyện gì đến rồi đến, anh ta ngỏ lời tỏ tình với cô, lần thứ nhất cô từ chối, lần hai cũng vậy, cho đến khi cô phát hiện ra, sau những phiền phức anh ấy mang đến cho mình, sau câu nói của Gia Mẫn nói với cô “Tớ rất hâm mộ cậu đấy, được anh ấy chú ý đến, vậy mà còn từ chối á? Tiêu chuẩn cao quá đấy bạn hiền à. Tớ yêu anh ấy đến bao nhiêu, anh ấy lại yêu cậu đến bấy nhiêu, ganh tỵ thật”, lúc ấy trái tim cô rất khó chịu khi nghe Gia Mẫn nói rằng cô ấy yêu John. Và cô phát hiện ra, mình cũng đã yêu John rồi!

Thế nên, khi John một lần nữa ngỏ lời tỏ tình, Mạc Nhi liền đồng ý. Chuyện đó đến tai của tất cả học sinh của trường, kể cả Gia Mẫn, cô ấy chúc phúc cho cô và John, trước đó cô còn hỏi Gia Mẫn rất vớ vẩn “Cậu ổn chứ?” và đáp lại cho cô chỉ là nụ cười miễn cưỡng của cô ấy, cô biết mình đã làm tổn thương Gia Mẫn rồi, nhưng trong tình yêu con gái luôn rất ích kỷ. Gia Mẫn đã đi du học sau hơn một tháng Mạc Nhi và John yêu nhau.

Tình yêu của cả hai người diễn ra trong 4 năm, và đã kết thúc sau hôm nay. Gia Mẫn đã tìm đến cô, và có những câu chuyện bí ẩn sau lưng tình yêu của cô và John. Đúng là ông trời có mắt mà. Thật sự rất đau lòng nhưng vẫn phải nhẫn nhịn.

“Mạc Nhi, cậu đừng ngu ngốc nữa, anh ta yêu cậu chỉ vì về ngoài thôi, cậu không biết hay là giả vờ không biết đây? Những ngày tháng anh ta bỏ cậu đi làm ăn, cậu nghĩ là anh ta làm ăn thật sao? Không đâu, anh ta đi tìm tở đấy, tìm tở để ân ái, để làm chuyện “ấy” thôi! Cậu không hiểu sao? Tở có thai rồi, buông tha cho anh ấy đi, anh ấy chỉ yêu thể xác của cậu thôi. Trái tim thì sao? Là thuộc về tở. Lúc bên cạnh tở, anh ấy luôn nói yêu tở, luôn mua quà cho mình, còn những món quà cậu cảm, là thứ tở đã xài qua, chẳng hạn như, chiếc đầm đen cậu mặc trong buổi sinh nhật của anh ấy. Sau mọi thứ, anh ấy chỉ yêu cậu vì về ngoài. Nhưng tiếc thay, người con gái mạnh mẽ không hợp với người đàn ông yếu đuối, cậu nên tìm bờ vai khác đi, cậu không hiểu sao? Tình bạn của chúng ta kết thúc rồi, chúng ta không còn là những đứa trẻ với tình yêu đầu nữa đâu. Cậu quá mức bình tĩnh và thông minh, không hợp với anh ấy đâu, xin cậu đấy, từ bỏ anh ấy xem như là mở đường cho tương lai cho cả hai.” Những lời nói ấy, đã nói rõ cho tình yêu 4 năm của cô và John. Gia Mẫn đã thẳng thắn nói hết thì không có gì cô không đồng ý.

Đúng, cô ta nói đúng, mở đường cho cả hai. Là tự mình cô đa tình, là cô giả vờ không biết, là cô tự lừa dối bản thân. Cô sai rồi, cô đã quá chân thành cho một tình yêu vô nghĩa, vậy thì kết thúc thôi.

Cà phê lúc mang ra rất nóng và thơm ngon, đến khi nguội rồi, vừa đắng lại còn rất khó uống. Cũng như tình yêu của cô, ban đầu rất đậm thắm, rất sâu đậm, đến cuối cùng nó lại tàn đi và đau đớn.

Cứ cho là em không biết đi, em quá mất chân thành với tình yêu của chúng ta nên em tổn thương, giờ thì anh tự do rồi, em đã bước đi, không ngoảnh lại nữa. Cho dù là thế nào người cuối cùng anh chọn cũng không phải là em, em chọn rút lui không có nghĩa em hèn nhát, mà em biết điểm dừng cho mình.

Một mình cô bước trên con đường quen thuộc ấy, tuyết vẫn rơi như thế, cảnh vật vẫn yên lặng như thế, vậy mà lòng người thay đổi rồi.

Mạc Nhi, cô cũng thay đổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đoạn phim mờ ám

Khi Lê Vy đang trong quá trình say sưa mơ màng của mình thì bị tiếng chuông nhà phá đám.

Chỉnh sửa lại nhan sắc một chút, Lê Vy bước ra cửa nhà một cách chậm rãi và lão đạo, còn cái chuông chết tiệt kia cũng không im lặng được, nó cứ lên tiếng mãi, xem ra người bấm chuông rất không nhẫn nại.

“Mạc Nhi” Lê Vy mỉm cười nhìn người đứng ngoài cửa, chào hỏi. Lê Vy cũng không ngạc nhiên gì mấy, chỉ có Mạc Nhi mới có thể bấm cái chuông muốn nát như thế.

“Này, lần sau cậu còn để tở đợi lâu, nhất định tở sẽ đánh gãy chân cậu” Mạc Nhi không nhẫn nại liền lách qua người Lê Vy đi vào sofa ngồi.

Đóng cửa lại, Lê Vy cũng nói gót Mạc Nhi ngồi xuống sofa. Khi cả hai cùng ngồi vào một chiếc ghế, Lê Vy liền dựa đầu vào vai Mạc Nhi, mắt nhắm mắt mở nhìn về phía trước.

“Sao vậy? Tiểu Nhi à, giận ai nữa sao? Lại tìm mình trút giận, đúng là thật hiếm có mà, là ai chọc giận bạn yêu tở đây?” Lê Vy nhận ra Mạc Nhi bức bối, có lẽ đã bị ai chọc giận rồi.

“Chúng tở chia tay rồi!” Dương Mạc Nhi lạnh giọng tuyên bố

“Sao?” Đúng là sốc mà! Lê Vy vừa nghe Mạc Nhi nói xong liền bật dậy nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh băng của cô ấy.

“Là tở đề nghị” Mạc Nhi mỉm môi khăng định với câu hỏi của Lê Vy.

“Nhưng cả hai đang yên lành mà? Rốt cuộc là chuyện gì thế?” Lê Vy gần như bị ai đó lấy vật nhọn đâm thẳng vào tai, cô đang nghe chuyện của người khác phải không? Nhưng không phải, là chuyện của người bạn tốt của cô, là của Dương Mạc Nhi.

“Trung Gia Mẫn” Mạc Nhi chỉ nói duy nhất một cái tên ấy.

Đúng là chỉ có bạn thân mới hiểu nhau, Mạc Nhi chỉ nói như thế, Lê Vy ít nhiều cũng đã hiểu mọi chuyện. Lê Vy biết, bản thân Mạc Nhi rất mạnh mẽ và cứng rắn, cho dù là phong ba bão táp có cuốn Mạc Nhi đi đâu, nước mắt cũng không rơi. Mạc Nhi không bao giờ gục ngã bởi những thứ ngoài kia. Từ khi ba mẹ Mạc Nhi qua đời, lần cuối Lê Vy thấy cô ấy khóc chính là lần ấy, lúc đó, cả hai người vừa tròn 15 tuổi. Vì sự cố an ninh của khu nhà trọ, nên lửa bốc cháy từ nhà này sang nhà khác, lấy đi hơn 10 sinh mạng trong khi trái tim mỗi người vẫn đang đập rất mạnh mẽ.

Một vụ cháy kinh hoàng. Xác người mọi nơi, phải nói là rất kinh khủng, người bị cháy đến mức đen sạm như dung nham chạm phải nước, cũng có người

bị cháy mất cả tóc, chỉ còn lại xác xơ của nó. Lúc đó Mạc Nhi sang nhà Lê Vy chơi thì nghe tiếng la hét “Cháy rồi”, lúc ấy, mọi thứ đã sụp đổ trước mặt Mạc Nhi, thi thể của ba mẹ Mạc Nhi nằm ngay trước mắt cả hai người được các bác sĩ chuyển đi, nước mắt cô ấy cứ chảy, chảy mãi đến khi Mạc Nhi ngất lịm đi.

Nghĩ đến đây, Lê Vy mắt đầm ướt, liền tay siết chặt lấy Mạc Nhi. Lê Vy đã từng nghĩ, tình yêu của Mạc Nhi và John sẽ luôn đẹp hơn tất cả mọi người, sẽ không bao giờ có hồi kết. Nhưng Lê Vy đã lầm, vì một phút lỗi lầm mà mọi thứ thay đổi. Lê Vy rất mong Mạc Nhi hãy cho mình một lần được tự do khóc, khóc thật lớn, như vậy cô cũng yên lòng, nhưng Mạc Nhi vẫn bình thản đến thế! Vẫn im lặng đáp trả cái ôm của Lê Vy, mắt vẫn khô ráo, chưa hề ướt át như đôi mắt hiện tại của Lê Vy.

“Mạc Nhi, nếu như lúc ấy mình xuất hiện kịp thời, ngăn cản cậu không được chấp nhận lời tỏ tình của tên khốn ấy, thì bây giờ, chắc là cậu đang hạnh phúc rồi, chỉ tiếc, lúc ấy tớ đang ở nước ngoài không giúp được cậu” Lê Vy mắt đầm lệ nói với Mạc Nhi, giọng có chút nghẹn ngào.

“Vy Vy à, đừng khóc nữa, cậu biết không? Bản thân tớ cũng rất mệt mỏi, cũng muốn thử một lần khóc thật lớn như bao người con gái khác, nhưng mỗi khi muốn khóc, nước mắt lại chảy ngược vào trong, thật sự tớ rất khó chịu, tớ rất muốn khóc” Mạc Nhi nhắm mắt lại, nói tiếp “Hoặc là, có lẽ tớ đã không yêu John nhiều như tớ tưởng”

Một Dương Mạc Nhi lý trí, tạo nên một con người bình tĩnh và thông minh.

Không yêu thật lòng sao?

Vậy tại sao, khi bên cạnh John, Mạc Nhi lại có cảm giác an toàn đến thế?

Tại sao khi môi chạm môi, tim lại đập nhanh như thế?

Nếu không yêu thật lòng vậy thì là gì đây?

Chẳng lẽ, cảm xúc của cô bị điên rồi sao?

Trời sắp tối, Mạc Nhi ở lại cùng Lê Vy đêm nay. Khi cả hai đang dọn cơm, điện thoại Mạc Nhi vang lên từng hồi theo tiếng nhạc vui nhộn của cô. Màn hình điện thoại nhấp nháy cái tên “John” gắn thêm một cái icon đáng yêu cạnh bên. Mạc Nhi nhăn trán lại, ra vẻ không thích, có ý muốn bắt máy thì Lê Vy giựt lấy, nhanh chóng nhấn nút nghe rồi bật loa lớn.

“Mạc Nhi, cảm ơn em đã bắt máy” Giọng Anh chuẩn của John mừng rỡ bên đầu dây kia.

“Này thì cảm ơn, tôi nói cho anh biết, anh hại ai thì hại, anh yêu ai thì yêu, đừng có mà liên quan đến Mạc Nhi nhà bà đây nữa, còn cái cô Gia Mẫn đề tiện kia nữa, cho dù có bầu có thai thì tôi đây nói nhá, ở nhà lo liệu đi, có khi ngày nào cái bụng của cô vẫn phẳng lì đấy, nếu cả hai còn quấy rối đến Mạc Nhi nữa, thì bà đây không khí phách nữa, tôi sẽ cầm dao đến tận nhà mổ ruột gan các người cho mèo ăn chó gặm, cho dù ở tù tôi cũng sẽ làm” Lê Vy tung một lèo lời nói của mình, ngăn cho bên kia lên tiếng, đã như thế, vừa nói xong, Lê Vy liền cúp máy.

Cứ sau vài phút, điện thoại Mạc Nhi lại nhấp nháy cái tên ẩn hiện “John”, Lê Vy rất bức bối, nên thuận tay tắt nguồn luôn chiếc điện thoại đang hoạt động của Mạc Nhi.

Khi mọi thứ tĩnh lặng, cả hai người ngồi vào bàn ăn thưởng thức tay nghề của nhau, vừa ăn lại vừa cười với những câu chuyện được kể. Nhưng ẩn sâu bên trong tiếng cười ấy, có người con gái đang cô độc đến tận cùng.

Cứ như vậy đi, cuộc sống một lần nữa được trống trải, có thêm người càng chật, Mạc Nhi càng khó chịu. Thế giới của cô vốn đã ít người, giờ thì cả John và Gia Mẫn đã bước đi ra khỏi thế giới của cô, như thế thế giới của cô lại càng trở nên cô đơn hơn.

Ở một nơi khác, một không khí nóng bỏng của hai đôi tình nhân sau một mà kích tình thì người con gái một môi gục đầu trên vòm ngực của người đàn ông. Bàn tay của người đàn ông không yên phận cứ vuốt ve cái lưng nõn nà của người phụ nữ. Người phụ nữ ấy không ai khác chính là Gia Mẫn, còn người đàn ông kia là John. Gia Mẫn thở hổn hển, trên trán còn đọng lại vài giọt mồ hôi sau màn vận động của cả hai. Cô cố điều hòa lại hơi thở của mình và chỉnh sửa lại tư thế nằm.

“Đồng Đồng, đừng giận em nữa, vì yêu anh nên em mới như vậy”

Đồng Đồng mà Gia Mẫn nhắc đến chính là John. Tên Trung của hắn chính là Khương Thiên Đồng.

“Mẫn, tôi nói với em rồi, giữa tôi và em chỉ là quan hệ nhu cầu sinh lý của nhau thôi. Em cũng biết, tôi nói “yêu” cô ta vì điều gì mà” Thiên Đồng thẳng thừng nằm đè lên người Gia Mẫn, bàn tay không yên phận chạy dọc xuống phía dưới.

“Thiên Đồng... đừng, em mệt... nhưng anh quên là lần đầu của em là anh sao? Cho dù không yêu cũng được, nhưng anh cũng đừng rời xa em” Gia Mẫn ngừng lại một hồi lâu mới nói tiếp “Đồng Đồng... Mạc Nhi dù sao cũng là bạn em, anh không thể bỏ qua sao?” Gia Mẫn thở hổn hển với hành động của hắn.

“Không, nếu em dám nói bất lý lời nói nào cho cô ta nghe, tôi sẽ đánh gãy ba chân* của em” Thiên Đồng cảnh cáo Gia Mẫn, anh không hề giấu diếm suy nghĩ của mình, anh bịt miệng Gia Mẫn bằng môi, không cho cô nói lời nào.

*Đánh gãy ba chân theo mình biết thì có nghĩa là một người phụ nữ có hai cái chân nhưng trong tình yêu xuất hiện thêm một cái chân nữa nên được gọi là

ba chân, có thể hiểu đánh gãy hai chân của người phụ nữ và có một cú đau đớn trong một tình yêu.

“John...” Gia Mẫn thở một cách khó khăn.

“Hét lớn lên cho tôi” John dướn người lên, đâm thẳng vào người Gia Mẫn.

Một nam một nữ, pha lẫn những tiếng rên mê người làm tăng nhiệt độ căn phòng lên. Họ thay đổi từng động tác này sang động tác khác. Người con gái đau đớn rên rỉ vì sung sướng, người đàn ông gầm lên một tiếng song ngã nằm lên người phụ nữ.

Nửa đêm, ánh đèn đường bật sáng. Có nhà còn sáng đèn, có nhà lại sống theo bóng tối. Trong số nhà đó, có một người con gái đang ngồi trong bóng tối, im lặng, ngẩn ngơ ngồi một góc, Mạc Nhi chờ dần nhìn về một phía, trong đầu cô chỉ có một người – John.

Mạc Nhi nhớ lại những kỷ niệm đã qua, những hồi ức đẹp đẽ đến mức khiến cô cười khổ. Cô biết rồi, biết vì sao mình không thể khóc, biết vì sao cô đau khổ nhưng lại mỉm cười! Vì... John phản bội cô, cô đã biết trước, John vì sắc đẹp của cô nên mới tiếp cận cô, cô biết cả... John chưa hề yêu cô thật lòng!

Mạc Nhi không phải cho người theo dõi, cũng không phải do mình tự tay bắt quả tang. Mà chính là ông trời thương cô, cho Mạc Nhi thấy được qua một lần trong điện thoại của anh, cô không phải coi lên, bởi vì trước đó cô hoàn toàn tin tưởng vào tình yêu anh mang đến.

Lúc ấy, John lấy điện thoại công ty gọi cho Mạc Nhi nói rằng anh để quên điện thoại và tài liệu quan trọng trong phòng làm việc nên nhờ cô mang đến. Trong lúc đến công ty của anh, điện thoại anh reo lên, cái tên hiển thị là Trương Gia Mẫn, tin nhắn không dài nhưng cũng không ngắn, đủ để hiểu rõ ý của người muốn truyền đạt: “Anh yêu, đêm qua anh rất nhiệt tình, chỉ tiếc là mấy lần trước em không quay lại!” kèm theo chính là một đoạn phim một người phụ nữ ngồi lên dưới vùng bụng của người đàn ông, góc quay rất rõ, dễ dàng nhận ra người phụ nữ chính là Trương Gia Mẫn, người đàn ông kia là John.

Mạc Nhi vô tình bấm vào xem, điện thoại anh không để bất kỳ mật khẩu nào cả, thế nên cô vào xem cũng rất dễ dàng. Đoạn phim quay trọn vẹn chỉ 4 phút, 4 phút của đoạn phim đã nói rõ, là một màn kịch tình của đôi tình nhân ấy.

Tiếng rên rỉ của người phụ nữ rất lớn, thể hiện như rất sung sướng, còn người đàn ông thờ nhanh. Cả hai cơ thể hòa vào nhau, tiếng rên rỉ dâm dăng của Trương Gia Mẫn khiến cô muốn nôn khan.

Từ ngày đó Mạc Nhi cũng đã hiểu, cô hiểu vì sao John chưa từng chạm vào cô rồi. Mạc Nhi có thể nhìn rõ cơ thể Gia Mẫn, một cơ thể rất đẹp, rất đầy đặn. Người con gái như cô còn mê mẩn hưởng chi là một người con trai có sinh lý bình thường!

Mấy lần trước?

Vậy tức là... không chỉ riêng đêm qua mà còn nhiều đêm sao? Đúng, đêm qua anh không ở nhà, anh nói anh bận, bận? Bận làm tình? Mạc Nhi cười khổ, đúng là đồ khốn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Giác mơ theo cô nhiều năm

Dương Mạc Nhi nhớ lại những đoạn phim cô đã từng xem, thật sự rất kinh tởm, những tiếng rên rỉ và lời nói dâm tục của họ nghe rất khó chịu. Dương Mạc Nhi xem không ít phim Trương Gia Mẫn gửi qua, lần nào cũng chỉ trọn vẹn 4 phút. John cũng chưa từng phát hiện, vì khi Trương Gia Mẫn nhắn cho John, luôn nhắn hai lần, chỉ duy nhất lần đầu là như thế kia, những lần sau đó, Trương Gia Mẫn để lại một tin nhắn: “Yêu anh mỗi ngày”.

Thế nên, Dương Mạc Nhi tận dụng lấy nó xem như... tin chưa đọc! Lấy cái tin thứ hai làm bìa đỡ đạn cũng hay đó chứ! Là một Dương Mạc Nhi thông minh như thế, khiến người khác tin tưởng không phải chuyện khó.

Dương Mạc Nhi cũng từng đọc qua một tin nhắn của Trương Gia Mẫn thế này: “Đêm qua anh nói không yêu Mạc Nhi thật sao? Là thật sao? Vì cô ấy đẹp thôi sao? Vậy anh yêu em?”

Mạc Nhi mỉm cười đau khổ, nước mắt cứ đọng mãi chẳng rơi, cô muốn khóc, nhưng sao không được?

Mạc Nhi lại nhớ về lời chia tay của mình, chỉ trọn vẹn gửi một hình icon mặt cười mỉm và dòng tin nhắn: “John, cảm ơn anh cho em một quãng thời gian đẹp! Chia tay thôi”

Thật nực cười mà!

Biết hẳn lừa dối cô, lòng vẫn cứ nhói đau như thế, nhưng vì sao? Vì sao nước mắt vẫn chưa hề rơi lấy một lần! Tại sao? Biết rõ rằng mình rất đau khổ, rất cô đơn, nhưng đối với sự việc này, như là cô đã trải qua rất nhiều lần chứ không phải như lần đầu? Cảm giác này là sao?

Rất đau, rất nhớ, rất cô đơn, nhưng lại rất bình thản với sự việc!

Dương Mạc Nhi hiểu rõ lòng mình, nhưng lại không nhìn ra tình cảm thật sự!

Mạc Nhi đã mất đi rất nhiều thứ, rất nhiều mà hiếm ai vượt qua được. Cuộc đời của cô là một đường thẳng, luôn chỉ nhìn về phía trước, không bao giờ ngoảnh lại, vì cô không cho phép bản thân mình yếu đuối, cô không cho phép bất kỳ ai lay động được nội tâm của mình, kể cả là Lê Vy.

Mạc Nhi sau một hồi ngồi thần thờ, cô rót một cốc nước uống rồi trở về phòng. Trên chiếc giường lớn, Lê Vy đang nằm xoay lưng lại với cô, Mạc Nhi biết, có lẽ cô nên làm phiền Lê Vy ngày hôm nay rồi, cô cần ở tạm, bởi vì căn nhà cô và John đang ở thuộc quyền sở hữu của anh ta chứ không phải cô.

Đi tới cạnh giường, Mạc Nhi vịn nhỏ đèn ngủ lại, để tránh ánh hưởng Lê Vy chói mắt và có giấc ngủ không ngon. Cô nhẹ nhàng ngồi lên giường, đắp kỹ lại chăn và chỉnh sửa lại một chút rồi lại chìm sâu vào giấc ngủ của mình.

Bầu trời nổi giông, trút mưa ào ào như đang trừng phạt những kẻ làm người không xứng. Có một đứa bé gái đầu đó chạy từ chân cầu đến giữa cầu, nhảy xuống nước. Rồi đầu đó có tiếng súng lúc gần lúc xa, những giọt mưa cứ mặc kệ đời mà tuôn. Trời bỗng chuyển sáng, có một bàn tay nắm chặt một bàn tay, chạy rồi lại chạy. Tiếng chân ồn ào, tiếng súng đùng đùng nổ lớn. “Đi đi, nhanh lên”

“A” Mạc Nhi choàng tỉnh dậy sau một giấc mơ.

“Mạc Nhi” Lê Vy bị giật mình theo bởi tiếng hét của Mạc Nhi.

Cả người Mạc Nhi đầm đìa mồ hôi, tóc dính bết vào hai bên má, cả người nóng hừng hực như vừa bị hỏa thiêu, cô thở hổn hển rồi lại trừng mắt nhìn về phía trước. Đến khi Lê Vy đặt tay lên bờ vai đang theo nhịp thở phập phồng của mình thì Mạc Nhi mới giật mình trở về thực tại.

Mạc Nhi cầm chiếc điện thoại lên, 5 giờ 45 phút. Lại là số giờ đó, và là giấc mơ đó. Đó là một giấc mơ theo Mạc Nhi đã lâu rồi, lần nào choàng tỉnh cũng là khoảng thời gian nhất định ấy, 5 giờ 45 phút.

“Cậu lại mơ thấy nó sao?” Lê Vy lo lắng hỏi thăm.

“Ừ, thôi cậu ngủ tiếp đi, tớ đi uống nước” Mạc Nhi nói xong liền đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Lê Vy nghĩ có lẽ Mạc Nhi không gì nghiêm trọng, liền nằm xuống, đánh một giấc tiếp theo.

Dương Mạc Nhi với tay lấy chiếc bình thủy tinh rót nước vào ly, bất giác nhớ lại giấc mơ đó. Nó chỉ là thoáng qua, không có chi tiết, giấc mơ Mạc Nhi thường mơ, luôn xuất hiện và nó luôn làm Mạc Nhi tỉnh giấc khi mặt trời sắp lên núi.

Một giấc mơ, như thực, như mơ. Không phân biệt được đâu là hiện tại và đâu là giấc mơ.

Điện thoại vang vài hồi chuông nhạc ngộ nghĩnh, vừa sắp sáng ai lại gọi vậy? Nhìn cái tên hiển thị, Mạc Nhi liền bắt máy.

“Dương Mạc Nhi, thời gian nghỉ phép của cô đã kết thúc rồi, mau quay về làm việc thôi” Đầu dây bên kia gấp gấp nói, giọng rất khàn, cho thấy đó là một người đàn ông đã quá tuổi trai tráng.

“Được rồi, 7 giờ tôi có mặt đây, nhưng giám đốc à, dù sao trong phòng làm việc chúng ta vẫn còn rất nhiều nhân tài ngoài tôi cơ mà, cứ hỏi tôi mãi thế?” Dương Mạc Nhi vừa thỏa hiệp với người bên kia, liền quay sang trách móc.

“Haizz, cô không biết đấy thôi, các buổi diễn thời trang sắp rồi tung rồi đây! Đúng là có rất nhiều nhân tài, nhưng Mạc Nhi à, cô và Nhiếp Thâm đều xin nghỉ vào những lúc thế này, thì nhân tài cũng xem như vô ích. À mà và lại, gần đây có vị tổng giám đốc bên công ty Shine rất muốn xem bộ váy “Hoa nở” do cô thiết kế, và đặc biệt yêu cầu nó được trình diễn trong buổi thời trang sắp tới, anh ta còn muốn có đến” Người đàn ông nhằn nại nói lại những lịch trình của thời gian qua.

“Được rồi, tôi sẽ qua đó để xem lại tình hình, dù sao “Hoa nở” của tôi không phải để trình diễn, ông biết điều đó mà, giám đốc Hòa” – Mạc Nhi lục kiếm vài miếng ăn lụn vụn trong tủ lạnh ra, vừa ngâm vừa nói.

“Mạc Nhi, hay là cô tới đây rồi chúng ta cùng bàn? Cô thấy sao?” Người đàn ông Dương Mạc Nhi gọi là Hòa kia liền nhanh chóng đề nghị.

“Được, nhưng không có nghĩa tôi sẽ đồng ý” Mạc Nhi lạnh lùng nói.

“Rồi cô sẽ đồng ý, vậy nhé! Gặp cô sau” Ông Hòa nói xong liền cúp máy, cứ như sợ Mạc Nhi đổi ý.

Dương Mạc Nhi cười khỏ, đúng là mệt mỏi, nghỉ chỉ được vài bữa mà lại phải đi làm rồi! Chán thật, đáng ra cô phải ở lại Brazil thêm vài ngày thì hay biết mấy! Vừa về chưa được một tuần lại phải đi làm, nếu chịu ở lại, có lẽ sẽ không xảy ra những câu chuyện như thế.

Mạc Nhi nhớ đến lúc cô và Lê Vy còn nhỏ. Cả hai đều rất thích thiết kế thời trang, mỗi lần cùng nhau mua búp bê, họ lén lấy khăn tay của ba mẹ làm váy cho công chúa búp bê. Họ vẽ những bức tranh với những bộ váy dạ hội trông rất ngộ nghĩnh, rồi đôi khi họ vẽ bậy lên sàn nhà và tường nhà, đều bị mẹ của Lê Vy la mắng, nhưng họ cười khúc khích thom vào má của bà, liền đó bà lại cười rồi nhanh chóng thức giục cả hai lau sạch.

Nhưng khi lớn rồi, lúc định hướng được mình phải làm gì, chỉ còn mình Mạc Nhi chọn ngành thiết kế thời trang, Lê Vy thì lại chọn ngành nhân viên văn

phòng.

Mạc Nhi còn nhớ đến một thời, khi đó cô và Lê Vy, họ cùng nhau đi đến khu trung tâm mua sắm, cứ chạy hết cửa hàng này đến cửa hàng nọ, thử hết váy này sang váy kia vẫn không lựa được bộ váy yêu thích. Cho đến khi họ mệt nhừ, cả hai người họ đi ngang qua một cửa hàng, có một bộ váy rất đẹp, ít nhất đối với Mạc Nhi là vậy.

Bộ đầm đen huyền được trang bị thêm những phụ kiện cơ bản như vòng cổ, nón hay cả giầy xách trên tay cô người mẫu Ma-đơ-can. Nhưng cái khiến Mạc Nhi mê người chính là cách thiết kế. Bộ váy đen đó thích hợp cho đi dạ hội, cổ áo tròn, trông rất mê người. Từ thân váy đến chân váy, toát lên một lớp vải trong màu đen, bên trong thì Mạc Nhi không được khám phá, vì nó không phù hợp với size người cô, nên Mạc Nhi chỉ đứng nhìn nó, cách một lớp kính dày, Mạc Nhi mong, mong một ngày cô có thể thiết kế như người đã làm ra nó. Mạc Nhi thật sự rất thích.

Mạc Nhi càng nhìn, cô càng cảm thấy cái váy đó quá mức quen thuộc, như là đã từng thấy nó ở đâu rồi thì phải, nhưng cô không nghĩ ra là nó từng gặp ở đâu cả. Đang thất thần thì Lê Vy vỗ vai Mạc Nhi, khiến cô giật mình khỏi suy nghĩ của mình.

“Oa... đẹp thật đó! Tiểu Nhi à, cậu thích nó lắm hả?” Lê Vy cũng bị nó thu hút.

“Tớ chỉ đang xem cách thiết kế” Mạc Nhi mỉm cười trả lời.

“Ài ya, Mạc Nhi à, đi chơi mà cũng nghĩ được, nhưng nó đẹp thật đấy, tớ muốn mặc thử, nhưng tiếc size không vừa! Chán thật, này đi thôi!” Lê Vy bĩu môi, quay đầu đi.

“Vy Vy, bạn yêu của mình, cậu thích chiếc đầm đó á?” Mạc Nhi khoác vai Lê Vy.

Lê Vy cười cười nhìn Dương Mạc Nhi, ra vẻ gật đầu.

“Đẹp như thế, đương nhiên bị mê hoặc rồi”

“Thế này nhé! Khi tớ là một nhà thiết kế, tớ nhất định sẽ may một chiếc đầm đẹp nhất, sẽ may nó thật cẩn thận và sẽ cho nó đi vào lịch sử thế giới, và nó tớ sẽ tặng cậu, một bộ váy, tặng cậu, làm quà cưới” Dương Mạc Nhi ghé vào tai Lê Vy thì thầm.

“Cậu làm được rồi hãy tính đi nhé! Tớ đợi đấy!” Lê Vy lắc đầu cười.

Đúng như lời Dương Mạc Nhi đã hứa, cô đã thiết kế được bộ váy “Hoa nở”, nhưng nó chưa bao giờ được ra mắt trước công chúng, đúng như Mạc Nhi đã từng hứa, cô sẽ tặng nó cho Lê Vy. Bộ váy đẹp nhất mà Dương Mạc Nhi từng thấy, tuy rằng đó là bộ váy chỉ số người xem đếm trên đầu ngón tay. Trừ ông Hòa và Niep Thâm ra, thì chẳng còn ai biết đến nó. Giờ thì hay rồi, vị giám đốc của công ty nào đó, cũng hay luôn tin này. Nhất định là ông Hòa nói.

7 giờ đúng, không sớm không trễ 1 giây. Dương Mạc Nhi đến đúng giờ của mình. Luôn luôn là vậy, Mạc Nhi chưa bao giờ đi trễ, chỉ là nghỉ phép nhiều thôi! Có thể nói trên thế giới này, kiếm được người như Mạc Nhi phải nói là rất khó. So với những người con gái khác, Dương Mạc Nhi được bao bọc bởi một vẻ đẹp thuần khiết, một vẻ đẹp tự nhiên, cho dù phần không dính mặt, cô vẫn xinh như thế.

Mạc Nhi luôn thích làm theo ý của mình, cô rất ghét cảm giác bị người khác dắt mũi, cho dù là sếp hay cả người lớn hơn cô. Vì Dương Mạc Nhi như thế, người khác nhìn vào cô lẽ họ luôn cho rằng Mạc Nhi là một người lập dị, kiêu ngạo, nhưng thật chất ra, Mạc Nhi hơn hẳn những người đó. Cô là Dương Mạc Nhi – một nhà thiết kế gần như cả thế giới ai cũng biết đến!

“Mạc Nhi, cô đến rồi!” Ông Hòa Thái Bằng mừng rỡ rót nước mát khi thấy Mạc Nhi bước vào văn phòng của mình, khi Mạc Nhi vừa bước vào công ty ông xin việc, ông luôn cho rằng, cô cũng chỉ như những nhà thiết kế khác. Nhưng rõ là ông đã sai, nếu không nhờ có Dương Mạc Nhi, có lẽ công ty của ông hiện tại đã rơi vào danh sách “mất khách” rồi!

“Chính ai cho người đó biết bộ váy “Hoa nở” của tôi?” Giọng nói lạnh lùng không thể không làm người khách lạnh sống lưng, mặc dù đã bật máy sưởi, nhưng lời nói của Dương Mạc Nhi đã khiến căn phòng như chìm vào băng giá.

“Mạc Nhi, thật xin lỗi cô! Vì tôi thấy dù sao bộ váy đó cô cũng không cho ra mắt, thậm chí cô chỉ làm xong rồi để đấy, thế nên, tôi rất muốn nó đi vào thị trường, bởi vì tôi nghĩ nó sẽ khiến tất cả mọi cô gái phải mê mẩn” Ông Hòa đỏ mặt hời hợt, vừa nói vừa nhìn về phía Dương Mạc Nhi.

“Tôi có nói là không dùng đến nó? Nhưng tổng giám đốc, dù sao đó cũng là quyền riêng tư của tôi, tôi đã nói rõ với ông rồi, từ ngày tôi xin vào phòng vẽ” Mạc Nhi nhấn mạnh nói, cô mất kiên nhẫn thế nên giọng nói cũng lớn theo.

“Được rồi, tôi biết rồi! Nhưng cô thử cho bộ váy vào thị trường xem, cứ thử như...”

“Tổng giám đốc, đối với tất cả bộ váy tôi thiết kế, tôi đều cho nó theo hướng của ông, riêng bộ “Hoa nở”, tôi không bao giờ cho nó đến với thế giới ngoài kia. Tôi dành nó cho một thứ quan trọng hơn” Dương Mạc Nhi trả lời một mạch, rất rõ ràng, giọng nói không nhanh không chậm.

Ông Hòa bắt lực lắc đầu, chỉ còn cách khuyên nhủ.

“Mạc Nhi, tôi biết tính cô trước nay nói một là một, hai là hai, nhưng cô không thấy lạ sao? Bản thân tập đoàn Shine từ đó giờ chưa bao giờ hợp tác hay thậm chí không quan tâm đến ngành thời trang, chỉ từ khi cô được nổi tiếng với những bộ thiết kế “Huyền ảo”, “The Honest” hay cả “Tươi đẹp”, những bộ váy ấy lọt vào mắt xanh khá nhiều người, nhưng lại không ngờ lại có cả Shine! Mạc Nhi, thật sự cô không thấy lạ sao?” Ông Hòa kiên quyết giải

thích.

“Giám đốc, tôi rất không hiểu, nổi tiếng thì sao chứ? Tôi vẫn không muốn đưa “Hoa nở” ra thị trường, còn nữa, cho dù là Shine gì đó có lạ hay không, tôi không quan tâm, bởi vì, tôi không phải nhân viên của họ, và tôi không muốn hợp tác” Mạc Nhi dứt lời, liền ngay lập tức đứng dậy đi ra khỏi văn phòng.

Ông Hòa lắc đầu thở dài, liền sau đó nhấn một dây số báo cáo.

“Xin lỗi, hiện giờ giám đốc chúng tôi rất bận” Bên đầu dây kia nhắc máy rất nhanh chóng.

“Cô có thể chuyển lời giúp tôi không? Nói với tổng giám đốc các cô rằng cô Dương không thể khuyên răn được, cô ấy kiên quyết không ra mặt” Ông Hòa tay bóp hai bên lông mày, nói.

“Tôi sẽ giúp ông chuyển lời” Cô trợ lý nói là làm liền, thông báo ngay cho người ngồi cạnh cô.

“Tổng giám đốc chúng tôi muốn gặp cô ấy”

“Hả? Sao?” Ông Hòa ngạc nhiên hết sức, hồi lâu mới lắp bắp nói “À, được được, ngày mai 8 giờ được chứ?”

“7 giờ” Giọng nói này không phải của cô trợ lý ban nãy nữa, mà là của vị tổng giám đốc kia.

“Nhưng, ngày mai 7 giờ tôi bận rồi thưa ngài” Ông Hòa đúng là rõ khô, ban nãy chảy mồ hôi lạnh không nhiều, giờ thì như mới tắm.

“Tôi hẹn gặp cô Dương, không phải ông” Vị tổng giám đốc ấy vẫn giữ nguyên giọng nói lạnh lùng.

“À, vâng được rồi!” Ông Hòa gật đầu liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chỉ là rất quen mắt

Đúng là cuộc đời, xui xẻo là cả ngày xui xẻo, may mắn là cả ngày may mắn! Cũng như ông Hòa, vừa chỉ hét ớn lạnh với Mạc Nhi, giờ lại với giám đốc bên Shine. Ông chống cánh tay lên bàn, hai bàn tay cuộn lại áp lên trán thở dài mệt mỏi.

Mạc Nhi vừa về lại phòng làm việc của mình lại nhận được tin nhắn của thư ký giám đốc Hòa, nói rằng ngày mai 7 giờ giám đốc bên Shine muốn gặp cô!

Gỡ cặp kính đen to, đặt trên bàn liền trong đó nhấn mặt quay người mở cửa đi ra ngoài, cửa phòng đóng một cách mạnh mẽ, như muốn gây đôi.

“Giám đốc” Mạc Nhi bực bội quát thẳng mặt ông Hòa.

Chỉ có điều, ông Hòa đã ra ngoài rồi. Ban nãy vào cô không để ý thế nên cứ một mạch nói, đến khi bình tĩnh rồi mới phát hiện ra mình như tự làm nhảm.

Cố gắng lấy lại vẻ mặt thường ngày, liền sau đó đi ra ngoài, trở về phòng làm việc. Tay nhấn điện thoại bàn gọi cho trợ lý riêng của mình.

“Trợ lý Lâm, đưa cho tôi tài liệu của ba bộ vừa được ra mắt do tôi thiết kế”

“Vâng ạ” Bên kia lập tức trả lời.

Trong vòng tích tắc, Lâm Uyên gõ cửa bước vào phòng làm việc của cô. Bưng theo một xấp tài liệu và một ly cà phê nóng.

“Chị đừng bực nữa, nếu không hợp tác cứ nói với họ, đâu cần phải bực như thế!”

Đối với Lâm Uyên, Dương Mạc Nhi không đơn giản như cấp trên của cô, bởi vì tính cách của Mạc Nhi luôn khiến người khác cảm thấy rất gần gũi, mặc dù vẻ ngoài của cô ấy rất khó gần vì lạnh lùng. Mạc Nhi không bao giờ lấy công việc ra phân biệt đối xử như những người khác.

“Không phải chị không muốn hợp tác, họ muốn đưa “Hoa nở” ra thị trường, đó lại là bộ váy chị tâm đắc nhất, là bộ váy chị không thể đưa ra thị trường. “Hoa nở” là tâm huyết của chị, đã 3 năm chị mới hoàn thành được nó, chị rất không muốn được nhiều người dòm ngó đến nó, chị muốn nó là độc nhất vô nhị!” Mạc Nhi dựa người ra sau ghế, tay xoa trán thở dài giải thích. Cô là người có tính chiếm hữu rất cao, chỉ cần là đồ cô thích, cô luôn muốn nó chỉ là của mình, không bao giờ sẽ chia cho bất kỳ ai.

Lâm Uyên nhìn ra Mạc Nhi rất kiên quyết với quyết định của mình.

“Dù sao em cũng chỉ là trợ lý của chị thôi, nói sao cũng chỉ là cấp dưới không thể xen vào chuyện của cấp trên được. Em hiểu được nỗi lòng của chị, thôi thì chị cứ gặp người ta nói một tiếng là được, giờ em đi làm việc đây, không phiền chị nữa” Lâm Uyên mỉm cười với Mạc Nhi, định quay người đi ra khỏi phòng thì nghe Mạc Nhi gọi ngược, cô quay lại.

“Chị có thể hiểu theo nghĩa của chị rằng là có phải cái vị giám đốc này muốn theo đuổi chị không? Cứ tìm gặp chị, trong khi đó có rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng khác” Dương Mạc Nhi miệng cười nhưng suy nghĩ.

“Chị, chị nghĩ nhiều rồi!” Lâm Uyên lắc đầu với ý kiến trẻ con của Mạc Nhi.

Mạc Nhi ngồi đọc tài liệu, tay đánh máy, chốc chốc lại quay đi về một bản thiết kế mới mà cô vừa nghĩ ra. Đúng là rất bận rộn. Lúc này đây, đây chính là một Dương Mạc Nhi khác với Dương Mạc Nhi ban nãy, một Mạc Nhi cuồng công việc.

Lúc rảnh rỗi cô luôn tìm thú vui cho mình, cô rất quậy phá, nhưng khi bắt tay vào công việc thì luôn luôn để tâm đến, ai có thể quậy rầy là kẻ to gan!

Mạc Nhi dừng tay một chút, có lẽ cô mệt rồi. Cô vươn vai để giảm bớt cái mệt trong người, dựa người ra sau ghế, Mạc Nhi nhìn lên trần nhà. Đôi mắt lim dim nhắm lại, sau đó lại mở ra. Cô cảm ly cà phê lên, muốn uống thêm một ngụm nhưng lại phát hiện ra cà phê đã nguội, đành đứng dậy đi ra ngoài lấy ly mới.

Đến bàn rót nước, cô đổ ly cà phê đã nguội lạnh từ lâu, pha một ly mới rồi đi về dãy hành lang. Hôm nay, trên người cô mặc bộ áo công sở, chiếc áo sơ mi trắng đồng thùng váy trông mê người rõ rệt, chiếc giày cao gót chạm lớp nền đá hoa cương vang tiếng động. Cô búi gọn tóc, lộ ra cái cổ trắng ngần, một cô gái trẻ đi dọc trên hành lang, tay vất chéo nhau cầm ly cà phê nóng hổi, trông quyến rũ vô cùng, nếu nơi đây có đàn ông, tin chắc rằng, ai cũng sẽ phải đổ gục với vẻ đẹp của Mạc Nhi.

Mạc Nhi đưa mắt nhìn ra ngoài, trời tối rồi! Thậm chí còn đang mưa phùn nữa. Đúng là cô làm việc đến điên rồi, tối đến vậy cũng không sao biết được, cầm cúi làm việc là quên hết tất cả.

Có tiếng giày cao gót khác đang đến gần Mạc Nhi, Mạc Nhi cảm nhận được.

“Lâm Uyên? Sao em còn ở đây? Chẳng phải em về rồi sao?” Mạc Nhi ngạc nhiên khi thấy Lâm Uyên còn ở lại đây.

“Nãy giờ em đi in bản thiết kế mà ban nãy chị dặn em” Lâm Uyên vừa nói vừa đưa cho Mạc Nhi xem những xấp bản thiết kế.

“Và lại chị chưa về, làm sao em có thể về được”

“Uyên, em đâu phải vì chị mà đợi được, em còn nhiều việc ngoài kia cơ mà!” Mạc Nhi cười cười nhìn Lâm Uyên.

“Chị là sếp của em, em theo chị là có gì là sai. Chị không biết đấy thôi, chị là người sếp đầu tiên để lại rất nhiều ấn tượng cho em! Em lo cho chị còn chưa xong, bỏ chị lại một mình em không an tâm”

“Đeo miệng! Thôi được rồi, em về đi, chị cũng về đây!” Mạc Nhi vỗ vai Lâm Uyên.

“Ngoài trời đang mưa, chị đi đường cẩn thận nhé!” Lâm Uyên cúi đầu chào Mạc Nhi rồi đi về bàn làm việc của mình.

Mạc Nhi đang thu dọn tài liệu vào ngăn bàn thì Lâm Uyên bước vào, Mạc Nhi dừng lại hỏi chuyện gì, thì Lâm Uyên bảo quên mang dù, hỏi Mạc Nhi có dư không cho cô ấy mượn. Mạc Nhi chỉ duy nhất có một cây, đưa luôn cho Lâm Uyên, cô dù sao cũng có xe nên không cần thiết.

Mạc Nhi sau khi tạm biệt Lâm Uyên, liền đi xuống hầm xe rước em “đồ” của mình. Loại Chevrolet 4 chỗ. Dù cho cô chạy, đủ tiền cho cô tiết kiệm!

Khi xe chạy được một đoạn, bỗng dừng lại bị hỏng! Cứ chạy một chút lại giật, Mạc Nhi liền xuống xe kiểm tra, nắp xe xi khói trắng khiến Mạc Nhi ho sặc sụa, một người dốt đặc về xe làm sao biết đường sửa đây? Mạc Nhi ngó xuôi ngó dọc, bỗng chốc mắt liếc qua thấy cửa tiệm sửa xe, nhanh chóng rút chìa khóa, chạy nhanh về phía đó.

“Anh gì ơi!” Mạc Nhi mỉm cười nhìn anh thợ đang ngồi vá bánh xe.

“Sao cô?” Anh thợ đứng dậy, tay lau mồ hôi hỏi.

“À, xe của tôi ở đằng kia, lúc tôi đang chạy thì nó bị hỏng, cảm phiền anh giúp tôi kiểm tra nó được không?” Mạc Nhi chỉ về hướng chiếc xe của mình.

“Ồ, xe cô bị gì thế?”

“Chuyện đó... tôi không biết nữa, đang chạy thì bị dừng đột ngột” Mạc Nhi giải thích.

“Có lẽ động cơ có vấn đề rồi, để tôi sang đó xem sao” Anh thợ quay vào trong lấy đồ nghề rồi cùng Mạc Nhi đi ra xe.

Sau một lúc kiểm tra tổng thể, anh thợ lắc đầu nhìn Dương Mạc Nhi.

“Không được rồi, hộp số xe bị khét rồi, nhiệt độ của hộp số quá cao so với mức qui định, thế nên khiến dầu hộp số bị cháy khét và hoạt động không hiệu quả, gây bó cứng hộp số khi đang đi trên đường. Cô có hay thay dầu cho hộp số xe?” Anh thợ chẩn đoán “bệnh” của chiếc xe.

“À... thật ra tôi có thay một lần là cách đây 2 năm” Mạc Nhi gượng gạo.

“Cô à, cái hộp số chuyển sang chế độ tẹt nhất có thể luôn rồi” Anh thợ nhìn Mạc Nhi.

“Vậy tôi phải làm sao đây?” Mạc Nhi hỏi.

“Giờ trời cũng tối rồi, hay là sáng mai cô quay lại lấy, tôi sẽ sửa giúp cô, chi phí ngày mai tôi sẽ nói, được chứ?” Anh thợ đề nghị.

“Được được, cảm ơn anh nhiều lắm!” Mạc Nhi liên tục gật đầu.

Sau khi thấy chiếc xe mình đã an toàn đi về phía tiệm sửa xe, Mạc Nhi liền quay đầu đi theo con đường, định là sẽ bắt taxi, nhưng nghĩ lại, cô vẫn muốn đi bộ hơn, thuận tiện cho việc tập thể dục.

Chiếc ba lô đeo trên lưng đựng đưa theo nhịp đi của cô. Mạc Nhi đã đi được chừng 30 phút rồi, có lẽ vì giày cao gót không hợp tác được với cô, nên Mạc Nhi đã tháo nó ra cầm trên tay.

Đã ba ngày! Ba ngày qua cô cứ thần thờ không biết bị làm sao, lâu lâu lại ngẩn ngơ suy nghĩ lung tung, cứ một bước là cô lại trầm mặc, không biết mình đang làm gì, ở đâu? Cứ đi về phía trước, không quan tâm mọi thứ trước mặt.

Cũng may có tiếng còi xe vang lên, đưa Mạc Nhi về với thực tại, lúc này cô mới ý thức được mình đang đi một nơi mà Mạc Nhi cũng không nghĩ ra, là đường đi đến công ty của John. Cô cười thầm, đúng là điên mà! Cứ lại là John, lúc nào cũng là John. Hắn ta đâu còn là gì nữa.

Điện thoại cô vang lên, cô lục tìm trong túi, cuối cùng cầm nó lên nhấn nút nghe. Là Lê Vy.

“Nhi, cậu đã về chưa?” Lê Vy bên kia khá ồn ào, Mạc Nhi biết rõ Lê Vy đang ở đâu, có lẽ lại tụ tập ở quán bar nào đó.

“Tớ đang trên đường về, cậu đừng uống nhiều quá, say rồi không ai đỡ được” Mạc Nhi ghẹo Lê Vy, tặng thêm một nụ cười thầm.

Giọng Lê Vy hơi hơi say nói năng hơi vấp, nhưng vẫn nài nỉ Mạc Nhi đến chung vui “Nhi, hay là cậu qua đây đi, ngày trước lúc nào cậu cũng vui đùa vào công việc, hôm nay là cơ hội hiếm, đến đây đi mà, ở đây có Cố Đồng và Thanh Tuyền nữa này, đến đi”

Mạc Nhi suy nghĩ một hồi, một bên rất muốn từ chối, nhưng một bên lại rất muốn đến đó. “Tớ vẫn chưa tắm đấy”

“Tắm trễ một hôm thôi, không sao chết được mà! Địa chỉ tớ nhắn qua cho cậu, vậy nha!” Lê Vy biết Mạc Nhi ngầm đồng ý liền vui mừng đáp vài câu sau đó cúp máy.

Đúng như Lê Vy nói, địa chỉ gửi qua rất nhanh, là một quán bar cách đây không xa. Dương Mạc Nhi thả đôi giày xuống, liền đi đến địa chỉ Lê Vy vừa nhắn. Một nơi ồn ào và náo nhiệt, Mạc Nhi không hay đến những nơi thế này, nhưng Lê Vy thì rất quen thuộc, cứ hễ có tiệc là cứ rủ nhau vào những nơi như thế này, mà Mạc Nhi thì lại rất khó chịu với không khí đó, đôi lúc chỉ miễn cưỡng đi, còn lại là cô đều đợi Lê Vy gọi cô đến đón về.

Nơi cần đến cũng đã đến rồi, quay về thì rất xa, thế nên Mạc Nhi hôm nay cho mình một ngày phóng khoáng, hòa mình vào không khí ồn ào ấy một lần.

Nhân viên quán bar đưa cô đến bàn của Lê Vy, Mạc Nhi vừa tới liền ngồi xuống cầm ly rượu uống một hớp, sau đó mới quan sát kỹ. Trước mặt cô là một Lê Vy đơn giản, cô ấy mặc quần jean với áo crop-top khoe cơ bụng ẩn hiện của mình, trang điểm không đậm nhưng toát lên vẻ đẹp quyến rũ của cô.

Cố Đồng mà ban nãy Lê Vy nhắc chính là người bạn thời trung học với cô ấy. Nhìn rất điển trai, Cố Đồng là một chàng trai mà cô và Lê Vy xem như là em trai của mình. Cố Đồng cách cô và Lê Vy hai tuổi. Năm nay cậu ta vẫn còn là sinh viên của trường Đại học. Cố Đồng đi theo hướng nghiệp Y, là một bác sĩ trong quá trình đi học việc.

Thanh Tuyền, chính là em của Lê Vy. Lê Thanh Tuyền. Năm nay 21 tuổi, con bé rất xinh đẹp. Con bé chính là mẫu người được cưng như trứng, chỉ cần một chút gì xảy ra với con bé, ông bà Lê luôn làm ầm ĩ ở bệnh viện. Mạc Nhi rất thích con bé, mặc dù đúng là cô công chúa tiểu thư thiên kim, nhưng tính cách Thanh Tuyền khác với mọi thiên kim khác.

Mạc Nhi đặt ly rượu xuống bàn, lạ lẫm nhìn Lê Thanh Tuyền hỏi “Thanh Tuyền, hôm nay em nổi hứng gì mà mặc quần thế?”

Thường ngày, Lê Thanh Tuyền chỉ có mặc váy và đầm, rất hiếm khi con bé mặc quần. Hôm nay khi nhìn thấy một thân quần bó và áo thun của con bé, cô có phần ngạc nhiên.

“Em phải mặc như thế này là do tình thế ép buộc, chị biết không, cái tên theo đuổi em, hắn cứ bám riết em, rất khó chịu. Thường ngày hắn đã quen với hình tượng mặc váy của em, hôm nay đòi gu thời trang để tránh tên điên ấy, hắn ta là kẻ đào hoa nhất trường em, ngày ngày cứ đưa hoa tặng em, em chỉ muốn cầm dao giết hắn cho xong” Không nhắc thì thôi, nhắc rồi thì Mạc Nhi cảm thấy hối hận. Con bé nói xong chỉ cầm ly rượu lên uống một hơi rồi đặt mạnh xuống bàn.

“Này nhóc con, thế thì chị chỉ em một chiêu. Nếu lần sau hắn ta có tặng hoa tặng cỏ cho em, em đứng lâu một chút, phải thu hút nhiều người lên, sau đó dâng một cái tát vào mặt hắn thật mạnh rồi chửi bới lên, bôi nhọ hình tượng hắn, em hả dạ rồi, vậy thì quay đầu bỏ đi” Mạc Nhi ra mưu kế cho Thanh Tuyền, người ngồi cạnh cô chính là Cố Đồng, anh ta nghe xong liền tròn mắt nhìn cô.

“Bà chị tôi ơi, chị ác vừa thôi! Làm bẽ mặt hán ta rồi, chị nghĩ sau này hán sẽ dễ yên cho Thanh Tuyền à?”

Mạc Nhi không chịu thua “Nếu không dễ yên cho Thanh Tuyền thì chị đẩy ra mặt”

Cố Đồng lắc đầu nốc hết một ly rượu, quay mặt sang Mạc Nhi chọc ghẹo “Ồ, chị ra mặt thì Tuyền Tuyền mặt mặt rồi!”

“Cái thằng ranh này!” Mạc Nhi giờ nắm đầm hù dọa.

Lệ Thanh Tuyền nắm lấy tay Mạc Nhi cầu khẩn “Mạc Nhi, chị nhất định phải ra mặt giúp em”

“Được” Mạc Nhi gật đầu.

“Cậu và Thanh Tuyền mà để cho Lệ phu nhân và Lệ lão gia biết, nhất định sẽ đánh cho một trận” Lệ Vy gõ đầu Mạc Nhi và Thanh Tuyền.

“Đại tiểu thư, tớ đâu phải là con cóc, đúng không?” Mạc Nhi vừa nói với Lệ Vy, vai huyếch huyếch vào Lệ Thanh Tuyền.

Lệ Thanh Tuyền hiểu ý, liền ôm chăm lấy Dương Mạc Nhi, giọng ngọt ngào “Chị, chị không được nói ân nhân cứu mạng của em như thế được”

“Thế cả hai về nhà làm chị em của nhau luôn đi” Lệ Vy miệng cười lườm hai người họ.

“Đại tiểu thư à!”

“Chị à”

Lệ Thanh Tuyền và Dương Mạc Nhi đồng thanh gọi Lệ Vy, mỗi người một bên ôm lấy lệ Vy ôm hôn nồng nhiệt.

“Ôi, mắt em sắp lão hóa rồi” Cố Đồng ôm đầu giả vờ đùa theo.

Hầu như cả bàn ai cũng ra nháy, chỉ mình Mạc Nhi là ngồi im lặng uống rượu, hết ly này đến ly khác. Dương Mạc Nhi giờ tay gọi phục vụ bưng thêm một chai Whisky ra, loại rượu này Dương Mạc Nhi thường hay uống, mọi bữa vẫn rất ngon, nhưng hôm nay cô cảm thấy rượu có vị chát và đắng, rất khó uống. Không biết vì ở đây nhập lại rượu không ngon hay là vì cô đang mãi nhớ về một người mang tên John nên tâm trạng không nuốt trôi?

Dương Mạc Nhi cứ uống như thế, cứ uống rồi say. Lúc đứng dậy muốn vào nhà vệ sinh thì cô chao đảo như muốn rơi xuống đất, lúc gần như mất cảm giác được đứng thì có một bàn tay ôm chặt lấy cô, một bàn tay ấm áp đem cô vào lòng, và cô cũng bám lấy người đó như một con rắn tìm được môi cho mình ôm chặt không buông. Đến khi Dương Mạc Nhi bất tỉnh nhân sự, mọi chuyện như thế nào cô không còn biết đến.

Sáng ngày hôm sau, một buổi sáng trong lành! Những vệt nắng len lỏi qua ô cửa sổ, chiếu thẳng vào mắt Dương Mạc Nhi, làm cô nhắm mắt, tay dụi dụi mắt tỉnh giấc. Qua một đêm dài, Mạc Nhi ngủ trên một chiếc giường êm ái, một không khí thoáng thoang mùi rượu và mùi hương của đàn ông.

Nhưng mà sao lại có mùi này trong phòng cô?

Khoan đã... đây không phải là phòng cô, là phòng ai đây?

Mạc Nhi nhìn sang người nằm cạnh mình, đó là một người đàn ông. Một người đàn ông điển trai, đường cong trên gương mặt của anh khiến cô ngẩn ngơ, Mạc Nhi không biết anh ta là ai, nhưng mà, Mạc Nhi biết rõ mình đã bị cuốn hút bởi vẻ đẹp ấy, Mạc Nhi ngắm nhìn gương mặt anh ta, rất đẹp, như là nam thần mà cô hay tưởng tượng. Nam thần? Đúng là nam thần, người đàn ông đó, có lẽ là đang say giấc, cánh tay che lại đôi mắt, trên người là áo choàng tắm của khách sạn.

Nước da hơi hơi sẫm màu nâu, đôi lông mày theo một đường thẳng. Thật sự rất đẹp!

Mạc Nhi nhớ lại những gì xảy ra với cô đêm qua, cô nhớ là Lệ Vy rủ mình đi bar và cô cùng mọi người nói chuyện vui vẻ, sau đó mọi người cùng đi nháy chỉ còn mình cô ngồi uống rượu đến mức đã say, rồi một ai đó ôm cô vào lòng còn bế lấy cô, sau đó thì sao? Sao nữa? Đến sáng tỉnh dậy cô lại ở đây. Giờ cô mới để ý kỹ, mình đã thay bộ công sở thành chiếc đầm ngủ rồi. Là ai thay? Chẳng lẽ lúc cô say lại tự làm? Cô bất giác nhìn người đàn ông kia, là anh ta thay cho cô?

Thật không thể tin nổi. Dương Mạc Nhi nhắm mắt nhìn anh ta vài phút, sau đó lại trầm mặc đến đờ đẫn.

“Nhìn đủ chưa?” Giọng nói rất lạnh lùng, một giọng nói khiến cho mọi người phải lạnh run người, chỉ có điều, anh ta vẫn chưa mở mắt.

“Anh tỉnh rồi sao?” Dương Mạc Nhi nhìn đi nhìn lại, cứ ngỡ mình đang tự kỷ vậy.

“Ừ” Người đàn ông lạnh lùng cất tiếng.

“Ồ... Nhưng sao tôi lại ở đây? Còn cả tôi và anh? Tôi và anh có quen biết?” Dương Mạc Nhi cố gắng nhớ đến anh ta, nhưng thật sự không rõ là đã gặp ở đâu, trông có vẻ quen mắt, nói thật là trông cực kì quen, nhưng không sao nhớ được.

“Không, cô không biết tôi, nhưng tôi biết cô là ai” Vừa nói xong, người đàn ông lập tức mở mắt nhìn vào Mạc Nhi.

Lúc này đây, khi đã rõ ràng nhìn thấy người đàn ông đó, Mạc Nhi hốt hoảng giật mình. Anh ta đẹp trai đến mức này sao? Cô không còn có lời nào nói được nữa. Chỉ biết im lặng ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Người con gái phiền phức

Sau khi quần áo cả hai người được cô nhân viên khách sạn mang lên, Mạc Nhi đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt và thay đồ gọn gàng. Chải chuốt lại một chút rồi đi ra.

Lúc đi ra, Mạc Nhi nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông quay về phía mình, anh ta đang nói chuyện điện thoại, Mạc Nhi nghe thoáng là đang bàn công việc, còn nghe anh nhắc đến Hoa Trạch, Mạc Nhi nghĩ có lẽ nghe nhầm nên cô mặc kệ, liền đi đến giường cầm điện thoại, tiếc thay là điện thoại hết pin.

Mất chán nản liếc dọc liếc ngang căn phòng, theo cô biết đây là khách sạn “MandarinOriental Pudong” tọa lạc tại khu vực đường Pudong, Thượng Hải. Mạc Nhi nhìn tổng quan căn phòng, mới nảy ra ý kiến riêng của mình, anh ta có lẽ là một khách VIP, cái phòng trông cũng đặc biệt hơn người khác, xem ra là hạng người giàu có.

Khi mắt chạm vào chỗ nằm của mình ban nãy và đêm qua Mạc Nhi chợt nhớ về một chuyện, đó là, không biết đêm qua khi cô say rượu người đàn ông kia có xâm phạm đến cô không, nhưng rõ ràng không thấy thứ kia của phụ nữ!

Thật sự Mạc Nhi rất muốn hỏi anh ta, nhưng lại rất ngượng. Cái lần đầu đó, có khi nào bị John lấy mất không? Nhưng cô và John chưa từng vượt quá giới hạn, cùng lắm chỉ là hôn thôi!

Vậy, giữa cô và người đàn ông đó có chuyện gì xảy ra không? Đang mãi suy nghĩ thì Mạc Nhi nghe thấy hần chuyển giọng bình thường sang lạnh như băng. Nghe thấy là đang bàn về chuyện hôn sự. Anh ta có vợ sao? Vợ? Có vợ rồi còn quay quần bên một người con gái khác sao?

“Được rồi, khi nào tôi về nước, tôi sẽ sang nhà em” Hần một tay chống eo, về mặt nhăn nhó nói.

Chiếc áo choàng tắm mặc dù chỉ là khoác sơ, nhưng lại rất hợp với vóc dáng của anh. Mạc Nhi nhìn bóng lưng của người đàn ông đang đứng xoay lưng với cô, trong ánh nhìn của cô, tựa như cô thấy bóng lưng anh rất cô đơn. Theo thước đo với con mắt ở trong ngành thiết kế đã lâu, Mạc Nhi đoán anh ta chừng 1m87. Anh có vóc dáng rất cao, thân hình cân đối vô cùng. Trên thế giới này, đi tìm được người có thân hình này không phải khó, nhưng nếu nhìn kĩ ra, rõ ràng toàn là những người mập lùn bụng to như cái trống. Với suy nghĩ của Mạc Nhi, cô cảm thấy người đàn ông ấy rất thông minh và giỏi giang. Nhưng dù sao cũng là suy nghĩ của cô, chẳng ai chắc được vấn đề ấy.

Khi người đàn ông đó quay lại, tình cờ bắt gặp được ánh mắt tò mò của Dương Mạc Nhi đang nhìn mình. Liền sau đó nhanh chóng nói vài câu rồi cúp máy.

“Này anh, tôi và anh chưa từng quen biết nhau, sao anh lại biết tôi? Tôi chẳng có ấn tượng gì với anh cả” Dương Mạc Nhi bĩu môi nói.

“Đúng là tôi và cô chưa từng gặp mặt chính thức, nhưng tôi biết cô, Dương Mạc Nhi” Người đàn ông không kiên dè gọi thẳng tên của cô ra.

Mạc Nhi không ngờ rằng, hần ta còn biết đến tên của mình, vậy xem ra biết cô thật rồi. Nhưng Mạc Nhi không nhớ gì được hết, chỉ nhìn thấy người đàn ông đó rất quen mắt, nhưng lại không nhớ đã gặp ở đâu. Thậm chí tên của anh ta cô còn không biết, vậy mà anh ta lại biết tên cô. Lạ kì!

“À mà thôi! Ban nãy tôi nghe cô bàn chuyện hôn sự gì đó, có vợ rồi à?” Mạc Nhi dò hỏi.

Không trả lời thì thôi, thế mà người đàn ông lại còn lạnh giọng nói, đi từng bước lướt qua Mạc Nhi “Lắm chuyện”.

Mạc Nhi nghiêng đầu nhìn hần ta, đôi mắt long lanh tựa như nước chớp chớp nhìn hần “Này, thật ra tôi không có ý nhiều chuyện đâu, nhưng anh có vợ rồi vậy còn đi theo một cô gái khác, không sợ vợ ghen hay hiểu lầm à?”

“Nếu cô ấy ghen, ít nhất cũng không liên quan đến cô” Người đàn ông vẫn giữ nguyên giọng nói lạnh băng ấy, kết thúc câu nói liền đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Dương Mạc Nhi đợi bên giường, ngồi xem tivi đang bật. Một bộ phim hài, cứ chốc chốc có cảnh hay cô lại ngồi chăm chú xem sau đó còn bật cười thoải mái. Khi người đàn ông kia bước ra nhìn cảnh tượng Mạc Nhi đang ngồi xem tivi, đôi mắt trở nên dịu dàng hần. Như có giác quan thứ sáu, Mạc Nhi quay sang nhìn hần ta, thuận tay tắt tivi.

Mạc Nhi đứng dậy, chiều cao của cô cũng không gọi là cao hay thấp, đủ chuẩn cho một người mẫu cũng nên, khi đứng đối diện anh cô cũng không cần ngược lên nói chuyện, nếu có chênh lệch, Mạc Nhi nghĩ cũng tầm 16 hay 17 centi ti mét “À, anh ra rồi, tôi có thể phiền anh một chút được không?”

“Nói đi” Nhìn người đàn ông nhướn mày với Mạc Nhi, tay thọc vào túi quần.

“Anh có thể cho tôi hóa giang một đoạn được không?”

“Cô muốn đến đâu?” Anh lách qua người Mạc Nhi nhặt áo khoác rồi chỉnh sửa trang phục lại một chút.

“Tiệm sửa xe ở gần đây thôi, cách chừng khoảng 10km” Mạc Nhi cố diễn tả lại đường đi.

“Được” Người đàn ông gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Dương Mạc Nhi cảm thấy cái con người này khá lạ, sao mà lạnh như băng vậy chứ không biết! Chỉ cần nở một nụ cười thôi cũng khó sao? Mạc Nhi tin rằng nếu như anh ta có thể cười, chắc hẳn nụ cười ấy rất đẹp. Nhưng bây giờ, một cái nhếch môi còn chẳng có hướng chỉ là nụ cười.

Anh đi xuống thanh toán phòng ngủ, trong khi đó Mạc Nhi chạy nhảy lung tung khám phá cái khách sạn to lớn này chỉ để nhìn ngang ngó dọc.

Mandarin Oriental Pudong tạo được tiếng vang và sự chú ý ngay từ khi mở mạc cách đây vài năm, nhờ nét vẻ quyền rũ riêng của nó. Khách sạn được trang trí theo phong cách Supernova (siêu tân tinh), nổi bật với nhiều món nội thất sang trọng, sàn nhà được lát đá cẩm thạch bóng loáng, trần nhà treo đèn chùm pha lê lấp lánh... Khách sạn này được xây rất đẹp, từng chi tiết đều rất cuốn hút được khách. Nó là một trong những khách sạn được lọt top trên thế giới rộng lớn này.

Khách sạn này cô từng được tham khảo trên mạng, nhưng đây quả thực đây là lần đầu cô đến. Nó đẹp hơn rất nhiều so với ảnh chụp. Nhân viên trong khách cực kỳ chu đáo và lịch sự, có thể nói họ đã từng bước qua kỳ thi huấn luyện đặc biệt để trở thành một nhân viên xuất sắc trong cái khách sạn lớn như “cung điện” này. Mọi tiện ích hay cả thức ăn ở đây đều rất ngon, đã đến đây không ăn không uống thì rất hối tiếc, Mạc Nhi cũng rất muốn thưởng thức những món ăn đó, nhưng hôm nay đành gác lại. Dù sao cũng đâu phải cô ra tiền mà còn phải làm chuyện quan trọng hơn nữa, cô cần chuyển nhà.

Tham quan một hồi, cô quay về nơi quầy tiếp tân thì vừa kịp nghe cô nhân viên lễ tân báo giá tiền.

“Tiền sinh, tổng tiền phòng của anh là 5700 ngàn USD”

Trời! 5700 ngàn USD, giá cắt cổ chết người. Mạc Nhi đứng nhẩm số tiền qui ra, nếu là 5000 ngàn thì giá tiền qui ra nhân dân tệ là... 33 vạn nhân dân tệ. Mạc Nhi nuốt nước bọt, chỉ vừa nhiều đó thôi đã mất gần mấy chục ngàn rồi. Đáng này, là 37,4 vạn.

Mạc Nhi hốt hoảng đập tay lên bàn tiếp tân, Mạc Nhi muốn đính chính lại câu nói ban nãy, cô sợ rằng cô nhân viên ấy tính nhầm rồi “Cô ơi, cô tính lại đi, có khi nào cô tính sai không? Làm gì nhiều đến thế? Chỉ một đêm thôi mà?”

“Thưa quý khách, giá của phòng tổng thống như vậy là rẻ nhất rồi ạ!” Cô nhân viên mỉm cười nói.

“Tổng thống? Chẳng phải là phòng thường sao? Tôi thấy cách trang trí giống như căn phòng nào đó tôi từng thấy trên mạng mà? Làm sao là tổng thống được?” Mạc Nhi càng giật mình hơn. Gì mà tổng thống? Ăn tiền thì bảo ăn tiền, vòng vo làm gì.

“Cứ thanh toán như thường đi” Giọng nói của người đàn ông kia vang lên, cắt ngang lời nói của cô nhân viên lễ tân sắp phát biểu.

Mạc Nhi quay sang nổi loạn với anh “Anh bị điên sao? Chúng ta ở...”

“Cô im lặng một chút, là tiền tôi trả nên cô đừng lo, yên tĩnh đứng ở đó chút đi” Người đàn ông hạ giọng nói, người khác nhìn vào còn nghĩ anh đang cưng chiều bạn gái.

“Bạn trai cô nói đúng đấy, cô đừng làm loạn nữa, dù sao cô cũng đâu phải người trả” Cô lễ tân thừa cơ hội nói ẩn nói hiện với Mạc Nhi.

“Phụ vụ khách kiểu gì vậy? Cô muốn chết sao? Tôi sẽ kiện cô đấy” Tính Mạc Nhi rất nóng, cô ta cũng chẳng có lý do gì nói xiên xỏ cô như thế, câu “khách hàng là Thượng đế” cô ta chưa nghe qua sao?

“Dương Mạc Nhi, đừng loạn nữa” Người đàn ông lạnh giọng quát thẳng mặt Mạc Nhi.

Mạc Nhi bực bội nhìn hắn, đôi mắt nổi lửa không giấu diếm nhìn người đàn ông vừa mới quát cô. Nhưng dù sao cũng nên im lặng, có làm gì thì giá cũng chẳng thay đổi. Đúng, cô phải cho hắn ta hết sạch tiền, dám quát cô đây là mạng anh lớn rồi. Dương Mạc Nhi không loạn nữa, ngồi yên đó, nhìn hắn nói gì đó với cô nhân viên lễ tân. Đôi mày chưa thể thư giãn được, vẫn nhíu chặt khó chịu.

Mạc Nhi không buồn liếc mắt nhìn hắn, chỉ đơn giản ngó xuôi ngó dọc, nhờ vậy cô mới phát hiện mọi người đang nhìn mình. Có lẽ là chuyện ban nãy đã khiến mọi người chú ý. Mạc Nhi mỉm cười tươi nhìn bọn họ, nhưng tận đáy lòng chỉ muốn hỏi bọn họ “Nhìn cái gì mà nhìn?”.

Cô thờ ơ để mọi bực dọc hạ bớt. Người đàn ông đứng ngay quầy tiếp tân quay lại nhìn Mạc Nhi ngồi ở sofa đại sảnh, bồng chốc, những gì đêm qua xảy ra hiện lại trong đầu anh.

Đêm qua, khi anh cùng các đối tác đến bar theo yêu cầu thì anh nhận được điện thoại của trợ lý, nói rằng công việc có vấn đề, muốn anh về xử lý. Anh xin phép ra về sớm hơn mọi người.

Lúc đi ngang qua bàn nằm gần trung tâm, đôi mắt anh đảo qua thấy một cô gái đang đi về phía mình, chân tay loạng choạng không đứng vững, mặt nhẵn

neoh nhìn về phía anh.

Đó là một cô gái, rất đẹp, khuôn mặt lạnh lùng đã bị rượu che đi, thay vào là gương mặt nhăn nhó khó chịu, có lẽ là cô ấy uống say rồi. Chưa đầy một phút, ngay lồng ngực, anh cảm thấy có một vật nặng đè lên, tay cũng theo phản xạ mà choàng qua eo cô, làm cột dựa người con gái đó từ khi nào không biết. Anh chỉ biết, người con gái ấy ôm chặt lấy anh không buông, như một con rắn, cứ đung đưa vài hồi rồi yên tĩnh.

Anh biết người con gái đó chính là ai, anh đã từng xem qua hồ sơ của cô do trợ lý mang đến, tên người con gái đó thường được người ta gọi là Mạc Nhi, rõ hơn là Dương Mạc Nhi, nhà thiết kế tiếng tăm lẫy lừng.

Đúng như người ta nói, trong hình đẹp bao nhiêu ngoài đời càng đẹp gấp đôi, đạo lý đó không sai. Khi Mạc Nhi ngã vào lòng anh trong giấc say, cũng chẳng hiểu vì sao anh lại đưa tay ra đón lấy cô. Anh lay lay Mạc Nhi mãi vẫn không thấy động tĩnh, liền nhanh chóng bế thốc Mạc Nhi lên, đi thẳng ra khỏi bar. Không quan tâm đến những người phía sau.

Đưa Mạc Nhi đến khách sạn gần nhất, nhanh chóng đặt một phòng VIP rồi đưa Mạc Nhi lên phòng. Còn anh thì quay người đi, ra khỏi khách sạn đến Shine xử lý công việc.

Khi anh đến công ty, Thẩm Ninh đã đứng đợi anh ở trước cửa chính từ lâu, tay đưa một tập tài liệu, bước chân nhanh nhẹn đi theo sau Vương Triệu Thần.

“Giám đốc Hạ muốn tổng giám đốc đến Hồng Kông một chuyến” Thẩm Ninh báo cáo.

“Được, 7 giờ sáng mai đến công ty trước, không cần đến hoa Trạch nữa, sau đó đến Hồng Kông” Vương Triệu Thần lạnh giọng trả lời, tay lật tài liệu nói, đi thẳng về phía thang máy.

Khi mọi việc xử lý ổn thỏa, thì trời ngoài kia đã gần sáng, Thẩm Ninh gõ cửa bước vào phòng làm việc, thấy Vương Triệu Thần đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì cô dừng lại, không dám làm phiền tổng giám đốc, liền quay đầu đóng cửa đi ra ngoài.

Vương Triệu Thần nhắm mắt lại nghỉ ngơi vài phút bỗng nhớ về Dương Mạc Nhi, tay giờ đồng hồ lên xem giờ thì kim dài chỉ số chín và kim ngắn chỉ số một. 1 giờ 45 rồi. Nghĩ tới Mạc Nhi, anh đứng dậy thu xếp lại mọi thứ, lấy chìa khóa xe ra khỏi phòng thì gặp Thẩm Ninh, cô ấy đưa cho anh ký một văn bản rồi có ý định gọi cho tài xế đến đón anh liền ngăn lại, nói rằng mình muốn tự lái xe. Thẩm Ninh hết hồn một phen, từ trước đến giờ nếu không phải tài xế riêng thì chỉ có cô lái xe đưa đón tổng giám đốc đi đi lại lại, hiếm khi là tự bản thân tổng giám đốc lái xe.

Vương Triệu Thần nhìn ra vẻ mặt ngạc nhiên của Thẩm Ninh, nhưng anh không giải thích nhiều, chỉ lạnh lẽo bảo cô nghỉ sớm rồi sai chân đi đến thang máy.

Khi quay lại khách sạn, trong mơ hồ và mệt mỏi, anh chỉ thấy Mạc Nhi đang nằm đó, ngủ rất yên lành, nhưng khi nhìn đến gương mặt xanh xao và lem luốc rượu thì lắc đầu.

Đi vào phòng tắm đựng một thao nước ấm, cầm theo một cái khăn đi vào phòng ngủ. Anh xắn tay áo nhúng khăn vào nước, đỡ cô ngồi dậy, với một người đang ngủ say làm sao có sức như người đang tỉnh táo, chỉ như một cái xác còn hơi thở. Anh để Mạc Nhi dựa vào người mình, tay lau mặt cho cô rồi lại nhúng nước, cứ như thế ba lần. Nhưng có lẽ do nhiệt độ phòng và nhiệt độ của chiếc khăn khác nhau thế nên khi anh lau mặt cho cô, anh thấy rõ Mạc Nhi đang nhăn mặt.

Người con gái nằm trong lòng anh rất yên tĩnh, sau một hồi lại nhăn mặt khó chịu, Mạc Nhi như đang gặp ác mộng, có lẽ vậy. Vài giây sau chưa kịp để anh thở thì ở vật cổ áo mình ướt, khi anh nhìn Mạc Nhi, đôi mắt nhắm nghiền đó đang chảy nước, là nước mắt, cứ chảy dọc xuống gò má rồi xuống cằm, vài giọt lại rơi vào cổ áo của anh.

Sau khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, anh đang cho cô nằm lại giường thì lại thấy cô ngồi bật dậy, mặt nhăn nhó, một giây sau, một tràn nôn của Mạc Nhi làm cho áo của anh và cô đều dính chất bẩn. Tác dụng của rượu đã làm cho tất cả thức ăn cô từ đêm hôm qua trào ra không sót một miếng. Anh nhìn người con gái ấy đến thần thờ.

Trước giờ, anh ghét nhất là con gái say rượu, bởi vì khi say họ luôn ồn ào, mà anh lại không thích ồn ào, càng ghét đáng về của họ hơn nữa là không biết uống cứ ngoan cố uống rồi lại nôn ra hết. Nhưng với Mạc Nhi thì khác, cô say rất yên tĩnh, không phá, không ồn ào, thậm chí còn lạnh lẽo rơi nước mắt trong giấc ngủ. Lần này, anh còn ngỡ ngàng với bản thân là tại sao lại có thể chăm sóc cho một người con gái như thế.

Vương Triệu Thần gọi điện cho nhân viên khách sạn mang một bộ đồ ngủ lên.

Hơn một phút sau, một cô nhân viên mang áo lên theo yêu cầu của anh, trên người anh hiện tại là một chiếc khăn choàng tắm, nghe tiếng chuông liền đưa hai bộ đồ dơ bảo cô nhân viên đó đi giặt lại giúp, cô nhân viên mỉm cười gật đầu.

Có trời mới biết khi nhìn thấy “cảnh xuân” của Mạc Nhi, anh khó khăn trong điều hòa thở của mình thế nào! Mạc Nhi quả thật rất đẹp, cô ấy là người phụ nữ đầu tiên anh thấy đẹp đến lạ thường, mặc dù xung quanh anh, nhiều năm qua lẫn lộn với xã hội, phụ nữ vây quanh nhưng anh chưa từng thấy ai có được nét đẹp như Mạc Nhi.

Khi giúp Mạc Nhi lau mình và thay xong đầm ngủ, anh đi ra phòng khách, mở máy tính làm việc. Tài liệu chất chồng trên bàn ở phòng khách, mãi miết làm việc mà quên luôn thời gian nghỉ ngơi, khi anh đảo mắt qua đồng hồ, 3 giờ sáng, anh mệt mỏi đóng tài liệu lại, đến cạnh giường nằm xuống, nhắm mắt lại, đánh một giấc trong một quãng thời gian không dài không ngắn. Đủ để anh có thể lực làm việc cho ngày mai.

Sáng hôm sau, mặt trời lên cao, anh đã tỉnh giấc nhưng lại không mở mắt. Đối diện anh là một cô gái có mái tóc đen mượt, mùi thơm của phụ nữ xộc

thăng lên mũi, anh cảm nhận được, ánh mắt của Mạc Nhi đang nhìn mình, nhìn rất lâu, và anh biết, cô ấy có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh. Thế nên khi cảm thấy mình bị người khác nhìn mãi như vậy không quen, liền lên tiếng.

“Nhìn đủ chưa?”

“Anh tỉnh rồi sao?” Người con gái nằm cạnh bên nghiêng đầu hỏi.

“Ừ” Anh chỉ đáp qua loa.

“Ồ... Nhưng sao tôi lại ở đây? Còn cả tôi và anh? Nhưng tôi biết anh hả?” Một câu hỏi khiến anh cười thầm trong lòng, chẳng lẽ chưa bao giờ xem qua hồ sơ người muốn hợp tác cùng mình sao?

“Không, cô không biết tôi, nhưng tôi biết cô” Vừa nói xong, Vương Triệu Thần lập tức mở mắt nhìn vào Mạc Nhi.

Anh nhìn Mạc Nhi rất lâu. Mím cười dịu dàng, liền đó có tiếng chuông phòng. Là cô nhân viên đêm qua đưa áo ngủ cho anh đêm qua, anh nhận xong đi vào đưa cho Mạc Nhi, bảo cô ấy thay trước. Sau khi Mạc Nhi vào phòng tắm không lâu thì anh có điện thoại, là Thẩm gọi đến.

“Tôi nghe” Vương Triệu Thần đi về phía cửa kính, mắt nhìn ra phía xa xăm.

“Tổng giám đốc, chúng ta khởi hành vào 2 giờ chiều này” Thẩm Ninh báo cáo gọn gàng thì nhận được câu nói “Tôi biết rồi” của anh, cô có hỏi thêm anh đang ở đâu thì anh chỉ nói ở khách sạn, chi đơn giản như vậy.

“Cô đến Hoa Trạch trước đi, tôi sẽ đến đó sau” Nói đến đây, anh nghe tiếng đóng cửa nhà vệ sinh, cho thấy Mạc Nhi đã vệ sinh cá nhân xong.

Điện thoại vừa cúp chưa được bao lâu thì có người gọi tới.

“Có chuyện gì?”

“Nghe nói anh sắp đến Hồng Kông?” Người con gái bên đầu dây kia lo lắng hỏi.

“Ừ” Đáp lại cũng chỉ là giọng nói lạnh lùng.

“À, em muốn nhắc với anh là ba mẹ vẫn đang chờ chúng ta quyết định ngày cưới” Người con gái bên kia dừng lại một lúc sau đó lại ngập ngừng nói.

“Ngày cưới chẳng phải ba mẹ em quyết định?”

“Nhưng mà họ... họ bảo muốn để chúng ta tự tìm ngày thích hợp, họ muốn chúng ta theo ý mình” Người con gái khó khăn nói.

“Được rồi, khi nào tôi về nước, tôi sẽ sang nhà em” Anh gạt đầu rồi cúp máy.

Khi anh quay lại, tình cờ bắt gặp được ánh mắt tò mò của Mạc Nhi đang nhìn mình.

“Này anh, tôi và anh chưa từng quen biết nhau, sao anh lại biết tôi? Tôi chẳng có ấn tượng gì với anh” Mạc Nhi bĩu môi nói.

“Đúng là tôi và cô chưa từng gặp mặt chính thức, nhưng tôi biết cô, Dương Mạc Nhi” Vương Triệu Thần gọi thẳng tên của cô ra.

Có lẽ Mạc Nhi không thể nào biết được vì sao anh biết tên cô ấy. Bỗng nhiên chỉ thấy cô nhảy sang vấn đề khác.

“À mà thôi! Ban nãy tôi nghe anh bàn chuyện hôn sự gì đó, có vợ rồi à?”

“Lắm chuyện” Anh lạnh giọng nói, đôi mắt vẫn bình thản nhìn về cô.

“Này, thật ra tôi không có ý nhiều chuyện đâu, nhưng anh có vợ rồi vậy còn đi theo một cô gái khác, không sợ vợ ghen hay hiểu lầm à?” Mạc Nhi nghiêng đầu nhìn anh với con mắt nghiêm túc.

“Nếu cô ấy ghen, ít nhất cũng không liên quan đến cô” Anh vẫn giữ nguyên giọng nói lạnh băng ấy, đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Khi anh bước ra khỏi phòng tắm, trên người khoác lại bộ công sở tối qua, bắt gặp Mạc Nhi đang ngồi xem phim, như có thần giao cách cảm, hai đôi mắt nhìn nhau, cô là người phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng.

“À, anh ra rồi, tôi có thể phiền anh một chút được không?” Người con gái đó đứng dậy đối mặt với anh.

“Nói đi” Anh nhướn mày nhìn Mạc Nhi, tay thọc vào túi quần.

“Anh có thể cho tôi hóa trang một đoạn được không?”

“Cô muốn đến đâu?” Anh nhặt áo khoác rồi chỉnh sửa trang phục lại một chút.

“Tiệm sửa xe ở gần đây thôi, cách chừng khoảng 10km” Mạc Nhi dẫn tả lại đường đi.

“Được” Anh gật đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc thanh toán trả phòng, thẻ ngân hàng anh để quên ở phòng làm việc nên gọi cho Thẩm Ninh mang đến. Vài phút sau, Thẩm Ninh đã đến, khi thấy anh đứng ngay quầy lễ tân, mọi thắc mắc như đang giải bày hỏi vì sao anh lại ở đây? Sao anh không về tư hợp viện Chu Hải? Anh chỉ đáp gọn gàng là chăm sóc một người. Thẩm Ninh cũng lấy làm lạ, chăm sóc? Chẳng lẽ là Khải Hoàn? Sau khi thanh toán hết số tiền phòng, Thẩm Ninh chỉ liếc mắt thấy anh đi tới gần một cô gái, ánh mắt dịu dàng nhìn người đó, rồi cả hai rời đi.

Không phải Khải Hoàn, vậy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cứ từ từ suy nghĩ

Sau khi được Vương Triệu Thần đưa đến tiệm sửa xe, trong lòng vẫn còn bức bối nhưng vẫn cảm ơn anh ta theo một cách lịch sự.

Lúc đi vào tiệm, anh thợ đem qua nhận ra cô liền nhanh chóng đi ra chào hỏi rồi nói vào vấn đề chính.

“Xe của cô tôi đã sửa xong rồi, chỉ cần cô thường xuyên kiểm tra hộp số là được, nếu nó báo “nên thay mới” thì cô hãy bơm dầu vào tránh bị như lúc đem qua” Anh thợ sửa xe nhắc nhở.

“À, vâng, cảm ơn anh nhiều! Chi phí tổng cộng là bao nhiêu ạ?” Mạc Nhi vừa nói, tay vừa rút bóp tiền.

“Chi phí sửa xe của cô đã được thanh toán rồi ạ” Anh thợ mỉm cười với cô.

“Nhưng tôi chưa trả cho anh mà?” Mạc Nhi ngạc nhiên hỏi.

Anh thợ sửa xe chỉ tay sang Vương Triệu Thần đang cầm điện thoại gọi điện cho ai đó “Là anh ấy trả cho cô”

Mạc Nhi ngẩn người “Sao? Bao giờ? Sao tôi không biết?”

“Lúc cô đi kiểm tra xe ấy, anh ấy đã đi thanh toán” Anh thợ nói xong, nghe khách gọi mình liền quay đầu đi.

Mạc Nhi đứng thẩn thờ ra đó, cảm thấy thật kỳ lạ, sao lại giúp cô trả tiền nhỉ? Rõ ràng cô đâu nhờ? Nhưng cũng thật may mắn, Mạc Nhi cười thầm, cô không cần rút bóp mà lại dùng xe miễn phí, thật sung sướng.

Cô bước lại gần Vương Triệu Thần, mở lời cảm ơn, mọi bức dọc bỗng chốc tan biến, chỉ còn lại cái cảm giác sung sướng vì không mất đồng xu nào.

Vương Triệu Thần kết thúc cuộc gọi đã lâu, quay sang nhìn Mạc Nhi vừa nói cảm ơn với mình, giọng dịu lại “Lên xe đi, tôi đưa cô đến công ty”

“Á? Công ty? Không cần không cần, tôi có xe rồi, và lại công ty của tôi anh không biết đâu” Mạc Nhi giờ tay lắc lắc từ chối.

“Tôi không nói là tôi đưa cô đến công ty của cô” Vương Triệu Thần nói như thế khiến cô ngạc nhiên.

“Vậy đến đâu?” Mạc Nhi tò mò hỏi.

“Đến Shine”

Mạc Nhi khó chịu nhăn mặt hỏi anh “Sao lại là Shine? Đây thật ra anh là ai mà sao lại bảo tôi đến Shine? Tôi và anh chẳng quen biết nhau cơ mà?”

“Đương Mạc Nhi, 26 tuổi, nhà thiết kế tiếng tăm lẫy lừng cho hãng Hoa Trạch, 5 năm học ở nước ngoài, thân phận bí mật không ghi rõ nguồn gốc” Vương Triệu Thần thẳng thắn nói hết cho cô biết.

“Làm sao có thể? Rốt cuộc anh là ai?” Mạc Nhi nhăn mặt hỏi.

“Vương Triệu Thần, tổng giám đốc tập đoàn Shine” Cũng đã tới nước này rồi, không làm quen e là Mạc Nhi suốt đời còn không biết anh là ai.

“Tổng giám đốc Shine? Cái gì?” Hèn gì cô cảm thấy anh ta quá quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Mạc Nhi tròn tròn mắt nhìn anh, đôi môi lắp bắp nói không lên lời. Lòng ngực thở phập phồn không thôi. Chết thật! Đi một vòng lớn, vậy mà vẫn chạm phải những người liên quan đến nhà họ Dương.

“Lên xe, tôi đưa cô đến công ty” Vương Triệu Thần nhẫn nại đợi cô, nhìn cô thờ thẩn bổ sung thêm “Xe của cô sẽ có người đến lấy lái về giúp cô”

Mạc Nhi không còn gì để nói nữa, chỉ biết ngoan ngoãn đi theo anh ta lên xe. Suốt dọc đường từ tiệm sửa xe đến Shine, cô và anh không ai nói câu nào với ai cả. Anh im lặng lái xe, cô dờ dẩn suy nghĩ, tạo nên một không khí ảm đạm trong xe.

Xe anh dừng trước cửa chính của Shine, liền đó có nhân viên giúp anh chạy đi đỗ xe. Cả hai người, một trước một sau đến thẳng văn phòng của Vương Triệu Thần. Khi thang máy dừng lại, Mạc Nhi nhìn thấy một cô gái đứng đợi ở trước cửa, đó là cô gái hồi sáng nay vội vã đến khách sạn. Ban đầu Mạc Nhi cứ ngỡ là vợ của anh, nhưng sau khi thấy cô gái đó ở đây, suy nghĩ của cô chuyển sang hướng khác, cô ấy là trợ lý của anh.

Thẩm Ninh đứng đợi Vương Triệu Thần và Dương Mạc Nhi, khi thang máy dừng lại cô mỉm cười gật đầu chào cả hai. Sau đó sai bước theo cô và anh đến phòng làm việc.

Thẩm Ninh đặt tài liệu lên bàn cho Vương Triệu Thần, quay người ra khỏi phòng đi pha cà phê. Lúc này đây, Mạc Nhi đang cảm thấy ngọt ngào vô cùng, tại sao cô lại có thể bước chân vào Shine thế này?

Cô từng nghe qua ông Hòa nói tập đoàn Shine muốn hợp tác với cô đưa “Hoa nở” ra thị trường, nhưng lý do thì không rõ vì sao, ông Hòa chỉ nói giám đốc của Shine sẽ nói cho cô biết khi cả hai cùng bàn bạc.

Đúng như lời ông Hòa nói, anh gặp cô để bàn bạc, nhưng anh không cho cô biết nguyên nhân vì sao.

“Dương Mạc Nhi, tôi muốn biết vì sao cô lại giấu việc học ngành tâm lý của mình cho mọi người biết?” Vương Triệu Thần vẫn không ngừng mắt nhìn cô, mắt đọc tài liệu chăm chú, miệng thì cất giọng nói lạnh lùng.

Dương Mạc Nhi bị thêm một cú sốc kinh hoàng, chuyện học ngành tâm lý, ngoại trừ cô, Lê Vy và ông Hòa ra, cô chẳng còn nói cho ai biết, thế mà hiện tại hán lại là người thứ ba biết đến. Cô tin rằng Lê Vy không bao giờ bán đứng cô, mà Lê Vy cũng chẳng biết đến Vương Triệu Thần là ai. Chỉ còn mỗi ông Hòa.

Sau hai năm ba mẹ Mạc Nhi mất, cô nhận được học bổng sang nước ngoài du học. Ngành thiết kế thời trang là ngành nghề cô học chính, bên cạnh đó cô còn học thêm khóa tâm lý học.

Với cô, việc học ngành thiết kế thời trang luôn là môn cô đặt trên đầu sau đó mới đến tâm lý học. Cô chọn lấy nó là vì khi còn nhỏ, mẹ cô nói nhất định sau này lên đại học, cô học ngành nào cũng được, mẹ cô vẫn luôn ủng hộ, nhưng bắt buộc phải tự học lấy ngành tâm lý học, cô hỏi đến lý do, mẹ cô chỉ bảo muốn tốt cho cô, thế nên khi mẹ cô mất rồi cô quyết định đi theo con đường mẹ mở cho mình, học thêm một môn này!

Dần dần trở về sau, cô thích học môn này! Nhưng khóa học của cô rất ít, cô không có thời gian để học hỏi nhiều, thế nên sau một năm học, cô từ bỏ để tiếp tục dồn sức vào ngành thiết kế thời trang. Mặc dù là học rất ít, nhưng đủ để cho cô hiểu rõ về ngành nghề này.

Khi về nước, lai lịch đi du học của cô, cô chỉ ghi tron vẹn là ngành thiết kế thời trang, không nhắc đến ngành tâm lý học. Mạc Nhi nhẫn nhịn khó chịu, muốn nói gì đó thì Thẩm Ninh bước vào phòng đưa cho cô và Vương Triệu Thần mỗi người một ly cà phê nóng.

Thẩm Ninh đứng trước mặt Vương Triệu Thần lịch sự hỏi han “Tổng giám đốc, anh có gì cần gì nữa không?”

“Không cần, cô đi được rồi” Vương Triệu Thần tay quẹt một chữ ký dài dằng trong tài liệu này giờ anh đọc, xong đưa cho Thẩm Ninh mang ra ngoài.

Không khí của căn phòng càng ngọt ngào, tĩnh lặng, Mạc Nhi cũng không dám thở mạnh, cô đưa mắt nhìn Vương Triệu Thần. Đường nét trên gương mặt anh quả thật đẹp đến ngỡ ngàng, cô rơi vào một con đường nào đó không tên, chỉ biết ngồi ngắm nhìn anh trong một buổi sáng tình mơ. Cô đang tự hỏi, chỉ cần anh nở một nụ cười thôi cũng khó khăn đến vậy sao? Mặt suốt ngày cứ như người bị bệnh, không nhếch lấy một cái môi, vẫn lạnh lùng đến thế.

“Sao lại không trả lời” Vương Triệu Thần nhẫn nại chờ cô đến giờ, thấy cô cứ thất thần nhìn mình liền lên tiếng.

Dương Mạc Nhi giật mình quay về thực tại, lấy lại giọng nghiêm túc thường ngày, nhưng vẫn không che giấu được vẻ lúng túng “À, à, ban nãy anh hỏi gì? Tôi quên mất rồi?”

Một lần nữa, Vương Triệu Thần hạ giọng hỏi lại câu hỏi ban nãy “Vì sao cô lại giấu việc học ngành tâm lý của mình?”

“Đó là chuyện riêng của tôi, anh có quyền gì biết lý do?” Dương Mạc Nhi lạ lẫm hỏi anh.

“Muốn hợp tác với người khác bước đầu tiên phải hiểu rõ người đó như thế nào là chuyện đương nhiên” Vương Triệu Thần như vừa nghe một câu chuyện cười, miệng nhếch lên một đường thẳng hời.

Anh đã nhếch môi, đúng như Mạc Nhi diễn tả, quả thật anh rất đẹp! Nụ cười đẹp đến ngây người, nhưng lại rất hiếm xuất hiện.

“Tôi có nói rằng muốn hợp tác cùng anh?” Dương Mạc Nhi cảm ly cà phê uống một ngụm cho ấm giọng.

“Mạc Nhi, cô nên biết một điều, hợp tác cùng tôi là cô tự mở đường cho cô, nếu lần này cô từ chối lời mời của tôi thì sau này nhất định sẽ hối hận” Vương Triệu Thần chống tay lên bàn, các ngón tay khép lại với nhau.

“Vi sao lại phải hối hận? Mạc Nhi tôi đây, chưa từng hối hận vì bất cứ thứ gì cả” Mạc Nhi nhìn mày nhìn Vương Triệu Thần.

“Nếu vậy, có lẽ tôi là người đầu tiên khiến cô hối hận rồi!” Vương Triệu Thần thẳng thắn tuyên bố, một lúc sau tay mở ngăn kéo bàn, tay cầm một chiếc đĩa CD đặt lên bàn đầy sang cho Mạc Nhi “Đây là lý do tôi muốn hợp tác cùng cô, cô cứ từ từ suy nghĩ rồi cho tôi biết quyết định của cô. Chỉ cần cô muốn, tôi luôn sẵn lòng mở cửa chào đón”

“Nhưng Mạc Nhi, thời gian của tôi có hạn, cũng đừng suy nghĩ quá lâu” Vương Triệu Thần bổ sung câu cuối.

“Nếu như tôi không xem?” Mạc Nhi đưa ra giả thiết của bản thân.

“Nhất định cô sẽ xem” Vương Triệu Thần chắc như đinh đóng cột.

Mạc Nhi đang tự hỏi anh lấy đâu ra cái tự tin cao đến thế không biết. Làm sao có thể biết cô sẽ xem nó? Mạc Nhi nhìn hán hồi lâu, đôi mắt cứ như ăn tươi nuốt sống anh. Tay cầm chiếc đĩa CD vừa đưa cho cô, đem về làm tượng thì có, cô nhất quyết sẽ không xem đến nó.

Khi ra khỏi Shine, Mạc Nhi mới cảm nhận được cảm nhận cảm giác được sống là như thế nào. Ban nãy ở trong phòng làm việc của Vương Triệu Thần cô không dám thở mạnh hay làm bất kỳ sơ suất nào. Cả dọc đường đi ra khỏi tập đoàn, ánh mắt của mọi người nhìn cô cũng đã khiến cô khó chịu, lần đầu thấy người ngoài bước vào Shine sao?

Dương Mạc Nhi chạy về nhà Lê Vy lấy một bộ áo mới, thay bộ công sở chật chội thành bộ đồ ở nhà thoải mái. Mạc Nhi ngâm mình trong bồn tắm hồi lâu. Bất giác những ký ức khi còn đi bên John ủa về.

Ngày đầu tiên gặp anh, chính là ngày vừa tựu trường với mọi người. Lê Vy phải ra nước ngoài học thế nên bên cạnh cô chỉ có Trương Gia Mẫn.

Mấy cô học sinh của trường chạy như kiến, bu vây quanh anh ta. Chỉ có cô ngồi trong căn tin chờ đợi Trương Gia Mẫn quay lại. Khi cô ấy quay lại, mang theo một nụ cười tươi rói.

“Tiểu Nhi, cậu xem, anh ta đẹp trai đến thế này này” Trương Gia Mẫn đưa tấm ảnh trong điện thoại ban nãy cô chụp cho Mạc Nhi xem.

Mạc Nhi bĩu môi “Anh ta đẹp? Tớ cảm thấy hán giống công tử bột thì có”

“Ày, đừng nói thế, mọi người nghe thấy là cậu chết chắc” Trương Gia Mẫn lo lắng nói.

“Nghe thì nghe, họ là ai chứ, chẳng pahri ba má mình, thì mình chẳng quan tâm” Mạc Nhi mặc kệ mọi thứ, cứ nói theo ý kiến của mình.

“Cậu thật là, ăn lẹ đi, còn phải lên lớp” Trương Gia Mẫn hối thúc.

“Từ từ, ăn nhanh mắc nghẹn tớ chết” Mạc Nhi lắc đầu nhìn Trương Gia Mẫn.

Hôm ấy, cũng là ngày John tỏ tình với cô. Hồi ý kiến cô đã có bạn trai chưa, cho anh ta làm quen. Nhưng Mạc Nhi thẳng thắn từ chối bảo rằng không thích không quen. Một mạch bỏ đi.

Lần hai chính là buổi Noel của trường tổ chức, anh ta đứng trên bục sân khấu, hát tặng cô một bài hát tiếng Anh, còn có tiết mục tỏ tình của anh dành cho cô với một bó hoa hồng. Cô vẫn kiên quyết từ chối, cũng là câu nói không thích không quen, mà nhờ vậy, danh tiếng lạnh lùng của cô được lan truyền khắp trường, những học sinh nữ có người ưa có người không ưa cô, nhưng cô cũng chẳng quan tâm.

Nghĩ đến đây Mạc Nhi cảm thấy những ngày tháng qua là một cuộc sống vô nghĩa của cô.

Ngẩng mặt khỏi nước, Mạc Nhi tắm rửa nhanh chóng. Liền cầm điện thoại gọi cho ông Hòa.

Mạc Nhi xin nghỉ phép ngày hôm nay, chỉ để tìm cho mình một chốn bình yên sau mỗi ngày làm việc mệt mỏi. Cô cho xe chạy đến chung cư mà John từng mua cho cô. Căn nhà vẫn thế, nhưng người thì đi mất rồi.

Nếu có được quay lại thời gian, cô sẽ chọn ngay tại thời điểm anh ta tỏ tình, cô sẽ hiên ngang đứng đó tát anh một bạt tay, nói cho anh mất cả mặt, thối cả chín đời tổ tông. Nhưng chữ “nếu” chỉ là trong mơ thôi. Ở ngoài xã hội kia, không có gì là nếu cả.

Cô cũng vậy, phải biết bước tiếp cho con đường của mình.

Dương Mạc Nhi cô, sống đến từng tuổi này rồi, cũng không phải một chuyện còn con con mà hạ thấp bản thân từ bỏ cuộc sống. Cô không như những người phụ nữ ngoài kia, sống không quay đầu nhìn quá khứ. Sống với một thế giới mà chỉ có tương lai và hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nhịp đập đã dứt

Mạc Nhi loay hoay sắp xếp đồ đạc, kéo vali cất quần áo của mình vào đó, những thứ quan trọng cũng được cô lấy đi. Lúc đi ngang sang bức hình treo trên tường ở phòng khách, Mạc Nhi dừng chân nhìn nó. Đó là một bức ảnh cô và John cùng nhau chụp.

Hôm ấy, cô và John cùng nhau nắm tay đến Hàn Quốc. Thời tiết bên ấy đang rơi tuyết lạnh vô cùng. Chính hôm ấy cũng là sinh nhật của Mạc Nhi, là ngày mà Mạc Nhi cứ ngỡ mình là người con gái hạnh phúc nhất trên thế giới.

John và cô cùng đến nơi nổi tiếng của Hàn Quốc, ngọn tháp Namsan. Nó được gọi là thiên đường ổ khóa, người ta nói, cho dù bạn đến đến thế nào, nhất định cũng phải đến đây một lần!

Bỏ câu ở đây rất nhiều, thường có người đến đây rất hay thấy những con chim đó, và đó cũng có thể là thứ đầu tiên bạn có thể thấy khi đến đây. Lúc trước tên nó là tháp Namsan, còn bây giờ, người ta vẫn thường biết đến cái tên là Seoul N Tower nhưng đa số, ai cũng quen với cái tên cũ của nó hơn.

Cô yêu những cái ổ khóa trên tháp, nó rất đẹp khi được ở cùng nhau. Thời tiết đã giữa tháng Tư, tuyết rơi mặc dù không lạnh như tuyết đầu mùa nên thích hợp cho một lần du lịch đến đây. Anh và cô cùng nhau lên nơi nổi tiếng của tháp, chính là nơi cất giữ những ổ khóa.

Lần đầu cô đến đây, quả thật cô rất phấn khích. Cô ngắm nhìn những ổ khóa đủ sắc màu đang chồng chất lên nhau. Cô cũng như bao người cùng anh khóa lại một cái, cô chọn một chiếc khóa hình con gấu cầm trái tim, ổ khóa màu xanh lá rất hợp.

Mạc Nhi lúc ấy ngây thơ hứa hẹn sẽ mãi yêu anh đến bạc đầu, đây là điều thường thấy của những cặp đôi đến đây và hứa hẹn tình yêu mãi mãi của mình, họ vừa hứa hẹn, vừa có thể để lại những dòng tin nhắn. Cô cũng không ngoại lệ. Cô ghi lên ổ khóa trọn vẹn đúng bốn chữ “John, em yêu anh!”, còn anh, anh đứng đó nhìn cô còn ghẹo cô là rất trẻ con, cô phản kháng kịch liệt, trẻ con nhưng lại rất lẳng mạn.

Anh nhờ một du khách đến đây chơi chụp giúp anh và cô một tấm ảnh, chính là tấm ảnh đang được treo ở trên căn hộ của cô đã từng ở.

Cả hai người hướng về phía hoàng hôn, cô được anh ôm từ phía sau lưng, cảm nhận tình yêu anh mang đến cho cô, một tình yêu cô cho rằng là thật, là vĩnh cửu, là chân thành. Những điều hạnh phúc của mấy năm qua bỗng chốc càng dâng lên cao, cô phấn khích hôn anh dưới hoàng hôn đang lặn. Bức ảnh được người nước ngoài chụp rất đẹp, trong khoảnh khắc đó ít nhất đối với cô là như thế. Nhưng đến khi cô phát hiện mình chỉ là con rối cho anh điều khiển, mọi sự tin tưởng bỗng chốc tan biến.

Thầm than khổ với trời vì sao lại ác với cô như vậy. Rồi xoay người đi kiếm một cây bút lông đen, viết một dòng chữ lên bức tranh anh và cô đã từng hạnh phúc.

Nét chữ thanh đậm rõ rệt, chữ cô rất đẹp, rất rõ ràng, sau khi viết xong, cô còn tự mỉm cười với bản thân mình, trái tim sẽ không còn nhịp đập chung với anh ta nữa, cũng sẽ không cùng anh ta đi đến cuối cuộc đời được. Cô cũng ngộ nhận ra, lúc đứng bên cạnh John, cô và anh thật sự không xứng đôi, có lẽ, sau cùng cô mới nhận ra, khi cô bước đi rồi, cô mới nhận ra rằng mình đã không còn yêu anh từ lâu, từ sau khi cô xem những thứ kinh tởm kia, anh cùng một người đàn bà khác, nói chuyện yêu đương trên giường.

Cô cũng đang rất khó hiểu với lý do vì sao anh lại lợi dụng cô để yêu. Cô rất muốn biết lý do của anh. Nếu nói vì nhan sắc của cô, cô cũng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ chỉ vì điều đó? Mà nhan sắc của cô, còn chẳng bằng một Trương Gia Mẫn thì làm sao lợi dụng nhan sắc của cô? Mạc Nhi cho rằng, đằng sau chữ “lợi dụng nhan sắc” là một vấn đề to lớn.

Trên bức tranh chụp ở tháp Namsan, có một dòng chữ đen viết trên nền trắng, rõ ràng từng nét chữ: “Đừng vì một người mà bỏ lỡ cuộc sống của mình, mà cũng đừng vì cuộc sống mà bỏ lỡ một người”

Ngắn gọn, ý nghĩa. Như tự cổ vũ tinh thần cho mình, cũng như nhắc nhở mọi người.

Mạc Nhi vừa khóa cửa căn hộ xong thì gặp John và Trương Gia Mẫn đang đi tới. Cô thầm cười khinh bỉ, đáng nhẽ cô nên đi sớm hơn, cũng không nên nhớ lại bất kỳ ký ức nào, cũng như không nên ghi dòng chữ đó.

“Mạc Nhi” John thấy Dương Mạc Nhi có ý định quay đầu đi, liền nhanh chóng gọi giật.

Mạc Nhi không trả lời, chỉ đứng lặng yên ở đó, vài giây sau, cô cảm thấy cơ thể mình rơi vào một lòng ngực mạnh mẽ, bàn tay của người phía sau choàng lên ôm cổ cô. Gia Mẫn đứng nhìn một màn, khi cô và anh đang cùng nhau về căn hộ của anh để lấy tài liệu gì đó của anh thì bắt gặp Mạc Nhi đang khóa cửa nhà, cô chỉ thấy John gọi giật cô ta lại, trong lòng đang phấn khích vì anh nói lấy xong về sẽ thưởng cho cô thì lại sục sôi lửa bỏng.

“Nhi, em định đi đâu?” John xoay người Mạc Nhi lại, đối diện với mình.

Anh luôn có một suy nghĩ chính là Mạc Nhi sẽ không dám đối mặt với anh sau chia tay, bởi vì anh tự tin cho rằng cô sẽ lại động lòng với những kỷ niệm cũ giữa cô và anh. Nhưng anh sai rồi, thực ra trên thực tế hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của anh, cô không những dám đối mặt với anh mà còn nhìn thẳng vào mắt anh, gương mặt lạnh lùng của Mạc Nhi lúc này là lần đầu tiên anh thấy.

“Anh có quyền biết?” Mạc Nhi lạnh giọng hỏi ngược.

“Mạc Nhi, hình như em đang hiểu lầm chuyện gì rồi, anh và Gia Mẫn là bạn thôi, không là gì cả, chuyện có thai là giả, không thật” John mạnh miệng giải thích.

“Anh đừng giải thích nữa, anh không thấy anh càng giải thích, anh càng ngu ngốc sao? Mà tôi cũng không phải con ngốc không biết anh làm trò gì”

“Mạc Nhi thật ra là hiểu lầm, anh...” Anh còn chưa dứt câu thì Mạc Nhi cười thầm cướp lời.

“Thiên Đông, nếu anh thật lòng yêu tôi, thì anh nên hiểu một điều, con người tôi nói gì là có chứng cứ xác thực, anh nghĩ tôi tự dưng lòi ra sao?” Mạc Nhi hất thẳng tay John đang nắm tay mình, cô đứng nhìn hấn với một gương mặt khó chịu, không nói không rằng quay đầu bước đi.

“Mạc Nhi, em đừng quá đáng, anh đã làm gì sai chứ?” John quát lớn, Gia Mẫn đứng đằng sau giật mình, kể cả những người hàng xóm đang ngồi trong nhà làm việc của mình cũng phải ló đầu ra xem chuyện hay, chỉ riêng Mạc Nhi đứng lại bước chân đứng bất động không khỏi lạnh lùng cười khinh bỉ.

Trước giờ hàng xóm cạnh nhà cô ai cũng khâm phục tình cảm giữa cô và John, họ luôn bảo cô và hấn là một cặp trời sinh, rất đẹp đôi. Đến hôm nay, khi họ chứng kiến một cô gái đứng khoanh tay dựa tường đang trợn mắt nhìn về phía John và Mạc Nhi, thì ít nhiều cũng hiểu.

Trong phim tình cảm, mỗi khi lúc cặp đôi chính sắp phải chia tay nhau, tiểu tam như cái cô đang đứng xem trò vui luôn bị bỏ rơi, còn hai nhân vật chính sẽ lại yêu nhau. Nhưng họ quên rằng, đây là đời thật, không phải phim ảnh, thế nên khi mọi người nghe giọng nói lạnh lùng của Mạc Nhi cất lên, vang vọng khắp hành lang chung cư.

“Đúng, anh đã làm gì sai nhỉ? Tôi đã quá đáng đấy! Đúng vậy, tôi phải thừa nhận, anh và cô ta dờ dề ở việc diễn xuất quá đi, muốn diễn tốt phải rèn luyện vào thật tốt. Aiya, anh để mọi người xem trò vui rồi! Cái loại đàn bà tự động dang rộng hai chân và loại đàn ông vì cảm dỗ bỏ tất cả thì tôi nghĩ có lẽ không riêng tôi quá đáng phải không? Nhưng mà tôi phải nhắc lại một lần nữa cho anh biết, không có chứng cứ, tôi không bao giờ lòi ra để nói”

Nói dứt câu, tiếng giày cao gót giẫm trên đá hoa cương phát ra tiếng động. Cô thản nhiên quay đầu bước đi, không cần quay đầu cô cũng biết, hấn ta và Gia Mẫn đã bị cô nói đến mũi đỏ mặt xanh rồi.

Cả John và Trương Gia Mẫn không ngờ đến, một Mạc Nhi lúc trước dịu dàng, dễ thương, thì lúc này là một Mạc Nhi mạnh mẽ, kiên cường và lạnh lùng.

Tiếng giày càng ngày càng xa, đến khi dứt hấn hàng xóm xì xầm truyền tai nhau nói này nói nọ. John đứng đực mặt ra đó, còn Gia Mẫn vì hổ thẹn nên đã vào nhà bấm chìa khóa John ban nãy đưa.

Những ánh mắt tò mò chìa vào John, anh đang ôm một bụng tức thêm cả những ánh mắt kia khiến anh càng bức thêm.

“Các người nhìn cái gì?”

“Áy, Thiên Đông, cậu để mất một cô gái như thế, cả đời cậu sống cũng sẽ không được yên, đúng là ngu ngốc” Mọi người sau khi nghe anh quát liền về lại nhà, chỉ riêng một bà lão bước tới gần anh, vỗ vai anh lắc đầu.

“Bà tránh ra cho tôi” John khó chịu mắng thẳng vào bà lão ấy.

“Giờ thì tôi hiểu vì sao tiểu Nhi lại bỏ cậu đi rồi, thẳng ranh con thôi” Bà lão không nể John, liền chửi một câu như thế, sau đó quay người bước vào nhà.

Mạc Nhi cho xe chạy đến nơi cô đã đặt căn hộ trên mạng đêm qua. Bà Trần là chủ của khu này, ra sức chào đón cô vô cùng. Lúc đưa cô đi xem nhà, bà hết lần này chỉ cô nơi tiện nghi của căn hộ, mặc dù giá cả cô biết trước nhưng vẫn cầu xin bà Trần rộng lượng giảm bớt thêm một ít.

“Cô Trần, giảm cho cháu đi. Một vạn bảy nghìn lắm ă! Một ngày cháu kiếm chưa chắc gì tới hai trăm ngàn đâu, làm sao một tháng lại có thể trả một vạn bảy chứ? Một vạn hai thôi cô!” Mạc Nhi ra sức thuyết phục.

“Cô đã giảm cho cháu nhiều rồi, cháu còn đòi hỏi đến thế ư? Một vạn bảy là thấp rồi đấy!” Bà Trần cũng không chịu phục, liền lên tiếng trách mắng cô.

“Cô Trần, cháu dù sao cũng còn đi làm, tiền đâu phải có liền là có đâu cô, một vạn hai thôi” Mạc Nhi ra sức nài nỉ.

“Thôi được rồi! Một vạn hai” Bà Trần thỏa hiệp.

Sau khi đưa tiền cọc nhà cho bà Trần, Mạc Nhi cầm chìa khóa nhà liền chạy vọt vào trong tham quan căn hộ, ban nãy chỉ mãi lo về vấn đề tiền bạc, nên cô không quan tâm đến lời nói của bà Trần. Tiện nghi đúng đúng là tiện nghi, phòng bếp phòng ngủ hay cả phòng khách đều thoáng mát. Mạc Nhi lướt hết một vòng xong mới thu xếp gọn gàng đồ đạc.

Mạc Nhi gọi cho Lê Vy nói chuyện vài câu về việc mình chuyển đi không nói trước. Lê Vy cũng chỉ cảm thông rồi cả hai huyền thuyên vài phút, sau đó Mạc Nhi cúp máy đi tắm.

Cô có ý định tắm xong sẽ đi siêu thị mua thức ăn để dành. Mặc bộ y phục thoải mái ra ngoài.

Thượng Hải về đêm đúng là đẹp thật! Bầu trời đen mịt, chỉ có những ánh đèn màu sắc được các tòa nhà cao tầng bật sáng. Những quán ăn nhộn nhịp tấp nập khách ra vào. Những hoạt động ngoài trời khiến con đường thêm về sinh động. Mạc Nhi trước giờ rất thích được yên tĩnh, nhưng hôm nay cô bỗng cảm thấy mình muốn hòa nhập vào khung cảnh ồn ào tấp nập như thế này.

Mạc Nhi mỉm cười chào đón một cuộc sống mới, cuộc sống không còn ai đó vướng bận nữa. Cô cũng không thể vì quá khứ mà nán lại cuộc đời của tương lai. Quá khứ dù sao đã qua, tương lai cũng chưa đến, vậy nên cô phải sống cho hiện tại, không thể nào dừng chân được cho một thế giới xoay

tròn mỗi ngày được. Điều gì qua rồi, cứ để nó qua, điều gì đến rồi cũng sẽ đến, chẳng thả, cứ sống tốt cho hiện tại thì hơn!

Vào đến siêu thị nhỏ, Mạc Nhi chọn lựa những thực phẩm tươi, thịt bò, thịt heo, mì gói hay những món cô thường ăn. Chuyển nhà đúng là rất mệt, nhất là những ngày đầu. Mạc Nhi đi xung quanh khắp cả siêu thị mới lựa xong những món cô yêu thích. Đến quầy thanh toán, Mạc Nhi chờ đến lượt mình thì mắt lướt qua màn hình tivi treo trên tường. Bản tin là nói về tập đoàn Shine, Shine đã mua lại công ty con của phía bên Úc. Mọi quyền kiểm soát của bên công ty bây giờ đã chuyển nhượng cho bên Shine, một cổ phần cũng không sót.

Mạc Nhi giật mình, sao lại nhanh thế? Vừa mới đẩy mạnh khai thác bên Canada mà giờ lại chiếm cả công ty bên Úc rồi? Một tay đều do người đàn ông tên Vương Triệu Thần kia thôi sao?

“Cô ơi!” Người nhân viên tính tiền giật cô quay lại thực tại.

“À, tổng cộng của tôi bao nhiêu tiền vậy?” Mạc Nhi rút bóp lấy thẻ.

Sau khi trả tiền, một thân một mình Mạc Nhi xách hai giỏ siêu thị về nhà. Trên đường đi, mọi thứ vẫn nhộn nhịp như thế, riêng cô chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Hiện tại trong đầu cô duy nhất chỉ có hình bóng của Vương Triệu Thần. Ban sáng khi hai người gặp nhau trong một không khí ám muội như thế, sau đó anh đưa chiếc CD cho cô nói rằng đó là lý do vì sao muốn hợp tác cùng cô.

Đang lơ đãng, cô liếc mắt thấy cái bóng quen thuộc ở đằng xa, chân chôn chặt không thể bước được. Trước mặt cô chính là một khung cảnh hỗn độn, đôi mắt bỗng dưng trầm xuống lộ một vẻ buồn cô đơn. Người cô gặp chính là Vương Triệu Thần đang ôm một người con gái đang say xỉn, mà cô gái đó không ai quen thuộc hơn chính là Dương Khải Hoàn, người chị “thân yêu” của cô.

Đôi mắt sa sầm lại nhìn hai người họ. Khải Hoàn không yên lặng được cứ la hét hết lần này sang lần khác khiến Vương Triệu Thần phải bồng hấn cô ta lên, lúc này trong lòng Mạc Nhi cực kỳ khó chịu khi nhìn thấy cảnh tượng ấy. Nói không chừng, chị ta mà tỉnh táo là cô đi tới tát cho một bạt tai rồi.

Cô nhẫn nhịn cho qua mọi chuyện, cúi đầu bước ngang qua chiếc xe của Vương Triệu Thần, như một người lạ bước qua nhau, cô không dám nhìn hấn, cũng không dám nhìn dáo dác về hai người họ thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Không bao giờ có cơ hội thứ hai, trừ phi

Sau một ngày nghỉ mệt mỏi, Mạc Nhi đã trở lại với công việc thường ngày, vẫn là bộ công sở thường ngày, cô bước đi trên một tâm trạng không được thoải mái. Đêm qua cô phải thức khuya để soạn lại những bộ thiết kế gần đây. Khi đi làm như hôm nay, mặt mày mệt mỏi, mắt có quầng thâm, nhìn cứ như một người thiếu sức sống.

Cô tới thẳng phòng làm việc của Hòa Thái Bằng, nhận được câu nói quen thuộc của ông, cô mới bước vào.

“Mạc Nhi, nghe nói cô đã gặp giám đốc Vương?” Ông Hòa hỏi thẳng cô.

“Đúng vậy” Mạc Nhi tháo kính mắt đặt lên bàn, cô ngồi xuống đối diện ông, nhanh chóng hỏi đến vấn đề chính “Vì sao tổng giám đốc lại cho anh ta biết chuyện tôi học tâm lý học?”

“Chuyện biết một người học ngành nghề gì đâu khó, bây giờ là thời hiện đại rồi Mạc Nhi” Ông Hòa giải thích.

Mạc Nhi bực bội, nhấn mặt nhìn ông Hòa “Tại sao ông lại lấy lợi ích riêng của mình ra mà bán đứng nhân viên của mình? Nội quy của công ty ghi rõ là không để lộ thân phận của nhà thiết kế ra mà? Vì lợi ích riêng của ông mà ông làm như thế, chẳng thả tôi nghỉ việc cho rồi?”

Dường như ông Hòa không nghĩ đến việc Mạc Nhi sẽ vì một chuyện thế này mà nghỉ việc, ông đồ ngọt “Được rồi, được rồi, cô cũng đừng giận nữa, là tôi sai, Mạc Nhi, dù sao gặp cũng đã gặp, chẳng thả cô đồng ý bên ấy?”

“Tôi cũng cần thời gian để suy nghĩ” Mạc Nhi dứt lời, cô đứng dậy đi ra ngoài, bỏ mặc Hòa Thái Bằng đứng đó ngây ngẩn nhìn cô, ông Hòa chỉ biết lắc đầu với cái tính ương bướng của cô.

Lệ Vy hôm nay diện một chiếc bộ yếm, áo tay dài màu trắng, chiếc yếm quần dài kết hợp với áo thun cực kì hoành tráng, tóc búi cao lộ cái cổ trắng ngần, cô chỉ đánh một lớp phấn nhẹ, không quá diêm dúa, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp, người khác nhìn vào cũng không đoán ra tuổi thật của cô, mang đôi giày hăng Adidas do cô mua hồi lâu, nhưng đôi giày trông nó vẫn như mới. Một người con gái xinh đẹp một mình bước đi trong khu mua sắm.

Cô và Mạc Nhi có một nét đẹp tự nhiên, không nhờ son phấn mà lấy lòng người khác, nhìn rất chân thật.

Mạc Nhi là một nét đẹp lạnh lùng, kiên cường và mạnh mẽ, Mạc Nhi có nét đẹp như hoa anh túc độc, một loài hoa đẹp tuyệt vời, được cho là loài đẹp nhất nhì thế giới. Hoa anh túc có nhiều màu, vàng cỏ, trắng cỏ, đỏ cỏ,... Nhưng với Mạc Nhi, nét đẹp của cô tựa như anh túc đỏ, cô mang nét quyến rũ phù du cho mình, nhưng lại có riêng cho mình sự nguy hiểm và bất an đối với thế giới bên ngoài.

Nếu nói Mạc Nhi là một đóa hoa anh túc mỹ lệ, thì bên cạnh đó ai cũng phải ngó ngang đến Lệ Vy. Phải nói Lệ Vy như đóa hoa Tulip xinh đẹp.

Đây là một loài hoa đa dạng, rất được nhiều người biết đến, nó còn được gọi là hoa Uất Kim Hương. Loài hoa này có rất nhiều màu, không riêng các màu nổi bật mà còn có màu xen kẽ, Lệ Vy được ví như loài hoa này vì cô là một người thu hút ánh nhìn người khác từ ngay cái lần đầu tiên.

Cô có một đôi mắt cười trong trẻo và tươi sáng như loài Tulip nhiều đốm, một nụ cười rạng rỡ hơn bất kỳ ai giống loài Tulip vàng, cô là một người không để tâm đến gia thế của mình, cũng không kiêu ngạo như những cô nàng tiểu thư khác, thế nên người khác rất quý mến cô, thậm chí cô còn được trọng vọng như Tulip trắng biểu tượng của sự sang trọng, kiêu sa.

Một loài hoa đẹp tuyệt vời! Mạc Nhi và Lệ Vy là hai người hoàn toàn đối lập nhau, Mạc Nhi người lạnh lùng, im lặng, kiên cường và mạnh mẽ, còn Lệ Vy là người thích náo nhiệt, không thể sống với sự cô đơn như Mạc Nhi, từ nhỏ Lệ Vy đã được sống như một cô công chúa, thế nên cô rất yếu đuối và dịu dàng.

Cả hai người, một băng một lửa, tạo nên một tình bạn tốt đẹp hơn bất kỳ ai! Một tình bạn kéo dài hơn 20 năm

Hôm nay Lệ Vy xin nghỉ phép một bữa lấy lý do vì cảm thấy bệnh nặng sốt cao, nhưng thật chất ra vì có thịt bò đang giảm giá nên cô phải nhanh chân đi mua. Khi cầm được bốn vỉ thịt bò trên tay mình, cô cảm thấy hạnh phúc biết bao, xem ra tối nay no bụng rồi!

Lệ Vy bắt gặp một người đàn ông và một người phụ nữ đang ôm nhau quấn quýt khi đang đi lấy xe, hình như hai người đó cũng phát giác có người nhìn mình liền quay đầu lại, hòng xác nhận khi thấy Lệ Vy đứng cách họ một khoảng, gương mặt tối sầm lại. Họ chính là John và Trương Gia Mẫn. Hai kẻ khiến Mạc Nhi rơi vào khổ đau.

Lệ Vy bực bội nhìn họ với ánh mắt viên đạn, nếu mắt cô có đạn thật, cô không chắc rằng cả hai người họ còn trọn vẹn thờ từng ngậm không khí này giờ.

Một lúc sau, John và Gia Mẫn đi về phía Lệ Vy, cứ dần dần lại gần, đến khi cả ba người họ đối diện với nhau.

“Lệ Vy” Sở dĩ Trương Gia Mẫn biết Lệ Vy là vì thường được Mạc Nhi nhắc đến với cô, chích điều cả hai có lần gặp đếm trên đầu ngón tay.

“Các người còn có mặt mũi gọi tên tôi nữa sao? Tại sao không biến đi cho đời yên tĩnh” Lệ Vy bực bội nhìn John, cũng không quên đánh mắt sang Trương Gia Mẫn.

“Lệ Vy, chuyện của Mạc Nhi, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!”

“Đúng vậy, hiểu lầm, hiểu lầm của anh chính là những cái đoạn phim bốn phút, nhân vật chính là anh và cô ta chứ gì? Hiểu lầm đấy, loại người như các người sống đến bây giờ, xem ra ông trời không có mắt rồi” Lệ Vy cười khinh bỉ, những đoạn phim đó Lệ Vy từng được Mạc Nhi cho cô xem trong điện thoại, không chỉ riêng Mạc Nhi cảm thấy kinh tởm, cả cô cũng kinh tởm.

“Phim? Đoạn phim nào? Em đang nói gì vậy? Anh không hiểu?” John nắm chặt tay lại, mắt không nhìn thẳng vào Lệ Vy.

“Anh không hiểu hay giả vờ không hiểu? Hừ, đúng là đôi gian phu dâm phụ mà” Lệ Vy khinh bỉ nhìn hai người họ.

“Em nể anh thế nào cũng được, nhưng xin em nói với Mạc Nhi cho anh một cơ hội, nhất định anh sẽ bù đắp lại cho cô ấy” John nghẹn ngào nắm tay Lệ Vy, nhưng lại bị cô hất ra.

“John, anh làm rồi! Nếu anh thật lòng với Mạc Nhi, đáng ra anh phải hiểu tính cách của cô ấy, Mạc Nhi nói một là một, không có lần hai. Thế nên Mạc Nhi đã kiên quyết không quay lại với anh tức là cô ấy không bao giờ cho anh cơ hội thứ hai, bất kể là anh day động tình cảm cô ấy thế nào cũng không có là không có” Lệ Vy giải thích rành mạch.

“Đối với Mạc Nhi, không bao giờ cô ấy cho ai cơ hội lần thứ hai cả, trừ phi, đó là một người rất quan trọng đối với cuộc sống của cô ấy. Bị bạn trai bỏ theo mẹ đàn bà dâm ô, cô ấy vẫn kiên quyết không rơi một giọt nước mắt, bạn “thân” chơi khâm cướp đàn ông của mình, cô ấy cũng vượt qua, vậy tôi hỏi anh, cơ hội thứ hai lấy đâu ra nữa đây?” Lệ Vy nhìn sang Trương Gia Mẫn cúi gầm mặt không dám đối diện với cô.

Lệ Vy quay sang nhìn cô ta với ánh mắt khó chịu, lời nói cũng phần nào lớn hơn “Hừ, câu nói của cô nói với Mạc Nhi rằng cô ấy chỉ là tép riu thì cô sai hoàn toàn rồi, kẻ tép riu mới chính là cô, Mạc Nhi đã phát hiện ra hành vi bất thường của hai người từ lâu rồi, thế nên với một người như Mạc Nhi, cô ấy sẽ không bỏ qua. Cô nhớ đến những gì cô đã làm chứ? Đi may vá lại mùng trình tiết, để dụ dỗ John lên giường, biết bao nhiêu lần cô đã đang rộng chân mời gọi đàn ông rồi?” Lệ Vy hỏi Trương Gia Mẫn, Lệ Vy thỏa mãn với vẻ mặt xanh xao của cô ta, đôi mắt tròn tròn lên Trương Gia Mẫn chỉ tay vào mặt Lệ Vy.

“Cô... cô nói bậy gì đó? Cô bị điên, đúng là điên!” Trương Gia Mẫn kích động hét lớn, rồi quay sang nắm lấy tay John, một màn hét lớn thế này, thu hút không ít ánh nhìn hiếu kỳ của mọi người.

“John, đừng nghe cô ta nói, cô ta bị điên, em không có may vá mùng trình gì cả, lần đầu của em là dành cho anh rồi, anh phải tin em, John” Cô ta mặc sức kéo tay John, kích động nước mắt giàn giụa.

“Đúng là giỏi diễn kịch, nhưng cô diễn vai này tệ kinh khủng. Nếu không có bằng chứng tôi nói ra làm gì? Tôi không như cô, Gia Mẫn. Nói gì phải có nấy, tôi không bị điên, chính cô mới là người điên, lúc cô và John ân ái bên nhau, Mạc Nhi đã không biết làm được bao nhiêu chuyện, lúc cô và người đàn ông khác “yêu” nhau, John và Mạc Nhi đang ở cùng nhau, đúng không? Nhưng thật xin lỗi, tôi không thể tiết lộ thêm bất cứ thứ gì nữa, loại kỹ nữ như cô, nên biết mình đã làm những gì” Lệ Vy nói xong liền đi về phía xe.

Cô lên xe rồi đóng cửa, chồm chạy thẳng lên dốc ra khỏi hầm xe, mọi việc chỉ trong tích tắc. Để lại hai con người, một người phụ nữ đang khóc bù lu bù loa, một người đàn ông xanh mặt.

“John, nghe em nói, đừng tin cô ta, em không...”

“Tiếc chuyện đó làm gì? Nếu cô ta muốn chơi chúng ta, vậy thì chúng ta cùng chơi, thuận nước đẩy thuyền với cô ta, cũng tốt, còn em, chỉ cần ngoan ngoan về nhà nằm lên giường là được” Những lời nói dâm ô của John bỗng chốc lớn dần khiến Trương Gia Mẫn đỏ mặt ngượng ngùng.

“Anh không giận em chứ? Thật ra em không làm” Trương Gia Mẫn cố chối bỏ những lời nói của Lệ Vy.

“Hay là em muốn tôi muốn em tại đây?” John mất kiên nhẫn bóp cằm Trương Gia Mẫn.

“À... vậy mình về thôi!” Trương Gia Mẫn cũng không nhiều lời nữa, cô biết không nên chọc giận John lúc này.

Ở tại nơi nào đó, khi cả hai đôi tình nhân vừa về nhà lại vang lên những tiếng rên rỉ đau đớn và sung sướng của người phụ nữ, kèm theo là tiếng hét chói tai kinh hoàng, gọi tên “John” mãi đến khi ngất lịm trên ngực người đàn ông.

Đang ngồi làm việc chăm chú thì cửa phòng vang lên, Mạc Nhi gọi vào, liền đó là một gương mặt tươi cười bước vào phòng làm việc.

“Chị à, buổi diễn thời trang tuần tới, họ muốn chị đến đó” Lâm Uyên đưa tập tài liệu cho Mạc Nhi, cất lên giọng nói trong trẻo của mình báo cáo lại mọi việc.

“Nhưng tuần sau những mẫu thiết kế đó đâu phải chuyên về chị?” Mạc Nhi ngạc nhiên hỏi.

“Vâng, đúng là vậy, nhưng nhà thiết kế Michael Kors muốn gặp chị, ông ấy nói rằng rất khâm phục những thiết kế thể thao mà chị tung ra thị trường mặc dù rằng không được như những bộ váy dạ hội, bên cạnh đó, tuần lễ thời trang tuần sau được tổ chức bên New York, ông ấy rất hi vọng sẽ gặp chị ở đó” Lâm Uyên tường thuật lại những gì Michael Kors nói với cô.

“Ồ, vậy giúp chị thu xếp thời gian và đưa chị bản nội dung của tuần lễ đó, có thể chị sẽ đi” Mạc Nhi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi là Đình Thừa Hạo

Trời trở lạnh, Mạc Nhi khoác thêm chiếc áo măng tô lên người. Trong thời gian này, việc nghỉ ngơi và chơi bồi của cô nên tạm gác lại sang một bên, sắp tới các sự kiện buổi lễ thời trang đông đảo ào tới khiến cô điên đầu nhức não, ngay phút giây này mà nghỉ ngơi, cô chỉ lo sợ rằng mọi thứ sẽ đi về hướng xấu mất.

Ra khỏi phòng làm việc, Mạc Nhi khóa cửa cẩn thận, sau đó quay người xuống hầm xe. Mạc Nhi đi rước em “đô” của mình, trước khi lái đến nhà Lệ Vy cô ghé sang siêu thị tiện lợi mua vài ba món ăn vặt.

Lệ Vy đang ngồi xem tivi trong phòng khách thì tiếng chuông đồ hai lần mới đặt điều khiển xuống sofa đi mở cửa.

“Lệ Vy, cái tính lè mề của cậu bao giờ mới dứt đây?” Chưa kịp vào nhà, Mạc Nhi đã tung một câu trách móc Lệ Vy.

“Đây không phải là tớ lè mề, mà là cậu không có kiên nhẫn” Lệ Vy cãi lý với Mạc Nhi, cả hai cùng quay người vào nhà.

Đề thức ăn lên bàn, Mạc Nhi loay hoay một lát mới bắt tay vào làm thức ăn. Còn Lệ Vy, biết ý tốt của Mạc Nhi liền đi ra ngoài xem tiếp bộ phim đang đang dở của mình.

Mặc dù là Mạc Nhi tự nguyện nấu ăn, nhưng vẫn đùa thêm một câu “Lệ Vy, chẳng phải tớ là khách sao? Để khách làm thức ăn cho chủ không cảm thấy áy náy sao?”

“Cái chiêu của cậu tớ biết ngay mà, đòi nào cậu thật lòng tự nguyện nấu ăn cho mình?” Lệ Vy lắc đầu, tắt tivi đi vào phòng bếp, một thân đứng dựa người vào tủ lạnh.

“Ồ, tớ cứ ngỡ cậu không nhận ra chứ? Thế cậu nói đi, vì sao cậu lại để tớ đi với một người tớ không quen biết?” Mạc Nhi vừa cắt hành tây, vừa hỏi.

“Cậu nói gì thế? Tôi không hiểu?” Lê Vy không hiểu nghiêng đầu nhìn Mạc Nhi, tay không yên phận bóc cà rốt mà Mạc Nhi đã thái đặt trên thớt ăn ngon lành.

Đã quen với thói quen xấu của Lê Vy, Mạc Nhi đánh vào tay đang cố gắng bóc thêm vài miếng của Lê Vy, cô đặt dao xuống thớt, tay chống eo mặt nghe nghe nhìn người bạn mà cô cho rằng đêm qua đẩy cô vào hang cộp “Này! Cậu không hiểu hay giả vờ không hiểu?”

“Là thật, tôi còn chẳng biết cậu đang nói gì” Lê Vy bừa môi lấy miếng thịt nguội mà Mạc Nhi vừa cắt xong nhét vào miệng.

“Cậu thôi ngay cái tật ăn vụng cho tôi, tôi đang hỏi cậu đây tại sao đêm qua lại bỏ tôi? Cậu thực sự ghét mình đến thế à?” Mạc Nhi gõ vào đầu Lê Vy một cú vừa phải sau đó quay lại với những việc mình đang làm.

“Thật ra tôi chẳng biết gì đâu, lúc quay lại đã thấy người đó đưa cậu đi rồi, bọn này còn tưởng cậu quen biết anh ta” Lê Vy vừa ôm đầu giả vờ thút thít vừa chân thành nói.

“Thật là, cậu có cần ghét tôi đến mức giao tôi cho một người không quen biết không?” Mạc Nhi đi tới đi lui, lo ném gia vị, lo nấu ăn nhưng vẫn không quên nói chuyện.

“Tiểu Nhi, rõ ràng là tôi không biết, đừng giận nữa mà” Lê Vy đi tới ôm Mạc Nhi.

“Này này, tránh ra đi đại tiểu thư kính yêu! Đừng tưởng làm như vậy là tôi tha cho cậu” Mạc Nhi cố ý đùa giỡn né tránh cái ôm, cô còn bổ sung câu cuối “Thịt chỉ mình tôi ăn thôi, cậu ăn cái và rau đi”

Khắp phòng vang lên tiếng cãi nhau đùa giỡn. Không gian bếp diễn ra một phong cảnh của hai người bạn thân vui vẻ mỉm cười lớn. Tình bạn của họ, đẹp hơn bao giờ hết.

Một buổi sáng tốt lành! Lê Vy tỉnh giấc khỏi cơn mơ của mình. Cô vệ sinh cá nhân hoàn tất, trang phục thẳng tươm tất. Chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, bên dưới là chiếc váy công sở bó lại vòng ba màu đen. Chính chu lại bản thân, cô ra phòng bếp làm một ít thức ăn cho mình rồi đi làm.

Một ngày đẹp trời thế này, cô không phải không muốn hưởng thụ mà là vì thời gian không cho phép. Do cái tật lè mề của cô, nên ăn sáng cũng mất hết 15 đến 20 phút mới xong, lúc quay đầu nhìn đồng hồ mới biết là mình đã trễ giờ, chưa kịp định thần đã ba chân bốn cẳng khóa cửa nhà đằng hoàng, một mạch chạy bộ đến công ty. Có trách cũng trách cái tật xấu của cô, lúc nào cũng tự chủ quan rồi cuối cùng mình lại là người bị thiệt, không biết đây là lần thứ bao nhiêu cho cái thói quen xấu này nữa.

Đã trễ giờ rồi vậy mà chẳng biết ma xui quỷ nhập thế nào, đang chạy thì bị xe đụng. Chỉ kịp nghe “ầm” một tiếng cô đã nằm sòng soài dưới mặt đất, may mắn một chút là cô không sao, vì tốc độ chạy xe của người lái không nhanh.

Mặc dù chiếc xe đụng cô chính là chiếc xe thể thao Ferrari, nhưng tốc độ vừa đủ chạy chứ không nhanh như những cuộc đua xe trên truyền hình. Cô không am hiểu về xe, nhưng nhìn cái logo, ít nhất cô vẫn nhận ra, lại đụng độ với một công tử bột nào rồi.

Lê Vy nằm trên mặt đất vài giây, sau đó đau đớn ngồi dậy, chân vừa nhấc lên lại đau kinh khủng, như là có ai cầm dao cưa vào nó mà không có thuốc mê kiềm lại cái đau, rồi nhìn lại tay mình, do cọ sát với mặt đường nên tay đã trầy một phần.

Lê Vy nghe tiếng đóng cửa xe, một đôi giày da xuất hiện ngay trước mặt cô. Người đi đường nhìn về phía Lê Vy không ít, nhưng vì họ còn có việc bận của mình nên quay đi không quan tâm. Còn người lái vừa đâm cô, lúc xuống xe nhìn thấy một cô gái mặc đồ công sở ngồi ở mặt đường, chân duỗi thẳng, tay phải nắm tay trái, mặt nhăn, có lẽ bị đau rồi.

Chẳng nói chẳng rằng quỳ xuống hỏi có sao không, chưa kịp dứt lời liền bị ăn mắng.

“Anh chạy xe mất đề ngay chân sao? Rõ ràng là đèn đỏ mà còn qua là sao? Đám người ta còn không biết xin lỗi ở đó hỏi có sao không? Anh làm trễ giờ làm của tôi rồi, anh biết không? Thật không biết ma xui quỷ nhập nào lại thành ra thế này? Phiền phức thật mà” Lê Vy tuôn một tràng rồi nhìn người đàn ông kia.

“Cô đâu cho tôi nói, làm sao tôi nói được?” Bị hỏi ngược, khiến Lê Vy ngượng ngùng, nhưng không để mình bị thiệt nên lên tiếng cãi tiếp.

“Không cho anh nói? Anh nói lại xem? Ban đầu ai hỏi tôi có sao không trong khi đó tôi ngồi cả đồng đây nè, sao không biết xin lỗi?”

“Cô lạ thật đấy, tôi hỏi như thế nào dù sao cũng là hỏi thăm đấy, cần đưa đi bệnh viện không?” Người đàn ông khó chịu khi bị Lê Vy mắng như thế, nhưng rồi đổi chất giọng, dù sao cũng là mình đâm người ta.

“Không cần” Lê Vy vừa hét lên, vừa định đứng dậy thì nhăn mặt la đau, liền ngã bịch xuống đất, mắt ươn ướt nước vì đau.

“Hay là vẫn nên đưa vào bệnh viện xem, cứ lỡ như trật chân rồi thì sao?” Người đàn ông lấy tay đề lên nơi chân cô đang bị thương.

“Đau đau đau, anh định giết người à? Đau thật đó, A” Lê Vy nhăn mặt khó chịu.

“Cô có biết tiếng hét của cô khiến nhiều người hiểu lầm không?” Nụ cười ám muội của người đàn ông kẻ sát tai Lê Vy.

“Hiểu làm cái gì nữa? Đau chết đây được đây này!” Lệ Vy vẫn không hề nhận ra ý nghĩa của câu nói đó miệng vẫn liên tục hoạt động phun những câu nói khó nghe.

Lệ Vy được người đàn ông lạ mặt đưa đến bệnh viện. Bác sĩ chẩn đoán là bị trật chân, phải bó bột trong vòng hai tháng mới lành.

Lệ Vy gọi điện cho công ty xin nghỉ một ngày, còn người khiến cô thương tích đang đi lại đưa một chai nước cho cô, cả hai ngồi tại ghế đá của bệnh viện.

“Xem ra cô không sao, chỉ là trật chân thôi!” Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm.

“Anh nói thế nghe được à? Nực cười thật, anh nên nhớ anh đụng tôi đấy, trong vòng hai tháng tôi phải bó bột, anh muốn hay không cũng phải hộ tống tôi” Lệ Vy mạnh mẽ ra lệnh.

“Tại sao? Đau phải tôi đụng cô đến gãy chân?” Anh ngạc nhiên với đề nghị của cô.

“Sao chẳng gì nữa đây? Chẳng phải anh làm tôi thành ra thế này sao? Nói gì thì nói, nếu anh không trả nợ, chờ mà cảnh sát đến tìm anh đi” Lệ Vy cười lạnh.

“Đến cảnh sát cũng phải nhúng tay vậy xem ra phải nghe lời cô rồi” Người đàn ông nhìn Lệ Vy, đúng là trẻ con!

“Vậy thì tốt! À mà anh tên gì? Tôi là Lệ Vy” Lệ Vy chìa tay ra trước mặt anh chàng kia.

“Tôi là Thừa Hạo, Đinh Thừa Hạo” Người đàn ông tên Thừa Hạo mỉm cười nhìn Lệ Vy, tay chạm tay.

Ánh mặt trời hắt ngược sáng với Đinh Thừa Hạo, tạo nên một khoảng trời mát nắng. Lệ Vy nhìn Đinh Thừa Hạo cười nhẹ, trong suy nghĩ của cô, còn phải chờ lại cho một người, cứ mãi ngắm người đàn ông như thế này, e là cô sẽ mê mẩn mất.

Cả hai người huyền thuyên với nhau vài phút mới trở về công việc mỗi người, Đinh Thừa Hạo tình nguyện đưa Lệ Vy về nhà, sau đó lại đi, cô chỉ biết rằng anh bảo có việc cần xử lý, cô đáp lại chỉ có gật đầu, trước khi đi anh còn nhắc nhở “Cần gì cứ nói tôi, số điện thoại tôi đã có ghi trên danh thiếp”. Lệ Vy gật đầu rồi cả hai mỗi người mỗi ngã.

Vương Triệu Thần đến Hồng Kông từ lâu. Từ khi đáp chuyến bay xuống đến tận bây giờ, thời gian nghỉ ngơi của anh phải nói là không có. Anh bận túi bụi, không thể dừng tay vào những thời khắc quan trọng thế này.

“Vương tổng, giá cổ phiếu bên phía công ty Canada đang giảm sút mạnh, phải làm sao đây?” Trong công ty bên Hồng Kông đang hỗn loạn với những con số.

Công ty Canada vừa mới báo tin cho bên Shine giá cổ phiếu giảm dần, không thể cầm cự được bao lâu nữa. Có một tập đoàn đang dần mua lại giá cổ phiếu của những nhà đầu tư với giá rẻ hơn so với công ty của anh, thế nên các nhà đầu tư bỗng dưng rút lại cổ phiếu 32% của mình về. Khi giá cổ phiếu tăng, họ lại đổ xô quay về đứt lại tiền, nhưng khi cổ phiếu giảm mạnh mẽ như hôm nay, họ bán hết tất cả số tiền đã chuyển cho công ty, chỉ còn sót lại 5%.

Vương Triệu Thần cũng đang xem xét, là kẻ nào muốn gây chiến với anh. Khi anh cầm xấp tài liệu trên tay, đôi mày giãn nở, không còn co lại như ban nãy nữa. Nhìn đến cái tên trên tập hồ sơ, đôi môi cong lên một đường ác ý. Tay với điện thoại bàn, nhấn một dãy số, trong vòng tích tắc đã có người nhận.

“Thừa Hạo, mình nhờ cậu một việc”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Anh rất nhớ em, rất muốn gặp em

Mạc Nhi vẫn đang tập nập với kế hoạch cho ra ba bộ váy vừa thiết kế cách đây không lâu, buổi biểu diễn càng ngày càng đến gần, cô bận đến mức không thể ăn uống đàng hoàng, nghỉ ngơi chỉ qua loa vài phút.

Chưa kể là ông Hòa vẫn cứ hỏi thúc cô nhận lời bên tập đoàn Shine. Ngay cả chiếc đĩa CD ấy Vương Triệu Thần đưa cho cô, cô còn chưa mở ra xem làm sao có thể nhận lời mà cô cũng không có ý định đồng ý.

Thời gian gần đây, cô đã dốc hết sức để chuẩn bị cho buổi lễ thời trang do chính ông Hòa giao cho cô phụ trách. Một mình cô trải nghiệm việc tổ chức như thế này, mệt mỏi ra sao vẫn phải cố gắng nhẫn nại để hoàn thành.

Dương Mạc Nhi ngồi trong phòng làm việc, chỉnh sửa lại những phần thiếu sót do bên phụ trách trang phục và người mẫu.

Sau khi nhớ ra việc gì đó, Mạc Nhi nhắn điện thoại bàn kết nối với trợ lý riêng, “Lâm Uyên, ba bộ chính đã được đưa đến đâu rồi?”

“Chị, đã được chuyển đến Los Angeles rồi ạ” Lâm Uyên gấp gấp trả lời.

Cả cơ thể đều mệt mỏi rồi, Mạc Nhi cố gắng lấy hơi để nói “Được rồi, khi nào chúng ta khởi hành đi?”

“10 giờ đêm nay” Lâm Uyên dứt khoát trả lời.

“Không thể sớm hơn sao? Thời gian lấy đâu ra mà chuẩn bị đây?” Mạc Nhi thờ dãi.

“Đó là chuyến bay gần nhất rồi thưa chị, nhưng mà, chị bệnh sao, giọng chị bị khàn hết rồi?” Lâm Uyên lo lắng hỏi, mặc dù cô biết trong công việc, Mạc Nhi rất nghiêm túc, nhưng khi nghe Mạc Nhi giọng khàn đặc như thế, Lâm Uyên không khỏi xót xa.

“Không sao, chắc là do uống cà phê nhiều thôi, em làm việc tiếp đi” Mạc Nhi tìm đại lý do nào đó cho xong cuộc gọi.

“Dạ” Bên kia cũng nhận ra Mạc Nhi không muốn nói nữa, đồng thời cúp máy.

Cuộc gọi kết thúc, Mạc Nhi quay lại làm việc. Cô lo hết việc này đến việc khác, bù lu bù loa không kịp tay chân.

Buổi biểu diễn thời trang này tổ chức tại Los Angeles trong vòng hai ngày tới nữa, nhiều nhà thiết kế đến dự buổi lễ này thứ nhất là vì bộ sưu tập của Hoa Trạch lần này được thiết kế một cách rất sang trọng, thậm chí cái tên còn được đặt là “Ngai vàng bí ẩn”, thứ hai chính là muốn xem nhà thiết kế hoa anh túc độc Dương Mạc Nhi như thế nào mà lại được nhiều người ưa chuộng.

Lần này có một chút đặc biệt hơn là có cả Shine đến tham dự buổi lễ thời trang này. Mạc Nhi chỉ biết đại khái là vì tập đoàn Shine muốn đầu tư vào công ty thời trang để mở rộng thị trường gì đó cô không rõ, mà cô cũng không quan tâm đến.

Hiện tại cô chỉ quan tâm đến công việc của mình. Công việc bận đến mức hết thời gian nghỉ ngơi, làm sao cô còn có thể quan tâm nhiều chuyện khác nữa.

Tài liệu chồng chất trên bàn, người khác nhìn vào còn thấy mệt mỏi, huống hồ là người phải làm hết nó. Trong lúc chỉnh sửa tài liệu, Mạc Nhi không ít lần gạch bỏ một số tiết mục mà cô cho là không cần thiết. Trong tay không bút thì giấy, cô không thể không tập trung hơn lúc này, vẫn yên tĩnh soạn tài liệu mắt cũng đã cố gắng mở to hết cỡ, nhờ đó mà cô mới nhận ra tập tài liệu cô đang chỉnh sửa có chút vấn đề, liền gọi cho Lâm Uyên “Em lập tức đến phòng chị”

Vài phút sau đã có người gõ cửa, Lâm Uyên tay cầm một bản kẹp tài liệu, một tay cầm ly nước lọc ấm, nhìn thấy cảnh tượng một Mạc Nhi mặt mày gầy gộc mệt mỏi ngồi chăm chú làm việc, chỉ biết cảm thán lắc đầu “Chị gọi em”.

“Ừ” Mạc Nhi vẫn ghi ghi chép chép vào tài liệu, Lâm Uyên đứng cạnh bên đợi Mạc Nhi làm việc, khi Mạc Nhi gạch bỏ thêm một trang giấy, Lâm Uyên mới nhận được lệnh “Vi sao trong tài liệu bên phụ trách quảng cáo này có sự khác biệt với tài liệu hôm trước em đưa cho chị?”

Lâm Uyên nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Mạc Nhi, liền nhanh chóng giải thích “À, là do bên bộ phận Marketing vì muốn cho sản phẩm đi vào thị trường nhanh chóng nên giám đốc Lưu đẩy thúc trung bày nhiều sản phẩm hơn so với ban đầu”

“Đã có sự đồng ý của chị?” Mạc Nhi thả tài liệu xuống bàn, tay xoa xoa trán giọng không hài lòng và có chút lạnh nhạt.

Lâm Uyên không thể nào ngờ Mạc Nhi sẽ hỏi như thế, nên câu trả lời cũng chẳng thể ăn khớp “Chuyện đó... do bên ban tổ chức đã trình duyệt rồi ạ!”

“Sau buổi lễ thời trang này, lập tức cho giám đốc Lưu tiền nghỉ hưu đi” Mạc Nhi thẳng thắn đuổi việc.

Lâm Uyên nghe mà hết hồn, cô hiểu tính Mạc Nhi đó giờ, nói gì làm đó, trái lệnh là xem như ba đời tổ tông chẳng thể sống yên “Á? Chị, như thế có quá đáng không?” Cô bắt đầu thấy hối hận khi hỏi câu hỏi này, vì biểu cảm thần sắc của Mạc Nhi càng đậm hơn ban nãy.

“Vậy tại sao em không hỏi ông ta? Trước khi làm có nghĩ đến hậu quả không?”

“Dạ, em biết rồi” Lâm Uyên nghe lời gật đầu, trước khi ra phòng còn đưa cho Mạc Nhi một văn bản hợp đồng để ký, không quên hỏi “Chị còn dặn dò việc gì không?”

“Hết rồi, em ra ngoài đi” Mạc Nhi lắc đầu, vừa kịp hay Lâm Uyên nhìn thấy được vẻ mặt mệt mỏi rã rệt của Mạc Nhi, trong lòng rất muốn bảo cô dừng việc và nghỉ ngơi nhưng lại không thể.

Lời dặn dò kết thúc, Lâm Uyên cúi đầu chào Mạc Nhi đi ra ngoài, trả lại không khí yên bình cho cô.

Mọi thứ dường như đã ổn định, Mạc Nhi mệt mỏi thờ dãi, tiếp tục công việc chuẩn bị cho buổi diễn thời trang sắp tới.

Trời đã chuyển tối từ bao giờ không hay, Mạc Nhi vờn vai cho phép mình nghỉ ngơi một chút, nhìn đồng hồ mới biết rằng, thời gian trôi nhanh thật, chưa gì đã 8 giờ rồi. Tạm gác lại công việc sang một bên, đi lấy xe rồi về nhà.

Từ khi đi làm trở lại, hầu như thời gian nghỉ ngơi của cô rất hiếm hoi, không thể nào dừng tay được. Mà từ hôm nay cho đến khi buổi trình diễn bắt đầu,

cô càng không cho phép mình được nghỉ ngơi, phải 20/24 để chuẩn bị mọi thứ thật suôn sẻ. Cả cơ thể mệt mỏi bước lảo đảo đến xe của mình, Mạc Nhi đi một cách chậm rãi như một người già sợ ngã. Xe đã sắp ra khỏi cổng, lại có một bác bảo vệ trông xe nhân viên liền bước tới, nở nụ cười thân thiện với cô.

“Cô Dương, dạo gần đây công việc bận lắm sao? Tôi thấy cô ngày ngày cứ tới sớm về trễ”

“Do công việc thôi bác” Mạc Nhi cười trừ, sau đó cảm thấy gì đó là lạ “Bác có chuyện gì sao?”

“Cô Dương, đúng là không gì giấu cô được, đây là bó hoa có người đưa cho cô” Bác bảo vệ cười mỉm, giơ giò hoa Pansée* trước mặt cô.

*Theo một truyền thuyết của Đức, ngày xưa Pansée có mùi hương thơm ngào ngạt. Người ta kéo nhau đi từ hàng dặm xa đến chỉ để được ngửi mùi hương đó. Nhưng chính vì vậy mà lớp vỏ xung quanh bị giẫm nát, tàn phá. Pansée cầu xin Chúa giúp đỡ những ngọn cỏ mong manh đó. Thế là, từ đó, Chúa lấy đi hương thơm của Pansée, nhưng bù lại cho nó một vẻ đẹp tuyệt vời. Păng-xê là một bông hoa Tình Yêu làm người ta liên tưởng đến thánh Valentine. Từ lâu, bông hoa đã được những người đang yêu trao gửi cho nhau như lời nhắn nhủ thương nhớ “Thinking of You”. Tuy nhiên, theo dân gian, người ta cho rằng không nên hái đóa hoa Păng-xê khi trên nó có đọng giọt sương, bởi vì như thế có thể gây nên cái chết của người yêu và rất nhiều nước mắt sẽ phải tuôn rơi. Ngoài cái tên Pansée, còn được gọi nhiều loại tên như: Păng xê, Từ La Lan, trong tiếng Anh người ta gọi là Pansy, tên Latin là Violatricolor,...

Mạc Nhi giật mình nhìn bó hoa trước mặt. Từ trước đến giờ không phải cô chưa từng nhìn thấy hoa, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy loại hoa này. Nhìn giò hoa trước mặt mình cô ngẩn ngơ. Là ai tặng?

“Bạn trai cô lãng mạn thật, vừa đẹp trai, lại vừa giàu có, cô Dương, đúng là cô có phước rồi” Bác bảo vệ trầm trồ khen ngợi.

“Bác, đây là ai gửi cho cháu?” Mạc Nhi không tránh khỏi thắc mắc, cô lập tức hỏi.

“À, của cậu họ Hòa nào đó gửi cho cô”

“Hòa?” Mạc Nhi tròn mắt ngạc nhiên nhìn giò hoa trong tay mình một màu đỏ sẫm, sau đó giữ lại nét vẻ ban đầu “Bác biết đây là hoa gì không?”

“Ôi trời, hoa này cô cũng không biết sao? Là hoa Từ La Lan” Bác bảo vệ cảm thán ngạc nhiên.

“Ồ, thế nó có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Có, đương nhiên có rồi, để tôi nhớ lại xem, hình như Từ La Lan có ý nghĩa là “Anh rất nhớ em, rất muốn gặp em”, tôi già rồi, nhớ được như thế cũng là phước rồi!” Bác bảo vệ đánh vào đầu mình vài cái, như đang tự kiểm điểm xem trí óc mình còn nhớ được bao nhiêu chuyện “Tôi nói rồi đúng không? Bạn trai cô rất lãng mạn”

“À, dạ, thôi cháu chào bác về” Mạc Nhi không muốn tiếp tục câu chuyện.

“Cháu về cẩn thận” Bác bảo vệ chào tạm biệt Mạc Nhi, sau đó quay lại ghế ngồi của mình ăn cơm.

Mạc Nhi vừa chạy xe, vừa ngẫm lại những câu nói của bác bảo vệ rồi tự bật cười. Thì ra cũng có ngày cái tên đó cũng sến sẩm như thế. Tay với điện thoại gọi cho người tặng hoa cho cô.

“Tiểu Nhi, thế nào? Em thích nó chứ?” Bên kia nhận máy rất nhanh, chưa kịp để Mạc Nhi nói đã chen vào.

“Hòa Tôn, anh về nước bao giờ thế? Nhiếp Thâm cũng về rồi?” Mạc Nhi hỏi thăm.

“Này, sao không trả lời câu hỏi của anh? Hoa đẹp chứ?” Hòa Tôn bên kia giả vờ giận hờn, giọng chuyển trẻ con nói với Mạc Nhi.

“Dạ vâng, hoa rất đẹp, nhưng tiếc là em không biết gì về nó” Mạc Nhi cười hi hi, cũng không quên hỏi lại câu hỏi ban nãy “Anh về khi nào thế? Nhiếp Thâm có về cùng không?”

“Cả hai anh đều về rồi đây! Tiểu Nhi, anh không hiểu vì sao thằng Tiểu tử Tôn này nó không thể không gặp em trước mới về nhà đấy, hành anh một trận chạy từ nhà đến công ty rồi lại chạy về, khổ thân anh quá mà” Sự hiện diện của Nhiếp Thâm bên đầu dây kia khiến cô cười oai oái.

“Còn cười? Em và cậu ta có âm mưu hãm hại anh chắc rồi? Đúng là đôi tình nhân thâm độc” Nhiếp Thâm đưa giọng nói rõ khổ của mình.

“Nhiếp Thâm, anh sai rồi! Em vô tội cơ mà, em thậm chí còn chẳng biết hai anh đã về” Mạc Nhi cãi lý.

“Hừm! Mạc Nhi, em được lắm, anh mà gặp em nhất định sẽ xé xác em” Nhiếp Thâm đùa.

“Thế cũng được, bỗng cô nương em đây chờ anh đến xé em thành trăm mảnh” Mạc Nhi cũng đùa theo.

“Tiểu Nhi, nghe nói em và Thiên Đông đã chia tay rồi sao?” Nhiếp Thâm nghiêm túc quay về vấn đề chính anh muốn hỏi.

“Vâng” Mạc Nhi thản nhiên trả lời, khiến hai người bên kia giật sững người.

Chương 11: Ba bộ váy trong bộ sưu tập Ngai vàng bí ẩn

“Là em chủ động hay là hắn?” Hòa Tôn giật điện thoại trên tay Nhiếp Thâm.

“Là em” Mạc Nhi cũng không giấu diếm.

“Tại sao vậy? Chẳng phải em rất yêu hắn sao?” Hòa Tôn bên kia đã lộ rõ vẻ vui mừng nhưng vẫn hạ giọng bổ sung.

“Vì rất yêu nên mới chia tay” Mạc Nhi trả lời rành mạch.

“Nếu em không nói vậy thì anh không hỏi nữa” Hòa Tôn giọng dịu dàng “Nghe nói tối nay em xuất phát đi Los Angeles rồi?” Cũng đã biết về việc Mạc Nhi đi Los Angeles để tổ chức buổi thiết kế thời trang, anh lo lắng hỏi thăm.

“Vâng, chính xác là 10 giờ tối nay”

“Được rồi! Hai đứa à, tiền điện thoại của anh đây, anh nghèo chết mất!” Nhiếp Thâm bon chen một câu.

“Nhiếp! Anh cho em thêm chút đi, thật sự nhớ tiểu Nhi đến điên rồi nè!” Hòa Tôn giọng trẻ con đáng yêu với Nhiếp Thâm, khiến anh thốt lên câu “Ghê tùm”.

“Thôi không làm phiền anh được nữa, hai anh vừa về nước, nghỉ ngơi còn lấy sức đi làm nữa, em còn phải về tắm rửa rồi khởi hành” Mạc Nhi nhận ra mình và hai tên đàn ông kia nói chuyện với nhau cũng khá lâu, nên tạm dừng cuộc gọi.

“Vậy được, em đi cẩn thận” Hòa Tôn nhẹ nhàng nhắc nhở, kẻ đó là giọng nói gió của Nhiếp Thâm “Bà Hòa, đi sớm về sớm nhé! Thăng tiểu tử Tôn rất muốn gặp em rồi”

Chỉ vài giây sau, Mạc Nhi nghe thấy tiếng than khóc nức nở của Nhiếp Thâm, Hòa Tôn nói câu tạm biệt với cô rồi quay sang “hành sự” xử tội Nhiếp Thâm.

Về đến nhà Mạc Nhi liền trở mình đi tắm rửa sạch sẽ, ăn một chút thức ăn rồi đi soạn đồ. Lúc vừa dọn đồ ra, Lệ Vy vừa hay gọi WeChat video cho cô.

“Đi sớm về sớm nhé người yêu” Lệ Vy đang ngồi ăn cơm, giơ tay lên vẫy vẫy với Mạc Nhi.

“Biết rồi cô nương, đâu phải là tớ đi định cư bên ấy?” Lệ Vy cười cười, vì góc độ quay của video khá rộng thế nên mắt Mạc Nhi nhìn về phía chân băng bó của Lệ Vy.

“Áy, chân cậu bị gì thế? Sao lại băng bó thế này nè?”

“À, là tớ sơ ý chạy không nhìn đường, bị người ta tông” Lệ Vy khua tay múa chân bên kia, nhưng không muốn vì mình mà Mạc Nhi lo lắng, cô liền đổi chủ đề “Bao giờ cậu về?”

“Ít nhất cũng phải là 5 ngày, nhiều nhất là một tuần, cậu biết mà, buổi diễn thời trang đầu có diễn ra một ngày là xong, mà tớ còn phải đi New York để dự buổi thời trang thể thao nữa, là Micheal Kors mời tớ đến đấy!” Mạc Nhi cười hãnh diện với Lệ Vy.

“Biết rồi biết rồi, đừng có khoe khoang với tớ. Dù sao thì đi sớm thì nên về sớm đi” Lệ Vy gật gù.

Mạc Nhi vừa dọn đồ, vừa nói chuyện với Lệ Vy, được một lúc Mạc Nhi có điện thoại nên ngừng cuộc gọi lại, điện thoại là của mẹ cô, khi biết tin cô về nước mà không về gặp mặt cậu và mẹ cô, mẹ liền nổi trận lôi đình khi nghe tin cô phải đi tiếp, Mạc Nhi chỉ biết nói sau đợt này nhất định sẽ đến thăm cậu và mẹ, sau đó nghe mẹ cô thở dài một tiếng, dặn dò vài câu, cô cũng gật gù theo, rồi cúp máy.

Sân bay Quốc tế Phố Đông, Thượng Hải lúc 10 giờ đêm.

Dòng người không nhiều như ban ngày, nhưng cũng không thừa thớt gì mấy. Thời gian đi và lui về cứ lặp lại theo một vòng tuần hoàn, hết chuyến bay này lên tận trời trời cao, rồi mấy chuyến kia cũng nối đuôi theo sau.

Mạc Nhi cầm ly Capuchino nóng trên tay, chỉ kịp làm ấm tay thì nghe thông báo của cô phát thanh viên nói chuyến bay đến Los Angeles 10 giờ sắp khởi hành. Tay này cầm ly cà phê, tay kia cầm hộ chiếu, passport và túi xách trượt xuống khuỷu tay, tài liệu được Lâm Uyên cầm hộ.

Phải bước qua nhiều cửa để soát vé mới lên được máy bay, thế mà sau khi ổn định chỗ ngồi Mạc Nhi vẫn không để mình được nghỉ ngơi, vẫn cầm cúi chỉnh sửa vài văn bản cần thiết, Lâm Uyên nhìn cũng chỉ biết im lặng không dám lên tiếng, nhưng vì lo cho sức khỏe của Mạc Nhi nên cô mới nhắc nhở

cô ấy.

“Chị, dù sao chuyến bay cũng 15 tiếng mới đến nơi, chị nghỉ ngơi một chút đi, mấy ngày qua chị nghỉ ngơi cũng đâu được nhiều, thời gian làm việc còn nhiều mà”

“Thôi được rồi, em cũng nghỉ đi” Mạc Nhi thỏa hiệp, đóng máy tính và tài liệu lại rồi đi ngủ.

15 tiếng trên máy bay, 15 tiếng được thoải mái nghỉ ngơi.

Mạc Nhi đắp chăn kĩ càng xong mới nhắm mắt, đánh một giấc cho thoải mái.

Bên kia giấc mơ, trong một cơn mưa dữ dội một đứa trẻ tầm 4,5 tuổi đang khóc bù lu bù loa chạy đến giữa cầu nhảy xuống nước, tiếng súng nổ lớn, lúc ấy có một cậu bé nắm tay con bé chạy, chạy rất nhanh, rồi cả hai phải buông tay nhau, chỉ nghe được câu nói “Đi đi, nhanh lên” vang vọng. Nước mắt cứ chảy dọc xuống má, con bé cứ chạy đến đầu ngõ, một chiếc xe lao đến đâm vào người con gái đang chạy thục mạng, người nằm dưới mặt đất, máu chảy như suối, hòa tan vào ánh nắng mặt trời chiếu lúc bình minh.

“A” Mạc Nhi giật mình tỉnh khỏi giấc mộng, tiếng hét làm kinh động đến mọi hành khách trong khoang máy bay.

“Quý khách không sao chứ?” Cô tiếp viên hàng không đi tới nhỏ nhẹ hỏi.

“À, không sao, nhưng cô ơi, bây giờ mấy giờ rồi?” Mạc Nhi vẫy tay lắc đầu với cô tiếp viên, suy nghĩ một chút lại hỏi đến giờ giấc.

“Thưa quý khách, 5 giờ 45 phút rồi ạ” Cô tiếp viên mỉm cười nhẹ trả lời.

Vài giây sau, cô tiếp viên rời đi Mạc Nhi mới ý thức được lại mọi thứ, có người bức bối vì cô làm thức giấc đến họ, có người chỉ im lặng bỏ qua. Lâm Uyên ngồi kế bên cô cũng bị giật mình bởi tiếng hét của Mạc Nhi, cả người Mạc Nhi ướt đầm mồ hôi, cứ chảy dọc sống lưng, mồ hôi làm nhòe đi khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Chị sao vậy? Mơ thấy ác mộng à?” Lâm Uyên lo lắng hỏi.

“Không, chỉ giật mình thôi, em ngủ tiếp đi, chị đi vệ sinh” Mạc Nhi lắc tay, cả người có chút mệt mỏi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Gương mặt bơ phờ nhìn vào chiếc gương lớn, rửa mặt qua loa cho tỉnh giấc. Giấc mơ, lại một lần nữa xuất hiện, nhưng lần này là cô thấy nhiều chi tiết hơn, có ai đó nắm lấy tay một đứa bé gái, rồi có tiếng súng, hai đứa bé buộc phải buông tay nhau ra trong nước mắt, sau đó có tiếng gọi thúc giục “Đi đi, nhanh lên”, liền đó là một chiếc xe hơi đâm vào cô bé 4,5 tuổi, máu chảy khắp nơi.

Giấc mơ đã thay đổi, không còn như lúc trước nữa, nó càng ngày càng chân thật hơn, nhưng cô không dám nghĩ nhiều. Gương mặt trắng bệch, cô nhắm mắt cho qua mọi chuyện, sau khi rửa mặt sạch sẽ mới bước ra ngoài.

Chuyến bay kéo dài thêm 8 tiếng đồng hồ.

Trên máy bay, Mạc Nhi ăn không ít, chỉ vì đêm qua ăn quá ít thêm cả cơn buồn ngủ một giấc mơ hao tổn sức lực như thế, cô cần phải bồi bổ sinh lực để lát còn phải làm việc.

Cuối cùng thì, máy bay cũng đã đáp cánh tại Los Angeles sau 15 tiếng bay trên không trung. Hành lý phải đợi 30 phút mới có thể lấy được, thế nên Mạc Nhi tới khách sạn đã được Lâm Uyên đặt trước đó.

Thay bộ áo đơn giản thành bộ công sở lịch sự. Chiếc áo sơ mi trắng cùng với chiếc quần công sở nữ. Mái tóc đen mượt thả suôn xuống lưng, Mạc Nhi chỉnh sửa lại nhan sắc bằng vài lớp phấn mỏng nhẹ, chọn đôi bata trắng đen mang cho thoải mái, sau đó tắt mọi thiết bị trong phòng đi ra ngoài.

Bên dưới, tài xế riêng đã có mặt từ lâu để đưa cô đến nơi tổ chức buổi lễ. Chiếc kính to che đi nửa khuôn mặt của cô vẫn khiến người khác cảm thấy cô chính là một mỹ nhân xinh đẹp. Người tài xế là một người Mỹ, trông không có gì đặc biệt, cũng chỉ là một tài xế bụng phệ, mập mạp.

Trong lúc được tài xế đưa đến nơi tổ chức buổi biểu diễn Mạc Nhi cũng tranh thủ xem tài liệu, xe vừa dừng lại ngay trước cổng chính cô nhanh chóng đi lên phòng họp. Mọi người đều đến đầy đủ, kể cả Lâm Uyên ban nãy đợi lấy hành lý cũng đã có mặt, chỉ còn có cô là người cuối cùng chưa tới. Bị trễ giờ như vậy, cô cảm thấy rất áy náy, liền xin lỗi mọi người, đáp lại cô chỉ có mấy câu không sao.

“Buổi biểu diễn ngày mai, bên phụ trách marketing vẫn làm như thường, không sử dụng bản kế hoạch đã bị sửa” Mạc Nhi đã quay trở lại dáng vẻ lạnh lùng, nhắc đến bộ phận marketing, cô thăm liếc mắt nhìn giám đốc Lưu phụ trách bên đó, giọng nói một lần nữa vang lên “Giám đốc Lưu, chắc ông đã nghe trợ lý Lâm nói gì với ông rồi chứ?”

“Dạ... dạ... tôi nghe rồi thưa cô Dương” Ông Lưu lo sợ cúi gằm mặt trả lời.

“Tốt” Mạc Nhi gật đầu “Ngày mai khi buổi biểu diễn bắt đầu, bên phụ trách âm thanh và ánh sáng, hãy tắt đèn và chiếu sáng những bộ trang phục được trưng bày và phía trên sân khấu”

“Vâng”

“Bên phía MC, cố gắng nói chuyện rành mạch, đừng để bị vấp” Mạc Nhi quay sang nhìn người MC đang ngồi cách cô hai người.

“Vâng”

“Nếu như lần này chúng ta kết thúc buổi biểu diễn trong thuận lợi, nhất định các nhà đầu tư sẽ tìm đến những sản phẩm vừa ra mắt mà đến hồi hạn, thế nên nếu có thể hợp tác, chúng ta sẽ lấy về lợi nhuận 20%, mọi việc phải chuẩn bị thật kỹ, không được sơ ý làm hỏng việc, còn nữa, lần này đặc biệt đến, chính là tập đoàn Shine” Mạc Nhi đứng lên chỉ đạo mọi người.

Mọi người ai nấy đều trở về vị trí làm việc ban đầu của mình. Chỉ còn Dương Mạc Nhi và Lâm Uyên ở lại, Mạc Nhi dặn dò Lâm Uyên vài câu cho buổi diễn ngày mai liền quay về vấn đề chính “Ba bộ váy đó đang ở đâu?”

“Đã ở phòng thay đồ đặc biệt a”

Gấp tài liệu lại, cô bước đi trong dáng vẻ oai phong, đứng trước cửa phòng thay đồ, có chút hồi hộp. Mạc Nhi bước vào căn phòng tối, tay với công tắc bật đèn. Một chiếc xe đẩy treo ba bộ đầm sáng chói ở ngay tại cạnh bên bàn trang điểm, ba bộ váy thu hút người nhìn, ba màu đặc sắc khiến con người ta không thể không nán lại xem.

Ba bộ đầm được để trong bọc ni-lon, một bộ màu đỏ, một trắng, một đen. Trước mắt cô chính là ba tuyệt phẩm cô đã bắt tay thiết kế và giờ nó đã trở thành những lớp vải đẹp đẽ. Ba bộ váy là tâm huyết của cô suốt mấy tháng nay. Sải chân bước lại gần chiếc xe đẩy, cô lướt tay sang từng chiếc váy. Khoảnh khắc được nhìn thấy ba bộ váy, nỗi bất an đã xua tan đi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mỗi bộ váy đều mang một ý nghĩa riêng

Mạc Nhi với tay lấy bộ màu trắng khỏi bọc ni-lon, nó được mệnh danh là “Thiên sứ”. Đúng như cái tên của nó, bộ váy được thiết kế theo phong cách độc lạ. Cổ áo xẻ ngực chữ V sâu, trông rất quyến rũ. Bộ váy được may rất cẩn thận và tỉ mỉ, những đường viền may dọc theo một hàng ngang, không lệch đi đâu. Nổi bật nhất chính là phần hông và phía lưng của chiếc váy. Loại vải mượt may hợp với những gì cô đã tưởng tượng, đường gấp khúc được xếp lại trên váy tạo nên một nếp rõ rệt với chiếc váy. Bả vai may trượt, trên ấy còn đính thêm những con bướm giả màu trắng ngà vàng. Lưng hở làm cho chiếc váy càng thêm hấp dẫn và thu hút, một màu trắng tinh, không một vết bẩn.

“Thiên sứ” chính là cái tên được Mạc Nhi đặt lấy, vì một lần, khi đến viếng mộ mẹ và ba cô, lúc đó cô chỉ có mỗi tấm thân bé nhỏ tự mình ôm lấy, tâm trạng lâm vào bất lực, vừa tròn 17 tuổi, sau khi ông bà ngoại cô mất. Khi đến viếng mộ mẹ, đặt một bó hoa cúc trắng tươi đẹp, cô sờ vào tấm ảnh được đóng khung thủy tinh, nước mắt không thể không thi nhau rơi xuống những thảm cỏ xanh biếc vừa mọc trên lưng mộ, giọng nói cũng nghẹn ngào.

“Mẹ, giờ con phải làm sao? Bản thân con đã hết sức để vượt lên tất cả rồi. Làm sao đây hả mẹ?”

Nụ cười của cô, rất hiếm khi thấy, mà nước mắt lại càng hiếm hơn. Đúng vậy, cô là người như thế, không cho phép mình yếu đuối trong lúc tuyệt vọng, cô chỉ có thể mỉm cười thật tươi, che lấp đi mọi nỗi buồn của mình, đến mức bản thân phải chịu dày vò.

Nhưng mà, chỉ cần đứng trước một nơi yên tĩnh chỉ để nhìn ngắm lại mẹ cô, bỗng dưng nước mắt không kịp dừng, lại trào như mưa. Vừa khóc vừa cười, mỗi nấc máy không nói lên lời. Lúc đó cô mệt mỏi ngồi xuống đất, cũng không ngại dơ bẩn, tay sờ vào tấm ảnh của mẹ.

Chỉ là trong bất giác, cô nhìn thấy bóng hình ẩn hiện của một người phụ nữ, người ấy giờ tay lau nước mắt giúp cô. Người phụ nữ đó nhìn cô một hồi lâu rồi mỉm cười, bộ váy trắng ấy, đẹp biết bao, nhưng người mặc còn đẹp hơn. Cô biết rõ, đó là mẹ cô, mẹ cô đang ở đây cùng cô. Cô không dám chớp mắt hay làm bất cứ hành động gì cả, cả thân hình bất động, vì cô sợ khi mình có bất kỳ hành động nào lại lay động hình ảnh trước mặt mình, thế nên chỉ có thể ngồi yên lặng hồi lâu, nụ cười cũng nhạt nhòa, thoảng nghe gió đưa tiếng mẹ nói “Đừng khóc nữa con gái”. Nhưng khi nghe câu nói đó, nước mắt chỉ rơi nhiều hơn thôi.

Thế nên, khi nhìn thấy hình bóng mẹ mặc bộ váy trắng, ý tưởng bỗng chốc nảy ra, cô thiết kế nó để nhớ lại mẹ cô, bộ váy trắng như Thiên sứ, nụ cười của mẹ, lời nói của mẹ, đều được thể hiện qua bộ váy này rồi.

Bộ thứ hai chính là bộ màu đen kia. Được may theo kiểu cúp ngực, váy dài xòe. Vừa huyền ảo, vừa đẹp như ánh trăng đêm Trung thu. Bên ngoài là lớp lưới hoa thêu cao cấp, do cô đặc biệt chọn lựa, đến lớp lưới lót, vải đen sì bóng tạo nền, cuối cùng là lớp lưới cứng tạo dáng xòe cho váy. Về bên trong cùng là lớp vải lót cách lưới.

Váy dài đến dưới cùng chân, bộ váy được gọi là “Miễn cưỡng”, cô cho rằng khi con người đang tập trung cao độ làm việc, nếu nó xuất hiện có thể mọi người sẽ dừng lại mà ngắm nhìn nó, tựa như khi đang yên tĩnh, bỗng dưng có việc gì đó nổi bật khiến bạn phải chú ý. Cho dù không muốn nhìn cũng phải cố gắng nhìn, bản năng của một con người chính là rất tò mò với những thứ xung quanh mình từ khi mới sinh ra nó đã được hình thành như thế, tên “Miễn cưỡng” là do vậy, cho dù mất thời gian cũng phải nhìn được nó ra sao, mặc cho là không can tâm tình nguyện.

Bộ cuối chính là bộ màu đỏ, bộ váy được may theo kiểu đuôi cá lệch vai. Phong cách của loại váy này, nhìn rất sang trọng và lôi cuốn, phải nói dưới tay

nghe của Mạc Nhi nó chính là chiếc váy dạ hội đẹp lộng lẫy nhất khi xuất hiện trong các buổi tiệc, chiếc váy này sẽ tôn lên nét đẹp của một người phụ nữ, một nét đẹp hình thể chuẩn ba vòng của mình một cách gọi cảm nhưng không quên rằng bộ váy còn có thể làm cho mình trẻ trung xinh xắn và thanh lịch. Nó được mang tên là “Mê muội”, cái tên dành cho chiếc váy này không có gì đặc sắc như hai bộ kia.

Trong một lần khi đi ngang qua một cửa hàng bán đồ chơi, nhìn thấy con búp bê được đóng hộp mặc chiếc váy màu xanh biển nhạt, bông dung nhát thời nghĩ ra cái tên ấy, sau này rồi, cô mới hiểu ra, là vì cô đắm chìm trong con búp bê mặc bộ lễ phục công chúa Lọ Lem, bất giác ngăn người nhìn nó đến điên đầu, thế nên cô cho rằng cô đã những chiếc váy này đã khiến cô mê muội ngay từ ban đầu nhìn thấy, có lẽ là vậy, nên tên của bộ váy không đặc sắc bằng hai bộ kia.

Đối với Mạc Nhi, bộ váy cô tâm đắc nhất trong ba bộ chính là “Thiên sứ”, nó có thể gọi cô nhớ về mẹ, mà còn thể hiện tình cảm của cô dành cho mẹ trong mơ. Sau khi kiểm tra ba bộ xong, thấy không có vấn đề, Mạc Nhi liền nhanh chóng mỉm cười.

Cả ngày hôm nay cô đều ở nơi sắp trình diễn buổi lễ, chỉnh sửa hết bên này sang bên khác, vì ngày mai phải ra mắt rồi, nhất định phải chuẩn bị kỹ lưỡng.

Lần này là ý kiến của Mạc Nhi, việc dàn dựng mọi thứ ở đây đều do một tay cô làm nên. Cách bày trí cho đến sân catwalk, những bộ váy dạ hội được trưng bày trong lồng thủy tinh, được gắn những đèn led chiếu sáng cho những bộ váy ấy, bông hoa rải bên dưới thảm chân váy. Đèn bố trí trên cao, thích hợp tầm nhìn cho khán giả. Những bộ bàn ghế được sắp xếp theo thứ tự, từ bậc cao đến bậc thấp, từ các vị quan khách có tiếng đến các vị đại biểu quan trọng đều được đầu vào đây. Những bộ váy cho người mẫu ra sân được đặt gọn gàng nằm bên trong cánh gà, chỉ có ba bộ chính là để ở phòng thay đồ đặc biệt.

Mạc Nhi hết sức hết lên hết xuống chỉ để chỉnh sửa hiện vật, hết thay đổi từ bên đây sang bên khác, cuối cùng đã hoàn thành, sau quãng thời gian mệt mỏi cô cho gọi nhân viên đặt thức ăn và nước uống cho mọi người.

Mọi người ăn uống đều rất ngon lành, mặc dù họ biết, nhà thiết kế Dương rất nổi tiếng, nhưng cô ấy không bao giờ lấy danh tiếng của mình ra để đối đãi với mọi người như một cấp trên với một cấp dưới, thế nên khi làm việc với cô, mọi người đều rất vui vẻ hợp tác, không ai bức bối hay xem cô là phiền phức.

Chỉ riêng hôm nay, mỗi một mình giám đốc Lưu là lui thủ ngồi một mình trong góc ăn phần của mình. Mạc Nhi mặc dù lòng đã kiên quyết đuổi việc ông, nhưng với tư cách là một người bạn, Mạc Nhi luôn sẵn sàng đứng ra giảng hòa. Cô biết, trong lòng ông Lưu hiện tại đang rất khó chịu và có nhiều trắc ẩn.

Mạc Nhi nghĩ gì làm đó, cầm chai nước lọc bước lại gần ông.

“Giám đốc Lưu” Mạc Nhi ngồi xuống đối diện ông.

“A, tôi... tôi...” Ông Lưu đang ăn, nghe tiếng nói của Mạc Nhi khiến ông ngạc nhiên, không biết nói gì ngoài lấp bắp.

“Tôi ngồi đây được chứ?” Mạc Nhi lịch sự hỏi.

“Vâng vâng, đương nhiên là được” Ông Lưu gật đầu nhanh chóng.

“Giám đốc Lưu” Mạc Nhi nhẹ nhàng gọi tên ông, ngay sau đó nhận được một câu nói từ ông Lưu.

“Không không, cô đừng gọi tôi là giám đốc nữa, dù sao tôi cũng đã nghỉ việc rồi, cô cứ tự nhiên gọi tôi là ông Lưu được rồi”

“Giám đốc Lưu, là ông sai rồi! Chính tôi nói sau buổi lễ này chứ không phải là hiện tại” Mạc Nhi lắc đầu cười “Nhưng giám đốc Lưu, có lẽ ông biết nguyên nhân vì sao tôi cho ông nghỉ việc chứ?”

“Đương nhiên là tôi biết rõ lỗi của tôi” Ông Lưu nhẹ giọng trả lời.

“Có lẽ ông sẽ nghĩ rằng tôi rất độc ác chỉ vì một lỗi nhỏ của ông thôi đúng không?”

“Tôi làm sao có ý nghĩ đó được, cô Dương, cô hiểu lầm rồi” Ông Lưu lo lắng giải thích, tay đã không thể cầm nổi muỗng ăn cơm.

Mạc Nhi cũng nhận ra ông Lưu không phải loại người đó, cô cười trừ, sau đó ngược lên nói hết một loạt suy nghĩ của mình “Giám đốc Lưu, nếu được chọn lại, tôi vẫn chọn như thế này, tôi không hối hận khi cho ông nghỉ việc, thứ nhất là số tuổi của ông đã quá hơn so với công việc này, tôi khuyên ông nên quay về chăm sóc vợ con của mình, thứ hai là vì ông đã đi sai con đường so với tâm lý của ông rồi. Mười năm nay ông đi theo ngành này, ông có biết tâm lý của ông ảnh hưởng rất nhiều dẫn đến chứng trầm cảm nặng không?”

Ông Lưu ngạc nhiên khi nghe Mạc Nhi nói vậy, liền đó lấp bắp hỏi “Làm... làm sao cô biết được?”

“Là bởi vì tôi đi theo cảm nhận của mình” Mạc Nhi giấu nghề, không thể nói cho người ngoài nghe về bản thân cô.

“Cô Dương, tôi... tôi...” Ông Lưu lo sợ không thể nói nên lời.

“Không sao, tôi hiểu tâm trạng của ông. Thế nên, sau hôm nay, tôi sẽ giúp ông tìm một công việc phù hợp hơn, được chứ?” Mạc Nhi mỉm cười hỏi ông.

“Mạc Nhi, cô đúng là một người tốt, đi hết khắp thế gian rất hiếm gặp được người như cô” Ông Lưu nắm lấy tay cô cảm kích.

“Ông đừng làm quá, tôi tốt đẹp gì đâu? Lúc cần thì nên ra mặt thôi! Bây giờ ông hãy làm thật tốt công việc của mình đi, đừng để luyến tiếc khi bước đi” Mạc Nhi chân thành khuyên nhủ.

“Được rồi, cảm ơn cô, Dương Mạc Nhi” Ông Lưu gật đầu kiên quyết.

Lúc mọi người vui vẻ cùng nhau nghỉ ngơi, thì cô lại tiếp tục làm việc, không cho phép mình ăn uống hay làm bất cứ thứ gì ngoài đắm mình vào làm việc. Người khác nhìn vào, có người thương cho cô, nhưng cũng có người bảo cô là đồ điên, cô mặc kệ, chỉ quan tâm đến phía trước, kết quả cho một thời gian ngắn chuẩn bị tất cả.

Sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi, mọi người bắt đầu trở lại công việc của mình. Việc tiếp theo chính là duyệt người mẫu đi sàn catwalk.

“Số 6, cô ấy tên là gì?” Mạc Nhi đang đứng xem trình duyệt thấy có vẻ bất ổn, liền hỏi Lâm Uyên.

“Là Michelle thừa chị” Lâm Uyên trả lời nhanh chóng.

“Michelle, cô tập lại được không?” Mạc Nhi hỏi lớn, tiếng anh cô không được chuẩn, nhưng người nghe có thể hiểu, cô hét lớn như thế khiến người con gái tên Michelle quay lại bực bội nhìn cô.

Đôi chân thon dài bắt đầu chuyển động, bắt chéo nhau đi theo một đường thẳng. Tay chống hông tạo một đường eo quyến rũ. Chỉ có điều, về mặt cô nhăn nhúm lại, nhìn ra Michelle đang bực bội. Michelle đứng tạo dáng chưa đầy năm giây liền quay người đi về. Bước chưa tới vài bước, đã bị Mạc Nhi gọi giật.

“Một lần nữa, mặt cô phải biểu cảm lên”

“Nhà thiết kế Dương, tôi làm vậy là tốt rồi” Michelle bực bội nhìn thẳng mặt Mạc Nhi la hét.

“Nếu như cô làm tốt, tôi không cần gọi tên cô” Mạc Nhi khoanh tay đi lại gần sân khấu.

Michelle cãi không lại, chỉ biết hậm hực đi lại một lần, nhưng lần này càng tệ hại hơn ban nãy.

“Bước chân cô không đều như thế, khi vào trường người mẫu cô không được đào tạo kỹ càng sao? Lại một lần nữa” Mạc Nhi khó chịu chỉnh sửa, nhưng như vậy càng tạo cơ hội cho Michelle làm càng.

“Này, nếu muốn cô tự làm đi. Tôi đi đến rụng rời chân rồi”

“Thế à? Michelle, cô nên nhớ, tôi mời cô đến đây không phải để tạo hình tượng cho showbiz, mà là tạo dáng cho những bộ trang phục của tôi, là tôi bỏ tiền ra thuê cô, nên cô phải đi theo lời hướng dẫn của tôi” Mạc Nhi lạnh lùng nhấn mặt nói, khiến cho cả gian phòng chìm vào một không khí lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Người phụ nữ đẹp như thiên thần

“Cô nghe lời nhà thiết kế Dương đi, đừng ngoan cố” Một cô người mẫu đi lại gần Michelle nói nhỏ.

“Cô ta? Là cái mẹ gì chứ?” Michelle bực mình mắt tròn to nhìn Mạc Nhi chửi tục.

“Michelle, cô ăn nói cẩn thận đi. Tôi là gì sao? Là người lấy tiền ra thuê cô bước chân vào nơi đây đây. Là người vun tiền ra cho cô xài đây” Mạc Nhi lạnh lùng ngẩng mặt lên nói.

“Cương Mạc E*, cô thật quá đáng, rõ ràng tôi đi dàng hoàng là tại cô bất bẽ” Michelle gọi tên cô bằng tiếng trung không chuẩn, tay chỉ thẳng vào mặt Mạc Nhi.

*Trong tiếng anh, vì tiếng trung đọc không chuẩn nên nhầm 杨 (Yáng) là Dương thành 江 (Gāng) là Cương, 兒 (Er) là Nhi thành 娥 (É) là Ninh, tuy nhiên đây chỉ là mình dựa theo một người thầy để dịch ra.

“Michelle, nếu cô không làm được nữa, tôi và cô đến phòng làm việc làm thủ tục ngừng hợp tác và tôi sẽ báo với chủ tịch nhà cô, rằng một người mẫu không được đào tạo kỹ nên tôi sẽ không nhận. Được chứ? Đừng vì một mình cô mà ảnh hưởng mọi người, không làm được thì dọn đồ đi về. Còn nữa, tôi là Dương Mạc Nhi” Mạc Nhi lạnh lùng trả đáp Michelle, sau đó không màn tới cô ta nữa liền bảo mọi người về vị trí tập lại, người mẫu số 6 sẽ được thay thế người khác.

Mạc Nhi bận đến tối. Cả một ngày không một giây nghỉ ngơi khiến cô mệt mỏi. Cô đã dồn hết tâm trí vào buổi diễn này là vì cô yêu nó, yêu một buổi

thời trang của riêng mình. Mọi thứ đều rất tốt, cô kiểm tra một lượt cuối, rồi mới đi về khách sạn.

Ngâm mình trong bồn tắm, bật một bài hát vui nhộn, cô mệt mỏi dựa vào thành bồn. Cô đang hồi hộp cho buổi biểu diễn ngày mai, rồi bất giác nhớ đến lời nói của Vương Triệu Thần, chiếc đĩa CD cô có mang theo mình nhưng lại không xem, cô cũng không đến tập đoàn nói quyết định của mình, mà cô cũng không muốn đến đó.

Chỉ lo nghĩ đến cái lời nói đó, mà nhạc chuông điện thoại đồ này giờ cũng không hay biết, khi nghe rồi mới giật mình cảm lấy, là Lâm Uyên.

“Chị nghe đây” Mạc Nhi thư giãn nằm trong bồn tắm.

“Chị, chị mau đến đây, chết mất thôi” Lâm Uyên hồi hã nói, trong giọng nói còn có điệu sợ hãi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Mạc Nhi khi nghe tin tức rằng có chuyện với ngay tại lễ ngày mai sẽ ra mắt ba bộ váy chính liền tắm qua loa cho nhanh, mặc đại bộ váy trắng rồi đến công ty.

“Chị, Michelle đang ở trong phòng thay đồ đặc biệt rồi” Lâm Uyên lo lắng nói.

“Ai lại cho cô ta vào?” Mạc Nhi nhướn mày hỏi.

“Em không biết, ban nãy em để quên tài liệu trong đây liền tới lấy thì nghe bảo vệ nói có một cô gái đến phòng thay đồ đặc biệt rồi, khi em đi lên, đã nhìn thấy bóng của Michelle, làm sao đây chị?”

Mạc Nhi không nói tiếp, sai chân bước về căn phòng có Michelle. Căn phòng, nó chỉ có duy nhất cái đèn cam yếu ớt chiếu sáng một góc. Mất đảo qua đảo lại tìm kiếm, lúc rơi vào một bóng hình đứng trước cửa sổ, cô lạnh giọng lên tiếng, đề nên tức giận.

“Cô vào đây làm gì?”

“Ồ, nhà thiết kế Dương, cuối cùng cô cũng đến. Tôi nói cho cô biết một tin vui, ngày mai, cô sẽ có một bài báo nổi nhất trên trang bìa” Chát giọng Anh của Michelle rơi vào tai cô.

“Ý cô là sao?” Mạc Nhi nhăn mặt hỏi.

“Rồi ngày mai, cô sẽ được xem thôi! Ha ha” Tiếng cười lớn của Michelle khiến Mạc Nhi muốn tát cho cô ta một bạt tai, nhưng nghĩ lại mình là người có giáo dục đảng hoàng, động tay động chân không nên.

Bóng hình cô ta càng ngày càng xa, Mạc Nhi khó hiểu suy nghĩ. Nhưng càng suy nghĩ cô lại càng không biết Michelle đang muốn làm gì.

Một ngày mệt mỏi đã trôi qua một cách khó khăn. Mạc Nhi cả ngày hôm qua đã không ngừng dọn sức để chuẩn bị mọi thứ, đêm qua lại ngủ trể dậy sớm, khiến cơ thể có chút mệt mỏi và đau nhức. Vậy mà buổi sáng hôm nay cũng không dừng tay kiểm tra thêm một lần cho buổi lễ sắp diễn ra, nên Mạc Nhi không thể không bận rộn hơn lúc này.

Mạc Nhi tập nập chuẩn bị cho buổi diễn, các cô người mẫu đều được tập đi tập lại khá nhiều lần trong vòng một buổi sáng năm tiếng đồng hồ, tiêu chuẩn của Mạc Nhi không gì ngoài là phải đi đúng với dáng vẻ của bộ váy, đặc biệt là ba bộ váy chính.

Giờ nghỉ, cô cũng trích ra để chỉnh sửa lại buổi tập duyệt. Thời gian cũng chạy theo chân cô, không dừng lại kịp, thế là, 9 giờ đã tới, khách quan đến mặc dù chưa đến đông đủ, nhưng vẫn lấp đầy cả hội trường, chỉ lúc đó vài người là chưa đến, nhưng không vì sự chậm trễ của một số người mà buổi lễ vẫn tiếp tục tiến hành theo kế hoạch ban đầu. Khi MC lên trình bày những màn mở đầu, cô mong thời gian dừng lại một chút, trong lòng thấp thỏm không ngừng dù sao đây cũng là lần đầu cô làm tất cả.

Mất đảo liếc thấy bóng hình quen thuộc, trong đầu Mạc Nhi nhớ lại những cảnh hai người nói chuyện. Lúc ấy, Vương Triệu Thần tựa như một nam thần bước từ câu chuyện cổ tích, khi anh đưa chiếc CD kia cho cô, cô vẫn còn tò mò, chiếc CD vẫn nguyên vẹn nằm một chỗ, cô chưa động vào nó dù chỉ là một chút, bởi vì nếu cô mở nhất định cô sẽ mềm lòng mà chấp nhận, thế nên cô kiên quyết không ngó ngang tới nó.

Màn trình diễn đã bắt đầu, bộ đầu tiên bước ra chính là bộ váy ngắn bó sát cơ thể, tạo nên ba đường cong tuyệt đẹp. Bộ sưu tập “Ngai vàng bí ẩn” là một trong bộ sưu tập được nhiều người ngó ngang đến nhất. Cứ mỗi năm, Hoa Trạch sẽ cho một nhà thiết kế tự lực tổ chức riêng một buổi diễn thời trang để quảng bá mẫu thiết kế của mỗi người. Năm ngoái chính là Nhiếp Thâm, năm nay là Dương Mạc Nhi, khi nghe đến hai cái tên này, cho dù chưa từng gặp ít nhiều cũng sẽ biết đến.

Những bộ váy tiếp theo đơn thuần chỉ có màu nổi bật, những nhà thiết kế đang có mặt tại buổi lễ này ai cũng hết sức khâm phục sự sáng tạo của Mạc Nhi. Những hạt kim cương đính trên vai áo, hay cả những nét may cũng rất độc lạ. Đây là kiểu cách đầu tiên mà họ từng được xem.

Phần trình diễn đột ngột đã kết thúc. Mọi người ai nấy đều ồn ào bàn luận về những bộ áo ban nãy. MC dẫn chương trình một lần nữa bước ra, trên tay cầm những tờ giấy thuyết trình dày đặc.

“Xin chào quý vị đại biểu, như các vị đã biết hằng năm công ty Hoa Trạch chúng tôi đều cho ra những bộ trang phục đặc sắc và mới lạ, lần này chính là do nhà thiết kế Dương Mạc Nhi tự tay vẽ lên những bức họa xinh đẹp để tạo nên những bộ váy trước mặt quý vị. Thế nên, mời nhà thiết kế Dương lên trình bày cảm xúc của mình khi vẽ lên những bộ đầm này” MC dẫn chương trình quay sang Mạc Nhi mời gọi.

Một mình Mạc Nhi bước lên sân khấu, bước chân chậm rãi và từ tốn. Trong lòng cô đang rất hồi hộp và căng thẳng, nhưng nụ cười vẫn luôn nở trên môi không rời.

“Xin chào mọi người, tôi là Dương Mạc Nhi, nhà thiết kế của Hoa Trạch” Mạc Nhi đồng đặc giới thiệu, sau đó nhận được rất nhiều cái vỗ tay từ mọi người phía dưới.

“Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn mọi người đã đến với buổi diễn này. Đây chính là thành quả của tôi sau vài tháng bắt tay chuẩn bị ra mắt sản phẩm mới” Nói đến đây, ánh nhìn của cô rơi vào một người đàn ông bàn gần sân khấu nhất, trong lòng nảy ra lo lắng mạnh mẽ hơn ban nãy.

Mạc Nhi diện một bộ váy đen cổ chữ V rộng khắc họa lên vẻ quyến rũ. Mang một vẻ sang trọng, chiếc váy tôn lên được vóc dáng đầy đặn của Mạc Nhi. Sự huyền bí đáng sau chiếc váy chính là những đường chỉ may trắng tấp, ren chi tiết và chất liệu được phối hợp ăn ý, tạo nên một đường nét cho váy đi sâu về vóc dáng của người phụ nữ.

Bên trên phần ngực được may theo màu da người đậm. Đường ren chi tiết màu đen tô điểm nổi bật tạo hai màu cho phần trên, phần dưới được phủ một màu đen huyền, thẳng dài chạm đất, loại vải mượt kết hợp với loại vải canvas.

“À...” Mạc Nhi quay lại về ban đầu, cô bắt đầu nói lên những suy nghĩ của mình “Tôi đã đến với ngành nghề này được sáu năm rồi, nhưng đây chính là lần đầu tiên tôi cảm nhận được mình chính là một nhà thiết kế thực thụ. Bộ sưu tập “Ngai vàng bí ẩn” chính là bộ sưu tập mà tôi cho rằng mọi người chờ đợi nó nhất! Nó được cái tên ấy là bởi vì, trên thế giới này, khi người phụ nữ cởi bỏ lớp áo thường dân, thay cho mình một bộ váy mình cho là đẹp nhất, mà không bận tâm người khác khen chê thế nào, đó chính là những người mạnh mẽ và có quyền lực nhất” Mạc Nhi vừa nói, mắt vừa tập trung nhìn xuống phía quan khách, giọng cố gắng lấy hơi.

“Các bạn nữ đừng bao giờ cho mình là xấu, nếu bạn đã không có niềm tin với nhan sắc, thì về sau cả đời bạn sẽ sống trong hối hận. Bạn đã khiêm tốn với bản thân mình, thì còn ai phải nể mặt bạn nữa? Đúng không? Chỉ cần, chính là bản thân mình, bạn sẽ luôn tìm thấy tương lai, và bạn sẽ là người có được nhiều thứ mà bạn mong muốn” Một bài thuyết trình đã đi sâu vào cảm xúc.

Lần đầu tiên có một nhà thiết kế có loại thuyết trình cho bộ sưu tập của mình như vậy. “Ngai vàng bí ẩn” chính là nói về những người phụ nữ. Những người phụ nữ không vì lời bàn tán của mọi người vẫn có thể đứng tiếp trên đường đời. Lấy được một ngai vàng chính là một bí ẩn đáng sau đó!

Mạc Nhi kết thúc lời nói, mọi người vỗ tay nhiệt liệt nhìn cô. Mạc Nhi mỉm cười cúi đầu chào rồi bước xuống, trả lại sân khấu cho MC. Mọi thứ đã trải qua tốt đẹp, đến lúc ba bộ chính xuất hiện, đèn trong giảm sáng, chỉ tập trung chiếu tại sân khấu.

Bộ đầu tiên bước ra do cô người mẫu Tiffany diện, dáng cao 1m75, chiếc đầm Tiffany mặc chính là bộ “Mê muội”, thân hình đậm chất thon thả đẹp đẽ, không dư miếng mỡ nào, đáng người cô ta đủ tiêu chuẩn để mặc nó, chiếc váy khoác lên người cô ta, dưới những ánh mắt kia, có biết bao nhiêu người nhìn đến ngơ ngẩn, không thể dời mắt.

Phần đuôi cá trải dài một mét đến hai mét kéo lê dưới mặt sàn, trông thu hút vô cùng, một màu đỏ sáng chói, chiếc vai lệch may phối hợp, trông cực kỳ hoành tráng, tạo nên một con người mới sau lớp áo thường dân. Cô người mẫu lượn một vòng tròn, đến giữa trung tâm sân diễn, cô đứng tạo kiểu phù hợp cho bộ váy. Còn nán lại nháy mắt với mọi người sau đó trở vào cánh gà.

Tiếp đến chính là “Miễn cưỡng”, bộ váy cúp ngực đen, xòe dài xuống tận đất. Do cô người mẫu tên Juliet phượng Tây cao 1m78 diện. Bộ váy thật sự rất hợp với cô ta, bầu ngực to tròn, cái mông tròn trịa và eo thon gọn không sao chuẩn được. Bên lớp ngoài phồng lên trông rất thu hút ánh nhìn. Cô Juliet chống eo bước ra, nở một nụ cười rạng rỡ như hoa tươi, rồi tặng thêm một cái kiss đáng yêu. Mọi người chăm chú nhìn vào bộ váy thứ hai, có người nhìn không nói khen trầm trồ.

Nhưng mọi chuyện đã rơi vào khó khăn hơn, bỗng dưng quản lý trang phục nói rằng cô người mẫu mặc bộ “Thiên sứ” bị tai nạn xe đang phải cấp cứu bên trong bệnh viện. Mà bộ “Thiên sứ” là bộ quan trọng nhất trong ba bộ này, mà cô ấy trong bệnh viện rồi, kiếm ai thay thế đây?

Mạc Nhi nghe xong, đôi mắt bắt đầu nhẩn lại, mặt không cảm xúc nghĩ về cô người mẫu tên Michelle. Là cô ta giờ rồi. Mọi người ai nấy đều hỗn loạn, MC cũng bước ra giữ chân mọi người phía dưới. Mạc Nhi là bình tĩnh nhất, nảy ra ý tưởng, cô xoay sang nói với nhà quản lý.

“Chuẩn bị đồ nghề đi, tôi tìm được người thay thế rồi”

Sau bức màn náo nhiệt ấy chính là sự nhiệt liệt của quý quan khách đối với sản phẩm của Hoa Trạch lần này. Khi cô người mẫu Juliet bước vào cánh gà, dường như phía trước đã bị bỏ lơ chừng một đến hai phút, cho dù MC đã kim lại chân mọi người, nhưng do thời gian bộ cuối cùng xuất hiện quá lâu, có người đã đứng dậy muốn ra về, có người bức bối hồi thúc.

Trong khi mọi người đang bức bối, nhạc nổi lên, một bản nhạc dành riêng cho “Thiên sứ”. Một người con gái mặc một chiếc đầm dạ hội màu trắng, tóc xõa buông dài sau lưng. Từng nhịp bước đi của người con gái như rất chuyên nghiệp nhưng cũng như rất vụng về.

Cái người ta chú ý không phải là bộ váy mà chính là người con gái mặc nó, trong giới thiết kế không ai không biết đến tăm tiếng của Mạc Nhi, thế mà lần này, nhìn Mạc Nhi diện bộ trang phục “Thiên sứ” trên người, ai cũng tròn xoe mắt nhìn, thứ nhất là vì người con gái quá đẹp, thứ hai là vì bộ váy tạo nên một Mạc Nhi lạ lẫm.

Mạc Nhi cố diễn lại những khí chất của các cô người mẫu trước, chống eo, đưa mặt lạnh, nở rộng nụ cười rồi xoay một vòng. Bộ váy đưa chiếc lưng đẹp tuyệt trần ra cho mọi người, chiếc cổ xẻ ngực sâu chữ V, trông quyến rũ vô cùng, nhìn cô chẳng khác một thiên thần bước ra từ thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Sự cố kinh hoàng trong buổi lễ thời trang

Mọi người ai cũng nhìn chăm chăm vào Mạc Nhi. Bộ váy được ánh đèn chiếu sáng lên, một màu trắng tinh phù hợp với cơ thể đầy đặn của Mạc Nhi. Đôi mắt đẹp mờ toả sáng cả một gương mặt. Lớp phấn đánh nhẹ đã đủ khiến người khác say mê, Mạc Nhi như một nữ thần Hy Lạp. Rất đẹp, rất thu hút người nhìn.

Đây là lần đầu tiên cô diện thể này, nên có phần không quen, bước chân có phần lệch lạc, đến một lúc lại lỡ dẫm phải một góc váy, cả người đứng không vững liền té nhào xuống phía mặt đất trước sân khấu, mặt đã sắp chạm đất, may mắn rằng đã có người đang rộng vòng tay ôm lấy eo cô đỡ dậy, người đó không ai khác chính là Vương Triệu Thần.

Cả hai ánh mắt nhìn nhau hồi lâu Mạc Nhi mới đứng lên xin lỗi. Đến đó chưa xong, mọi thứ dường như vừa bắt đầu, mọi người hết chuyển sự chú ý của mình vào cô và anh, liền nhìn về phía màn hình to lớn ngay sân khấu, nó đang chiếu một đoạn phim vô cùng mờ ám, những hình ảnh được quay với một góc độ vừa đẹp lại vừa chuẩn, ngoài nam diễn viên chính là Vương Triệu Thần, nữ diễn viên chính là Dương Mạc Nhi thì chẳng còn bất kỳ ai ở trong đó.

Đoạn phim có chút kì lạ, điều kì lạ ở đó chính là một cảnh xuân vận động kịch liệt của đôi tình nhân. Gương mặt phóng đảng của người phụ nữ thờ ơ, nếu là Mạc Nhi, cô biết đó không phải là mình, nhưng với ánh mắt của mọi người đó chính là cô. Kỹ thuật ghép hình, chính là thứ che đậy mọi việc.

Dương Mạc Nhi bất giác quay sang nhìn Vương Triệu Thần, anh cũng chăm chú xem hết đoạn phim, nhưng đôi mày đã nhướng lên một đường, gương mặt cũng bắt đầu chuyển sắc.

Đoạn phim lên sóng chỉ có 5 giây, nội dung chính là một người phụ nữ ngồi trên bụng người đàn ông, bật ra những tiếng rên mê hồn. Mạc Nhi chắc chắn có kẻ đã cố tình làm thế, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Michelle, nhưng sau một hồi lại bỏ ý nghĩ đó. Cô ta nhất định không có gan làm như thế, bởi vì chuyện này mà xảy ra, một khi cảnh sát nhúng tay vào, thì cả cuộc đời làm người mẫu của Michelle xem như cũng sẽ đi đến hồi kết.

Mạc Nhi gấp gấp liền nhanh chóng kéo tà váy lên, định bụng đi ra hỏi người chỉnh nhạc thì cô và Vương Triệu Thần bị bao vây bởi đám phóng viên kia. Lúc này, anh một tay ôm cô vào lòng, gương mặt Mạc Nhi cũng chỉ biết rút sâu trong lòng ngực anh.

Một giây sau, vệ sỹ của anh cũng bắt đầu hành động, ngăn cản đám săn tin chụp hình. Vương Triệu Thần liếc mắt vào đám phóng viên dày đặc, ánh mắt lướt sang một bóng hình của người đàn ông, đôi mắt sắc bén nheo lại, chợt nhớ ra hẳn là ai.

“Bám chặt lấy tôi, rồi nửa bước là cô sẽ có trò chơi mới đấy” Vương Triệu Thần cúi thấp xuống nói vào tai Mạc Nhi.

Chính xác là cô nghe rất rõ, rất rất rõ, với một người như Vương Triệu Thần, cô biết anh không bao giờ đùa giỡn, lời nói của Vương Triệu Thần đã rõ, có kẻ hại cô và Vương Triệu Thần, nhưng cô vẫn chưa nghĩ ra người đó chính là ai, một giây trước cô và Vương Triệu Thần như kẻ thù không đội trời chung, một giây sau lại trở thành người phải đồng cam cộng khổ.

Đám phóng viên chen lấn đặt câu hỏi, không ai nhường đường ai, thậm chí đám vệ sỹ cũng đã bao vây thành một vòng tròn, che chở cho anh và cô. Chẳng biết Vương Triệu Thần đã nói gì với tên vệ sỹ trước mặt, nhưng nhìn ra anh rất khó chịu với không khí hiện tại, chưa định thần kịp, cô nghe có tiếng súng lớn bắn lên trần nhà, giật mình hét hồn ngồi sệt xuống đất, Vương Triệu Thần đang ôm lấy bờ vai cô cảm thấy cô chuyển người, anh có chút ngạc nhiên nhìn cô, chân quỳ xuống hỏi cô có sao không, cô lại lắc đầu.

Thật ra trong lòng cô rất hoảng loạn, tiếng súng này, khiến cô nhớ đến giấc mơ đó, giấc mơ cứ ám ảnh cô mấy năm trời không buông, khi nghe tiếng súng của tên vệ sỹ, cô chỉ giật mình không biết vì sao, nhưng đồng thời, khi Vương Triệu Thần hỏi tới, cô bỗng cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc.

Đám phóng viên bị tiếng súng lấn áp cũng yên lặng hẳn, dần dần, khi không khí có lại oxy, Mạc Nhi chỉ nghe thấy tiếng nói lạnh lùng và điềm tĩnh của Vương Triệu Thần vang dội.

“Lập tức xóa tất cả ảnh và ghi âm”

Một người trong cả đám phóng viên lên tiếng.

“Nhưng đó là nghề nghiệp của chúng tôi, anh có thể cho chúng tôi biết quan hệ giữa anh và nhà thiết kế Dương được không? Nghe nói anh đã có vị hôn thê rồi? Tổng giám đốc Vương?”

“Xin lỗi anh, xin anh vui lòng bỏ tất cả máy quay và ghi âm xuống, nếu không chúng tôi sẽ sử dụng bạo lực” Tên vệ sỹ đeo kính râm đen giờ tay chặn người phóng viên kia.

“Làm sao có thể, chúng tôi làm việc của chúng tôi, các anh có quyền hạn gì ngăn chặn chúng tôi” Hắn ta không những không sợ hãi mà còn ngang ngược giờ giọng hống hách nói.

“Nếu hán ta đã muốn vậy thì làm đi” Lần này người lên tiếng chính là Vương Triệu Thần.

Dương Mạc Nhi cũng ngỡ ngàng, anh có thể tiếp nhận phỏng vấn sao?

“Ồ, được được, tôi rất hân hạnh, thật sự cảm ơn anh, tổng giám đốc” Người phóng viên to gan bước lên, chụp vài tấm hình, đặt câu hỏi.

“Xin anh hãy cho tôi biết, vì sao anh lại có những hành động thân mật như đoạn phim ban nãy với nhà thiết kế Dương, trong khi đó anh đã có vị hôn thê?” Hấn vừa chụp vừa hỏi, đám phóng viên bên dưới ngồi xem tên to gan cãi lệnh Vương Triệu Thần, ngoài hấn ra cũng chẳng còn ai dám động đây.

Rõ ràng người đàn ông này nhìn ra chỉ vừa vào nghề, chưa hiểu rõ về tính cách của Vương Triệu Thần nên mới to gan bước lên làm anh hùng trong những người lép vế. Nhìn ra hấn cùng lắm cũng chỉ 22 tuổi, trên người mặc bộ áo bình dân, trông vẻ bánh bao không kém mấy tên nam diễn viên trên đài truyền hình, những điều đó đã thể hiện rằng hấn rất lạnh lợi nhưng cũng rất... ngu ngốc.

“Liệu anh có đáng để biết câu chuyện của tôi?” Vương Triệu Thần lạnh lùng thốt lên.

Chàng phóng viên cảm thấy câu nói của anh khá kỳ lạ, dừng động tác đang chụp hình lại mặt ngẩng lên nhìn anh, tròn xoe hai mắt ngơ ngác nhìn. Chỉ trong chớp mắt, Vương Triệu Thần chuyển động thân thể, tay móc cây súng một trong những tên vệ sỹ đang đứng bảo vệ anh và Dương Mạc Nhi, cây súng trên tay anh vững chắc không sơ suất, quay người một cái, hòng súng nhắm thẳng vào giữa trán tên phóng viên kia.

Ngay tại căn phòng đã tắt hết máy lạnh và điều hòa, tên phóng viên trẻ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh ngay sống lưng, hấn ta không dám nhúc nhích, chỉ biết trợn mắt nhìn anh, miệng lắp bắp nói không ra hơi.

“Này... này... anh... anh làm gì thế? Bỏ... bỏ ra, nếu không... cảnh sát sẽ tìm đến anh... để hỏi thăm đây”

“Cứ để chúng tôi tìm đến, ai là người thiệt hại, rồi anh sẽ biết” Vương Triệu Thần nhếch mép cười lạnh, lắc đầu tay thả súng xuống, đôi mắt sắc bén nhìn anh phóng viên.

“Xóa” Vương Triệu Thần ra mệnh lệnh.

“Được được, tôi xóa... nhưng mà, có nhiều tấm rất đẹp, tôi có thể không xóa không?” Hấn ta tay nhanh chóng lướt trên nút nhấn máy ảnh, trong đầu nghĩ gì nói đấy.

“Xóa toàn bộ, kể cả ghi âm”

“Được được” Hấn ta không dám đối đầu với Vương Triệu Thần nữa, tay không còn bình thường như ban nãy, cứ run cầm cập.

Mọi thứ rơi vào yên tĩnh. Tên phóng viên xóa xong lập tức nói với anh, cười một tiếng.

Vương Triệu Thần cũng cười nhếch mép, anh thả hòng súng xuống, nhìn trần trần anh ta. Tên phóng viên tưởng chừng mình đã thoát, miệng thở phào nhẹ nhõm với những gì đã xảy ra với mình, đưa tay quệt mồ hôi.

“Đoàng”, mọi người trong hội trường chỉ kịp nghe tiếng súng nổ lớn, mà nó xuất phát từ hòng súng của Vương Triệu Thần đang cầm. Tiếng súng lớn vang dội, khiến mọi người sợ hãi run lên, chỉ có đám vệ sỹ, anh và Mạc Nhi là bình tĩnh nhất.

Hiện trường yên lặng, viên đạn bay từ hòng súng sang não bộ của tên phóng viên, xuyên một đường thẳng qua khỏi đầu cắm thẳng vào tường phía bên kia. Máu chảy dài xuống đất, tạo nên một vùng ướt đầm, thấm xuống mặt đất lạnh, hấn đã chết, mắt nhắm chặt không còn sinh khí, người đã yên lặng, nhưng máu vẫn tuôn trào không ngưng.

Ban đầu hấn đã nghĩ anh nhất định sẽ tha cho mình, nhưng lại không ngờ khi mọi thứ trở về yên tĩnh anh lại ra tay độc ác đến như vậy. Thật ngu ngốc!

Đám phóng viên hoảng loạn hét lên, có kẻ nói anh giết người diệt khẩu, có kẻ sợ hãi run lên chỉ thẳng vào mặt bảo anh sát nhân. Nhưng đối với mọi lời nói đó, Vương Triệu Thần như bỏ lơ không quan tâm. Anh đã kết liễu một mạng người, súng trả về cho tên vệ sỹ, đi lại nơi Mạc Nhi đang ngồi nhìn cái xác chết của tên phóng viên.

“Nhanh chóng cho tôi biết quyết định của cô” Vương Triệu Thần quì xuống lạnh lùng nói với Mạc Nhi.

“Sao anh lại giết hấn? Hấn ta xóa hết hình ảnh rồi mà?” Mạc Nhi ngẩng lên nhìn anh.

Vương Triệu Thần phì cười lắc đầu “Xem ra cô vẫn chưa xem chiếc CD.”

Đó không phải là câu hỏi, mà chính câu khẳng định tự tin của anh, Mạc Nhi nghiêng đầu thắc mắc “Hấn và chiếc CD có liên quan với nhau sao?”

“Đến công ty của tôi, ngay bây giờ” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Tại sao?” Mạc Nhi khó hiểu hỏi anh, đôi mắt nhướng lên một đường.

“Nếu như cô đã xem nó, thì đây chính là câu hỏi dư thừa”

“Được, vậy đến công ty anh” Mạc Nhi gật đầu nhanh chóng.

Cô và anh bước đi, bỏ lại bao lời oán trách của mọi người. Đám phóng viên gọi ngay cảnh sát và xe cứu thương cho tên phóng viên kia. Chỉ tiếc là, hắn đã nằm yên lặng không một chút hơi thở.

Một buổi lễ thời trang chết chóc, mùi máu tanh bắt đầu lan tỏa khắp hội trường, hiện trường chỉ có tiếng ồn ào khốc lóc thảm thiết của đám phóng viên, những người phụ trách cũng đi đến giúp một tay dọn hiện trường.

Dương Mạc Nhi lên xe công vụ màu đen của Vương Triệu Thần, sau khi ngồi yên tĩnh trên chiếc ghế trắng cạnh bên anh, não bộ bắt đầu kích thích mọi giác quan hoạt động trở lại. Bộ váy trắng nhàu nát, không còn nguyên vẹn như lúc ban đầu, ban nãy khi đám phóng viên nhào về phía cô, tay không cẩn thận chạm vào cạnh bàn, một vết thương mới tanh, nơi tay váy cũng đã rách một phần.

Thượng Hải, 11 giờ đêm.

Lệ Vy vừa kịp hoàn thành xong tài liệu trong công ty. Cô mệt mỏi nằm trên giường, tay với điện thoại mở WeChat, bấm gọi cho Mạc Nhi nhưng bên kia lại không có người nhận. Có lẽ lại bận rồi.

Lệ Vy ngồi dậy lấy quần áo ngủ cho mình đi tắm. Tiếng chuông nhà làm gián đoạn việc cô sắp đi làm, cả người cũng không còn mảnh vải che thân đành với tay lấy áo choàng tắm khoác lên người. Tóc cũng búi gọn lên. Chân khập khiễng bước ra mở cửa.

Trước cửa nhà là một người đàn ông gấu mặt tay cầm một bó hoa hồng xinh xắn đặt tiền chìa ra cho Lệ Vy, người tặng hoa lộ đầu ra, đập thẳng vào mắt cô chính là khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của Đinh Thừa Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hàng giả mạo Hoa nở

“Áy, tôi thế này anh còn sang đây làm gì?” Lệ Vy nhận hoa vào lòng ngạc nhiên hỏi.

“Sang đây thăm em, không được sao?” Đinh Thừa Hạo mỉm cười đi vào nhà “Chân em sao rồi? Sao lại tháo bột ra?” Đinh Thừa Hạo lúc bước vào không nhìn thấy miếng bột nên cũng quên mất, nhưng khi thấy cô đi khập khiễng anh mới chợt nhớ đến.

“Cái miếng bột ấy ngứa chết đi được” Lệ Vy bước vào phòng bếp rót một ly nước lọc cho Đinh Thừa Hạo.

“Cảm ơn em, em vừa mới tắm sao?” Đinh Thừa Hạo nhận ly nước hỏi.

“Không, đang chuẩn bị đi tắm thì bị anh phá rối”

“Vây em tắm đi, anh ngồi đây đợi” Đinh Thừa Hạo xua xua tay với cô.

Lệ Vy quay lại phòng tắm. Thoải mái nhất chính là có thể ngâm mình trong một bồn tắm đầy nước ấm, đầu óc vừa được khuấy khỏa, vừa được gột mình sạch sẽ sau một ngày bụi bặm.

Chừng khoảng 10 phút sau, Lệ Vy mới ngẩng lên khỏi mặt nước, mái tóc dài suôn mượt ở dưới nước quá lâu thế nên lúc cô ngẩng mặt lên, tóc dính vài bết lại với nhau. Bầu ngực to tròn đều đặn, cả thân hình đẹp như tiên giáng trần, không dư lấy một chút mỡ nào.

Đôi mắt nhắm chặt, đầu óc thư giãn không nghĩ ngợi gì nhiều. Đôi chân thon dài trắng trẻo, một chân gập gối, một chân duỗi thẳng dưới nước, mọi thứ yên tĩnh, người con gái nằm trong bồn tắm như một “Mỹ nhân ngư”, đẹp tuyệt vời! Nếu là ai khác nhìn vào, còn nghĩ cô chính là yêu tinh chuyên đi cướp trái tim một con người. Rất đẹp, đẹp đến xao động lòng người.

Dưới nước quá lâu nên da tay và da chân cô đã bắt đầu có dấu hiệu nhăn nheo. Cô bắt đầu đứng dậy kì cọ sạch sẽ. Cô chọn một chiếc áo ba lỗ màu trắng, quần baggy đen thoải mái và chiếc áo khoác mỏng manh hồng phấn.

Cô không có thói quen sấy tóc, đây là bệnh được lây từ Dương Mạc Nhi mà ra, cả hai ai cũng không thích sấy tóc, bởi vì mất rất nhiều thời gian, mà tóc chỉ cần kiên nhẫn một chút sẽ khô ngay. Để tóc xòa phía sau lưng, gương mặt mộc sáng sủa hơn sau khi tắm.

Lúc từ phòng tắm bước ra, tay vẫn đang lau mái tóc ướt, mũi thì ngửi được mùi hương của thức ăn. Thức ăn? Có lẽ là Đinh Thừa Hạo đang làm cơm tối.

Vừa lau tóc, cô vừa bước đến nhà bếp. Đập vào mắt cô là một thân hình của Đinh Thừa Hạo, thân hình to lớn, cao đến ngất ngây, với anh có lẽ chiều cao ước chừng 1m8 hay 1m81 gì đó, mà cô chỉ chạm đến 1m68, chênh lệch quá nhiều, thậm chí đứng cạnh Mạc Nhi cô cũng thấp hơn cô ấy rất nhiều. Cô ngăn người nhìn Đinh Thừa Hạo vừa xào cải bông xanh, vừa ném mùi vị của canh. Như một người máy không ngừng nghỉ làm việc, bỗng dưng cô lại bị cuốn hút vào thân hình ấy, không rời đi được.

“Em đừng đứng đấy nữa, đến đây ngồi đợi tôi làm thức ăn cho em” Đinh Thừa Hạo nhận ra có người đứng phía sau lưng mình, lên tiếng để giảm bớt không khí này đi.

Người thì xoay lưng với cô, nhưng miệng lại linh hoạt nói không ngừng.

“Thì ra anh cũng biết nấu ăn à?” Lệ Vy bước tới ghé ngồi, chống hai tay lên bàn ngồi thức ăn.

Mùi thơm của mùi sữa tắm thoang thoảng gần Đinh Thừa Hạo. Anh bụng đói thức ăn cuối cùng đến bàn ăn, bất giác quay sang nhìn người con gái ngồi cạnh mình, anh nở một nụ cười tươi sau đó tiếp tục làm việc của mình. Đinh Thừa Hạo anh, chẳng lẽ lại thích cô ấy rồi chăng?

Tập đoàn Shine tại Los Angeles, 12 giờ trưa.

Mạc Nhi bước theo Vương Triệu Thần lên tầng giám đốc. Bên cạnh anh còn Thẩm Ninh đi theo, trên tay cầm một bìa kẹp tài liệu. Ngay tại thang máy có một sự yên lặng đến kinh người. Thang máy dừng lại ngay tầng 47, tập đoàn có tận 50 tầng, tầng của giám đốc ở cao hơn mọi người là vì Vương Triệu Thần muốn kiểm soát mọi thứ từ chỗ cao nhất. Và điều đặc biệt là anh thích được ngắm cảnh từ trên cao.

Shine được thiết kế theo kiểu xoắn ốc độc đáo. Tại Thượng Hải là tập đoàn chính, còn ở những khu vực tại nước ngoài như Los Angeles, Pháp, Ba Lan, còn có các công ty nhỏ lác đác ở nước ngoài, gần đây Shine vừa thu về công ty con bên Canada và Úc, sắp san bằng một công lớn bên Úc và công ty nhỏ bên Canada.

Tòa nhà này cao đến kinh dị, ngược mắt lên nhìn cũng khó khăn. Gồm có nhiều bộ phận hoạt động. Từ tầng của những nhân viên thấp bé cho đến cao lớn. Phòng họp được chia thành năm phòng. Một là ở cạnh bên phòng tổng giám đốc, hai cái nằm ở khu marketing tầng năm và tầng mười bảy, hai phòng họp còn lại một nằm ngay tại phòng chủ tịch và một là ở tầng trệt.

Kiểu thiết kế của tòa nhà nhìn bề ngoài cầu kỳ nhưng bên trong cực kỳ đơn giản với tông màu chính là trắng và vàng ngà nâu. Những phòng dành cho nhân viên văn phòng chia rõ rệt từ khu A đến khu F. Tập đoàn Shine lắp phòng làm việc bằng cửa kính trong suốt, đây là ý kiến của Vương Triệu Thần, anh không muốn mọi người phải làm việc trong một không gian khó chịu và đen tối, nhưng đi sâu về nó, là anh muốn kiểm tra nhân viên của mình làm việc như thế nào.

Hành lang dẫn đến phòng tổng giám đốc khá dài, khiến cho Mạc Nhi đi đến đau chân vẫn chưa tới, cộng thêm cô đang mặc váy dài và mang giày cao gót nên rất khó khăn trong việc đi lại. Cô dừng lại, đi lại gần cửa kính, tháo bỏ đôi giày cao gót màu trắng ra, lúc ngẩng lên, lại bất gặp được ánh mắt ngờ ngàng của Thẩm Ninh, bên cạnh đó còn có cái nhướn mày khó chịu của Vương Triệu Thần.

“À, đi thôi, tôi xong rồi” Mạc Nhi ngượng ngùng cầm đôi giày cao gót trên tay.

“Trợ lý Thẩm, lấy một đôi giày thoải mái cho cô Dương” Vương Triệu Thần một tay đút ống quần, đứng nhìn Mạc Nhi với bộ dạng “tơi tả” do buổi lễ ban này.

“Áy, không cần, tôi như thế này được rồi, đừng có tỏ lòng tốt với tôi” Mạc Nhi mặc dù trong lòng có áy náy nhưng vẫn không quên được hấn ta chính là một người không đội trời chung với cô.

“Tôi không tỏ lòng tốt với cô, mà là tôi không muốn thấy một người đứng ngồi trong phòng làm việc của tôi ăn vận như ăn mày” Vương Triệu Thần hài lòng với biểu cảm đang bức bối của Mạc Nhi, sau đó quay sang Thẩm Ninh dặn dò “Lấy một đôi giày và một bộ đồ cho cô Dương”

“Vâng” Thẩm Ninh gật đầu.

Nhìn Dương Mạc Nhi hồi lâu, anh tiếp tục sải bước. Ban này khi cảm thấy mất đi hơi ấm cạnh bên, anh quay đầu liền thấy Mạc Nhi cởi bỏ đôi giày cao gót cầm trên tay. Dáng vẻ của cô đập thẳng vào mắt anh, lần đầu tiên anh thấy một người phụ nữ dám hiên ngang đứng lại không đợi lệnh anh mà tự làm theo ý thích của mình, và cũng là lần đầu tiên anh thấy một người phụ nữ không ngại dơ bẩn mà chỉ ngại đau chân cởi bỏ đôi giày của mình.

Trong lòng anh bức bối khi nhìn Mạc Nhi không tự chăm sóc bản thân mà còn hại chính mình. Sàn nhà lạnh như thế không sợ sao? Anh gọi Thẩm Ninh mang đồ tới cho cô, nhưng cô từ chối, anh càng bức hơn, trong phút chốc chỉ biết kiêu có nói với cô “Tôi không tỏ lòng tốt với cô, mà là tôi không muốn thấy một người đứng ngồi trong phòng làm việc của tôi ăn vận như ăn mày”.

Cô đã bức, nhưng anh cũng chẳng muốn huyền thuyên nữa, lập tức ra lệnh cho Thẩm Ninh đi làm việc.

Dương Mạc Nhi vào đến phòng làm việc của anh mới hiểu được khái niệm “Nhà sạch thì mát, bát sạch ngon cơm”. Ở một nơi rộng lớn thế này không dính lấy một hạt bụi. Đúng là Vương Triệu Thần có khác, luôn làm những chuyện khó tin. Thẩm Ninh gõ cửa đưa trang phục cho Mạc Nhi, nhìn bộ trang phục trong tay mình, cô không khỏi ngượng ngùng lên tiếng.

“Trợ lý Thẩm, cô còn bộ khác không? Quần bó hay quần jean chẳng hạn?”

“Khoác đại thời, không cần phải đẹp” Vương Triệu Thần ngồi xuống chiếc ghế ở bàn làm việc xem tài liệu, mặt cũng không ngẩng lên nhìn cô lấy một cái.

“Nhưng tôi không quen mặc đầm như thế này” Mạc Nhi nhăn mặt nhìn hấn.

Trên tay cô là bộ đầm bó sát hông màu xanh lá. Cổ áo tròn không sâu, tay dài vai trần.

“Không muốn mặc thì cởi hết ra” Vương Triệu Thần không khí phách thẳng thắn nói với cô.

“Anh” Mạc Nhi bị chọc tức, rất muốn xông lại gần anh giết anh cho rồi. Nói chuyện với phụ nữ mà như thế “Tôi mặc” Mạc Nhi quay sang Thẩm Ninh cười gương.

15 phút sau, Mạc Nhi từ phòng tắm ở phòng nghỉ của Vương Triệu Thần bước ra, trên người khoác bộ váy xanh lá quyền rũ, lộ đôi chân thon dài. Bờ vai quyền rũ không một chỗ che đậy.

“Này, tôi thật sự không mặc được mà, anh có nhiều áo sơ mi như thế, hay là cho tôi mượn một cái?” Mạc Nhi van nài hỏi xin Vương Triệu Thần.

“Cứ thoải mái” Vương Triệu Thần gật đầu.

“Cảm ơn anh” Mạc Nhi vui mừng chạy vào phòng nghỉ lựa chiếc áo sơ mi màu đen của anh mặc vào.

Vương Triệu Thần nhẫn nại chờ đợi Mạc Nhi thay đồ. Lúc cô bước ra với chiếc đầm màu xanh lá ban này, anh lại nhớ đến buổi tối hôm đó anh giúp cô thay đồ, cơ thể đầy đặn mỹ lệ của cô, khiến cho anh căng thẳng không thôi. Bây giờ nhìn cô diện trang phục bó sát cơ thể, anh lại căng thẳng như hôm trước. Chỉ khi nghe cô nói muốn đổi, anh lập tức đồng ý.

Giờ thì anh hối hận rồi. Nhìn cô mặc chiếc áo sơ mi màu đen của anh, thân hình cô nhỏ hơn anh rất nhiều nên chiếc áo có thể che đi hết những nơi không thể nhìn được. Nhưng đôi chân ngọc ngà không thể che đậy được, thẳng thắn lộ rõ vẻ đẹp.

“Vương Triệu Thần, rốt cuộc anh gọi tôi đến đây để làm gì?” Mạc Nhi là một người con gái không để ý đến hình tượng, cho nên khi bên cạnh anh, cô để mặt mộc cũng không ngần ngại.

“Đây là chiếc đĩa CD gốc, hiện tại cô có thời gian rảnh, sang phòng nghỉ mà bật lên xem, rồi cô sẽ hiểu mọi chuyện” Vương Triệu Thần vẫn chăm chú xem tài liệu.

Dương Mạc Nhi đi vào phòng nghỉ của anh, nghe lời dặn dò, cô để CD chạy trên đầu đĩa. Một giây sau, màn hình máy chiếu bật sáng. Trước khi CD phát phim, nó hiện ra ba ô. Ô thứ nhất, là một ô màu đen, ô thứ hai là một cảnh buổi sáng, ô thứ ba chính là tại ngay một nơi cô rất quen thuộc – căn hộ của cũ của cô.

Vẫn như thường lệ, phải xem từ tập đầu đến tập cuối. Mạc Nhi cũng không ngoại lệ, cô bắt đầu phim đầu tiên.

Đầu phim là một khoảng màu đen như mực, theo cô biết đó là một chỗ tối tăm, đen như mực. Sau khoảng chừng sáu đến bảy giây, có một luồng ánh sáng mỏng manh, là ánh sáng của đèn treo tường sáng sủa trong căn phòng tối, thế nên chỉ có thể nhìn được một góc trong phòng.

Ngay tại căn phòng ấy, có một chiếc váy cưới được đặt trong lòng kính thủy tinh trong suốt, bên dưới rải hoa hồng đỏ, đèn led chiếu từ chân váy đến đầu váy. Mạc Nhi giật mình người, đó chẳng phải là “Hoa nở” sao? Nhưng mà lại không giống, kiểu nét may không giống cho lắm, “Hoa nở” của cô được may với loại vải cao cấp hơn, thân váy cũng dài hơn.

Với danh phận là một nhà thiết kế, so với loại váy cúp ngực xẻ đôi, chiếc váy bông bành với phong cách quyền rũ, lãng mạn. Màu váy cưới được chọn gam màu pastel dịu dàng. Thiết kế cúp ngực tựa như “Hoa nở” của cô nhằm mục đích tôn vòng một gợi cảm quyền rũ của cô dâu. Váy xòe có thể tôn lên vóc dáng thanh mảnh. Đối với Mạc Nhi, chiếc váy này được cô tạo nên từ cảm hứng về truyện cổ tích, đến từ thế giới kỳ ảo lãng mạn. Nhưng với chiếc váy cô đang nhìn, không rõ là vì sao lại thiết kế giống “Hoa nở”.

Dù nói gì thì nói, nó cũng chỉ nhái theo “Hoa nở”, làm sao có thể rõ ràng được, nhìn lướt thì hao hao giống, nhưng nhìn kỹ mới biết chỉ là giả mạo.

Cô nhăn mặt nhìn bộ váy chết tiệt đó! Đừng để cô tìm ra người đã lấy cắp ý tưởng của cô, nếu không, mạng sống của kẻ đó nhất định không chắc đã còn. Nãy giờ chỉ mãi chú ý đến chiếc váy mà cô quên mất mình phải tìm hiểu đoạn phim này nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tên giết người bệnh hoạn

Cô quay lại quan sát màn hình, trong màn ảnh đoạn phim đã có người mở cửa bước vào căn phòng tối. Đó là một người phụ nữ và một người đàn ông. Một cô gái phương Đông, nhìn không đến nỗi phải nói là xấu, nhưng đường nét trên cơ thể quả thật còn đẹp hơn cả gương mặt. Mạc Nhi không biết cô ta là ai, nhưng người đàn ông kia, cô không thể không biết, hẳn là Khương Thiên Đông.

Cô cũng sờ nhìn người đàn ông đó. Cảnh tiếp theo chính là những hành động cử chỉ thân mật. Đầu tiên là Thiên Đông lấy chiếc váy cưới ra, thơm thử vào người cô gái đó, nụ cười trên môi không thể giấu được, cô gái cười toe toét ôm chặt lấy anh. Đoạn phim đi vào 10 phút, đó là một quang cảnh ân ái dưới chiếc áo cưới màu pastel.

Mạc Nhi rất bức bối nhưng cũng rất gương gao khi xem đoạn phim. Tại sao lại lấy chiếc váy đó làm thứ lót người để làm trò đó chứ?

“Đã xảy ra rồi, bức thì có cứu vãn được gì không?” Giọng nói mạnh mẽ của đàn ông vang lên từ phía sau cô.

“Anh vào khi nào thế?” Mạc Nhi quay lại nhìn anh.

“Từ khi cô chăm chú xem đoạn phim” Vương Triệu Thần không giấu diếm.

“Ồ” Mạc Nhi gật gù đầu quay lại tiếp tục xem phim.

“Phân tích được gì chưa?” Vương Triệu Thần đi lại quây bar ở phòng nghỉ rót một ly rượu.

“Chưa” Mạc Nhi thẳng thừng đáp.

“Rõ ràng là cô đã biết được một ít, ví dụ như lúc Thiên Đông đè người con gái đó xuống” Vương Triệu Thần lại gần ngồi cạnh cô.

“Vương Triệu Thần, cuối cùng anh là người như thế nào vậy?” Mạc Nhi khó hiểu nghiêng đầu nhìn anh.

“Tiếp tục quan sát đi, đừng lơ đãng” Vương Triệu Thần nghiêm ngặt đối chủ đề.

“Nhưng chỉ toàn là cảnh cấp ba, anh đang đầu độc tôi thì có” Mạc Nhi bĩu môi cười nhạt.

“Mạc Mạc, rõ ràng là cô từng học qua tâm lý học, chuyện xem một bộ phim cấp ba mà cũng kỳ lạ sao?” Vương Triệu Thần đổi cách xưng hô.

“Mạc Mạc?” Mạc Nhi nhìn hẩn từ trên xuống dưới, biểu cảm không thôi “Anh cũng kỳ lạ thật, học tâm lý học chẳng lẽ phải bắt buộc xem?” Mạc Nhi cãi lý.

“Rõ ràng là cô đã xem, nếu không, ngay cả chia tay cô cũng không thẳng thắn đến thế” Vương Triệu Thần nhếch môi nhìn Mạc Nhi.

Mạc Nhi giật mình người, đôi mắt tròn to nhìn hẩn. Làm sao hẩn biết?

“Anh đang nói gì vậy? Tôi không hiểu” Giọng Mạc Nhi nhỏ dần.

Cô không muốn nói thêm nữa, đầu quay về vị trí ban đầu, may thay bắt gặp được một cảnh chiếu. Là cảnh Thiên Đông cầm một vật nhọn đâm thẳng vào ngực của người phụ nữ đó. Trước khi anh ta hành động cả hai có xảy ra một chút cãi vã, người phụ nữ tát Thiên Đông một bạt tai, chỉ thấy hẩn nhướn mày rồi bức bối khó chịu, tay mò mẫn tìm được một vật nhọn trên bàn cạnh bên, hẩn có ý muốn đâm vào cô ta, nhưng đã bị người phụ nữ nắm chặt tay lại ngăn cản, nước mắt giàn giụa chửi bới.

“John, anh điên rồi sao? Anh đang làm em đau” Người con gái nức nở nói với hẩn.

“Hừm, cô và cô ta đều là điểm lấu xanh, nghĩ rằng mình tốt đẹp lắm sao?” Hẩn chĩa thẳng vào mặt cô gái đó, quát lớn.

“Cô ta nào? Anh bị điên rồi, thả tôi ra, đồ thần kinh”

Nhưng sức phụ nữ làm sao bằng được sức một người đàn ông, mà đây lại là một người đàn ông đang giữ trong mình máu cộc cằn, điên loạn. Người phụ nữ cố kháng cự nhưng đến một phút, vật nhọn đâm thẳng vào tim, mắt mở lớn hết cỡ, miệng còn lắp bắp chửi bới “Tao sẽ giết mày”, cả cơ thể trần trụi nằm trên chiếc váy cưới, dòng máu đỏ loang khắp nơi dính vào cả sàn.

Thiên Đông đứng lên mặc lại quần áo trắng hoàng, bình thần như chưa có gì xảy ra. Hành động sau đó chính là, Thiên Đông tìm một cây kéo, cắt hết phần tóc của người phụ nữ, chỉ chừa lại một phần kéo không thể đưa tới. Thiên Đông đi ra ngoài cửa, sau đó lại trở vào, trên tay cầm một cái bao bố. Anh để người phụ nữ vào bao, chiếc váy cưới, bộ áo ban này cô ta mặc, cả phần tóc bị anh cắt vào chung chiếc bao bố rộng. Cột chặt để sang một bên.

Anh tiếp tục ra ngoài, cũng tiếp tục trở vào trong phòng, trên tay mang theo một cây lao nhà và một bọc ni-lon. Dọn dẹp hiện trường nhanh chóng, xịt những thứ có thể tránh mùi tanh vào căn phòng, bỏ cả hiện vật vào trong bọc ni-lon. Hai tay bung bao bố đi ra bằng cửa sau. Trả lại một nơi yên tĩnh của phòng làm việc. Đoạn phim kéo dài hơn 40 phút.

Mạc Nhi ngồi xem chăm chú, đôi mắt chỉ nhìn thẳng vào màn hình rộng lớn đó. Đây là Thiên Đông mà cô từng quen biết, cô từng yêu sao?

“Đã biết được gì rồi?” Vương Triệu Thần nhẩn nại cùng cô xem hết đoạn phim mới lên tiếng hỏi.

“Hẩn ta là Thiên Đông đúng không?” Dương Mạc Nhi muốn xác nhận lại một lần nữa, liệu có phải là Thiên Đông không?

“Em cứ cho là vậy” Vương Triệu Thần gật đầu, uống một hời hết ly rượu.

“Xét về góc độ tâm lý, tôi cho rằng hẩn ta có mắc một căn bệnh, nhưng cụ thể thì vẫn chưa rõ, mà tôi lại học ngành này không chuyên tâm, chỉ có thể phân tích, hẩn ta là một người mắc bệnh, hoặc là tâm thần phân liệt hoặc là chứng hoang tưởng” Mạc Nhi khoanh tay đồng dạng trả lời.

“So với một người bình thường, giết người rồi sẽ không làm những hành động điên rồ như hấn ta, theo suy nghĩ của tôi, hấn mắc chứng tâm thần phân liệt” Mạc Nhi chăm chú nhìn về phía màn hình đã dừng lại từ lâu.

“Mạc Nhi, cô phải xem kĩ đoạn phim hơn. Hấn giết người bằng một cách không đơn thuần. Nếu là bệnh tâm thần phân liệt, tinh thần hấn nhất định sẽ đi theo nhiều chiều hướng, nhưng so với việc giết người rồi còn cắt hết phần tóc, vậy cô nghĩ xem, lí do là gì? Đơn thuần là tâm thần phân liệt thôi?” Vương Triệu Thần hỏi ngược Mạc Nhi.

“Vương Triệu Thần, tôi không giỏi về khoản tâm lý như thế này, anh đã xem hồ sơ lý lịch của tôi rồi, vậy thì anh nên nhớ, tôi học môn này chưa tới một năm đã bỏ rồi” Mạc Nhi nhắc nhở Vương Triệu Thần.

“Đương nhiên tôi nhớ. Khoa tâm lý cô học nhất định có dạy cô cách phân tích tâm lý của một người bình thường cho đến có vấn đề” Vương Triệu Thần đứng dậy đi về quầy bar rót thêm một ly rượu.

“Tôi đồng ý với anh là khoa tôi học có dạy cách phân tích tâm lý, nhưng tôi không đi chuyên về môn này, làm sao tôi có thể bằng được một bác sĩ tâm lý chuyên ngành?” Mạc Nhi cũng không để mình bị thua.

“Được, nếu như cô không thể phân tích được tâm lý như tôi tưởng, thì cô cũng phải phân tích được bộ áo cưới kia” Vương Triệu Thần giọng lạnh bước lại đằng sau sofa, chống tay lên lưng dựa.

“Nó có đáng gì để phân tích? Cũng là bộ váy bình thường?” Mạc Nhi khó hiểu hỏi ngược.

“Nếu nó bình thường, vậy có lí do gì hấn ta lại chọn nó làm hung khí giết chết người con gái?” Vương Triệu Thần nhấn nạt phân tích.

“Hung khí chính là vật nhọn, làm sao có thể là chiếc váy?” Mạc Nhi nói được một nửa, liền quay sang nhìn lại màn hình lớn, bỗng dưng nảy ra ý gì đó “Á, đúng là hung khí thật. Anh nhìn xem, đó chính là tấm thảm lót phần lưng cho cô gái đó, hấn không để phần lưng của người con gái chạm đất”

“Đúng”

“Nếu như gia đình cô gái không thấy cô ấy trở về nhất định sẽ đi báo cảnh sát, một khi cảnh sát nhúng tay vào thì mọi chuyện không đơn giản như thế. Đây lại là một buổi tối, cho dù camera quay được hung thủ nhưng chỉ là mờ không rõ ràng. Tìm không ra được thủ phạm, nhất định sẽ dò tìm bằng đèn cực tím dò nơi xảy ra án mạng, một khi như vậy nhất định hấn sẽ không thể thoát được” Mạc Nhi gật gù với ý kiến của bản thân.

“Hung thủ đã bị bắt rồi”

“Sao?” Mạc Nhi gật sững người nhìn anh.

“Là một người thể thần hấn ta, có thể bị mưu chuộc” Vương Triệu Thần dừng lại, đi lên sofa đối diện Mạc Nhi ngồi xuống “Cách đây hai năm, hung thủ bị bắt chính là một tên to con, người Mỹ gốc Trung, 28 tuổi đứng lên đầu thứ”

“Hung thủ to con? Nhưng đó là Thiên Đông mà? Hấn ta sao có thể đổ lỗi mình cho một người vô tội được?” Mạc Nhi nghi ngờ nhìn anh.

“Hấn không vô tội” Một câu khẳng định khiến tim cô đập thình thịch. Vụ án này đúng là rắc rối.

“Không vô tội? Chẳng lẽ hấn cũng liên quan đến vụ này?”

Vương Triệu Thần lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý “Không liên quan vụ này nhưng hấn ta có liên quan đến một vụ giết người”

“Trong chiếc CD này luôn chứ?” Mạc Nhi bấm trở về menu chính, ba đoạn phim hiện rõ ràng trước mặt cô.

“Mạc Nhi, cô rất thông minh” Vương Triệu Thần nở nụ cười lạnh.

“Ồ, cảm ơn anh, nhưng với tôi, còn nhiều người thông minh hơn tôi ở ngoài kia” Mạc Nhi phản bác, sau đó quay lên nhìn hấn, một câu nói như đùa như thật “Vương Triệu Thần, anh có biết nếu như anh bỏ về mặt lạnh lùng ra, nở một nụ cười thì rất đẹp trai không? Từ ngày gặp anh đến giờ anh luôn như thế, rất ít cười”

“Không có chuyện gì đáng cười thì cười làm gì?” Vương Triệu Thần hỏi ngược.

Mạc Nhi bĩu môi. Đoạn phim tiếp theo cô chỉ xem được nửa chừng, bởi vì cô rất buồn ngủ, đêm qua ngủ thì lại ít, sáng nay phải dậy sớm khiến tinh thần không thể tiếp thu kịp, xem được đoạn đầu cô liền ngủ gật trên sofa.

Vương Triệu Thần cùng cô xem đoạn phim, nhưng khi quay lại đã thấy người con gái kia ôm gối, đầu gật xuống, xem ra đã ngủ rồi. Anh nhìn cô đến ngẩn ngơ, trên người cô mặc áo sơ mi của anh, trông gọi cảm vô cùng. Đôi chân để thoải mái, không mang theo bất kỳ thứ gì. Vương Triệu Thần bước lại gần cô, đúng là cô đã ngủ rồi.

Bé cô lên giường, anh đắp chăn kĩ càng cho cô. Quay người bước ra ngoài sofa, xem hết đoạn phim tiếp theo. Trong đầu ả hiện một suy nghĩ gì đó.

“Trợ lý Thẩm, mang tài liệu mật của Khương Thiên Văn bên phía công ty JG lên cho tôi” Vương Triệu Thần gọi điện thoại bàn cho Thẩm Ninh dặn dò.

“Vâng, thưa giám đốc” Thẩm Ninh bên kia cũng nhanh chóng đáp.

Trong phòng nghỉ, màn hình chiếu sáng những hình ảnh khiến người khác nôn khan, Vương Triệu Thần ngồi xem rất bình tĩnh, mỗi động tác cũng rất nhẹ nhàng. Thứ nhất anh rất ghét ồn ào. Thứ hai, chính là người con gái đang nằm ngủ kia.

Khi Thẩm Ninh gõ cửa bước vào phòng nghỉ của anh, mắt đảo sang thấy bóng dáng của Dương Mạc Nhi nằm ngủ trên giường của giám đốc. Thẩm Ninh nhìn cô gái đó, trong đầu hướng về một suy nghĩ mà trước giờ chưa từng có. Thẩm Ninh cũng không còn ngạc nhiên với Mạc Nhi nữa. Ban đầu khi thấy Mạc Nhi đứng bên cạnh Vương Triệu Thần, cô nhận ra sự dịu dàng trong ánh mắt của anh đối với cô ấy, thậm chí Khải Hoàn còn chưa từng có.

Thẩm Ninh giờ mới để ý, trên người Mạc Nhi không phải chiếc váy hở vai ban nãy cô đưa, mà chính là chiếc áo sơ mi của anh. Lần đầu cô thấy anh nhân nhượng cho một cô gái vào phòng làm việc của mình chỉ để ngủ một giấc và cũng là lần đầu cô thấy anh dịu dàng đến vậy. Nếu là Vương Triệu Thần lúc trước, có phụ nữ ngủ trong phòng anh, nhất định anh sẽ gọi cho cô đưa cô gái đó về, chứ không như Mạc Nhi, để cho cô ấy ở lại đây đánh một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Anh thích nhà thiết kế Dương phải không?

Một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng, mang một cặp kính cận chạy theo một bé gái 4,5 tuổi mặc áo bệnh nhân đang thực mạng chạy về hướng cửa ở đại sảnh, đôi mắt ngân ngấn nước, cô bác sĩ miệng không ngừng hét lớn với mọi người “Bắt bé lại đi”

Bác sĩ hay y tá đứng gần đó cũng dang tay ra bắt lấy con bé, nhưng đều bị trượt tay. Bé gái chạy khỏi ra bệnh viện, cho đến khi đằng sau không còn bóng người, chỉ toàn cây và cỏ. Chạy thực mạng lên cây cầu lớn, bé gái nhìn lại phía sau lưng có vài ba người cao to mặc áo đen cầm súng nhắm thẳng vào mình, tiếng súng nổ lớn đồng thời bé gái nhảy xuống nước.

“Đừng ngoảnh lại chạy đi, nhanh lên” Giọng nói hấp tấp hồi thúc con bé chạy, một cậu bé chặn lại tên áo đen, hét lớn với bé gái.

Nước mắt chảy dọc xuống cằm con bé ngộ nguýt lắc đầu “Đừng bỏ em”

“Trời ơi, đi đi, nhanh lên” Lời nói vừa dứt, tên áo đen đập vào gáy khiến cho cậu bé bất tỉnh nhân sự.

Một mình bé gái chạy về phía trước, con đường vắng nên tốc độ cũng nhanh hơn. Vừa chạy vừa ngoảnh lại đằng sau lưng nhìn, không còn ai đi theo con bé mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nước mắt cứ chảy mãi không ngừng. Cả cơ thể run bần bật, đầu vừa quay lại, một chiếc xe hơi đang chạy đâm thẳng vào bé gái, thân hình nhỏ bé nằm trên mặt đất, máu lê lang chảy dài, một vùng đỏ chói đập thẳng vào mắt mọi người.

“A” Mạc Nhi giật mình khỏi giấc ngủ, ngồi dậy trong một căn phòng lạ lẫm, phía mặt trời cũng chưa mọc, bên ngoài cũng chưa hửng sáng lên, nước mắt rơi vương vãi trên mặt và gối.

Mồ hôi chảy dọc sống lưng, ướt cả một cái áo sơ mi mỏng. Mái tóc cũng dính bết lại do mồ hôi, ngồi trên giường nhịp thở không ổn định. Giấc mơ như thật như mơ ảo diệu bước vào não bộ cô, như một thước phim ngắn cứ lúc ẩn lúc hiện trong đầu cô.

“Làm sao vậy?” Vương Triệu Thần nghe tiếng hét của cô, lo lắng chạy vào phòng xem.

Trong phòng nghỉ vang lên tiếng hét của Mạc Nhi khiến anh dừng tay đi sang phòng bên. Đập vào mắt anh chính là một thân hình nhỏ bé thờ hồn hển, nước mắt chảy không ngừng. Anh nhăn mày nhìn cô, gấp ác mộng sao? Lần đầu gặp cô cũng là hình dáng gấp ác mộng nhưng không lem luốc thế này.

Lần ấy cô chỉ nhăn mặt rơi nước mắt, còn lần này là một cảnh tượng khác hoàn toàn. Anh lại gần ngồi xuống giường hỏi thăm, cô không trả lời mà tìm đến anh, ôm thật chặt lấy anh không buông, cả cơ thể run bần bật, nước mắt chảy càng nhiều hơn. Cả hai rơi vào trầm mặc, không ai nói với ai tiếng nào, Vương Triệu Thần ôm Mạc Nhi vào lòng, mà cô cũng không buông anh ra.

Ôm cô vào lòng rồi, anh mới biết cơ thể cô nóng thế nào. Tách nhẹ cô ra, áp lòng bàn tay lên trán cô, hơi nóng truyền sang tay anh khiến anh sờ người.

“Em sốt rồi” Vương Triệu Thần dịu dàng vuốt tóc cô ra sau.

Khi Mạc Nhi định thần lại mới biết không khí có phần ám muội đến như thế nào, lau nước mắt đi, đôi mắt sưng tấy lên vì khóc. Cũng không quan tâm lời nói của anh, chỉ cất tiếng hỏi giọng nói khàn khàn hỏi anh mấy giờ.

“Chín giờ tối” Vương Triệu Thần trả lời, sau đó Mạc Nhi nghe anh gọi điện thoại cho Thẩm Ninh.

“Mang thuốc hạ sốt vào đây, gọi cho bác sĩ Cố giúp tôi”

“Áy, đừng, đừng gọi bác sĩ, tôi uống thuốc là được rồi” Mạc Nhi phản đối không cho anh gọi bác sĩ.

“Em đang bệnh, để bác sĩ khám một chút đi” Vương Triệu Thần vẫn áp tai vào điện thoại, giọng nói chuyển dịu dàng nhắc nhở Mạc Nhi.

“Đừng, anh cho tôi uống thuốc là được rồi, không cần gọi bác sĩ, tôi không sao thật mà” Mạc Nhi vẫn cố phản đối, có trời mới biết, cô cực kỳ khó chịu với bác sĩ đặc biệt là mùi thuốc sát trùng ở trên người họ.

“Vậy mang thuốc hạ sốt cho tôi được rồi” Vương Triệu Thần quay sang nói với Thẩm Ninh.

“Vâng”

Cuộc gọi kết thúc, vài phút sau Thẩm Ninh đã gõ cửa bước vào mang một ly nước ấm và một viên thuốc trắng cho Vương Triệu Thần. Đỡ Mạc Nhi ngồi dậy, anh bắt cô uống hết ly nước ấm mới được ngủ tiếp. Mạc Nhi cũng không còn sức kháng cự, nghe lời anh ngoan ngoãn nuốt viên thuốc rồi uống sạch ly nước.

Đợi khi Mạc Nhi đã uống hết nước, anh đi vào nhà vệ sinh vắt một chiếc khăn ấm rồi quay người ra giường, chườm lên trán Mạc Nhi. Cẩn thận đắp chăn lại cho cô, chỉnh lại điều hòa trong phòng, sau đó mới đi ra ngoài.

Thẩm Ninh theo anh ra phòng làm việc, cô cũng đã muốn hỏi anh một vấn đề, chỉ sợ mình nhìn nhầm nên không thể lên tiếng. Ban nãy chứng kiến một màn của anh dành cho Mạc Nhi, cô mới chắc chắn một chuyện.

“Tổng giám đốc Vương, anh rất quan tâm nhà thiết kế Dương”

“Đơn giản là vì cô ấy chính là con gái mất tích của nhà họ Dương, đối đãi như thế cũng là chuyện nên làm” Vương Triệu Thần một tay xoa trán mệt mỏi trả lời câu hỏi của Thẩm Ninh.

“Anh có chắc là như vậy?” Đây cũng như là lần đầu Thẩm Ninh rặn hỏi chuyện riêng tư của Vương Triệu Thần.

“Trợ lý Thẩm, cô muốn nói gì?” Vương Triệu Thần nhìn cô, vẻ mặt có phần nghi ngờ cô.

Biết là không thể giấu được anh nữa, Thẩm Ninh trực tiếp hỏi thẳng “Là anh thích cô ấy rồi phải không?”

Nghe Thẩm Ninh nói như thế, vẻ mặt anh lộ rõ vẻ lo lắng, anh thích Dương Mạc Nhi? “Thẩm Ninh, cô bắt đầu quan tâm đến chuyện riêng của tôi từ khi nào thế?”

“Giám đốc, tôi xin lỗi” Thẩm Ninh nhận ra vẻ không vui trên gương mặt anh, liền cúi đầu xin lỗi.

“Thôi được rồi, cô đi ra ngoài đi” Vương Triệu Thần gạt đầu.

Thẩm Ninh không đi ra liền, chỉ đứng đó nghiêm túc nói với anh một câu “Nếu anh thật sự thích cô ấy, tôi nghĩ anh nên nói cô ấy nghe, phụ nữ ai cũng muốn người thích mình nói cho họ nghe, như vậy họ mới không ý lại với ý kiến cô độc của mình”

Lời nói dứt khoát, Thẩm Ninh mỉm cười với anh, sau đó quay người bước đi. Để lại anh trong một không gian yên tĩnh với những suy nghĩ.

Mạc Nhi một lần nữa thức giấc. Đây không còn là phòng nghỉ của công ty, mà là một nơi xa lạ. Trên người cũng không phải là chiếc áo sơ mi đen, đã được thay bằng chiếc đầm ngủ màu xanh biển nhạt.

Mạc Nhi bước xuống giường, nhìn xung quanh căn phòng, kiến trúc của căn phòng nhìn rất quen mắt, nhưng cô chắc chắn một điều, cái quen mắt không phải là khách sạn của cô, mà cái quen mắt là căn phòng giống như kiểu được xây cho tập đoàn Shine.

“Tỉnh rồi?” Vương Triệu Thần bước vào phòng trên tay còn bưng thêm một khay thức ăn.

Mạc Nhi không khỏi tò mò hỏi anh “Đây là nhà anh?”

Vương Triệu Thần cười một tiếng, anh còn lắc đầu đặt khay thức ăn lên bàn trà “Đây là khách sạn của Shine ở New York”

“New York?” Mạc Nhi giật mình, cô đến New York từ khi nào sao lại không biết?

“Ừ” Vương Triệu Thần đi lại gần giường bế cô đến bàn trà “Đêm qua em sốt rất cao, lại đây ăn miếng cơm cho có sức, ngày mai còn tham dự buổi lễ thời trang nữa”

“Sao anh lại biết được tôi có lịch trình bên đây?” Mạc Nhi càng ngày càng khó hiểu tên Vương Triệu Thần này, sao cái gì về cô cũng biết?

Vương Triệu Thần ngồi xuống cạnh cô, giải thích cho cô hiểu “Trợ lý của em không gọi đến tôi cũng không biết, xem ra có rất nhiều người lo lắng đến em, điện thoại gần cả năm mươi tin nhắn cả gọi nhờ”

“Sao anh lại tự tiện đến thế?” Mạc Nhi vừa ăn một miếng cơm, một chút nữa là ngẹn khi nghe anh nói.

“Là điện thoại em ép tôi phải nghe máy, không phải là tự tiện”

“Ngụy biện” Mạc Nhi lo ăn cơm, không muốn nói với anh nữa.

Một bụng no căng, giờ đầu óc mới lấy lại được logic thường ngày, bao nhiêu câu hỏi bỗng chốc bộc phát, cô hỏi bao nhiêu anh trả lời bấy nhiêu, thậm chí còn rất nhiệt tình.

“Áo ngủ là anh thay cho tôi?”

“Đúng” Vương Triệu Thần vừa dọn chén, vừa trả lời.

“Anh không biết “Nam nữ thụ thụ bất thân”* hay sao?” Mạc Nhi nhăn mặt hỏi anh.

*Đây là một phương châm có tính cách lễ giáo phát nguồn từ ảnh hưởng của Nho giáo ngày xưa. Chữ “thụ” có hai nghĩa: Một chữ thụ có nghĩa là trao cho, một chữ thụ có nghĩa là tiếp nhận. Hai chữ bất thân có thể hiểu là: Không thể tỏ tình thân mật với nhau, thân xác của người nam và người nữ không được đụng chạm với nhau. Nói rõ là, ở thời phong kiến nam nữ không thể nhìn thân thể nhau nếu như chưa phải là vợ chồng.

“Mạc Mạc, đây không còn là thời phong kiến nữa” Vương Triệu Thần dừng tay nhìn cô “Nếu như em muốn, tôi cho em xem lại cơ thể của tôi là công bằng rồi?”

“Anh liêm sĩ” Mạc Nhi tròn mắt nhìn anh, thì ra anh cũng biết đùa, cứ tưởng anh suốt ngày một câu là lạnh lùng, hai câu là lạnh nhạt.

“Anh không đi làm sao?”

“Hôm nay không cần đi” Vương Triệu Thần lập tức giải thích, tay đưa cho cô một ly nước và một viên thuốc.

“Còn đoạn phim kia?” Mạc Nhi cầm ly cho vào miệng, bỗng chốc nhớ đến chiếc CD.

“Trong phòng khách có đầu đĩa, đĩa nằm trên bàn làm việc”

Vương Triệu Thần bưng khay thức ăn ra đến cửa quay lại bổ sung “Trong người còn cảm thấy mệt mỏi không?”

“Hình như là không còn” Mạc Nhi bữu môi lắc đầu.

“Hình như? Lại đây xem” Mạc Nhi cảm thấy kỳ lạ, nhưng chân vẫn bước đến.

Lại gần anh mấy bước, chưa định thần anh định làm gì thì trán anh chạm vào trán cô. Gương mặt anh gần như vậy, khiến tim cô đập nhanh hơn, anh đang làm gì vậy?

“Đờ sốt rồi, uống nhiều nước vào” Vương Triệu Thần nhắc nhở.

“Biến thái” Mạc Nhi nhăn mặt nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài.

Chân đảo bước sang phòng khách, Mạc Nhi cầm CD để vào đầu máy chạy. Vẫn là ba đoạn phim ngắn trước khi xem. Mạc Nhi chỉnh đến đoạn hai vừa hay Vương Triệu Thần cũng vào phòng, ngồi xuống sofa, tay đưa ly nước ấm vừa rót cho cô.

“Đoạn phim thứ hai không lành mạnh như đoạn đầu” Vương Triệu Thần nhắc nhở.

“Ồ” Mạc Nhi gật gù, có vẻ quan tâm mà cũng có vẻ không quan tâm.

Tại một cửa hàng tạp hóa, không có ai ngoài một cô nhân viên tóc vàng thân hình béo mập mập, nhưng cũng chưa đến nỗi quá béo, cô gái đó đang ngồi bấm điện thoại. Cô gái đó vừa cười vừa bấm những con chữ điện tử. Vài phút sau đã thấy hai người đàn ông bước vào tiệm, một người to con ăn mặc rất sành sỏi, trông cũng đẹp trai nhưng trên mặt hấn có một vết sẹo dài từ trên trán xuống đến cằm, Mạc Nhi chỉ thấy như thế, chi tiết hơn thì không có, bởi vì góc quay không chuẩn.

Còn người đàn ông kia chính là Thiên Đông.

“Người đàn ông đi cùng hấn, chính là người tự thú hôm qua tôi nói với em” Vương Triệu Thần ngồi cạnh bên tay chỉ về màn hình rộng.

“Đẹp trai mà ngốc thế?” Mạc Nhi cảm thán bữu môi, cái đầu bé bé ngo ngoáy lắc liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Cảnh giết người kinh dị

Khương Thiên Đông trong đoạn phim kia ăn mặc rất lịch sự, áo sơ mi và quần Tây gọn gàng sạch sẽ. Khi hắn bước vào cửa tiệm, người con gái đó vui mừng nở rộng nụ cười, tay tạm dừng việc làm hiện tại đặt điện thoại xuống, chạy ra ôm hắn vào lòng, sau đó còn đặt thêm một nụ hôn vào môi.

Hắn ta mỉm cười nhìn người phụ nữ ấy “Đã lâu rồi không gặp em, khỏe không?”

“Người ta nhớ anh đến phát điên rồi nè” Người con gái ông ẹo thân hình béo ục của mình ra trước mặt hắn, tặng thêm một nụ hôn lên môi hắn.

Hắn quay sang nói nhỏ với tên đi cùng hắn, chưa đầy một giây hắn đã đi ra ngoài, trong âm thanh có phát ra tiếng đóng cửa. Một phút sau, hắn đẩy cô gái nằm lên bàn, cô gái cũng không kháng cự, thậm chí còn chủ động cởi bỏ hết những thứ đang che đậy trên người. Phơi bày một cảnh xuân có phần dư thừa của mình cho Thiên Đông.

Mạc Nhi còn nghĩ cả hai sẽ xảy ra một màn kích tình như cô gái lúc trước, nhưng không, chăm chú xem mới thấy tên ban nãy bước vào, trên tay cầm một chiếc hộp khá lớn đưa cho Thiên Đông. Cô gái mập kia ngồi dậy tức khắc, nhận lấy hộp quà Khương Thiên Đông đưa cho mình, mở ra mới biết bên trong đựng một chiếc váy cưới.

Một lần nữa lại là loại váy cưới giống “Hoa nở”, nhưng lần này là một chiếc đầm màu xanh biển nhạt, kiểu cách thiết kế sáng tạo không giống với chiếc đầm lần trước, được đính nhiều bướm giả trên cổ áo và tay áo.

Người con gái ấy từng sờ nhìn chiếc váy cưới, hắn bảo cô ta mặc thử, cô ta cũng không ngần ngại mà mặc ngay trước mặt hắn và tên đi theo hắn. Chiếc váy khoác trên người cô ta thật sự không hợp, thứ nhất vóc dáng cô ta hơi mập, tay chân dư thừa một ít, lại khá cao mà chiếc váy lại là chiếc bó sát hông. Thứ hai rõ ràng đó không phải là loại váy hợp với cô gái đó.

Biết mình mặc không vừa, cô ta đưa ra vẻ mặt bất mãn, tay cầm chiếc váy cưới choàng qua cổ hắn, cả thân hình không một mảnh vải che đậy dính sát vào Thiên Đông ông ẹo.

“Không vừa rồi, đổi cho người ta đi”

“Đây là loại số lượng có hạn nên không thể đổi được” Thiên Đông lắc đầu với cô ta.

“Vậy phải làm sao? Em khá mập đấy, anh biết mà” Người con gái tiếp tục quyến rũ Thiên Đông.

“Vậy thì giảm béo đi” Thiên Đông không ngần ngại đáp.

“Bằng cách nào? Đầu phải nói giảm là giảm liền đâu?”

“Em có yêu anh không?” Hắn ta nở một nụ cười man rợn hỏi cô gái đó.

“Sao anh lại hỏi thế? Đương nhiên là em yêu anh rồi” Người con gái gật đầu lia lịa.

“Vậy vì anh em sẽ làm tất cả chứ?”

“Đương nhiên”

Nụ cười trên môi càng đậm, hắn ngoắc tay gọi tên đứng cạnh bên hắn lại, tên đó đi lại gần gật đầu, tay mò nắn rút một gói ni-lon nhỏ có bột màu trắng đưa lên cho Thiên Đông. Xem đến đây Mạc Nhi từng sờ, quay sang hỏi Vương Triệu Thần.

“Đó là ma túy?”

“Không, đó là thuốc kích thích”

Mạc Nhi ngỡ ngàng gật đầu có chút mệt mỏi thở dài, đầu quay lại xem tiếp đoạn phim.

Hắn đưa cho cô gái đó, nhìn ra khi cô ta thấy hắn đưa gói thuốc cho mình cũng không có gì lạ lắm, cầm lấy gói thuốc, thả vào họng gần nửa bịch. Chưa đầy một phút, thuốc đã có tác dụng. Cả cơ thể cô ta siêu vẹo, ông ẹo lắc qua lắc lại khó chịu, miệng cầu xin Thiên Đông hết lần này đến lần khác. Nhưng hắn vẫn đứng yên đó nhìn cô ta nắm chặt chiếc váy cưới đến nhàu nát.

“John, muốn em đi” Cô gái ngồi trên bàn đã thấm ướt mồ hôi, miệng không ngừng van nài hắn.

Hắn vẫn đứng yên tay đút túi quần đưa mắt xem người con gái đó vẹo vẹo. Tên cạnh bên hắn cất tiếng “Thuốc đã tác dụng rồi, tiếp theo làm gì?”

“Đưa thứ đồ giả đó đây” Hắn gơ tay ra với tên cạnh bên.

Đồ giả mà hắn nói chính là bộ phận sinh dục giả của đàn ông. Hắn cầm lấy đưa cho người con gái, bảo cô ta tự mình vận động, hắn chỉ đứng đấy xem. Cô ta ngoan ngoãn nghe lời hắn. Cầm lấy thứ đồ chơi giả mà tự mình thủ dâm. Hắn đứng xem cô ta hết lần này đến lần khác rên rỉ.

“Vương Triệu Thần, anh... anh đang cho tôi xem gì vậy?” Mạc Nhi lấp lách nhìn anh, thật ra cô không dám xem đến những cảnh như thế này, phim cấp ba tuy là cô đã xem qua nhưng chỉ là những cảnh nhẹ nhàng và theo hướng tích cực, lần này đã là quá giới hạn rồi.

“Tôi đã nói với em rồi mà” Vương Triệu Thần mỉm cười.

“Đã hết cảnh ấy chưa?” Mạc Nhi nãy giờ không có quay đầu xem, chỉ tập trung nhìn anh nên không biết đã đến đâu, nuốt nước bọt một cái ực mới hỏi anh.

“Rồi” Anh gạt đầu.

Mạc Nhi mắt nhắm mắt mở nhìn về màn hình, đúng là đã qua rồi.

Sau khi nghe cô ta gần như đạt lên đỉnh, hắn không đứng xem nữa, tay bắt đầu hoạt động, không biết ở đâu ra một con dao mổ, hắn cầm lấy lại gần người con gái, đề người cô ta xuống, tên đi cùng hắn cũng giúp một tay, giữ chặt tay cô gái, lấy một chiếc khăn nhét vào miệng cô ta. Người con gái đang trong quá trình phê thuốc lại bị ép buộc dừng lại liền giật mình hỏi hắn muốn làm gì? Hắn không nói không rằng, tay cầm dao mổ một lớp thịt trên người cô ta, khiến cô ta đau đớn tròn tròn mắt hết lớn lên, nước mắt không giấu được chảy dài, máu phun ra như mưa, bắn ướt cả bàn, dính một mảng trên áo sơ mi hắn và áo của tên kia.

Con dao đi sâu hơn chạm đến lớp mỡ bên trong, người con gái nước mắt trào như mưa, không thể nhịn nổi cứ liên tục hét lên. Chiếc váy cưới bên dưới đất cũng dính lấy máu. Con dao liên tục đi sâu vào cho đến khi trên cơ thể người con gái ấy đã thấy rõ ràng nội tạng. Từng thớt thịt xẻ đôi, tạo một đường trống cho tay hắn đi vào. Người con gái tròn tròn mắt hết cỡ, nước mắt chưa bao giờ ngừng tuôn.

Mạc Nhi gần như sắp ngạt thở với những gì trên đoạn phim đang diễn ra, cô không còn tin vào mắt mình đó chính là Thiên Đông mà cô từng yêu nữa, cũng không hiểu vì sao hắn phải giết một người con gái như thế, chẳng thả cảm xúc bản năng một phát là xong xuôi, đầu cần phải như thế? Còn kinh dị hơn trong những bộ phim cô từng xem.

Một lúc sau, tên kia đưa cho hắn một gói thuốc màu trắng. Lần này đích thực là ma túy. Người con gái đang chìm trong đau đớn thì bị hắn nắm lấy tóc giật lên, bóp chặt miệng cô ta, đổ hết một gói vào miệng. Nếu tính không lầm thì gói thuốc đó mang 100 gram ma túy, vừa đổ vào miệng, cô gái đó bắt đầu co giật mạnh mẽ, trên mép sùi bọt.

Kết quả, người con gái đó đã chết. Mắt tròn tròn, miệng sùi bọt, ngay tại phần bụng bị mổ một đường dài, thấy rõ cả nội tạng bên trong. Vẫn là hành động cũ của hắn, tìm cây kéo cắt hết phần tóc của người phụ nữ.

Mạc Nhi xem xong đoạn đó, liền tìm đến nhà vệ sinh nôn khan, thức ăn ban nãy cũng theo dạ dày đi ra ngoài, bên trong chỉ có một cái bụng rỗng. Nôn đến khi hết sức, cô mới được thở nhẹ nhõm, Vương Triệu Thần theo cô bước vào nhà vệ sinh.

“Có sao không?”

“Không sao, Vương Triệu Thần, anh sao lại có những thứ như thế? Tôi chỉ từng coi phim, nhưng rõ ràng đó là viễn tưởng, vậy còn đoạn phim này có được chỉnh hình chưa?” Mạc Nhi mệt mỏi ngồi bệt xuống đất.

“Đoạn phim em vừa xem chính là ngoài đời thật” Vương Triệu Thần qui xuống nhìn cô khẳng định.

“Sao có thể? Có loại người như thế sao?” Mạc Nhi ho khan.

“Đi ra ngoài uống nước đi, em định ở trong đây luôn sao?”

Mạc Nhi được anh dìu ra ngoài, một lúc uống hết hai ly nước lọc, lấy lại tinh thần xem tiếp đoạn phim.

Diễn biến tiếp theo chính là Thiên Đông bỏ xác người con gái vào chiếc bao bố, cả chiếc váy cưới hay mọi thứ có dính bẩn. Chiếc bàn lau sạch sẽ, xịt mùi thơm vào cửa tiệm. Dọn dẹp lại nơi hiện trường. Một lần nữa hắn đi công sau ra về.

“Tôi vẫn chưa hiểu vì sao anh lại đưa tôi xem những đoạn phim này?” Mạc Nhi bấm dừng đoạn phim, ra sức hỏi anh.

“Đây là hồ sơ mật của hắn, em xem đi” Vương Triệu Thần cầm tài liệu trên bàn đưa cho cô.

Mạc Nhi cầm lấy tập tài liệu, tay dứt khoát mở bìa. Đôi mắt lướt trên tờ hồ sơ của Khương Thiên Đông, ngạc nhiên nhìn về lý lịch của người đàn ông đó. Làm sao có thể?

“Khương Thiên Đông có một người em sinh đôi tên Khương Thiên Văn?” Mạc Nhi quay sang anh hỏi.

Anh không trả lời, chỉ gạt đầu thay lời nói.

Hồ sơ mật của người mà Dương Mạc Nhi đang cầm chính là Khương Thiên Văn, cũng là người mà cô cho rằng là Thiên Đông.

Cách đây ba năm, Khương Thiên Đông bị tai nạn xe. Nguyên nhân là do trong lúc cãi nhau với bạn gái, không kiểm soát được nên lao xe về vực sâu, xe đâm thẳng xuống biển. Cả hai người không ai thoát ra được, nên rơi vào bất tỉnh. Lúc cả hai được đưa vào bệnh viện, người sống sót chỉ có người bạn gái của anh.

Mà người ấy, chính là cô, Dương Mạc Nhi. Mạc Nhi có nhớ đến vụ tai nạn cách đây ba năm. Chính là hôm Thiên Đông hiểu nhầm cô có thai cùng một người đàn ông khác, cô đã cố gắng giải thích, nhưng anh không tin, nên cả hai đâm ra cãi nhau. Anh đã giận dữ nắm tay lái không vững xe liền lao thẳng

xuống vực, cô mặc sức la hét nói anh bị điên rồi. Nhưng đến phút cuối cùng, anh vẫn ôm chặt cô vào lòng nói câu xin lỗi, sau đó xe đã bị nhấn chìm xuống biển.

Khi đến bệnh viện, nghe tin chỉ có mình Dương Mạc Nhi sống sót, em trai của anh, Khương Thiên Văn nổi trận lôi đình, đâm ra hận Mạc Nhi đến tận xương tủy. Từ trước giờ ông bà Khương đã xem Mạc Nhi như con đẻ của mình, yêu thương cô hết mực, nên khi biết chuyện này họ không trách móc cô, dù sao họ đã được phía cảnh sát giải thích, thế nên nghe Thiên Văn muốn tìm cô họ liền ngăn cản Thiên Văn, không cho phép anh động tay động chân.

Ông bà Khương đã cố gắng khuyên nhủ rằng Dương Mạc Nhi không có lỗi, là hai người cãi nhau, Thiên Đông không kiểm soát được lao thẳng xuống vực. Nhưng Thiên Văn không chịu được cái lời thuyết phục ấy, chỉ biết nổi giận dỗi lên đầu Mạc Nhi, tìm đến cô. Lúc đó Mạc Nhi nằm trong phòng bệnh nhìn thấy anh bình an vô sự không giấu được, nở một nụ cười với anh, bởi vì trong thâm tâm, cô chỉ biết nghĩ đó chính là Thiên Đông của cô mà anh cũng chưa từng nói với cô anh có một người em sinh đôi.

Thiên Văn lợi dụng cơ hội ấy để trả thù cho Thiên Đông, đóng giả là Thiên Đông qua mắt Mạc Nhi. Mạc Nhi cũng không nhận ra sự khác thường, chỉ biết yêu anh đến mức điên đầu.

Hai người phụ nữ trong đoạn phim mà Dương Mạc Nhi xem đã gián tiếp liên quan đến vụ này. Chính hai người con gái đó âm mưu dàn dựng kế hoạch để Thiên Đông nghĩ rằng Dương Mạc Nhi có thai cùng người khác. Nhưng cuối cùng lại chết dưới tay Thiên Văn.

Dương Mạc Nhi ngồi xem tài liệu mà không biết suy nghĩ đi đâu. Nước mắt cũng rơi từng giọt nhẹ nhàng. Cô đã giết chết Thiên Đông sao? Hôm ấy anh đón cô đi học với một gương mặt tối tăm. Cô đã cố gắng rặn hỏi chuyện gì, anh vẫn yên lặng lái xe, nhưng xe không đi đến trường mà đi về một hướng khác.

Đến một nơi vắng người anh mới lên tiếng “Thằng đàn ông đó là ai?”

“Anh đang nói gì vậy?” Mạc Nhi khó hiểu hỏi anh.

“Thằng đàn ông đó là ai?” Anh quát lớn.

“Em không hiểu anh đang nói gì hết” Mạc Nhi cũng bực mình, giọng khá lớn hỏi anh.

“Chết tiệt, thằng đàn ông làm em có thai là thằng nào?”

“Có thai? Thiên Đông, anh nghe ai nói nhầm nhé cái gì vậy? Em làm sao có thai?” Mạc Nhi nhăn mặt hỏi.

“Em còn chớ? Thằng đó chẳng phải là thằng học cùng ngành hay sao? Tiểu Nhi, em có gan thì nói với anh là em không có thai thử xem? Anh không có mắt hay sao?” Thiên Đông giữ không vững tay lái liền đâm sang đường rào cản, xe chạy thẳng xuống vực.

“Thiên Đông, anh bị điên rồi” Mạc Nhi hét lớn.

Khi xe sắp rơi xuống biển, Thiên Đông đã cô vào lòng, nói xin lỗi cô. Rồi cả hai chìm vào nước, lặn xuống đáy biển sâu.

Nước mắt rơi không ngừng, Mạc Nhi thở dài nhớ lại ký ức đó. Thiên Đông, Thiên Văn, hai anh em sinh đôi! Cô đã hại chết Thiên Đông sao?

Vương Triệu Thần nhìn Mạc Nhi ngồi khóc, anh còn nghĩ khi cô nghe đến chuyện này sẽ nổi điên lên, khóc lớn, sẽ mất bình tĩnh mà chạy đi tìm Khương Thiên Văn hỏi chuyện. Nhưng anh đã lầm, cô ngồi yên lặng đọc tài liệu, cũng yên lặng rơi lệ, một màn thế này khiến anh đau lòng. Đến phút này cô còn có thể mạnh mẽ sao?

“Mạc Mạc, nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi, kiềm nén làm gì?” Vương Triệu Thần dịu dàng khuyên răn.

“Khóc thì có thể làm được gì không?” Mạc Nhi quay sang anh, ánh mắt nhìn chỗ khác.

“Ít ra em cũng không phải một mối chịu đựng, chẳng phải con gái tụi em luôn khóc vì tình yêu sao?”

“Anh đừng nói như thế được không? Tôi là tôi, họ là họ, nước sông không phạm nước giếng” Mạc Nhi lau nước mắt, quay về màn hình to lớn nhấn đoạn phim thứ ba xem tiếp.

Vương Triệu Thần nhìn cô, trong lòng nhói đau lên. Trước mặt anh, cô có thể ung dung khóc lặng lẽ vì một người đàn ông khác. Chết tiệt! Anh mới hiểu ra được một điều, Mạc Nhi không giống như những người phụ nữ trước kia anh từng gặp. Cô luôn lặng thầm làm những điều mà không ai có thể thấy. Sức kiềm nén của cô quả là rất cao. Thật ra cô làm như thế nào mà lại kiên cường đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi không tin họ, tôi chỉ tin em

Nhân vật trong đoạn phim cuối cùng là Trương Gia Mẫn và Thiên Văn vừa hoàn thành cuộc ân ái của mình. Hai bầu ngực căng tròn quyền rũ đang phập phồng trước ống kính camera, được che đậy bởi chiếc chăn rộng, Trương Gia Mẫn nằm trong lòng anh ta, ngón tay quần lộn tóc dài dịu dàng cất giọng,

“John, ngày mai anh đến thăm Thiên Văn sao?”

Xem ra Trương Gia Mẫn không biết rõ thân phận thật sự của hắn, có lẽ hắn không nói cô ta nghe rằng mình mới chính là Khương Thiên Văn.

Khương Thiên Văn người không mặc gì, lộ rõ cơ bụng sáu múi và bờ vai cường tráng, hắn ngồi dậy, xoa xoa trán trả lời “Mai em ở nhà đi, tôi đi được rồi”

Trương Gia Mẫn ngồi bật dậy theo hắn, tay choàng lên ôm lấy hắn từ phía sau lưng, nhỏ giọng hỏi “Sao vậy? Ngày mai em đã xin nghỉ rồi?”

“Ở nhà đi”

“John, hay là ngày mai anh phải về với Mạc Nhi?” Trương Gia Mẫn khi nhắc đến Dương Mạc Nhi, mặt thoáng buồn bã mím môi nói hết câu.

“Ừ, để cô ta không nghi ngờ tôi phải về với cô ta, còn em thì ngày nào chẳng gặp” Thiên Văn vuốt tóc Trương Gia Mẫn nói.

“Rõ ràng là anh yêu cô ấy” Trương Gia Mẫn bất mãn nói.

“Tôi không yêu Mạc Nhi, là em trai tôi yêu” Thiên Văn bóp cằm Trương Gia Mẫn khiến cô la oai oái.

“Em nên nhớ rằng, chuyện cô ta hại chết em trai tôi là chuyện không đáng để tha thứ, em nghĩ cô ta là dạng vừa sao? Có thai cùng người đàn ông khác còn chối cãi” Thiên Văn bực bội nắm lấy bầu ngực của Trương Gia Mẫn sau lớp chăn mỏng khiến cô ta thở hổn hển với hành động thân mật của anh.

Trương Gia Mẫn chịu không nổi vừa thở hổn hển vừa nói, giọng ông ọ ọ có ý kích thích nhu cầu sinh lý của Thiên Văn “Thiên Đông, người ta giúp anh giữ bí mật đến tận bây giờ, anh còn như thế, người ta rất ghét anh”

“Tôi cũng phải cảm ơn em một tiếng, nhờ em mà tôi có thể có được bản sao của ‘Hoa nở’. Chính hai con đàn bà chết đuối kia, ngày ngày nặng nề đòi Thiên Văn mua váy cưới tuyệt đẹp, lại còn muốn chính là ‘Hoa nở’ của Mạc Nhi, giờ thì tôi cho bọn họ mãn nguyện rồi, ‘Hoa nở’ tuyệt đẹp trở thành ‘Hoa nở’ đậm máu” Hắn vừa dứt lời, giọng cười đậm đắng nở rộ.

“Thiên Đông, anh có biết khi em giấu Mạc Nhi lấy bản thiết kế, người ta sợ như thế nào không? Hôm ấy may mắn là cô ấy đi học rồi, nếu không em sẽ chết ở trong đó mất” Trương Gia Mẫn dính sát cơ thể không một mảnh vải vào Thiên Văn.

Hắn giờ giọng cười đều “Thế nên phải cảm ơn em. Bộ váy ‘Hoa nở’ của cô ta, nhất định không bao giờ được yên phận giao đến tay của Lệ Vy”

“Thiên Đông, em còn có điều muốn nói với anh” Trương Gia Mẫn ôm cổ hắn, cả người dúi khoát ngồi lên đùi của Thiên Văn, mà hắn cũng không đẩy ra, ngược lại còn ôm cô ta vào lòng cúi đầu vào khe rãnh quyền rũ.

“Mạc Nhi rất thông minh, mà Lệ Vy cũng không kém, bên cạnh hai người ấy đều là những nhân tài không thể so đo được. Anh chọn Mạc Nhi làm đối thủ, muốn hãm hại cô ấy, nhất định sau này anh sẽ không thoát khỏi. Dương Mạc Nhi một khi phát hiện ra anh vì Thiên Văn mà trả thù, cô ấy sẽ không ngồi yên mà cho anh làm càn, kể cả ‘Hoa nở’ mà anh đã cho ra hai bộ, cô ấy mà biết sẽ nổi trận lôi đình cho mà xem”

“Hừm, cô ta là cái thứ gì? Cũng là một con điểm lầu xanh thôi. Nếu có chết, tôi cũng sẽ kéo cô ta theo” Hắn không muốn bàn về vấn đề ấy nữa, đẩy Trương Gia Mẫn lại gần hơn, hai cơ thể bắt đầu vận động mạnh khiến Trương Gia Mẫn thở hổn hển.

Đoạn phim kết thúc, Dương Mạc Nhi nhăn mặt nhìn màn hình. Không đơn thuần vậy chứ? Trên hồ sơ lý lịch mật, ghi rõ ràng là tâm lý anh ta rất bình thường, không có vấn đề.

Nhưng, ‘Hoa nở’ của cô rơi vào tay hắn, Thiên Đông chết là ngoài ý muốn, còn hai người phụ nữ kia chết cũng rất oan, vậy mà hắn cho rằng gián tiếp giết chết Thiên Đông? Rõ ràng là hắn tự suy luận ra. Cô đồng ý là hai người phụ nữ ấy đã lên kế hoạch với việc cô mang thai với tên đàn ông nào đó. Nhưng lại càng nghi ngờ, hai người họ làm như thế làm gì?

Đầu óc hoạt động, mọi liên kết nối lại với nhau. Đầu tiên là vụ tai nạn xe ngoài ý muốn, Thiên Đông nói rằng có người nói với anh là cô có thai cùng một người đàn ông. Lúc ấy anh không nói rõ là ai, nhưng xét qua lời nói và cử chỉ cách làm rõ ràng không phải là một hành động của phụ nữ.

Thứ hai, chính là bản sao của ‘Hoa nở’. Hai chiếc áo tựa như ‘Hoa nở’ đã trở thành hung khí cho Thiên Văn giết người. Một người bình thường giết người sẽ không như thế. Giết người rồi còn dọn sạch hiện trường với những chất thơm. Xem ra hắn rất ưa sạch sẽ. Lấy áo cưới làm thảm lót, là hành động có tính toán kỹ lưỡng với hiện trường. Vụ án thứ nhất, hắn cắt hết tóc của người phụ nữ, vụ án thứ hai chính là mổ bụng cho ma túy và thuốc kích thích vào cơ thể, cũng là hành động cắt hết tóc.

Thứ ba, hắn là kẻ biến thái. Luôn chọn chỗ tối mà hành động, trước khi giết người không thì xem thân thể không thì cùng quan hệ.

Trong chuẩn đoán của Mạc Nhi, hắn ta mắc rất nhiều bệnh, đặc biệt là rối loạn ám ảnh cưỡng chế và tâm thần phân liệt.

Hắn rất sợ dơ bẩn, luôn ép mình phải sống trong sạch sẽ. Khi còn là bạn gái hắn, cô cũng thường hay thấy, nếu có vết bẩn, hắn luôn lau sạch nó. Hắn giả dạng Thiên Đông để che mắt mọi người. Những chứng bệnh như thế, không chữa trị kịp sẽ lan rộng ảnh hưởng đến vấn đề thần kinh có vấn đề.

“Mạc Mạc” Vương Triệu Thần gọi giật cô.

“Sao?” Mạc Nhi dứt khoát suy nghĩ của mình.

“Em còn nhớ về vụ việc xảy ra ở buổi lễ chứ?”

Mạc Nhi như suy nghĩ ra gì đó, nói cô không nhớ làm sao cho được, hôm ấy trước mặt bao nhiêu quan khách, đoạn phim được công chiếu ấy đã làm cô hoảng loạn đến bao nhiêu, không nhớ cũng không thể quên “Đoạn phim ghép ảnh tôi và anh?”

“Cũng do một tay hắn làm” Vương Triệu Thần khẳng định.

“Đúng như suy nghĩ của tôi, rõ ràng tâm lý hắn không ổn định. Hắn ta nghiện tình dục, nhu cầu sinh lý của hắn đòi hỏi quan hệ rất cao. Tinh thần cũng rối loạn, trước khi giết người còn phải kiểm tra thân thể, sau đó còn cắt hết phần tóc của phụ nữ. Nếu đúng như suy nghĩ của tôi thì hắn bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Chính là vụ việc... Thiên Đông đã chết”

Mạc Nhi đưa ra kết luận rõ ràng, khi nhắc đến Thiên Đông, cả cơ thể của cô cũng đã có phản ứng run rẩy, nhưng đã bị cô kìm nén lại, cho dù vậy, Vương Triệu Thần ngồi kế bên này giờ vẫn quan sát cô cũng phát giác ra cô có chút run rẩy.

“Ám ảnh cưỡng chế? Nếu là ám ảnh cưỡng chế, thì việc ám ảnh đó phải do chính tay hắn giết chết Thiên Đông chứ không phải là Thiên Đông chết do ngoài ý muốn” Vương Triệu Thần cũng không kém cỏi, đưa ra nghi vấn cho cô.

“Anh Vương, anh cũng biết Thiên Đông và Thiên Văn chính là hai anh em sinh đôi, một người chết thì anh nghĩ người kia sẽ ổn sao? Sinh đôi có khả năng hiểu biết suy nghĩ của nhau rất cao. Thiên Đông đã chết, bên cạnh đó còn có tôi bên cạnh khi Thiên Đông xảy ra tai nạn, Thiên Văn đã nghi ngờ tôi là người hại chết Thiên Đông thì không còn cách nào nói được, chính vì điều đó, Thiên Văn không phải ám ảnh do việc tự hắn làm, mà ám ảnh vụ việc tôi hại chết anh của hắn, điều đó dẫn đến hắn có tâm lý sợ rằng người tiếp theo tôi hại chết chính là hắn” Mạc Nhi cố gắng phân tích những hiểu biết của mình đối với những gì đã xảy ra.

Vương Triệu Thần gật gù như hiểu chuyện, sau đó nghĩ ra một vấn đề, liền hỏi cô “Vậy chẳng phải hắn chính là bệnh nhân tâm thần?”

“Có thể nói là như thế, nhưng đây là loại tâm thần phân liệt ảnh hưởng từ não bộ khiến cho hắn có phần rối loạn” Mạc Nhi cảm lấy hồ sơ mật của Thiên Văn, vừa nhìn vừa nói, như phát hiện ra một điều gì đó mới, quay sang hỏi anh “Chính anh cũng là đối tượng cho hắn hăm hại”

Về mặt của anh cũng không biến đổi gì nhiều, vẫn thản nhiên trả lời cô “Tôi biết”

“Bối vậy đoạn phim ở buổi lễ chính là hắn nhắm vào anh?”

“Em rất thông minh” Vương Triệu Thần nở nụ cười.

Mạc Nhi quay sang nhìn anh, đôi mắt tròn long lanh còn đọng lại một hàng nước mắt ban nãy “Vậy ra, anh đưa cho tôi xem là vì muốn cho tôi biết lý do vì sao hắn lợi dụng tôi?”

Vương Triệu Thần lắc đầu nhìn cô “Chỉ là một phần” Anh ngừng lại một chút, cảm lấy ly rượu vang uống một ngụm “Phần lớn chính là muốn em đến Shine làm cố vấn cho tập đoàn”

“Bên ngoài còn rất nhiều người giỏi giang hơn tôi” Mạc Nhi không che giấu cũng không mất tự tin khi nói như thế.

Anh cười với cô, một câu nói đâm thẳng vào tim Mạc Nhi khiến cô giật mình người “Tôi không tin họ, tôi chỉ tin em”

Dương Mạc Nhi im lặng hồi lâu, không biết kim giây ở đồng hồ đã chạy đến bao nhiêu con số mà Mạc Nhi và anh đã rơi vào trầm mặc. Cả hai không ai nói với ai câu nào, cứ rơi vào suy nghĩ riêng của mình. Mạc Nhi nghi ngờ anh có chuyện gì đang giấu cô, sao lại chỉ tin tưởng cô? Cô không phải là bác sĩ tâm lý, cũng không phải kẻ giỏi giang gì trong những vụ án, vậy có lý do gì anh lại chọn cô?

“Tôi không còn thời gian để em lựa chọn nữa, cho em mười giây để suy nghĩ kỹ càng” Vương Triệu Thần dứt câu, miệng đã bắt đầu đếm số.

“Năm khoan đã”

“Bốn”

Mạc Nhi lo lắng không biết nên đồng ý hay từ chối, đầu óc cũng phân thành hai nhóm, một bên hối thúc cô đồng ý, một bên ngăn cản cô từ chối.

“Sáu”

Số mười càng ngày càng đến gần, quyết định của cô như thế nào đây? Mạc Nhi khó xử đưa mắt qua lại như cái lắc của đồng hồ không bao giờ ngừng, tim cũng không ngừng đập mà ngược lại càng nhanh hơn.

“Chín”

Trước khi anh đếm đến mười, hít một hơi thật sâu cô đứng bật dậy gật đầu “Tôi đồng ý”

“Mạc Mạc, hoan nghênh em đến với Shine” Anh cũng đứng dậy, tay rút túi quần mỉm cười nói với cô, bấm điện thoại bàn gọi cho Thẩm Ninh mang hộp đồng đến cho cô.

Một giây trước, cô còn đang do dự nên đi đâu về đâu, một giây sau, Vương Triệu Thần đã là người đứng bên trên kiểm soát hoạt động của cô. Từ nay cô phải đi theo lời hướng dẫn của anh sao?

“Khi về nước, em đến Shine nhận thẻ nhân viên và tài liệu của công ty”

“Tôi biết rồi, bây giờ tôi có việc bận, chào anh” Mạc Nhi ký tên vào bản hợp đồng mà Thẩm Ninh đưa, sau đó đứng dậy xin phép ra ngoài.

Dương Mạc Nhi một mình trong quán bar ở New York nốc hết ly rượu này sang ly rượu khác. Lang thang ngoài phố đến rụng rời chân, cô cố gắng tìm một quán cà phê để dừng chân nghỉ mệt, nhưng khi mất liếc trên một con đường lạ lẫm có một quán bar nhộn nhịp, khác mọi con đường miên cưỡng, liền chân nới chân bước vào nơi đó.

Vào đến đây rồi, rượu thấm dậy thần kinh, cô mới phát hiện ra, con người cô rất yếu đuối, vẻ thường ngày của cô chỉ là vẻ bọc của một người con gái mạnh mẽ. Suy cho cùng thì chẳng có người phụ nữ nào mạnh mẽ cả, cũng chỉ vì muốn bảo vệ bản thân nên họ phải quên đi sự yếu đuối. Đến phút tuyệt vọng, phụ nữ ai cũng mong mỗi một bờ vai mạnh mẽ của đàn ông, Mạc Nhi, cũng không ngoại lệ.

Có trời mới biết, lúc cô xem xong đoạn phim của Thiên Văn và Trương Gia Mẫn nói chuyện hay cả lúc Vương Triệu Thần đưa bộ hồ sơ mật của Thiên Văn ra, cô đã sợ đến mức nào. Cô sợ một ngày nào đó, khi ánh mắt trời chưa thức giấc thì cô đã nhắm mắt sang bên kia cõi đời.

Thiên Đông là do một tay cô giết chết? Sự thật khó tin ấy, cô không tiếp thu được.

Giả như lúc đó, cô ngăn cản anh cho xe chạy, tìm một nơi an toàn để nói chuyện thì anh cũng không lao xe xuống vực, mà cuối cùng chỉ mình cô sống sót.

Giả như lúc ấy, Thiên Đông chịu nghe cô giải thích thì anh cũng không nổi giận.

Giả như anh nói cho cô biết anh có người em song sinh tên Thiên Văn thì hay biết mấy.

Bao nhiêu cái giả như mà cô đã không làm được. Vương Triệu Thần mà không đưa cho cô xem những thứ ấy, nhất định giờ này cô cũng không ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh không phải là Thiên Đông

Mạc Nhi chọn chỗ ngồi ở một góc khuất trong quán bar, ngoài uống rượu hết ly này đến ly khác, cô cũng chẳng biết phải làm gì nữa. Mạc Nhi mặc chiếc váy hở vai màu xanh lá của Thẩm Ninh đưa cho cô mà cô từng từ chối không mặc. Đôi giày cao gót màu trắng bị cô cời quăng sang một bên, lộ rõ đôi chân trần ngọc ngà trắng tươi.

Nhạc ở phía trước trung tâm sân khấu đã chuyển thành loại nhạc mạnh mẽ, cũng không biết vì lý do gì chân cô nhấc lên, bước đi siêu vẹo ra sân khấu. Dưới mọi ánh mắt của đàn ông đang nhắm thẳng vào thân hình nóng bỏng của Dương Mạc Nhi thì cô chỉ quan tâm đến cây cột vững chắc ở trước mặt. Mỗi bước đi lại càng gần cây cột nhảy ở trung tâm, tay chạm lấy nó một cách mạnh mẽ, nắm chặt lấy nơi có thể giúp cô dựa, cả cơ thể dính sát vào thân cột.

Nhạc lớn hơn so với ban đầu, mọi người đang nhảy bỗng dừng cũng dừng lại cổ vũ cho cô. Chân bắt đầu hoạt động, giờ lên uốn chặt vào cây cột nhảy. Đường cong quyến rũ uyển chuyển theo nhạc, hết xoay lên xoay xuống, mà chân cũng như bị thôi miên, lắc lư đến say mê. Tiếng hò hét của khách quán bar càng hô mạnh mẽ theo bước nhảy của cô.

Mạc Nhi như một nghệ sĩ múa cột chuyên nghiệp, tay chuyển động từng nhịp theo nhạc, cơ thể lên xuống không ngừng. Mái tóc dài che đi hết một phần mặt, bờ vai lộ rõ rệt, bộ váy xanh tôn lên vóc dáng quyến rũ và nóng bỏng của Mạc Nhi. Trong cái hội trường ồn ào, ai nấy đều quan tâm đến bước nhảy và đường cong trên cơ thể của cô.

Cây cột vững chắc trở thành người bạn đồng hành với Mạc Nhi. Nhảy đến khi đã thấm mệt, cô mới dừng lại, tiếng vỗ tay hoan hô cũng không ngừng lại, chân siêu vẹo đi về bàn của mình.

Từ sau khi cô lên sân nhảy cột, không biết đã bao nhiêu người đàn ông đến làm quen cô, nhưng đều bị từ chối. Cô một mình ngồi đó vừa sầu vừa uống

rượu, mặc kệ những ồn ào phía trước. Trên bàn tính ra đã là gần sáu chai rượu Rio. Từ lượng Mạc Nhi đó giờ rất kém, hôm nay đã uống nhiều đến thế này, Mạc Nhi cũng không chịu nổi.

Tay sờ soạng lục tìm trong túi, cầm chiếc điện thoại trong tay, cô kéo đến một dây số điện thoại. Cũng không biết vì sao cô lại có can đảm gọi cho người đó. Bên kia nhận máy cũng rất nhanh, giọng nói quen thuộc truyền đến tai cô khiến cho một dòng nước chảy thẳng xuống con tim đang đau nhói trở thành yên tĩnh.

“Mạc Mạc, em đang ở đâu? Sao lại ồn ào đến thế?” Giọng nói đó chính là của Vương Triệu Thần, anh không khỏi lo lắng khi nghe tiếng nhạc ồn ào bên Mạc Nhi, giọng cũng không ổn định.

Mạc Nhi chậm rãi gọi tên anh, giọng nói say mềm “Vương... Triệu... Thần” Nụ cười dính chặt lên môi sau khi gọi tên anh.

“Mạc Mạc, em đang ở đâu?”

“Ở nơi nào? Tôi cũng không... rõ” Mạc Nhi nấc một tiếng do rượu mang đến.

“Em uống rượu?” Vương Triệu Thần hạ giọng hỏi.

“Không có” Mạc Nhi dừng lại một chút “Không có quy luật... nào ngăn cản... không cho tôi uống” Vẫn còn sức cãi lý với anh, nhưng giọng nói đã không còn trôi chảy, cứ ngắt quãng không thôi.

“Mạc Nhi, tôi hỏi lại em, hiện tại em đang ở đâu?” Bên kia, Vương Triệu Thần đã bức bối quát cô.

“Show... Palace” Mạc Nhi giọng ngắt quãng trả lời.

Hình như bên kia bị dọa cho hết hồn, Vương Triệu Thần hét lớn vào điện thoại, khiến Mạc Nhi giật mình “Em có biết đó là đâu không mà đến?”

“Anh làm gì quát em? Đến đâu là chuyện của em” Mạc Nhi bức bối cúp máy, nhờ anh ta mà giờ cô tỉnh rượu phần nào.

Cầm chai Rio xanh biển, uống một hơi hết chai. Mạc Nhi nhăn mặt khó chịu. Đôi mắt uрон ướt nước nhìn về phía trước, một lúc sau cô gọi phục vụ lấy thêm vài chai Rio mang ra, một mình ngồi uống.

Vẫn tiếp tục có kẻ đến lại gần cô làm quen, nhưng đây chính là hình bóng quen thuộc với cô. Đôi mắt to tròn vì rượu mà làm cho hơi mờ hiện vật, cô đã nhìn không rõ phía trước rồi, nhưng cô biết người đó chính là ai.

Chia chai rượu ra với người đàn ông, cô cất tiếng ngọt ngào đã say với người đàn ông “Anh... sao giờ này mới đến? Em chờ anh, đã lâu lắm rồi, anh biết không?”

“Em chờ lâu rồi sao?” Người đàn ông nhân cơ hội ôm lấy eo cô, ép cơ thể cô áp sát vào lòng ngực mạnh mẽ.

Dương Mạc Nhi nắm chặt chai rượu trong tay, trên khóe mi đã uрон ướt vài giọt nước mắt, miệng nghẹn ngào sắp tuôn lệ nói “Rất lâu, rất lâu, rất lâu rồi”

Như đã lấy được lòng cô, hân nờ nụ cười đậm đặc, mắt nhìn chăm chăm vào nơi khe rãnh của Mạc Nhi ẩn hiện sau lớp váy “Anh đã đến rồi”

“Hi hi, nhưng anh không phải Thiên Đông” Mạc Nhi cười ngây thơ đẩy hân ra, cơ thể siêu vẹo ngồi dựa vào lưng sofa “Anh không phải là Thiên Đông của tôi, không phải Thiên Đông”

“Tiểu Nhi, em biết rõ anh chính là Thiên Đông” Hân ta có chút ngỡ ngàng khi nghe Dương Mạc Nhi nói như thế, một lần nữa kéo cô vào lòng, nhưng lại bị cô đẩy ra.

“Thiên Đông của tôi, rất rất yêu tôi, anh ấy không phản bội tôi” Mạc Nhi lắc đầu, nước mắt này giờ kiềm nén đã rơi, nụ cười nhạt nhòa nhìn về hình bóng mờ nhạt trong mắt cô.

Trong một phút rối bời, cô không hiểu vì sao khi cô nhìn đến hình bóng ẩn hiện của Thiên Văn trước mặt lại thành bóng hình lạnh lùng của Vương Triệu Thần. Cũng chẳng có lý do gì cô lại nhớ anh ta, trong não bộ hiện tại của cô chỉ biết đến cái tên của Vương Triệu Thần, mà cả hình bóng cũng đang lập lờ trước mắt.

“Đương nhiên là anh rất yêu em, Mạc Nhi” Hân ta dựa sát người mình vào Mạc Nhi, giọng dịu dàng nói.

“Anh... đề tiện” Mạc Nhi đẩy hân ra, uống một ngụm rượu.

“Em uống nhiều như thế, không sợ anh sẽ làm gì em sao?” Hân ta thẳng thắn đặt ra nghi vấn.

“Rõ ràng anh không phải là Thiên Đông” Mạc Nhi cười khinh bỉ nhìn hân “Anh chẳng phải là...” Nói đến đây, Mạc Nhi dừng lại, mặc dù là say rồi, nhưng lý trí vẫn còn giữ được, cô mà lỡ miệng nói ra, cả đời này chết cũng chẳng thể nhắm mắt.

“Anh làm sao?”

“Anh chẳng phải có Trương Gia Mẫn rồi sao?” Mạc Nhi tìm đại lí do bịt miệng bản thân.

“Thì ra là lí do này”

Khương Thiên Văn nhìn cô, ánh mắt chăm chăm nhìn hai bên má đã đỏ. Anh cầm chai rượu lên, cùng cô uống, không biết là vì hấn muốn chuốc say cô hay là hấn có ý tốt, nhưng cô không quan tâm, bỏ lơ cái suy nghĩ của mình, cùng hấn uống đến mức say mềm, đôi mắt hí mở.

Trong tiềm thức, cô thấy hấn đổ thứ gì đó vào chai rượu vừa mở, do rượu quá nhiều, ẩn chứa trong cơ thể nên cô không thể ngăn cản cũng như không phân biệt được thứ mình đang thấy.

Hấn đưa chai rượu cho cô, cô cũng cầm lấy, giọng rượu say mềm hỏi hấn “Anh đã bỏ thứ gì vào?”

“Anh bỏ gì chứ? Em nhìn nhầm rồi”

Với một người say rượu như cô, biết tính làm sao được, đã say rồi còn biết thực biết hư như thế nào sao? Nghe lời hấn, cạy sạch chai rượu vào cổ họng khô rát. Chai rượu vừa hết, cô đã thấy hấn đứng dậy đi khỏi bàn, cô cười khinh bỉ, nhưng rất nhanh sau đó hấn trở lại, hấn không đi một mình, mà còn có một người đàn ông to con khác.

Người đàn ông lạ mặt ở lại, còn hấn đã đi. Không quen biết gì về nhau, Mạc Nhi hí hắt nhìn người đàn ông đó, nở một nụ cười thân thiện với hấn.

“Ban nãy anh thấy em nhảy rất đẹp, chỉ có điều quần áo sao lại còn dính chặt trên người?” Đôi mắt di chuyển lên cơ thể nóng bỏng của Mạc Nhi, tay cũng không yên phận sờ lên đùi cô.

“Anh làm gì thế? Tránh ra” Mạc Nhi nhăn mặt với sự đụng chạm của hấn, hất tay hấn ra khỏi đùi mình.

Nhưng mà, cả cơ thể hiện giờ của cô đang bắt đầu nóng rực lên. Mồ hôi cũng lấm tấm vài giọt trên trán, cô khó chịu lấy tay quạt quạt trước mặt mình.

“Anh nói em nghe một điều, càng giãy giụa, thuốc càng phát tác dụng mạnh” Lời nói dứt câu, hấn đã đưa sát miệng mình vào cổ cô.

Hành động của hấn khiến cho cơ thể cô càng khó chịu, hơi thở cũng có phần gấp gáp. Cái nóng không thể xua tan được, ngày một lớn dần trong cơ thể cô. Cô bị hấn cưỡng chế như thế, sức của phụ nữ không thể bằng được đàn ông, mà cô lại vừa uống rượu đến say, chỉ có thể đưa tay chống lên vòm ngực của hấn, cố sức đẩy hấn ra.

Vì sức của hấn quá mạnh, mà cơ thể cũng đang phản chủ, khiến cho cô vừa khó chịu vừa sợ hãi. Dòng nước mắt chảy dài xuống cằm, cô nhẫn nhịn với hành động của hấn, bàn tay hấn đã không yên vị đặt trên ngực cô mà xoa nắn, ngay cô cũng bị hấn dùng môi cọ xát đến đỏ gấc.

Cô cứ nghĩ mình đã sắp rơi vào tuyệt vọng thì nghe tiếng nói quen thuộc vang trên đỉnh đầu.

“Mạc Mạc, em uống nhiều quá rồi” Đúng, cô nghe rất rõ, đó là giọng nói lạnh lùng đó của Vương Triệu Thần.

“Mày là thằng nào?” Tên quán chật lấy cơ thể cô này giờ đã buông, kịp thoát khỏi mùi hương nồng nặc của nước hoa, Mạc Nhi ngồi co ro ở phía để tay bên phải, nhịp thở phập phồng bất thường đập vào mắt anh.

Điều đầu tiên anh nghĩ đến chính là cô đã trúng thuốc.

“Ai đã thuê anh làm việc này?” Vương Triệu Thần không rời mắt khỏi Mạc Nhi đang co ro ngồi trong góc.

“Tao đang hỏi mày, mày là thằng nào?” Hấn không kiêng nể nắm lấy cổ áo anh trợn mắt hỏi, anh vẫn đứng yên đó để hấn làm càn.

“Anh không cần biết, đưa cô gái đó cho tôi, tên thuê anh bao nhiêu, tôi trả gấp đôi” Vương Triệu Thần điềm tĩnh nói, tay cầm một xấp tiền quăng lên bàn cho hấn.

Về mặt hấn lập tức sáng lên, bỏ tay khỏi cổ áo anh, quay xuống nhận xấp tiền dày đặc của Vương Triệu Thần, miệng nói câu cảm ơn rồi bước đi.

Vương Triệu Thần lại gần Dương Mạc Nhi, một chân quỳ xuống hỏi thăm cô có sao không, chưa kịp định thần, Mạc Nhi đã ôm anh vào lòng khóc nức nở.

“Anh không đến là tôi sẽ chết mất, Vương Triệu Thần, tôi.. tôi bị trúng thuốc rồi, làm sao đây, tôi rất nóng” Mạc Nhi nước mắt chảy như mưa, nhịp thở không ổn định, cả cơ thể run bần bật lên.

“Không sao rồi, có tôi ở đây em đừng sợ, chúng ta về khách sạn, em sẽ ổn thôi” Vương Triệu Thần bế Mạc Nhi trên tay, cầm đồ cô theo, còn hào phóng đặt một xấp tiền lên bàn, cũng không nhận tiền thối, chân gấp gáp đưa cô ra khỏi đây.

Đằng sau lưng anh chính là một đôi mắt u ám nhìn bóng dáng anh bế cô ra về. Đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chìm vào si mê

Vương Triệu Thần bế Mạc Nhi ra xe, để cô ngồi bên ghế phụ, còn anh vòng sang đầu xe đi qua ghế lái.

Mạc Nhi khó chịu vận vẹo cơ thể, tay cũng không thể để yên chạy loạn xạ trên cơ thể, không thì vò nát tóc. Cô đã không thể chịu đựng được nữa, loại thuốc này quá mạnh để ngấm vào cơ thể cô, tay chạm vào vật vậy, có ý muốn cời bỏ nhưng lại bị bàn tay to lớn của Vương Triệu Thần chặn lại, kèm theo là giọng nói của anh.

“Đừng tự tiện chạm vào cơ thể, em càng phản kháng, thuốc càng phản tác dụng mà lan truyền mạnh mẽ, ngồi yên và điều hòa lại nhịp thở”

“Tôi rất nóng, rất khó chịu” Mạc Nhi lắc đầu, nước mắt chảy dài xuống gò má đỏ ửng.

“Mạc Mạc, em phải cố gắng đến khi về đến khách sạn” Vương Triệu Thần nắm chặt tay cô hơn, không cho phép cô tiếp tục với hành động của mình.

“Vương Triệu Thần, tôi sắp chết rồi” Nhịp thở càng ngày càng khó khăn hơn, Mạc Nhi cắn môi đến bật máu, mồ hôi đã thấm đẫm trên trán vì nóng, đôi mắt đẹp lơ mơ nhìn về phía trước đã không còn rõ ràng.

Vương Triệu Thần nhìn Mạc Nhi, đôi mắt chuyển dịu dàng hơn ban nãy. Nói thật là, ban nãy khi cô bước đi, một mạch ra khỏi phòng của anh, trong một phút anh đã rất muốn đi theo cô, nhưng vì công việc quan trọng cần phải xử lý gấp nên anh mới nán lại để cô đi.

Khi cô gọi điện cho anh, giọng nói say mê không ra hơi nói với anh rằng đang ở Show Palace, anh rất nóng giận, đó là nơi nào mà cô có thể đến được? Vũ trường khóa thân thật sự không thích hợp với cô. Anh không thể không lo lắng hơn, đã gạt bỏ công việc sang một bên, gấp gáp đến chỗ cô đang vui chơi.

Vừa đến nơi lại thấy một người đàn ông lạ lẫm thân mật với cô, mà cô cũng không phản kháng gì, phút giây đó anh rất muốn đi đến đâm thẳng vào mặt hắn ta, nhưng ánh mắt chuyển dời vào cơ thể đang thờ khó khăn, anh mới có thể hiểu chuyện.

Trong lòng dâng lên cảm giác đau nhói và khó chịu, anh thật sự không biết đó là cảm giác gì, chỉ cần mọi chuyện có liên quan đến Dương Mạc Nhi, anh luôn gấp gáp và lo lắng như thế.

Dứt khỏi những suy nghĩ này giờ, anh tiếp tục tập trung lái xe. Bàn tay to lớn của anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Cô đã yên tĩnh hơn phần nào, nhưng nhịp thở vẫn luôn phập phồng không ngừng, anh lấy điện thoại gọi cho Thẩm Ninh.

“Tôi sắp về đến khách sạn rồi, giúp tôi lấy đồ của nhà thiết kế Dương lên phòng”

Bên đầu dây kia chỉ có thể đáp một câu “Vâng” rồi cúp máy.

Chiếc xe của anh đã chạy nhanh hết mức có thể, không biết anh đã vượt qua biết bao nhiêu đèn đỏ nhấp nháy trên đèn giao thông. Xe vừa dừng lại anh gấp gáp bế Mạc Nhi vào lòng, nhanh chóng đưa cô lên phòng. Dường như thang máy ở đại sảnh đã và đang chờ đợi anh, nó đã mở sẵn từ trước. Bước chân gấp gáp bước vào thang máy, siết chặt cơ thể đang run bần bật của Mạc Nhi.

Thẩm Ninh đứng cạnh bên cũng nhìn thấy một cảnh này, đây là lần đầu cô thấy anh bế một người phụ nữ như thế. Nhìn Mạc Nhi đang thờ khó khăn, trong tâm trí cô nghĩ rằng Mạc Nhi lại phát sốt.

Anh bế Mạc Nhi vào phòng ngủ, cũng không nói thêm gì với Thẩm Ninh, loay hoay vài lúc anh đi vào phòng vệ sinh lấy một thao nước lạnh rồi trở ra ngoài phòng. Khoảnh khắc khi bước ra khỏi phòng vệ sinh, anh thấy Dương Mạc Nhi đã cời bỏ chiếc váy màu xanh lá của mình, quăng xuống dưới đất.

Anh lại gần Mạc Nhi một chút, chỉ kịp nghe tiếng cô ngượng ngùng nói với anh “Anh đi ra ngoài đi”

“Mạc Mạc, em biết rõ đây là loại thuốc như thế nào” Vương Triệu Thần đứng trên cao nhìn Mạc Nhi bắt đầu thờ khó khăn.

Mạc Nhi khó khăn trong việc nói chuyện, giọng nói khản đặc “Thà để tôi chết đi... anh cũng đừng nghĩ chạm vào tôi”

“Mạc Mạc, em không còn là một đứa trẻ mười tám tuổi đời trong trắng nữa, chuyện gì phải lo sợ? Tôi không giúp em, thì ai có thể giúp?” Vương Triệu Thần ngồi xuống giường, tay vén tóc cô ra đằng sau, mồ hôi trên trán cô đã chảy như suối.

Thuốc đã ngấm trong người Mạc Nhi, tác dụng đã ngày càng mạnh, cơ thể đã không còn chịu nổi nữa, buộc miệng ngượng ngùng “Ừm, Vương Triệu... Thần, tôi... tôi...” Nhịp thở bắt đầu đã khó khăn, cơ thể run rẩy tay nắm lấy tay anh, nước mắt hòa vào mồ hôi chảy thành một dòng, kiên quyết ngừng lên “Vương Triệu Thần, tôi cần anh”

Câu nói dứt khoát, Dương Mạc Nhi đã chồm lên người Vương Triệu Thần ôm chặt lấy cổ, gấp gáp hôn vào môi anh. Vương Triệu Thần cũng đáp trả, bàn tay vòng qua eo ôm chặt cô vào lòng, đẩy nụ hôn sâu hơn.

Hóa bị động thành chủ động, đề Mạc Nhi xuống giường, anh hỏi một câu “Em chắc chắn về vấn đề này?”

Mạc Nhi gật đầu mạnh, cũng không nói gì ngoài cái gật đầu. Không biết anh đã hôn lấy môi cô hết bao lâu, nhưng nói ra là rất lâu, như không muốn rời bỏ. Đến khi cô sắp mất hết không khí trong cơ thể, anh mới dừng lại mà di chuyển xuống dưới. Tay thuần thực cởi bỏ áo ngực của cô, quăng nó xuống sàn nhà. Bầu ngực căng tròn theo nhịp thở gấp gáp mà phập phồng. Môi anh trượt xuống cổ cô, mút đến đỏ ửng.

Mạc Nhi xoay chuyển đầu theo khoái cảm anh mang lại cho cô. Môi anh dần dần đi sâu về xuống phía dưới, ngậm lấy bầu ngực căng tròn của cô, một bên tay đã bóp nặn bên kia thành hình dạng không thể tả.

Mạc Nhi rên nhẹ theo động tác của anh. Tay cô cũng không yên phận, lần mò giúp anh cởi áo, cũng như trong vô thức cô đã nghe thấy tiếng kéo khóa quần của anh.

“Mạc Mạc, thả lỏng một chút, sau mấy năm không được thỏa mãn mà lại như lần đầu đến vậy sao?” Anh cười nhìn đáng vẻ khó chịu của cô.

“Anh... hàm hồ” Mạc Nhi nhận ra câu nói như thật như đùa của anh, mặt đã đỏ như trái đào.

Tay anh đi về phía dưới, cởi bỏ thứ cuối cùng che đậy trên người cô. Cũng không nói trước, tay anh đâm sâu vào nơi tư mật của cô khiến cô hét thát thanh sọ hãi. Cả hai cơ thể đã không còn mảnh vải để che đậy, hai cơ thể một nam một nữ dính chặt lấy nhau như hai con rắn, tạo nên một hình ảnh đẹp như nghệ thuật.

Đôi mắt cô liếc nhìn về phía dưới của anh, có chút ngượng ngập, có chút lo lắng, đôi mắt to tròn tròn lên nhìn anh, của anh lớn đến thế sao?

“Vương Triệu Thần, sao lại lớn đến vậy?” Tim Mạc Nhi đập thình thịch, có một suy nghĩ len lỏi trong thâm tâm cô, cái đó của anh sẽ giết cô chết mất!

“Không sao, đủ để thỏa mãn em” Lời nói dâm dăng của người đàn ông rót vào tai cô, mặt đã đỏ như gấc, không dám nhìn anh nhưng lại bị bàn tay anh dụ dỗ ép buộc cô nhìn thẳng vào đôi mắt như chim ưng của anh “Mạc Mạc, em rất đẹp!”

Dương Mạc Nhi rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào, làm sao anh có thể nói những lời nói như thế! Gương mặt cô không biết vì rượu đã uống hay là vì lời nói của anh mà đã đỏ đến không thể diễn tả.

Vương Triệu Thần hành hạ đôi môi của cô rất lâu mới buông tha, cũng chưa kể, nó đã bị anh mút đến đỏ tấy. Dương Mạc Nhi mở mắt nhìn anh, đôi mắt long lanh còn ướt nước chớp chớp nhìn Vương Triệu Thần. Giờ này cô cũng không ngờ đến, người cùng cô ở trên giường chính là anh. Vì sao lại là anh? Chẳng phải cô đã từng nghĩ rằng những điều tốt đẹp thế này sẽ dành cho đêm tân hôn của mình hay sao? Vậy mà giờ đây cô lại nằm trên chính chiếc giường của anh, của Vương Triệu Thần.

Như có thần giao cách cảm, anh cũng ngược lên nhìn cô, hai đôi mắt giao hòa với nhau rơi vào trầm mặc. Cơ thể cô do đã có cọ xát, nên càng ngày càng nóng. Cô không biết phải làm thế nào để dừng lại, giây phút này cô rất sợ. Nhớ lại phút giây khi thấy anh ôm Dương Khải Hoàn vào lòng, cô rất khó chịu, cũng không biết vì mối thù với chị ta hay là do cái ôm của anh mang đến.

Đang chìm vào suy nghĩ riêng của mình, cô đã thấy anh nhấc hai chân cô lên, chưa để cô định thần lại anh đã dướn người đâm thẳng vào cơ thể cô.

Giây phút ấy, nước mắt một lần nữa tuôn trào, Mạc Nhi tay nắm chặt ra giường, vò đến nhàu nát. Có những cảm giác xen lẫn nhau không thể gọi tên. Cũng giống như khoảnh khắc hiện tại giữa cô và anh.

Cơ thể cô chặt khít đến khó thở, bàng hoàng nhìn nét mặt khô sở và nén đau của cô, Vương Triệu Thần dừng lại, trong lòng vừa ngạc nhiên, vừa khó chịu, không còn đi sâu hơn vào cơ thể cô mà cũng không đi ra. Anh hận cô! Hận người con gái đang nằm dưới thân anh, đau đớn lại không nói, lại càng hận cô hơn vì sao cô không nói rõ cho anh biết về mọi chuyện.

Cơ thể đang trống trải giờ lại có dị vật bước vào khiến cơ thể cô khó chịu vặn vẹo, những sợi dây thần kinh và mọi giác quan đều đang kêu gào đau đớn nhưng lại không thể hét lên, bởi vì cô khinh bỉ những tiếng rên rỉ dâm dăng đó, nhưng không thể không thừa nhận cơ thể cô đang đòi hỏi anh đi sâu hơn, chỉ có điều ngược lại, đáp lại cô là một giọng nói áy náy của Vương Triệu Thần.

“Mạc Mạc, xin lỗi em”

Cô biết rõ anh nói xin lỗi là vì cái gì, anh xin lỗi cô vì đây là lần đầu tiên của cô.

Nhìn vết máu chảy từ trong cơ thể cô xuống ra giường, ban đầu anh ngỡ ngàng biết bao. Đây không phải là lần đầu tiên anh thấy phụ nữ còn trinh, nhưng đây là lần đầu tiên anh chạm vào còn mang lại sự trong trắng của mình. Cảm xúc xen lẫn giữa vui mừng và khó chịu. Anh biết vết máu đỏ ấy chính là biểu hiện cho sự thuần khiết, trong trắng của cô. Vậy mà anh còn nghĩ, cô đã không còn là một đứa con gái đơn thuần và sạch sẽ nữa.

Vậy nói ra, chẳng phải anh là người đàn ông đầu tiên của cô?

“Triệu Thần, làm ơn anh muốn tôi đi” Mạc Nhi giọng nghẹn ngào cầu xin anh.

“Mạc Mạc, tha lỗi cho tôi, là vì em không nói cho tôi biết” Vương Triệu Thần ôm chặt cô vào lòng, hồi sâu lại lên tiếng “Rồi em sẽ thích cảm giác này, có đau đớn cứ hét lên”

Anh không chờ đợi nữa, đâm thẳng vào cơ thể cô một lần nữa. Suốt quãng thời gian ấy, Mạc Nhi chỉ biết nức nở rên rỉ bên tai anh, cô không thể kiềm

ché được mọi chuyện, giữa lý trí và trái tim, cô không còn giữ nổi lý trí ngàn vàng của mình, chỉ biết đi theo sự hướng dẫn của anh rót vào trái tim của mình. Hai cơ thể đã vận động không biết bao lâu, anh đã đi đi vào vào cơ thể cô không biết bao nhiêu lần, chỉ biết, cô đã chìm đắm vào những gì anh mang lại.

Cứ một lần anh bước vào cơ thể cô, lại là một lần anh thúc đẩy mạnh hơn.

“Mặc Mặc” Vương Triệu Thần vuốt tóc mai cô sang một bên, trên trán và trên người cô đều ướt đầm toàn mồ hôi.

“Hửm?” Mặc Nhi thờ hồn hên với hành động của anh, nghe anh gọi tên mình, mắt không dám mở, nhưng hồi lâu vẫn không thấy anh nói gì, liền mở mắt.

Trước mặt cô là một gương mặt quen thuộc, hành động của anh vẫn không dừng lại, anh nhẹ nhàng đi sâu vào bên trong, Mặc Nhi nhìn anh đến ngẩn ngơ, tiếng rên rỉ thoang thoảng cất lên.

“Thích không?”

Một câu hỏi khiến cô tròn tròn mắt, anh sao lại có thể hỏi một câu như thế? Suy cho cùng vẫn là trái tim lần áp lý trí, Vương Triệu Thần nghe tiếng thờ gấp gấp của cô, càng vận động mạnh hơn.

“Trả lời anh, thích không?”

“Thích” Mặc Nhi thật sự chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, cũng không ngờ bản thân mình có thể nói những lời khó nghe đến vậy, cô bắt đầu hận bản thân mình vì những gì đã xảy ra.

Vương Triệu Thần không trả lời liền, tay lướt trên vùng bụng phẳng lý của cô, suy nghĩ một hồi mới lên tiếng nói một câu khó hiểu “Mặc Mặc, có lẽ cô ấy đúng rồi!”

Mãi chìm trong sự cuồng bạo anh mang đến, cô chỉ có thể nhắm mắt ngửa đầu ra sau hỏi anh “Chuyện gì?”

Vương Triệu Thần mỉm cười với cô, bảo không có gì. Cô cũng không quan tâm được gì nhiều nữa. Cả hai cơ thể dính chặt lấy nhau suốt cả một thời gian dài.

Ánh trăng phía bên ngoài cửa sổ chiếu sáng một góc của căn phòng. Chỉ vừa hay nhìn thấy hai bóng dáng của đôi tình nhân, luyến tiếc không dừng lại với những gì trao cho nhau. Tiếng rên mê người của người phụ nữ nằm dưới thân hình to lớn của người đàn ông.

Cảnh đêm bên ngoài tấp nập bao nhiêu, ồn ào bấy nhiêu thì bên trong căn phòng đó, nhiệt độ tăng cao, nóng đến mức say đắm. Cả căn phòng chỉ có thể nghe được tiếng rên của phụ nữ và tiếng gầm của người đàn ông, tạo nên một bản nhạc giao hưởng tuyệt vời.

Mặt trời đã lên cao, vệt nắng len lỏi vào căn phòng lớn, bên ngoài tiếng chim đã bắt đầu véo von kêu gọi, ánh mặt trời lúc ngấn lúc dài rọi qua cửa sổ, rọi thẳng vào mắt Mặc Nhi đang nằm ngủ một giấc ngon lành.

Đôi mắt đẹp vì ánh sáng bất ngờ liền nheo lại, vặn vẹo người một hồi Mặc Nhi gơ tay dụi mắt vài cái mới tỉnh giấc. Mắt tròn tròn nhìn trần nhà, trong đầu chỉ có một mảng trắng, hồi lâu sau những hình ảnh của đêm qua bỗng chốc quay lại trong tâm trí cô.

Cơ thể trần trụi sau lớp vải mỏng cũng không che được bao nhiêu. Cô mới biết là đêm qua không phải là mơ, mà là thật. Đầu tiên là đoạn phim và tư liệu mật của Khương Thiên Đông, Khương Thiên Văn. Thứ hai, cô đồng ý với Vương Triệu Thần mình sẽ là cổ vấn cho Shine. Thứ ba, cô đã đến vũ trường, gặp Thiên Văn và hấn cho cô uống chai rượu có thuốc. Cuối cùng là, cô và anh đêm qua đã xảy ra những hành động thân mật.

Từng hình ảnh lúc cả hai người dính chặt lấy nhau xuất hiện trong đầu Mặc Nhi, cô nhớ rất rõ cảm giác lúc đó của mình. Có đau đớn, có sung sướng mà cô còn đắm chìm vào từng hành động cử chỉ của anh. Khi anh ở trong người cô không chịu ra, cô đã muốn khóc lớn bảo anh nhẹ nhàng một chút, nhưng cổ họng đã đau rất không thể nói ra hơi, chỉ có thể lặc vào khoáy cảm anh mang đến.

Trên cơ thể cũng đã chẳng chịt vết hôn của anh. Kể cả chỗ cô đang nằm có một vết máu không nhiều nhưng cũng không ít đập thẳng vào mắt cô, đó chính là vết máu biểu hiện của sự thuần khiết.

Lần đầu của cô, lại rơi vào tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Cô ấy không phải vợ tôi

Cô còn nhớ rất rõ những cuộc đối thoại ngắn ngủi của anh và cô. Những câu nói khó nghe mà cô lại có thể trả lời rất vô tư.

“Thích không?”

“Trả lời anh, thích không?”

“Thích”

“À” Mạc Nhi giật mình ngồi dậy với suy nghĩ của mình, có lẽ do bật dậy quá mạnh nên đã khiến cơ thể dâng lên một hồi đau nhức biết bao.

Vương Triệu Thần vừa hay bung khay com vào phòng nghe tiếng hét của cô, biểu cảm cũng không gì nhiều. Chỉ nhẹ nhàng bước đến đặt khay com lên bàn trà.

Dương Mạc Nhi ngồi trên giường, ngoại trừ chiếc chăn mà anh và cô từng trải qua một đêm say sưa thì chẳng còn thứ gì che đậy được cơ thể trần trụi.

Vấn đề đêm qua khi anh đang ở trong cơ thể cô vẫn còn đang ẩn sâu trong lòng, cô rất muốn mở miệng hỏi anh, Dương Khải Hoàn có phải là vợ mà anh nói trong điện thoại vào buổi sáng hôm lần đầu hai người gặp mặt hay không? Nhưng câu hỏi vẫn lặng yên bị cô thầm giấu kín. Cô phải lấy danh phận gì để hỏi anh? Lúc trước anh còn mắng cô lắm chuyện, lần này thì là gì đây?

“Đang nghĩ gì vậy?” Vương Triệu Thần lại gần cô, tay rút túi quần đứng trên cao, từ đây cô có thể thấy được vẻ mặt uy nghi điển trai của anh.

Cô lắc đầu, xoay sang hướng khác “Không có gì”

“Em đang có câu hỏi”

Mạc Nhi không biết làm sao, rất muốn hỏi anh, nhưng lại rất không muốn hỏi.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Vẫn cố gắng giấu lại trong lòng, lặng im với câu hỏi dư thừa của mình. Nếu đó là vợ của anh thì sao? Đâu có liên quan gì cô.

Vương Triệu Thần đi đến tủ áo lấy chiếc váy ngủ màu trắng quay lại đưa cho cô, dứt khoát trả lời “11 giờ hơn rồi”

“11 giờ? Sao anh lại không gọi tôi dậy? Trễ mất rồi” Mạc Nhi hoảng hốt muốn đứng dậy nhưng không ngờ động đến cơ thể dưới đau nhói, cô nhắm mắt khó chịu.

“Em cứ nghỉ ngơi đi, buổi lễ dù sao cũng diễn ra ba ngày, ngày mai đi vẫn còn kịp”

Mạc Nhi nhắm mắt lờ mờ anh “Là anh hại tôi ra thế này”

Vương Triệu Thần bỏ lơ câu nói của cô, nhét đệm ngủ vào tay cô, ra về dịu dàng cung chiêu “Em đi tắm đi, còn ăn com nữa”

“Liêm sĩ” Mạc Nhi hậm hực kéo chăn lên che người kín người đi vào nhà vệ sinh.

Tắm rửa sạch sẽ, Mạc Nhi búi một chùm tóc ướt đi ra ngoài, khăn lau tóc vắt ngang cổ.

Trong lòng thoải mái sau một hồi ngâm mình trong bồn tắm đầy hoa hồng. Chân không mang dép trong nhà, đó cũng không phải là thói quen tốt của cô. Lại gần giường lớn, cô bất giác luống cuống nhìn ra giường. Đôi mắt đẹp tròn tròn nhìn trần trần vệt máu ở nơi này giữa ra, hai tay hai chân nhanh chóng hoạt động chạy xuôi chạy ngược tháo ra giường.

Vương Triệu Thần ra ngoài lấy trà giải rượu cùng với thuốc sức giảm sưng cho Mạc Nhi, khi quay lại phòng, cảnh đầu tiên anh thấy là một cô gái mặc đầm ngủ, tóc còn nước búi cao chạy quanh cái giường to, gỡ hết bốn góc ra giường với tốc độ nhanh hết cỡ, mặt mày tái xanh.

“Mạc Mạc”

Anh vừa nói xong, Mạc Nhi đang luống cuống thì giật mình vấp phải cột giường té lăn lộn xuống đất. Đầu gối bầm một tím đậm.

Nói anh không lo lắng là nói dối, nhìn cô ngã xuống đất như thế, nhanh chóng lại gần cô hỏi thăm. Mắt liếc lên chiếc giường, có chút sững sờ, nhưng rồi anh mỉm cười.

“Có sao không?” Anh cúi xuống, nắm tay cô giờ lên, ngay đầu gối chính là một vết bầm tím lớn, ngay cả khuỷu tay cũng đã đỏ lên “Hoàng cái gì không biết”

Mạc Nhi đau đốn xoa xoa tay trái, chân bị bầm cũng nhức nhối khó chịu. Vương Triệu Thần bế cô lên giường ngồi, Mạc Nhi nhức nhối la oai oái. Mạc Nhi giờ tay đánh vào vai anh, mặt biểu cảm nhìn anh.

“Anh biết đau không? Cho dù anh không đau cũng thương hoa tiếc ngọc chứ!”

“Mạc Mạc, thói quen động tay động chân của em có từ nhỏ sao?” Vương Triệu Thần lần đầu tiên thấy một người con gái có thể hiên ngang đánh anh, mà cũng là lần đầu tiên thấy một người con gái không ưa dịu dàng, trong lòng ngạc nhiên hết sức.

“Đâu có qui luật con gái không được đánh người?” Mạc Nhi bĩu môi nhìn anh, miệng tạo chữ o quay sang nói “Hay là anh nghĩ tôi cũng như những người

con gái khác, té một chút là khóc, đau một chút là gượng cười giả vờ nói không sao, hay chẳng hạn như một chút việc là tìm đến nước mắt cá sấu?”

Vương Triệu Thần yên lặng nghe cô nói hết lời, đây quả thật là người phụ nữ đầu tiên anh nhìn thấy, cái không lại cô anh dành chuyện chủ đề khác “Mạc Mạc, em ngồi yên một chút, tôi đi lấy thuốc giảm đau, trong lúc chờ đợi uống hết ly trà giải rượu”

“Này, sao lại không trả lời, anh đang trốn, à” Mạc Nhi không nghe lời anh, đi theo bước chân nhanh nhẹn của Vương Triệu Thần, cô khập khiễng đi theo sau có ý định chạy theo ai ngờ chân này tẹo chân kia, té ngã sòng soài, đầu đập lên ghế sofa.

“Đương Mạc Nhi”

Vương Triệu Thần lần nữa nghe thấy tiếng hét của cô liền quay lại đã nhìn thấy cô không nghe lời anh, té thêm một cú trong lòng bức bối quát lớn, cả căn phòng vang vọng tiếng của anh, Thẩm Ninh gõ cửa bước vào cũng nghe thấy anh bức bối quát, cô ấy ngạc nhiên với thần sắc của anh, mắt đảo sang thấy Mạc Nhi nằm dưới đất đang cố gắng ngồi dậy.

“Anh hét cái gì mà hét, lỡ tẹo chân thôi mà” Mạc Nhi cũng không ngờ anh quát lớn vào mặt cô như thế, mà thêm cú ngã ban nãy nữa, trên khoeo mắt đong một hàng nước, mắt cũng ửng đỏ lên.

“Mạc Mạc, em đừng phá nữa được không? Ngồi yên một chỗ một chút đi” Vương Triệu Thần nhận ra mình hơi lớn, đi lại gần cô cúi xuống có ý muốn bế cô về giường, lại bị Mạc Nhi hất tay ra.

“Anh đi ra đi, hết cái gì không biết, đi làm việc anh đi” Trong lòng cô cũng bức bối không kềm, xua xua tay trước mặt anh.

Tính bướng bỉnh của cô lại tái xuất, chân còn đau lại thêm một vết thương mới cơ thể đứng không vững có chút chao đảo đã sắp ngã xuống đất lại có một vòng tay đỡ lấy cô.

Vương Triệu Thần đưa tay ra vòng qua eo cô đỡ dậy, bỏ mặt lời nói ương bướng của cô sang một bên, tay bế cô đi lại giường. Hạ thấp người xuống, giọng dịu dàng dỗ ngọt cô.

“Đừng giờ chúng trẻ con nữa, ở yên đây đi, tôi đi lấy thuốc”

“Anh đi luôn càng tốt” Mạc Nhi mặt hầm hực, nước mắt bỗng dưng rơi một dòng.

Trong lòng cô đang ầm ứ vô cùng thêm cả vì sao lúc này anh lại quát cô, sau đó lại dịu dàng với cô, khiến cô khó xử tới vậy. Nước mắt rơi nhiều hơn, cô bị làm sao thế này?

“Sao tự dưng đang yên đang lành lại khóc?” Vương Triệu Thần đưa tay lau vội nước mắt đang rơi trên má cô, giọng dịu dàng.

Thẩm Ninh đứng trước cửa phòng ngủ xem một màn này biết là anh đang bận liền sai bước ra ngoài, trả lại không gian cho Vương Triệu Thần và Dương Mạc Nhi.

“Anh đừng có tưởng tôi là tình nhân hay vợ của anh mà làm trò mèo này, anh đi ra” Mạc Nhi đẩy tay anh sang một bên, cũng không biết bị làm sao tay càng lau nước mắt càng chảy.

“Đúng là trẻ con, em ngồi yên đi” Vương Triệu Thần vò đầu cô như một đứa trẻ, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

“Tên Vương Triệu Thần chết dẫm, dám hại mình đau mắt” Mạc Nhi tự chửi cho mình nghe, tay quệt mạnh lên mắt trong lòng phần nộ nhìn theo bóng hình anh.

Giờ mới nhớ được, cô đang tháo ra giường bị anh làm gián đoạn. Chân khập khiễng đứng dậy tiếp tục làm. Cô vừa làm xong, anh cũng vừa bước vào, trên tay là hộp dụng cụ y tế.

“Em để đó đi, một lát có nhân viên dọn phòng đến giúp em giặt” Vương Triệu Thần có “ý tốt” nhắc nhở cô.

“Anh đừng có xen vào, tôi làm là có lí do” Mạc Nhi nhăn mặt nắm chặt ra giường trong tay.

“Em đúng là rất bướng bỉnh, ngồi xuống đi, tôi giúp em băng vết thương”

“Mấy giặt ở đâu?” Mạc Nhi bỏ lơ câu nói của anh.

“Đã bảo em để yên đó đi” Vương Triệu Thần nhăn nại nhắc nhở cô.

Mạc Nhi không muốn đấu khẩu với anh nữa, ngoan ngoãn đặt ra giường xuống đất, chân khập khiễng ngồi xuống giường. Anh lấy thuốc giảm đau xoa lên chân cho cô, chỉ kịp nghe cô la oai oái.

“Ồ đó còn đau không?” Một hồi sau anh súc xong thuốc giảm đau cho cô mới lên tiếng hỏi.

“Chỗ nào?” Mạc Nhi không hiểu, hơi nhướn mày hỏi anh.

“Đây này” Vương Triệu Thần đặt tay vào nơi nhạy cảm của cô, khiến Mạc Nhi đỏ mặt giật mình.

“Biến thái” Mạc Nhi hất tay anh ra, gương mặt đỏ bừng.

“Còn đau không?”

“Không” Mạc Nhi ngượng ngập cúi gầm xuống trả lời.

Mọi thứ rơi vào yên tĩnh, anh dịu dàng xoa bóp chỗ bầm cho cô, không khí có phần ngọt ngào, cuối cùng cô lên tiếng phá tan bầu không khí.

“Hôm trước, tôi thấy anh cùng chị ta... Dương Khải Hoàn đi cùng nhau, hai người còn ôm nhau thắm thiết, chị ta là...” Mạc Nhi mím môi, cố gắng nói hết câu “Chị ta là, vợ anh sao?”

Mạc Nhi phát giác ra Vương Triệu Thần có phần khựng lại động tác của anh, nhưng rất nhanh sau đó liền bị anh giấu đi. Cô bắt đầu hối hận rồi, sau câu hỏi đó không khí càng đi sâu về ngọt ngào hơn so với ban nãy.

“Không” Vương Triệu Thần thẳng thắn đáp.

Như một câu trả lời cô đang mong chờ, trong lòng bỗng cảm thấy vui mừng biết bao, nhưng lại không biết tên gọi của nó là gì, vì sao khi nghe anh nói Dương Khải Hoàn không phải vợ của anh cô lại vui đến như vậy. Còn đang mừng thầm, câu nói tiếp theo của anh đã khiến cô rơi vào trầm mặc, tim bỗng đau nhói không thôi.

“Cô ấy là hôn thê của tôi”

Mọi thứ dường như chìm vào yên lặng, cả anh và cô đều không ai nói với ai câu nào, chỉ quan tâm đến suy nghĩ riêng của bản thân mỗi người.

Dương Mạc Nhi rơi vào trạng thái khó chịu, đang có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh. Sao lại chọn chị ta làm hôn thê? Nhà họ Dương chỉ duy nhất một đứa con gái hay sao? Hay chẳng hạn như, anh có yêu Dương Khải Hoàn không? Mạc Nhi nhìn Vương Triệu Thần đến ngây ngẩn, cô bị gì thế này?

Dương Khải Hoàn, Dương Khải Hoàn, lúc nào cũng là chị ta. Cô không thích nhìn dáng vẻ của anh khi bên cạnh chị ta, hôm nhìn thấy hai người ôm ấp, cô chỉ muốn bay lại gần chị ta ra khỏi vòng tay của anh. Nhưng cuối cùng cô vẫn lựa chọn cúi đầu bỏ đi.

Vương Triệu Thần vừa xoa chân cho cô vừa mím môi.

Đêm qua, khi biết đó chính là lần đầu của cô, tâm trạng anh vui biết bao nhiêu, nhưng lại không thể diễn tả được sự vui sướng đó như thế nào. Lúc trong cơ thể cô, sự chật khít của cô khiến anh càng ham muốn cô nhiều hơn. Anh hiểu mình muốn thứ gì ở cô, anh hiểu mình đã sa lầy vào thứ gì.

Đến tận sáng, khi thấy cô té những ba lần, trong lòng anh chẳng thoải mái tí nào. Khi anh hét lớn tên cô, nước mắt cô rơi từng giọt, anh luống cuống đến điên cuồng. Nhìn cô khóc anh chẳng cam lòng chút nào cả. Hay kể cả khi cô hỏi về Dương Khải Hoàn, anh tình nguyện, thà để cô mắng anh còn hơn bắt anh trả lời vấn đề đó.

Rõ ràng là anh rất không hài lòng với những thứ khiến cô tự đau hay những thứ không liên quan đến cô mà cô vẫn bướng bỉnh tìm hiểu đến cùng.

“Tôi đỡ đau rồi, anh thả ra đi” Mạc Nhi ngượng ngập đặt chân xuống đất.

“Ăn cơm đi, tôi đi xử lý chút công việc rồi quay lại” Vương Triệu Thần vò đầu cô cung chiêu.

Vương Triệu Thần đi ra ngoài, còn mình cô ở lại phòng ngủ.

Cô chống tay đứng dậy, khắp khểnh chân bước đến bàn trà, khay cơm được Vương Triệu Thần bung vào đã nguội từ lâu nên thức ăn có chút khó ăn nhưng cô vẫn ăn để lấy sức, bên cạnh còn có ly trà giải rượu của anh ban nãy mang vào, cô cũng cho hết ly trà vào cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Em là sự lựa chọn tốt nhất

Chủ nhân của số điện thoại Mạc Nhi gọi chính là Lâm Uyên.

“Chị, sao chị không đến buổi lễ?” Lâm Uyên bên kia lo lắng hỏi thăm cô.

“Chị bị bệnh nên ngày mai chị sẽ đến” Mạc Nhi cầm muỗng nghịch chiếc khay trống.

“Chị bị sao thế?”

“Không sao, chỉ cảm thôi” Mạc Nhi mím môi trả lời.

“Vậy không làm phiền chị nghỉ ngơi nữa, chị nhớ uống thuốc nhé, ngày mai gặp lại chị” Lâm Uyên vừa nói xong liền cúp máy, không để cô đáp vài câu.

Mạc Nhi bấu môi nhìn điện thoại, sau đó ưỡ ể oải bụng khay com đi ra ngoài. Vương Triệu Thần đang bước vào phòng thấy Mạc Nhi bụng khay com ra ngoài, tay cầm ly sữa nóng đưa cho cô, còn mình cầm khay com dứt khoát đi ra ngoài.

Cô quay lại phòng ngủ, vừa đi vừa uống sữa lại gần giường. Ly sữa chưa uống hết đã đặt lên bàn để đèn ngủ, nằm ưỡ ể oải chán nản trên giường. Mặt vùi sâu vào chiếc gối thơm, không biết đã bao lâu rồi cô mới ngẩng lên liền nghe tiếng nói trầm ấm quen thuộc của Vương Triệu Thần.

“Còn mệt không?” Trên người anh không còn gì để che ngoài chiếc khăn quần ngang eo, điều này khiến Mạc Nhi giật mình người.

“Anh sao lại mặc như thế này?”

“Lại đây, tóc còn ướt, nằm sẽ bị nhức đầu” Vương Triệu Thần đang điều chỉnh lại máy sấy tóc xoay sang gọi cô lại gần.

“Sấy làm gì? Lát cũng tự động khô thôi” Mạc Nhi lắc đầu mắt nhắm mắt mở nói.

“Em lại đây, ngoan ngoãn một chút là chết sao?” Vương Triệu Thần nhún vai nói với cô.

Mạc Nhi bấu môi, đứng dậy đi lại gần anh “Anh giống ông già hay cần nhân lắm biết không?” Mạc Nhi tháo dây kẹp tóc, mùi dầu gội nam tính của anh thơm phảng phất bay thoảng khắp phòng.

“Nếu tôi là ông già thì tôi cũng không muốn có đứa cháu bướng bỉnh như em” Anh mỉm cười.

Đôi khi tóc cô đã khô, anh mới dừng tay lại. Mái tóc khô ráo buông thõng phía sau lưng, bước chân khó khăn tiếp tục quay về giường ngủ nằm yên ở trên đó.

Vài phút sau, ngay tại thắt lưng cô cảm nhận được một bàn tay ôm chầm lấy, mắt đang nhắm chặt liền mở to lên.

“Anh làm gì vậy?” Mạc Nhi tay chống lên ngực anh, muốn đẩy anh ra xa một chút.

“Mạc Mạc” Anh thầm gọi tên cô, trong lòng khao khát được nhìn lại dáng vẻ mê người của cô, hôm qua dù là lần đầu tiên của cô, nhưng cô đã rất nhiệt tình mời gọi anh xâm phạm, mà anh cũng đắm chìm vào cô từ khi nào chẳng biết.

Cô là yêu tinh, ít ra anh cho là vậy. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, giúp cô từ một thiếu nữ trở thành một người phụ nữ trưởng thành.

Có trời đất chứng giám, anh ghét phụ nữ vẫn còn trong sạch thế nào. Bởi vì trước giờ anh đều cho họ là những người phiền phức, lấy đi lần đầu của họ rồi lại quấy rối nũng nịu dọa dẫm. Nhưng với Dương Mạc Nhi thì khác, anh trân trọng cô, anh không chán ghét mà thay vào đó là hạnh phúc.

Anh đã cố gắng hết cả đêm qua kiềm nén cơn quái thú của mình, đó là lần đầu của cô, anh biết cô rất đau, nhưng anh lại không thể kiềm chế.

“Anh đừng cử động” Mạc Nhi phát hiện ra một điều, anh mà cử động thì trong người anh sẽ có những phản ứng kỳ lạ, giả dụ như hiện tại cả cơ thể anh đang rất nóng, mà hai bên đùi cô lại cảm nhận được cơn quái thú ẩn sâu lớp vải mỏng đang dần dần thức tỉnh.

“Mạc Mạc, tôi muốn em” Vương Triệu Thần không thể kiềm nén được một cảnh xuân ẩn hiện dưới lớp áo mỏng là một cơ thể tuyệt đẹp của người phụ nữ nằm dưới thân anh.

Tay anh len lỏi vào váy ngủ của cô, thuần thục cởi bỏ nó quăng xuống sàn nhà. Nụ hôn anh mang lại khiến cô rơi vào thiên nhiên, tham lam muốn anh đừng tách rời.

“Đừng” Mạc Nhi dứt khoát đẩy anh ra, cô cũng không muốn cả hai người phải đi vào sai lầm nữa, mặc dù cô biết bản thân mình cũng bị anh hấp dẫn đến bao nhiêu, nhưng cô không thể đi làm kẻ thứ ba phá hoại tình cảm tốt đẹp của anh và chị ta.

Động tác của anh cũng dừng lại, ngẩng lên nhìn cô với ánh mắt tò mò.

“Chúng ta không thể như thế này được, đêm qua... đêm qua là ngoài ý muốn, hiện tại cả hai chúng ta đều tỉnh táo, không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa, đêm qua là quá sai lầm rồi”

Vương Triệu Thần nhìn cô, ánh mắt có vẻ không vui liền nheo lại, anh nhìn cô một lúc, tay ôm cô vào lòng, ôm rất chặt.

“Mạc Mạc, em biết rõ, đêm qua không phải là ngoài ý muốn”

Mạc Nhi lắc đầu từ chối giọng nói có phần mệt mỏi “Là ngoài ý muốn”

“Trai lớn chưa vợ, gái lớn chưa chồng, chuyện trên giường giữa tôi và em là hoàn toàn có thể”

“Nhưng anh có Khải Hoàn rồi, anh không thể ra bên ngoài có người phụ nữ khác” Mạc Nhi nhăn mặt.

“Mạc Mạc, rõ ràng cô ấy không phải là vợ anh, em cũng không phải vợ của ai cả, chúng ta thế này...”

“Anh đừng nói nữa” Mạc Nhi bịt chặt tai lại không cho anh nói tiếp cũng như không muốn nghe anh giải thích.

“Mạc Mạc” Vương Triệu Thần khẽ thờ dài gọi tên cô, gỡ tay cô đang bịt chặt tai, có chút luyến luyến nhìn cô “Nếu cứ lơ như cô ấy đúng thì chúng ta hoàn toàn có thể, đúng không?”

“Đêm qua anh cũng nói như thế hôm nay cũng vậy, rốt cuộc là anh đang nói cái gì?” Mạc Nhi nhăn mặt hỏi anh, trong lòng không khỏi lo lắng với những gì anh nói với cô.

“Không có gì” Vương Triệu Thần ngồi dậy khiến cơ thể cô mất đi trọng lượng nặng, hay nói rõ một chút là cô mất đi hơi thở quen thuộc.

“Em nghỉ đi, tôi đi làm việc”

Chẳng biết ma xui qui nhập gì vào cô mà lại níu tay anh, giọng nhỏ xíu ngượng ngùng nói với anh “Anh đừng đi”

Vương Triệu Thần đứng yên tại chỗ, không quay đầu nhìn cô, cổ tay anh đã bị cô nắm chặt đến mức không thể gỡ ra. Hồi sau, anh quay lại nhìn cô, giọng thờ dài.

“Em ngủ đi, còn lấy sức ngày mai đi buổi lễ nữa”

“Ừm, vậy anh đi đi” Đến phút cuối cùng, cô vẫn chọn buông lui tay anh ra, để cho anh đi làm việc của mình.

Nhặt lại đầm ngủ, Mạc Nhi mặc lên người gọn gàng, một giây sau đã yên lặng thở từng nhịp thở đều đặn rồi chìm vào giấc ngủ.

Một buổi trưa nắng gắt, ánh mặt trời kéo lê bóng chiếu thẳng qua khung cửa sổ, soi rõ bóng hình của người con gái đang ngủ không ngon giấc.

Mạc Nhi khó khăn trong giấc mơ của mình. Một bên lại có tiếng súng nổ lớn, một bên là cảnh tượng ba mẹ cô chìm vào đám cháy lớn. Trong vô thức cô chỉ có thể nghe thấy tiếng gọi dịu dàng của Vương Triệu Thần, anh gọi tên cô, gọi cô là Mạc Mạc.

Khi cô quay lại muốn nhìn anh, điều cô thấy chính là một xác chết thối nửa nằm trên bàn, sau đó là một biển nước đen che đầy mắt cô. Tiếng súng nổ lớn lúc gần lúc xa, bé gái chạy ra khỏi khu vực không bóng người, chưa kịp thở nhẹ nhõm, vụ án xe đâm lại xảy ra, bé gái hấp hối nằm dưới mặt đường nhìn lên trời, máu lê lang chảy xuống mặt đường, trên gương mặt bé gái nở rộng nụ cười, trước mắt đen mịt.

Vương Triệu Thần lo lắng ngồi trên giường nhìn khắp người cô đỏ mồ hôi ướt đầm “Mạc Mạc”

Mạc Nhi nghe tiếng anh gọi mình, con người đằng sau lớp mặt nhắm động đậy, dịch chuyển hết bên này sang bên khác.

Cuối cùng đôi mắt to mở bừng lên, kèm theo là tiếng hét sợ hãi của Mạc Nhi. Nhịp thở gấp gáp, cô khó khăn hít từng ngụm không khí.

“Mạc Mạc, không sao rồi” Mạc Nhi ngồi bật dậy ôm Vương Triệu Thần vào lòng, hơi thở nóng ẩm khó nhọc của cô phả vào tai anh.

Vương Triệu Thần xót xa nhìn cô, thân hình bé nhỏ ôm chặt lấy anh không rời. Đây là lần thứ hai cô giật mình tỉnh giấc khỏi ác mộng, cũng là lần thứ hai anh thấy cô như đứa trẻ bị thất lạc. Anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, cho dù lúc này cô có bùng bình từ chối.

“Mạc Mạc, em mơ thấy gì?” Anh cố sức hỏi thăm

“Là giấc mơ đó” Mạc Nhi ngồi lại đằng hoàng trên giường, đôi mắt nhìn thẳng vào anh.

“Giấc mơ nào?” Anh vuốt tóc đã bị ướt mồ hôi cho cô.

Mạc Nhi dường như không muốn cho anh biết, liền lắc đầu thay câu trả lời. Vương Triệu Thần đứng dậy ra ngoài, Mạc Nhi cứ ngỡ anh đi làm tiếp công việc bỏ lại mình cô ở đây, suy nghĩ đó chưa đầy ba phút đã bị cô đẩy lùi, anh trở vào phòng trên tay còn cầm một ly sữa.

“Uống chút sữa đi”

Tận tình chăm sóc cô như vậy, Vương Triệu Thần cảm thấy rất thoải mái, nhưng ngược lại anh, chính là một Mạc Nhi khó chịu. Hà có gì anh phải quan tâm chăm sóc cô đến vậy? Cô cũng lớn rồi, đừng lúc nào hờ một chút là giận dữ sau đó lật lọng quay sang dịu dàng.

Mạc Nhi vẫn ngoan ngoãn nghe lời anh uống hết ly sữa, mặc dù trong lòng có chút không thích. Ngồi nhìn anh loay hoay hết chỗ này sang chỗ khác, đến khi anh từ phòng tắm bước ra, trên tay cầm một chiếc khăn ướt giúp cô lau mặt, cô mới thốt lên một câu mà cả bản thân cũng không biết vì sao.

Chiếc đầu nghiêng sang một bên, đôi mắt ngẩn ngơ nhìn đường nét trên gương mặt anh “Vương Triệu Thần, thì ra anh rất đẹp trai”

Có chút khựng lại với động tác của mình, Vương Triệu Thần ngược lên nhìn cô, đôi mày cũng đã nhướng lên phần nào “Em đừng nghịch nữa”

Nghĩ ra điều gì đó, ngập ngừng hồi lâu Mạc Nhi hít thở sâu vào khoang mũi mới nói với anh “Vương Triệu Thần, có một vấn đề tôi rất muốn anh trả lời”

“Tôi nghe đây”

“Vì sao anh lại muốn tôi đến Shine làm việc?” Đúng vậy, vấn đề này cô nghĩ mãi cũng chẳng ra, cuối cùng là vì điều gì?

“Chỉ sợ khi em nghe rồi lập tức xách hành lý ký đơn xin nghỉ việc mất” Vương Triệu Thần như đùa như thật.

“Vậy chẳng lẽ...” Mạc Nhi suy nghĩ một hồi, cũng không chắc với suy nghĩ của mình, cố gắng tìm c “Chẳng lẽ là có liên quan đến nhà họ Dương?”

“Mạc Mạc, đúng là em không đi làm bác sỹ tâm lý thì rất oan uổng” Vương Triệu Thần không nói đúng hay sai, chỉ nói một câu như vậy nhưng với Mạc Nhi cô rất hiểu rõ câu trả lời của anh.

“Vương Triệu Thần, chỉ vì lí do này anh ép tôi vào tập đoàn?” Mạc Nhi nhướn mày nhìn anh.

Tay đã được anh lau xong, Vương Triệu Thần đứng dậy, đôi mắt như chim ưng nhìn vào cô, giọng nói nghiêm nghị rõ rệt.

“Đó là việc giữa em và chủ tịch Dương, còn việc tôi muốn em đến làm việc cho Shine chính là vì em là một trong những sự lựa chọn tốt nhất” Dứt lời, anh đi thẳng vào nhà vệ sinh giặt khăn, để cô một mình ngồi trên giường khó chịu nhìn theo bóng dáng anh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lệ Vy, anh thích em

Như thường lệ, hôm nay là thứ tư Lệ Vy ngồi chờ Đình Thừa Hạo đến đón cô đi làm trong phòng khách.

Cô ngồi bật tivi xem cho đỡ chán nản, vừa hay bật ngay kênh phim cô ưa thích, cô rất chăm chú với chương trình này, vừa ngồi ăn vặt vừa run đùi chờ đợi. Mãi được một lúc thì Đình Thừa Hạo đã đến, một chân khập khiễng bước ra mở cửa cho anh.

Trước mặt cô chính là một bó hoa hồng to lớn xinh đẹp được gói cẩn thận, vẻ mặt tươi cười của Đình Thừa Hạo lấp sau bó hoa trong cực kỳ dễ thương nghiêng sang trái nhìn cô. Lệ Vy một tay cầm tài liệu, một tay nhận lấy bó hoa.

“Anh đâu cần ngày ngày tốn tiền hoa vì em?” Lệ Vy hít hà bó hoa tươi, mỉm cười nhìn Đình Thừa Hạo.

“Vì người đẹp nên không bao giờ biết tốn tiền” Đình Thừa Hạo nửa đùa nửa thật với cô, nhìn nét mặt rạng rỡ của cô như thế này, anh luôn tự hỏi không biết cô có nhận ra hay không.

“Sao vậy? Mặt em dính gì sao?” Lệ Vy nhận ra Đình Thừa Hạo này giờ ngẩn ngơ nhìn mình, ngược lên hỏi anh, tay cũng linh hoạt không ngừng sờ lên khuôn mặt trắng trẻo của mình.

“Không dính gì cả” Đình Thừa Hạo lắc đầu “Đi thôi!”

“Đợi em một chút” Lệ Vy khập khiễng đi vào phòng khách đặt bó hoa lên bàn sau đó trở ra với anh.

Đình Thừa Hạo biết điều một chút, ôm cô vào lòng dịu cô bước lại gần xe của anh. Trong đầu nảy ra một ý, nhanh chóng nói với cô.

“Còn hơi sớm thì phải, hay là đi ăn sáng cùng anh?”

“À, ăn sáng?” Lệ Vy suy nghĩ một hồi mới gật đầu đồng ý.

Đình Thừa Hạo đưa cả hai đến quán ăn gần nhà cô, trước những đôi mắt của người đi đường nhìn về cô và Đình Thừa Hạo khiến cô có chút không được tự nhiên. Lệ Vy được Đình Thừa Hạo đỡ đến bàn ăn gần cửa sổ, phục vụ quán lại gần đưa thực đơn cho cả hai, mỗi người gọi cho riêng mình món chính, kèm theo chính là điểm tâm sáng quen thuộc.

Người phục vụ cung kính lui đi với hai cái thực đơn và một tờ giấy ghi chú món gọi của khách.

Lúc này Đình Thừa Hạo mới lấy lại được không khí thoải mái, nở nụ cười với Lệ Vy, một câu không nhắc hai câu không báo trước, anh nắm chặt tay Lệ Vy làm cô giật mình hốt hoảng.

“Anh làm gì vậy?” Lệ Vy muốn rút tay về nhưng Đình Thừa Hạo càng nắm chặt.

“Vy Vy, thật sự em không nhớ anh là ai sao?” Đinh Thừa Hạo vô duyên vô cớ hỏi một câu như thế, Lê Vy không biết lấy đâu ra đường mà trả lời.

“Thừa Hạo, anh đang nói gì vậy? Buông em ra đã, anh làm em đau” Nói đâu là giả, cô không muốn anh nắm tay cô trước mặt toàn thể mọi người ở đây, cứ lơ như có người chụp được tấm ảnh hai người với tư thế thế này rồi còn đăng lên mạng xã hội thì cô biết ăn nói giải thích như thế nào.

“À, anh xin lỗi” Đinh Thừa Hạo buông tay cô ra, giọng cũng dịu lại hơn “Vy Vy, em còn nhớ có một anh trên khóa em một năm khi còn học ở nước ngoài không? Tên là Henry đấy?”

“Henry? Henry nào?” Quả thật đây là lần đầu tiên cô nghe cái tên như thế này.

“Khi em còn học ở nước ngoài, mỗi khi trường tổ chức một buổi ngoại khóa nhỏ luôn có một anh trưởng đội chạy tới đưa danh sách ngoại khóa trường cho em đấy, nhớ không?” Đinh Thừa Hạo cố gắng gọi lại cho cô nhớ.

“A, cái anh ‘học sinh nghiêm túc’ đúng không?” Lê Vy cong môi cười khi nhắc đến người đã từng “lướt qua” đời cô.

“Đúng vậy, người đó... là anh đấy” Đinh Thừa Hạo sáng mắt vui vẻ cười cùng cô.

Năm đó, khi cô đang học năm hai trong trường, thì Đinh Thừa Hạo đã là năm ba rồi, anh theo đuổi Lê Vy rất nhiệt tình, nhưng lúc ấy, một thân đeo kính nobita to tròn, mặt mày chưa biết sửa soạn, quần áo xộc xệch trông như một tên ‘mọt sách’, nên anh không thể ra mặt tỏ tình với cô.

Thời đó anh chỉ có thể đứng phía sau ngắm nhìn cô trong vô thức. Lúc cô cười anh cũng cười, khi cô chui vào một góc cô đơn, anh cũng ngồi đối diện một góc tường có thể tránh mặt cô, anh chờ đợi cô đến khi cô thực sự ổn, là một mình anh bên cạnh cô lúc vui cũng như buồn.

Đến bây giờ, có lẽ chỉ còn mình anh nhớ đến cô thôi nhì! Cô làm sao có thể nhớ được một người đã từng là “đần độn” chứ!

“À, thì ra anh là Henry, nhìn anh khác hẳn Henry thời đó” Lê Vy cầm ly nước cam uống một ngụm, đầu gật gù như đã nhớ ra anh là ai.

“Thế nên, Vy Vy, anh có điều muốn nói với em” Đinh Thừa Hạo hít thở sâu.

“Anh nói đi” Lê Vy khoanh tay đặt lên bàn, nét mặt rạng rỡ nhìn vào anh chờ đợi câu nói tiếp theo.

“Lê Vy, anh thích em” Đinh Thừa Hạo lấy vẻ nghiêm túc nói với cô, trên gương mặt không có một chút gì gọi là đùa giỡn “Lê Vy, anh đã thích em từ khi vừa gặp em, ngày ngày anh đều quan tâm, dõi theo bước chân của em, luôn đi theo phía sau chờ đợi cùng em, anh rất thích em, Lê Vy”

Lê Vy có hơi lạ lẫm với những câu sến sẩm mà Đinh Thừa Hạo mang đến cho mình, khẽ nở nụ cười, mím môi “Cảm ơn anh”

Trên gương mặt đang nghiêm túc của Đinh Thừa Hạo đã chuyển sắc, anh không còn vẻ phấn khởi như lúc nãy nữa, mà thay vào đó chính là gương mặt kỳ lạ không thể diễn tả.

“Vy Vy, em nghĩ anh nói đùa sao?”

“Á, không, không, em không có ý đó” Lê Vy lắc tay với anh “Anh thích em thì thích thôi, em đâu có quyền gì nghĩ đó là đùa chứ?”

“Lê Vy, em đúng là rất phù phàng với lời tỏ tình của anh” Nét mặt Đinh Thừa Hạo buồn buồn nhìn cô.

“Anh hiểu lầm rồi! Đinh Thừa Hạo, anh rất tốt, nhưng em không thể nhận lời với anh, anh cũng đừng buồn, ngoài kia vẫn còn người hơn cả em, yêu anh như cách anh yêu em vậy! Em muốn nói với anh, anh đừng theo đuổi em nữa, em có chồng rồi!” Lê Vy thẳng thắn tuyên bố một tin quan trọng.

Đinh Thừa Hạo tròn tròn mắt nhìn cô, không tin nổi những gì mình đã nghe, cả cơ thể lập tức đứng dậy tay đập bàn làm chấn động đến mọi người trong quán ăn. Kể cả một Lê Vy này giờ vẫn bình tĩnh cũng bị anh dọa một phen hết hồn.

“Sao có thể?” Sau đó là tiếng hét nghi vấn mạnh mẽ của Đinh Thừa Hạo.

Dương Mạc Nhi ngồi xem tivi nãy giờ cũng chán, cô đứng dậy bước chân chậm chạp đi đến cửa phòng mở toang ra ngoài. Bên ngoài không có bất kỳ bóng hình của ai cả, Vương Triệu Thần không, Thẩm Ninh cũng không.

Cô tự hỏi mọi người đi đâu hết rồi? Bỏ lại một mình cô trong căn phòng to lớn này.

Dương Mạc Nhi đi khám phá căn phòng một vòng lớn, bước đến phòng bếp mới để ý trên bàn ăn có một mẫu giấy màu vàng, cầm lên xem thử thì ra là viết cho mình.

Trong giấy ghi rất ngắn gọn: “Tôi sẽ về trễ nên đừng đợi”.

“Anh nghĩ anh là ai mà tôi phải đợi, lạ kỳ”

Cô bừa bãi đặt giấy ghi chú xuống bàn, cầm cây bút đặt cạnh bên ghi một dòng chữ xem như trả lời anh: “Anh cũng không cần đợi, tôi đi ra ngoài!” Bên cạnh còn có một hình mặt cười dễ thương đính kèm.

Đặt giấy ghi chú lại về chỗ cũ, cô quay đầu vào phòng kiểm một bộ đồ thoải mái, ai ngờ khi vừa mở tủ ra, không đầm thì cũng váy lượn lờ trước mặt cô.

“Vương Triệu Thần, cái tên điên này” Không giấu được cảm thán, Dương Mạc Nhi tay đẩy qua đẩy lại những cái móc treo đồ, cô há miệng thở hắt.

Miền cưỡng cảm chiếc đầm màu trắng có tay đem vào nhà vệ sinh, đi được nửa bước cô mới quay sang tủ của anh cố gắng tìm hy vọng cho mình sẽ có một chiếc quần có thể mặc vừa. Đáng tiếc chỉ có áo sơ mi, quần Tây và quần lót của anh, cô còn đang tự hỏi anh không bao giờ mặc đồ thoải mái sao? Cứ bó chặt cơ thể như thế không biết nóng ư?

Dương Mạc Nhi bực bội đóng mạnh cửa tủ quần áo, hậm hực bước vào phòng tắm thay đồ.

Nói thật, cô không có thói quen mặc đầm, nhưng không mặc thì thôi, mặc vào rồi thì cứ như thiên thần từ trên thiên đàng rơi xuống vậy.

Chiếc váy trên người cô chính là chiếc váy xòe được may rất kỹ xảo.

Váy trắng mà cô mặc chính là loại số lượng hạn chế, người ở ngành thời trang như cô nhất định sẽ hiểu rõ vấn đề này. Tay áo ngắn phồng, đường nét hoa văn do vải ren cầu kì kết hợp. Chiếc váy chỉ có thể tôn lên được vòng một và vòng hai của cô, vòng ba đã được thiết kế xòe rộng, không thể soi rõ được.

Dương Mạc Nhi buộc tóc đuôi ngựa lên cho sáng sủa và thoải mái, dặm nhẹ phấn lên mặt, trang điểm lên mới thấy được một diện mạo mới xuất hiện trước gương, người con gái ngồi trước gương như một cô công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích, đẹp vô cùng.

Chọn đôi giày thể thao màu trắng cho mình, vừa tiện lợi, lại vừa nhanh mà còn dễ chịu và thoải mái khi ra đường.

Mọi thứ đầu vào đó, đeo một túi ba lô nhỏ đằng sau lưng, chân khập khiễng ra khỏi phòng.

Ra đến ngoài đường phố rồi, Dương Mạc Nhi mới biết thế nào là không khí trong lành.

Tiếng xe tiếng gió tiếng người hòa nhập cùng nhau, tạo nên những âm thanh tan gòn như một bản nhạc âm hưởng. Mạc Nhi ngó dọc ngó ngang khắp con đường cô đang đi, bước chân vẫn chậm chạp như thế, nếu không có vết thương như thế nhất định cô đã chạy nhảy thoải mái rồi.

Ghé ngang nhiều chỗ bán đồ hàng, cô mua cũng không ít nhưng toàn là những món rẻ tiền. Chân cũng mỏi nhừ, Dương Mạc Nhi rẽ người vào quán cà phê trước mắt, gọi một ly Capuchino nóng cho mình rồi tìm bàn trống ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống ghế, chưa kịp thả lỏng tinh thần lại có tin nhắn gửi đến, Mạc Nhi đặt mấy túi đồ mình mua sang ghế bên cạnh, lấy điện thoại ra xem.

“Em có thể bớt khiến người lo lắng được không?”

Là tin nhắn của Vương Triệu Thần.

Dương Mạc Nhi cảm thán mặt, tay bấm một loạt chữ “Tôi làm sao? Ai lo lắng?”

Bên kia cũng trả lời rất nhanh, chưa gì đã nhắn trả lại cho cô “Em đang ở đâu?”

“Không cần anh quan tâm”

Người phục vụ bung ly cà phê ra cho cô, thấy Dương Mạc Nhi tay bấm điện thoại mạnh bạo, có chút giật mình liền đặt cà phê lên bàn đã lui ra nhanh chóng.

Hình như bên Vương Triệu Thần đã mất kiên nhẫn với thái độ của cô, vừa gửi xong tin nhắn cho anh, điện thoại đã rung lên nhưng lần này không còn là những dòng tin nhắn nữa, mà là trực tiếp gọi cho cô.

“Chân còn đang bị thương, gan em to đến cỡ nào mà dám đi đêm lại còn một mình, em về khách sạn lập tức cho tôi” Giọng anh có chút tức giận, cố gắng hạ thấp giọng nói với cô.

“Tại sao tôi phải về?” Dương Mạc Nhi ngoan cố hỏi ngược.

“Mạc Mạc, em về ngay” Dương Mạc Nhi nhận ra mình đã chọc giận anh thật rồi, chưa gì đã nổi nóng khiến cô rùng mình.

“Anh làm việc của anh, tôi làm việc...”

“Em đang ở đâu?” Không đề cô nói tiếp anh đã chen vào một câu.

“Đề anh đến đưa tôi về à?” Cô cảm ly cà phê nhấp môi.

Cô nghe tiếng anh thở dài “Mạc Mạc, em đừng bướng bỉnh được không?”

“Tôi đang nói sự thật”

“Em đang ở đâu?” Vẫn là câu hỏi ban nãy, anh kiên nhẫn đợi cô trả lời.

“Anh đúng là phiền phức mà” Dương Mạc Nhi nhăn mặt, giọng cộc cằn trả lời “Tôi ở Star Bucks”

Cô nói xong chưa kịp để cô định thần bên kia đã ngắt máy, cô còn nghĩ điện thoại mình có vấn đề, ai ngờ là anh đã ngắt máy thật. Bối rối với thái độ ban nãy của anh, cô vừa lướt điện thoại vừa ngồi uống cạn ly cà phê của mình.

Quán này giờ vẫn đang yên ắng, bỗng dừng lại có làn sóng ồn ào khiến Mạc Nhi không khỏi tò mò. Ban đầu cô còn nghĩ là người nổi tiếng bước vào quán mua đồ uống cũng có chút ngẩng lên đưa mắt tìm kiếm nhưng tầm nhìn lại bị che khuất nên từ bỏ ý định, tiếp tục quay lại với chiếc điện thoại đang xem phim.

Tiếng ồn càng ngày càng lớn dần, làm cho âm thanh trong điện thoại bị lấn áp, cô bực mình ngẩng lên định chửi rủa, ai ngờ ánh mắt đã nhìn chằm chằm vào người đàn ông đứng trước mặt cô. Vương Triệu Thần một tay rút túi quần, mặt lạnh lùng nhìn cô.

“Ồ! Anh tới nhanh thật đấy!” Mạc Nhi cảm thán một câu, sau đó mới để ý đã có nhiều người ngó ngang đến anh đặc biệt là phái nữ, không la hét cũng lấy điện thoại chụp hình “Tôi nghĩ anh nên đi làm người nổi tiếng là được rồi đó”

“Đi về” Vương Triệu Thần lạnh giọng ra lệnh.

“Anh nghĩ tình hình này về được chắc, và lạ a...” Mạc Nhi chưa nói hết câu đã bị anh bế ngược trên tay, không màng đến những ánh mắt ái mộ của mọi người, một tay anh bế cô, tay kia lấy mấy giấy rách đưa cho cô cầm.

“Thả tôi ra, thả ra” Dương Mạc Nhi vùng vẫy điên cuồng, bảo anh thả cô ra.

Vương Triệu Thần phát vào hông cô một cái, bảo cô im lặng.

Anh vừa xoay lại là đã có người dọn đường cho anh bước đi. Anh bế cô như thế này, đầu óc cô có chút choáng váng không ngừng.

Mặc dù chỉ thấy được phần thắt lưng của anh nhưng cô biết anh chỉ một mực để cái mặt lạnh nhạt đó đi thẳng ra khỏi quán. Xe anh đậu trước cửa, thấy rất rõ, anh đặt cô xuống đất, vì bị anh bế ngược như thế máu bị dồn xuống não, thế nên cô có chút loạng choạng sắp ngã liền được anh đỡ lấy, sau đó cô đã ngồi yên vị trên xe, còn anh vòng qua đầu xe đi đến ghế lái ngồi.

“Vương Triệu Thần, anh đúng là nam thần đón tim phụ nữ mà” Anh vừa ngồi vào xe, cô đã lên tiếng cảm thán, nhưng đáp lại cô chỉ có vẻ mặt lạnh nhạt của anh.

Trên đường về khách sạn, cả hai không ai nói với ai câu nào, anh im lặng lái xe, cô im lặng ngắm cảnh. Một không khí ngột ngạt trong xe chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuộc cãi vã trên giường

Xe dừng trước cửa khách sạn, Vương Triệu Thần tắt máy vòng qua cửa ghế lái phụ có ý muốn bế Dương Mạc Nhi lên, nhưng tay còn chưa chạm vào vạt váy, cô bước xuống khỏi xe tay cầm đồ mua sắm của mình, chân khập khiễng bước vào đại sảnh.

Vương Triệu Thần nhìn hành động trẻ con của cô liền mỉm cười khó xử. Đóng cửa xe lại, anh nói đuổi theo cô phía sau. Đi thang máy cũng chẳng ai lên tiếng với ai, chỉ lo làm việc của mình. Dương Mạc Nhi mệt mỏi, đặt đồ xuống đất, tay cởi đôi giày cầm trên tay.

Nãy giờ cô đã bị đôi giày ép mang đến nóng chân khó chịu, thậm chí đã đổ mồ hôi nóng dưới lòng bàn chân rồi! Vương Triệu Thần đứng đằng sau xem một màn, môi cong lên một đường, cô đúng là có rất nhiều thói quen xấu.

Thang máy “ding” một cái rồi dừng lại ngay tại hành lang tầng của phòng hai người, vẫn là Dương Mạc Nhi đi trước, Vương Triệu Thần đi sau. Đến cửa phòng, anh rút thẻ mở cửa, Dương Mạc Nhi uể oải bước vào trước.

Cô bước đến phòng ngủ, đặt giỏ xách xuống sàn nhà, quay người đến giường tay với lấy chiếc chăn ngủ. Chân đã bước được một bước, bên hông cô đã có một hơi ấm của vòng tay ôm lấy eo cô đẩy xuống giường.

Cả hai người ngã xuống giường, Vương Triệu Thần đè lên cô, ép cô phải nhìn mình. Hơi thở đàn ông phả lên cổ cô, hơi thở ấy xen lẫn giữa tức giận và dịu dàng. Dương Mạc Nhi tay chống lên ngực anh, muốn đẩy anh ra.

“Anh buông ra”

“Em là người phụ nữ đầu tiên to gan làm trái lệnh của tôi” Vương Triệu Thần tức giận không che giấu, thẳng thắn ngẩng lên quát cô.

“Thế đúng là vinh dự của tôi rồi!” Dương Mạc Nhi nhăn mặt nói lớn, vùng vẫy muốn tránh xa vòng tay của anh, nhưng vẫn bất lực bị anh nắm lấy không cho cô ngọ nguậy.

“Em đừng bướng bỉnh nữa có được không?”

“Hừm, tôi đã nói với anh rồi, tôi không phải là tình nhân hay là Dương Khải Hoàn của anh, đừng có giờ giọng điệu dằn đó” Dương Mạc Nhi giằng co, tay cố giằng khỏi cái nắm cổ tay của anh, đáng tiếc cô càng làm vậy anh càng nắm chặt cô hơn, không cho cô con đường thoát.

“Dương Mạc Nhi, tôi cảnh cáo em, đừng khiêu khích sự nhẫn nại của tôi” Vương Triệu Thần gọi cả tên cô ra, giọng mất kiên nhẫn quát lớn.

“Sao? Khiêu khích ư? Anh làm gì tôi? Chẳng lẽ cầm dao giết chết tôi sao?” Mạc Nhi cười lạnh nhìn anh, động tác giằng co của cô cũng dừng lại, cô cảm nhận được sự thay đổi trong cơ thể anh, liền rút ra một điều cô càng động đậy càng khiến cho “cậu nhỏ” của anh bên dưới thức dậy.

“Mạc Mạc, em đùa với ai không đùa, đùa với lửa thì em phải dập lửa” Vương Triệu Thần hạ giọng, gần như anh đã gầm lên với cô.

“Anh nói quái gì thế?” Mạc Nhi hiểu rõ anh đang nói gì, càng thấy anh mạo phạm, tay lần mò vào đùi cô, tay giờ lên đánh vào bả vai anh “Anh liêm sỉ bỏ tôi ra”

“Mạc Mạc, con gái như em đúng là chẳng dịu dàng chút nào” Vương Triệu Thần không buông ra ngược lại đánh vào mông cô một cái.

“Vương Triệu Thần” Mạc Nhi hét lên, anh còn biết tới liêm sỉ nữa không vậy? “Bỏ tôi ra, tôi muốn đi ngủ”

“Tại sao lại không nghe lời?” Anh vuốt tóc cô sang một bên, nhỏ nhẹ hỏi cô.

“Anh không phải là ba mẹ tôi” Mạc Nhi hất tay anh ra chỗ khác.

Vương Triệu Thần mỉm cười “Lần sau em còn dám trái lời tôi, sẽ không đơn giản như hôm nay đâu”

“Vương Triệu Thần, tôi nhắc anh một câu cuối, giữa tôi và anh là không thể, nếu anh muốn thì anh về với Khải Hoàn thân yêu của anh đấy” Mạc Nhi nhăn mặt nhìn anh, không hiểu vì sao khi nói về anh và Khải Hoàn, cô rất khó chịu.

“Mạc Mạc” Vương Triệu Thần có chút thay đổi sắc, vẻ mặt không còn ôn hòa như ban nãy nữa “Khải Hoàn và tôi chưa hẳn là vợ chồng”

“Thì sao? Không phải vợ chồng thì không phải là vợ chồng sắp cưới sao? Anh nghĩ tôi là ai? Là người để anh thỏa mãn sao?” Mạc Nhi nóng giận thờ ơ hất ra mắng anh.

“Nếu em đã nghĩ như thế, tôi cũng sẽ giúp em toàn tâm toàn ý thực hiện” Vương Triệu Thần thật không ngờ Mạc Nhi có thể nói như thế, đầu mày anh hơi nhướng lên nhìn cô, đôi mắt lạnh lùng ẩn chứa bao suy nghĩ.

Cô là chỗ để anh thỏa mãn thôi sao? Đối với anh thì không, nhưng lời nói của Dương Mạc Nhi đã khiến anh không thể kiềm chế được, anh mất bình tĩnh, cuồng bạo mà đụng chạm vào cơ thể cô.

Môi anh cuốn lấy môi cô, ngăn cho cô không được nói thêm câu nào. Tay nhanh chóng luồn vào vạt váy, chạm đến nơi tư mật của Dương Mạc Nhi khiến cô bật ra tiếng thở hên hên khó khăn.

Vương Triệu Thần rời bỏ môi cô, nâng người cô lên một chút, kéo khóa đầm phía sau lưng cởi bỏ lớp áo che đậy trên cơ thể cô, quăng xuống sàn nhà. Kỹ thuật giường chiếu của anh quả là rất điêu luyện, còn cô chỉ là một người đi theo sự dẫn dắt của anh, từng chút từng chút một!

Khi cả hai cơ thể hoàn toàn không còn thứ gì có thể che đậy, anh di chuyển xuống bầu ngực căng tròn cô, khiến cô không thể không bật lên tiếng ngâm nga mê hồn.

“Đừng” Cô van xin anh, cả hai người không thể mạo phạm thêm được nữa, vì sao anh cứ ép cô phải chìm vào những gì anh mang đến. Anh biết rõ cả hai người không thể cứ mãi giữ tình trạng này, anh xem cô là gì? Là dụng cụ làm ấm giường? Hay là tình nhân? Cô không biết, cũng không muốn biết, cô chỉ muốn anh dừng lại và trả cho cô một khoảng không tự do như trước khi gặp anh. Anh và cô quá khác nhau, không thể nào bám dính như thế này mãi được.

Cả hai cơ thể dính sát vào nhau, Dương Mạc Nhi nhận ra sự gấp gáp của anh liền đỏ mặt, mà cô cũng từ bỏ ý định giằng co như ban nãy, đắm chìm vào những gì anh mang đến cho cô.

Vật đàn ông hiện ngang nằm giữa hai bên đùi cô, không ngừng kích thích lấy cơ thể đang khó chịu của cô. Bụng cô bắt đầu co rút dữ dội, lòng thầm xin anh nhanh nhanh muốn cô, bởi vì cô sắp bị anh chọc đến chết rồi! Anh cứ mãi vờ về bầu ngực của cô, mà lại không cho cô một cảm giác thỏa mãn, cơ thể đang dâng lên một ngọn lửa cháy hừng hực, khao khát anh chiếm lấy cô.

Nhận ra cơ thể cô đã bắt đầu có nhịp thở không ổn định, bụng cũng co rút không ngừng, anh cong môi cười.

“Mạc Mạc” Anh khẽ gọi tên cô, tiếng nói có chút khao khát, có chút gấp rút.

Cô khẽ ưm một tiếng, xem như đáp lại anh.

“Thử cảm nhận tôi?” Tay anh nắm lấy tay cô, ép cô lần mò về phía dưới nơi con quái thú của anh đang nóng bừng vì dục vọng.

Tay cô có chút không biết làm sao, cơ thể cũng run lên với hành động của anh. Kinh nghiệm giường chiếu của cô làm sao có thể bằng được anh cơ chứ? Thế mà anh cứ ép cô phải tự tay làm như thế, lỡ như làm sai mang lại tai họa cho sau này thì sao?

Tay anh dẫn dắt cô xuống tới phía dưới, bảo cô nắm lấy nó, sống lưng cô cứng đờ, nắm lấy nó? Cô cần môi nghe lời anh, tay cầm lấy thứ đang sùng sờ đứng thẳng trên người anh.

“Á” Của anh... quá lớn!

Chỉ vừa chạm thôi cô đã rét run người rồi, vậy mà anh còn bảo cô nắm chặt lấy nó vuốt ve? Làm sao được? Lỡ như cô làm hư nó thì sao?

“Mạnh lên” Anh ra lệnh cho cô, tiếng thờ đục ngầu phả vào cổ cô.

Cô không thể cự tuyệt lời nói của anh, chỉ biết nhắm mắt đi theo sự hướng dẫn của anh. Một lần rồi lại có hai lần, anh ép cô nắm chặt vào cũng như mạnh tay hơn, sau đó anh còn áp xuống bên tai cô, ám muội khen ngợi.

“Mạc Mạc, em đúng là tiểu yêu tinh”

Tuy không mở mắt nhưng cô biết người đàn ông trên người mình đang nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng, thế nên cảm nhận được như vậy mặt cô đỏ như trái cà chua đã chín. Cô không dám mở mắt, chỉ sợ khi đã mở mắt, cô lại bị anh hấp dẫn. Anh là người mang đến nhiều điều mới lạ với cô, đồng thời cũng mang những lỗ hổng của cuộc đời. Cô không thể cứ mãi phạm sai lầm với anh.

“Đừng” Hơi thở của anh phả vào tai cô, khiến cho ngọn lửa trong ngừng đang không ngừng hùng hực muốn anh điên cuồng chiếm lấy cô, nhưng cô ép bản thân mình phải lấy lại một chút lý trí, một chút thôi cũng được, xin anh đừng tiến sâu thêm nữa, anh đã có ý định muốn có cô, cô hiểu rõ, từ đêm qua cô đã hiểu.

“Đừng gì?” Vương Triệu Thần quay lại hôn lên môi cô, anh cần môi cô đến tê dại mới chịu buông cho cô lên tiếng.

“Đừng... dừng lại...” Dương Mạc Nhi thừa nhận, mình thua rồi! Mình thua trước người đàn ông này rồi, cô không thể cự tuyệt anh thêm nữa, cô cần anh, ngay bây giờ.

Mà bây giờ cô mới nhận ra ban nãy mình nói cái gì. Sao cô có thể nói như thế được chứ? Cô bắt đầu sợ bản thân rồi. Sợ mình đi theo những cảm giác đó, sợ mình biết đó là sai lầm nhưng vẫn tiếp tục sai lầm.

“Mạc Mạc, em rất đẹp!” Vương Triệu Thần cong môi cười với cô, khi nghe cô nói câu đó, lòng anh đã sớm tan chảy rồi, ngọn lửa dục vọng đã thành công bị cô phá vỡ.

“Ừm” Mạc Nhi uốn éo cơ thể vì ham muốn của bản thân, không thể kiềm chế được ngọn lửa đang khao khát có anh trong người.

“Cho tôi không?” Vương Triệu Thần càng ngày càng ép cô nói ra những câu mà cô cho rằng vô cùng liêm sỉ, anh rõ ràng đang muốn làm nhục cô.

Cuối cùng ngọn lửa trong cơ thể đã bùng phát, lý trí đã bị đánh tan bởi con tim rồi, cô cần môi giọng nhỏ nhẹ, có phần ngượng ngập “Muốn tôi đi... Vương Triệu Thần”

Chỉ cần chờ câu nói đó, anh đã bắt đầu đi vào cơ thể cô. Hết lần này đến lần khác khiến cô chìm đắm với sức mạnh của anh. Hầu như anh chỉ biết ở trong cơ thể cô, không chịu đi ra. Cô đã không ít lần cầu xin anh tha cho cô nhưng đều bị anh bỏ ngoài tai, tận cùng của những lần vận động mạnh, anh đi sâu thêm một bước, đến khi tiếng thờ đục ngầu khó khăn của anh bị tiếng rên rỉ ngấm nga mê người của cô lấn áp, anh mới dừng lại, cho cô nghỉ ngơi.

“Vương Triệu Thần” Dương Mạc Nhi thở hổn hển nằm úp mặt vào lồng ngực anh, gọi tên anh không ra hơi sau đó còn mắng anh “Anh là đồ xấu xa”

“Có xấu xa thì em cũng thích điều đó” Vương Triệu Thần ôm cô vào lòng.

“Hâm hồ” Mạc Nhi mệt mỏi nhắm mắt nói.

Chỉ kịp nghỉ vài phút mà anh lại tiếp tục muốn cô. Cô không biết anh đã bao nhiêu lần ở trong cơ thể cô khiến cô như chết đi sống lại. Cũng không thể nhớ được anh và cô đã cùng nhau đi tận đỉnh mấy lần hay cả bao nhiêu lần cô cầu xin anh tha cho cô.

Trong căn phòng lớn, ánh đèn phòng chỉ có thể chiếu được bóng của đôi tình nhân điên cuồng quấn lấy nhau. Người đàn ông chiếm hữu người phụ nữ cho đến trời tận sáng cũng chưa chịu dừng lại. Tiếng ngấm nga của Dương Mạc Nhi hòa vào tiếng gầm của Vương Triệu Thần, tạo nên một âm thanh như dàn nhạc giao hưởng chưa bao giờ dừng lại.

Khi anh gần như lấy hết sức lực của cô, thúc đẩy cơ thể sâu vào nhất có thể, đẩy toàn bộ tinh lực vào trong người cô khiến cho các dây thần kinh trong cơ thể cô đều tê liệt, nước mắt từ tận đáy lòng mang cảm xúc vừa hạnh phúc mà có đau đớn chảy dài, có giọt rơi xuống gối, có giọt rơi xuống má hay rơi xuống bả vai anh.

Đến cuối cùng, anh mệt mỏi thả lỏng cơ thể mất sức nằm đè lên người cô thờ hồng học, mà cô cũng không thua kém gì, thờ hồn hể, nước mắt vẫn chảy mãi không ngừng.

Dương Mạc Nhi nằm trong lòng anh rất lâu, lâu đến mức cô đã in hằn mùi hương trên người anh. Cô yên lặng không nói tiếng nào, ôm chặt lấy bả vai anh can rắng không cho phép mình bật tiếng khóc lớn, nhìn cảnh tượng ấy rất đau thương. Trước tình cảnh đó, Vương Triệu Thần giờ tay lên lau vội những giọt nước mắt ấy.

Dường như anh chưa bao giờ nghĩ mình vì ai đó mà lo lắng. Nhưng từ lúc gặp Dương Mạc Nhi đến giờ cũng chẳng biết mình vì cô mà khổ đau bao nhiêu lần? Suy nghĩ của anh có chút ngơ ngẩn, chẳng lẽ anh đã cảm động trước người con gái nằm trong lòng anh rồi sao?

“Lần đầu tiên gặp em, em cũng đã khóc như vậy, khiến tôi rất đau lòng” Vương Triệu Thần giọng nhỏ nhẹ, âm áp lan truyền sang tai cô.

“Tại sao lại đau lòng?” Mạc Nhi ôm anh, lồng ngực thờ phập phồng.

“Không biết, nhìn em như vậy tôi không cam lòng”

“Vương Triệu Thần, tôi muốn nhắc cho anh rõ, tôi không phải là tình nhân hay là Dương Khải Hoàn, nên những lời dịu dàng ngọt ngào đó, anh đừng nói tặng cho cô ấy đi” Dương Mạc Nhi thừa nhận, khi mình nói mấy lời này lòng cô nhói đến tận xương tủy, như rằng có ai cầm dao đâm vào tim cô, đau đến điên cuồng.

Vương Triệu Thần tách người lên một chút, giờ tay lau đi mồ hôi lấm tấm dính trên trán cô và những giọt nước mắt còn đọng trên mi “Mạc Mạc, là tôi thật lòng quan tâm em”

“Tôi không cần sự quan tâm ấy, cảm giác như tình nhân vụng trộm của anh tôi gánh không nổi” Những lời như thế này là lần đầu tiên cô nói với một người như vậy, cô cũng không hiểu bản thân mình bị làm sao nữa, hay là vì cô đã quá quen với tình cảnh sống một mình không ai biết đến cảm nhận của cô?

“Mạc Mạc, hiện tại là em đang phủ nhận lời nói của tôi, nhưng trong tương lai tôi nhất định sẽ không để em thất vọng” Vương Triệu Thần vuốt má cô, nói.

Cô mở mắt nhìn thẳng lên anh, ngơ ngác nghiêng đầu “Anh nói thế là sao?”

Vương Triệu Thần chỉ cười, không nói gì thêm nữa. Ôm cô vào lòng, xoay một cái cả hai đã đánh một giấc đến khi mặt trời lên tận đỉnh cao.

Dương Mạc Nhi đích thực là một con sâu ngủ. Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ cổ đánh thức cô dậy, đến mức vậy mà cô vẫn trằm mền nằm yên tĩnh ngủ ngon lành. Gương mặt trắng trẻo xinh đẹp chui rút vào gối.

Vương Triệu Thần trên người mặc quần áo nghiêm trang, tay chỉnh sửa lại vạt áo và tay áo, mắt liếc thấy Dương Mạc Nhi vẫn nằm ngủ li bì, lắc đầu gọi cô dậy “Mạc Mạc”

“Hửm?” Dương Mạc Nhi nghe tiếng người gọi mình dậy, chỉ trả lời cho có còn cả cơ thể vẫn cứng đờ nằm ngủ.

“8 giờ rồi, dậy đi”

“Ủm” Vẫn chưa ý thức được mình đang nghe cái gì, đáp lại một tiếng xem như đã biết.

Thời gian vẫn tích tắc trôi qua rất nhanh. Vương Triệu Thần đã chuẩn bị sẵn tất cả cho Dương Mạc Nhi, đầu tiên là thức ăn sáng, thứ hai là quần áo, cuối cùng là nước ấm để tắm rửa. Chỉ cần cô thức dậy là có thể sửa soạn nhanh chóng, vậy mà cô vẫn nằm ngủ im lìm trong chiếc chăn không một động tĩnh.

Một lần nữa anh lại gần cô, lần này anh táo bạo hơn, tay luồn vào bên trong chăn chạm đến cơ thể ngọc ngà trần như nhộng của cô mà vuốt ve, miệng áp sát tai.

“Bây giờ tôi mới biết, em có rất nhiều thói quen xấu”

“Ủm” Dương Mạc Nhi đang say giấc bỗng nhiên có người phá liên nhãn trán bật lên tiếng ngậm nga.

“Dậy đi, nếu không lại trễ giờ” Đặt môi xuống gần cổ trắng, anh dùng miệng cắn nhẹ vào cổ cổ găng kích thích thần kinh của cô.

“Tôi rất mệt, để tôi ngủ thêm một chút đi” Dương Mạc Nhi tay chống lên ngực anh, có ý đẩy anh ra khỏi cơ thể mình.

“Không được, dậy đi” Vương Triệu Thần thẳng thừng đánh vào mông cô.

“A” Cô bị anh chọc dậy, mặt nhăn như khi, mắt nhắm mắt mở nhìn anh “Đêm qua anh không cho tôi nghỉ ngơi, mới sáng sớm lại bắt tôi thức, đừng có quá đáng!”

“Em tự nhìn đồng hồ đi, đúng là sáng nhưng không còn sớm nữa” Vương Triệu Thần giờ cổ tay mình lên để trước mặt cô “8 giờ 35 rồi”

“Thì đã sao? Đầu phải 8 giờ 50 đâu chứ?” Cô khó chịu nhìn anh, không cam lòng ngồi dậy “Anh có biết là mình rất phiền phức hay không?”

“Em là người phụ nữ đầu tiên nói như thế” Vương Triệu Thần ngồi dậy vuốt tóc cô.

“Anh thật sự không có liêm sỉ” Dương Mạc Nhi với tay mặc áo ngủ đi vào phòng vệ sinh.

.lo;💎💎R💎💎x

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tôi đã trở thành quản gia của em

Vương Triệu Thần chọn cho cô một chiếc đầm màu xám nhạt, ren xòe phối hợp dây kéo vai lờ.

Đầm thiết kế với dáng ren xòe, tôn lên nét dịu dàng, nữ tính. Cổ tròn không sâu, ren hoa phối hợp sang trọng và quyến rũ. Ngay hai bên vai, được may bằng vải xòe bung, phồng lên một màu bạc, áp sát vai chính là dây kéo.

Vương Triệu Thần không thể không thừa nhận, Dương Mạc Nhi mặc chiếc váy này rất hợp, nó giống như chỉ dành riêng cho mình cô thôi. Mái tóc cô thả buông một màu đen huyền không qua bất kỳ loại hóa chất nào, gương mặt mộc trắng trẻo không tỳ vết của cô không son phấn. Nhờ chiếc váy mà anh có thể thấy được đôi chân trần ngọc ngà của cô, ngược lại với cảm thán của anh chính là vẻ mặt không được hài lòng của Dương Mạc Nhi đang cố chỉnh sửa lại chiếc váy.

“Anh thực sự không có bất kỳ chiếc quần nào cho tôi sao?” Lại gần bàn ăn, Mạc Nhi nghiêng đầu hỏi anh.

“Con gái thì dịu dàng một chút, suốt ngày mặc quần mãi không nên đâu” Vương Triệu Thần tay chân loay hoay bung đồ ăn đặt lên bàn.

“Mặc váy làm gì cho phiền, khó chịu chết đi được!” Mạc Nhi ngọ nguậy, ngồi không yên trên ghế.

“Em đừng nhiều lời nữa” Vương Triệu Thần đi qua ghế đối diện cô, ngồi xuống “Ăn sáng nhanh đi còn phải đến tham dự buổi lễ nữa”

“Anh rất có thói quen ép buộc người khác” Mạc Nhi bĩu môi.

“Không phải tôi ép buộc em, mà là chính em ép buộc em”

“Anh ăn nói có lý đi chứ, rõ ràng là anh” Mạc Nhi ngậm bánh mì trong miệng, vừa nhai vừa nói.

“Em thử nhìn lại xem, là do thói quen xấu của em ép em” Vương Triệu Thần từ tốn uống cà phê, lấy một tờ khăn giấy đưa cho cô “Ví dụ như vừa ăn vừa nói”

“Anh trở thành quản gia của tôi từ khi nào thế này?” Mạc Nhi nhận tờ giấy ăn, than thở với anh.

“Từ khi tôi bắt đầu biết em có thói quen xấu” Thậm chí anh không giấu mà còn thẳng thắn cười nói.

“Tại sao anh có thể nói một câu không ngượng ngừng đến thế?”

“Phải hỏi lại em, tại sao lại xuất hiện trước mặt tôi?” Vương Triệu Thần mỉm cười.

“Anh đúng là không có liêm sỉ” Mạc Nhi vừa lắc đầu vừa bĩu môi nói.

“Anh không ăn sáng sao?” Mạc Nhi nhận ra nãy giờ anh chỉ uống cà phê mà không động đến thức ăn trên bàn.

“Tôi không có thói quen đó”

“Ồ, đó cũng là thói quen xấu” Mạc Nhi cười cười nhìn anh.

Mạc Nhi vừa thưởng thức xong bữa sáng ngon lành do Vương Triệu Thần chuẩn bị cho mình thì bên ngoài cửa đã có người nhấn chuông. Vương Triệu Thần bận dọn bàn nên cô “có lòng tốt” ra mở cửa.

“Đợi một chút!” Chân vẫn còn trong tình trạng đau nhức thế nên bước chân khập khiễng có phần chậm chạp, sợ vì sự phiền hà lâu lắc của mình nên lên tiếng trấn an người ngoài cửa.

“Nhà thiết kế Dương, chào chị!” Thẩm Ninh đứng bên ngoài nở nụ cười với cô.

“Chào cô, trợ lý Thẩm” Mạc Nhi mỉm cười đáp lại.

“Tổng giám đốc, xe đang đợi ngài bên dưới” Thẩm Ninh nhìn thấy Vương Triệu Thần bước ra, liền nghiêng đầu nói với anh.

“Được rồi” Vương Triệu Thần gật đầu, đi lại gần Mạc Nhi đưa đôi giày bata cho cô.

Chiếc xe công vụ màu đen của Vương Triệu Thần đã đợi bên dưới từ lâu, tài xế riêng lịch sự mở cửa giúp cả hai người. Thẩm Ninh ngồi ở ghế lái phụ. Vừa vào trong xe Dương Mạc Nhi đã gật gù mắt nhắm mắt mở buồn ngủ, Vương Triệu Thần ngồi cạnh bên nhìn ra cô rất mệt mỏi, tay choàng qua vai cô, áp sát môi vào tai Dương Mạc Nhi đầu ảm muội, nhẹ nhàng khuyen nhu như một cặp tình nhân yêu nhau.

“Dựa vào vai tôi đi”

“Đang có người ở đây” Mạc Nhi thực sự rất buồn ngủ, nhưng còn có Thẩm Ninh và tài xế, cô không thể làm bậy liếm lác đầu tách người ra khỏi anh.

“Đừng lo, đêm qua em ngủ rất ít, tận hưởng một chút thời gian cũng tốt” Vương Triệu Thần vẫn một mực đẩy cô sát vào người.

Dương Mạc Nhi không buồn tỉnh nữa, cũng ngoan ngoãn tựa đầu vào vai anh, nhắm mắt nghỉ ngơi. Phía trên, Thẩm Ninh nhìn thấy một màn như thế này trong tim đập mãi không thôi, môi cong lên một đường đầu óc hỗn loạn luôn có một suy nghĩ mà cô không thể không nghĩ đến.

Trước giờ Vương Triệu Thần chưa từng liêu mình làm nhiều việc đến vậy, cho dù Dương Khải Hoàn, cô cũng chưa từng thấy Vương Triệu Thần lo lắng đến mức bỏ cả công việc thế này.

Lúc anh về đến khách sạn mà không nhìn thấy nhà thiết kế Dương, anh đã lo lắng đến thế nào? Anh chạy khắp cả khách sạn tìm cô ấy, nhấn tin không ngừng cho Mạc Nhi, còn phất cô cho người đi tìm Dương Mạc Nhi. Lúc đó, Vương Triệu Thần như một kẻ điên vậy.

Luôn cả lần khi anh đang cùng cô bàn bạc công việc, trong phòng ngủ vang vọng tiếng hét thất thanh của Dương Mạc Nhi, anh đã đập mạnh tài liệu xuống bàn, chạy nhanh vào phòng ngủ. Chứng kiến một màn như thế này là lần đầu tiên, lúc đó tâm tình cô vô cùng kinh ngạc, anh vì nhà thiết kế Dương hay chính xác là anh vì một người phụ nữ mà khản trương thì đây là lần đầu.

Hôm Dương Mạc Nhi bị bệnh, anh gọi gần mấy chục cuộc điện thoại cho bác sĩ hỏi thúc nhanh chóng đến khám cho cô ấy.

Còn rất nhiều lần cô chứng kiến anh vì Dương Mạc Nhi mà lo lắng đến mức quên cả bản thân. Từ những lần đó, cô đã nhìn thấu ra, anh rất quan tâm đến Mạc Nhi, cô ấy là người phụ nữ đầu tiên có thể khiến Vương Triệu Thần lo lắng đến xanh mặt. Thẩm Ninh thừa nhận rằng Dương Mạc Nhi rất đẹp, là một người con gái như cô còn mê đắm với vẻ đẹp của Dương Mạc Nhi, huống hồ Vương Triệu Thần cũng là một người đàn ông bình thường.

Nhìn anh đưa vai cho cô ấy dựa dẫm cô biết rằng ngoài miệng anh bảo không nhưng trong lòng anh đã bắt đầu yêu Dương Mạc Nhi rồi. Thẩm Ninh nhìn ra điều đó, anh rất yêu Dương Mạc Nhi.

Cô ấy là người duy nhất có thể lay động tâm tình của tổng giám đốc Vương từ lạnh sang nóng mà cũng có thể từ nóng sang lạnh!

Khi cả ba người đến buổi lễ, mọi người đã lấp đầy cả một hội trường. Trên sân diễn đã xuất hiện những cô người mẫu mặc áo thể thao bước đi rất uyển chuyển. Dương Mạc Nhi còn chưa tìm xong ghế ngồi, Vương Triệu Thần đã kéo cô vào một căn phòng ở phía tay phải hành lang, đó chính là căn phòng dành cho khách VIP. Cô ngả ngửa với cái tính bá đạo của anh, cô chỉ là một nhà thiết kế thấp bé, sao lại có thể ngồi vào chỗ của mấy thương nhân như anh?

“Áy, anh vào thì vào đi, tôi ở bên ngoài xem được rồi”

“Bỏ cái tính bướng bỉnh đi, vào đây ngồi vừa dễ thấy lại không cần che chúc” Vương Triệu Thần đưa cô lại gần sofa.

Dương Mạc Nhi dậm chân bình bịch bước lại ghế ngồi của mình. Vương Triệu Thần mỉm cười nhìn cô, chân cũng bước lại gần cô, ngồi cạnh bên quan sát màn hình tivi cỡ lớn treo trên tường. Cả hai người xem rất chăm chú, đến một lúc sau, Vương Triệu Thần mới lên tiếng hỏi.

“Em có thể nhận ra những bộ áo này không?”

“Đương nhiên, mặc dù không gần gũi với thể thao, nhưng tôi có thể biết nó thuộc loại gì?” Mạc Nhi gật gật cái đầu, tay cầm chai nước tu vào họng.

“Em biết? Thế có nhớ được gì không? Bộ đó!” Vương Triệu Thần chỉ tay vào bộ thể thao của cô người mẫu tóc vàng được nhà tạo mẫu tóc chỉnh sửa thành một mái tóc xoăn đang bước trên sân diễn.

“Bộ đó?” Dương Mạc Nhi cố nhớ lấy, được một lúc thì mắt sáng to lên, vừa quay đầu nhìn anh vừa quay đầu nhìn màn hình “À, nhớ rồi, chính là bộ mà cô gái trong đoạn phim thứ nhất mặc anh cho tôi xem”

“Đúng vậy” Vương Triệu Thần cầm ly rượu đưa lên miệng nhấp môi.

“Bộ áo và đoạn phim có liên quan với nhau sao?” Dương Mạc Nhi khó hiểu với câu hỏi ban nãy anh hỏi cô.

“Em có nghĩ, ngoài hai người con gái trong đoạn phim, còn có kẻ khác nhúng tay vào vụ Thiên Đông không?” Vương Triệu Thần không chút ngần ngại đặt ra câu hỏi.

“Ý anh là, vẫn còn có người liên quan đến vụ án của Thiên Đông?”

“Đúng” Vương Triệu Thần gật đầu.

“Anh biết người đó?” Mạc Nhi nghiêng đầu nhìn anh, cô cũng chẳng còn tâm trạng chú ý đến buổi biểu diễn nữa.

“Đến bây giờ thì tôi vẫn chưa điều tra ra” Kê ly rượu gần miệng, anh uống một hơi sạch ly.

“Tại sao anh phải điều tra?” Cô nhấn mặt đưa ra câu hỏi, được một lúc, trong đầu nghĩ ra gì đó, miệng thốt lên “Người đó làm việc ở Shine?”

Vương Triệu Thần mỉm cười xoa đầu cô gật đầu. Anh không thể không thừa nhận, cô gái này rất thông minh.

Bên ngoài buổi biểu diễn đã kết thúc, Michael Kors gõ cửa bước vào phòng dành cho khách VIP. Mắt vừa liếc thấy Dương Mạc Nhi, miệng đã nở rộng nụ cười dang tay chào đón.

“Nhà thiết kế Dương, nghe danh đã lâu bây giờ mới gặp cô”

“Chào ông, Michael Kors” Cô lịch sự bắt tay lại.

“Đúng như thiên hạ nói, người ngoài đời còn đẹp hơn trong hình, quả là không sai” Michael Kors cười đùa.

“Cảm ơn ông đã quá khen” Dương Mạc Nhi cười gượng gạo.

“A, tổng giám đốc của tập đoàn Shine, anh cũng đến đây sao?” Michael Kors chuyển sự chú ý sang Vương Triệu Thần.

“Chào ông, tôi là Vương Triệu Thần, tổng giám đốc tập đoàn Shine, hân hạnh được biết ông” Vương Triệu Thần kéo áo vest đứng dậy lịch sự giới thiệu.

“Hôm nay xem ra tôi may mắn rồi, được gặp toàn là những nhân tài không thôi!” Michael Kors mỉm cười lớn.

“Ông quá khen” Vương Triệu Thần mỉm môi cười.

Dương Mạc Nhi đã ra khỏi phòng từ lâu, chủ yếu là đi tìm Lâm Uyên. Cô lượn vài vòng ở đại sảnh sân khấu, hay kể cả mấy hành lang vẫn không thấy Lâm Uyên đâu, định bụng sẽ gọi điện thoại, ai ngờ mắt liếc thấy bóng dáng cô ấy.

“Lâm Uyên” Mạc Nhi gọi lớn, người đi phía trước cũng dừng lại xoay đầu về phía cô.

“Chị!” Lâm Uyên mỉm cười chạy lại gần Dương Mạc Nhi.

“Chị khỏe hơn chưa? Sao ban nãy em không thấy chị?” Lâm Uyên chưa kịp để cô nói đã chen vào mấy câu lo lắng hỏi thăm.

“Đã khỏe hơn rồi, chị đi cùng một người nên vào phòng ngồi, không trực tiếp ra sân khấu” Mạc Nhi mỉm cười giải thích “À, em đưa cái này cho giám đốc Lưu giúp chị, còn nữa, buổi lễ hôm qua thế nào rồi?” Dương Mạc Nhi lấy một bìa kẹp hồ sơ đưa cho Lâm Uyên, về mặt không khỏi lo lắng khi nhắc đến những gì đã xảy ra ở buổi lễ.

“Đoạn phim đó đã được đưa đến sở cảnh sát rồi chị, còn khách mời thì bên phụ trách buổi lễ đã lên tiếng xin lỗi rồi ạ” Lâm Uyên nghiêm túc trình bày những gì Dương Mạc Nhi hỏi “À, còn một chuyện nữa, lúc chị về, cô người mẫu Michelle cùng một người đàn ông đến tìm chị”

“Đàn ông?” Cô ngạc nhiên “Anh ta có nói tên không?”

“Anh ấy không nói tên, nhưng mà em nghe Michelle gọi anh ấy là John”

“John?” Cô nhướn mày, sao lại là hắn?

“Vâng, sao vậy chị?” Lâm Uyên nhận ra biểu cảm Dương Mạc Nhi có chút thay đổi liền quan tâm hỏi thăm.

“Không có gì đâu, em giúp chị đặt một khách sạn nhé!” Dương Mạc Nhi vỗ vai Lâm Uyên, liền đó xoay người đi về hướng nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dương Mạc Nhi mất tích

Nhà vệ sinh yên tĩnh đến nỗi khiến người ta phát run.

Dương Mạc Nhi đứng trước gương tạt mạnh nước lạnh lên gương mặt vốn nhợt nhạt của mình để tỉnh táo hơn. Tay vịn chặt lên thành bồn rửa mặt, ánh mắt có chút rối loạn nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Trong đầu cứ vang lên câu nói ban nãy của Lâm Uyên.

Hắn ta tìm cô.

Để làm gì?

Đầu óc quay vòng vòng như chong chóng để tìm câu trả lời cho mình.

Cô có ý định đi ra ngoài tìm Lâm Uyên để hỏi rõ ràng một lần nữa thì cửa phòng vệ sinh số hai đã có người mở cửa bước ra.

Người con gái có mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ, nhoeo miệng cười đang bước gần lại Dương Mạc Nhi không ai khác chính là Michelle - cô người mẫu đã bị Dương Mạc Nhi sa thải cách đây không lâu.

Trên người cô ta diện bộ váy ngắn màu vàng chói mắt, gương mặt đánh nhiều lớp phấn đậm đến diêm dúa, trên môi còn kèm theo nụ cười nhếch mép, cô ta vừa bước lại gần cô vừa chăm chú quan sát về mặt của Dương Mạc Nhi.

Cô ta đi tới bồn rửa tay, lấy son tô lại đôi môi đỏ của mình đã có chút phai màu.

Dương Mạc Nhi nhìn cô ta đến không rời mắt, trong mắt cô, trông cô ta thật diêm dúa chẳng khác nào những cô gái hầu rượu mà cô cũng chẳng thèm quan tâm đến cô ta, tay chỉnh sửa lại tóc tai rồi quay người bước đi.

Nhưng tay cô vừa chạm vào nắm cửa đã bị Michelle gọi giật lại.

“Không ngạc nhiên khi thấy tôi ở đây sao, nhà thiết kế Dương nổi tiếng lừng danh?”

Dương Mạc Nhi thờ hất ra, quay đầu nhìn Michelle.

“Tại sao tôi phải ngạc nhiên?”

“Xem ra đoạn phim đó còn quá nhẹ so với cô rồi!” Dừng lại động tác tô son của mình, Michelle quay sang nhìn Dương Mạc Nhi với ánh mắt khinh bỉ.

“Đoạn phim nào ấy nhỉ?” Dương Mạc Nhi có phần lạnh lùng hơn, nhưng nét mặt vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên như chưa biết gì.

“Cô đừng giả vờ nữa, cô biết rất rõ tôi đang nói cái gì!” Michelle đẩy nắp cây son lại, giọng có phần bức bối vang lớn khắp gian phòng vệ sinh.

“Thật xin lỗi, tôi có tật đặng trí, không nhớ nổi những gì cô đang nói! Liệu cô có thể nhắc lại cho tôi biết không?” Dương Mạc Nhi nở nụ cười “khả ái” với Michelle.

“Hừ, Dương Mạc Nhi, đừng chơi chữ với tôi, tôi biết cô đang có âm mưu đằng sau mấy câu ban nãy, đừng hòng giờ trò với tôi!” Michelle lại gần cô, chiều cao của hai người có chút chênh lệch, nên khi nói chuyện Dương Mạc Nhi phải ngẩng lên mới nhìn rõ được cô ta.

“Thông minh!” Mạc Nhi tặng kèm ngón trỏ của mình với cô ta, đứng sát gần lại Michelle, giọng nhỏ dần “Thì ra cái đầu nhỏ của cô cũng chứa não”

“Cô...” Michelle bị cô chơi một vố, cắn môi bức bối chỉ thẳng mặt cô mà hét lớn “Đoạn phim đó, sắp được lan truyền trên mạng xã hội rồi, cô ở yên đó chờ chết đi”

“Ba mẹ cô không dạy cô khi nói chuyện mà chỉ tay chỉ chân vào người khác là bất lịch sự sao?” Dương Mạc Nhi lên tiếng giảng đạo.

“Cô đừng có đắc ý sớm!” Michelle tròn tròn mắt nhìn Dương Mạc Nhi thốt lên một câu “Kỹ thuật ghép ảnh của John rất tốt, cô cũng nhìn rõ rồi chứ? Có thể chối ngoài miệng, nhưng bằng chứng luôn có sẵn trong tay rồi, chối bao nhiêu cũng chết thôi”

“Từ đầu tôi đã biết là cô và hắn làm nên chuyện này, Michelle cô đủ thông minh để biết tất cả mọi chuyện không dễ dàng như vậy. Cô nghĩ rằng một khi đoạn phim đó được đăng tải thì cư dân mạng sẽ để yên sao?” Dương Mạc Nhi mặt lạnh lùng nhìn Michelle.

“Điều tra thì ra được đoạn phim chính sao? Tôi chỉ sợ đợi đến lúc đó, cô đã out khỏi thế giới này rồi, há há” Giọng cười bi ối vang vọng khắp nhà vệ sinh cùng với tiếng vỗ tay đắc ý của cô ta “Mạc Nhi ơi là Mạc Nhi, cô chọc ai không chọc, chọc vào Michelle tôi đây thì chờ đường chết đi!”

Lời nói cô ta nói quả thật Dương Mạc Nhi không hiểu, vì sao lại chết?

Còn đang suy nghĩ thì cánh cửa chính nhà vệ sinh đã có người mở ra.

Trước mắt chính là thân hình nam tính của Khương Thiên Văn. Đôi mắt to tròn của cô ngạc nhiên nhìn hắn, chẳng lẽ hắn không biết đây là nhà vệ sinh nữ sao?

Hắn ta bước lại gần cô, trên tay còn cầm theo một chiếc khăn trắng.

Hắn đến trước mặt cô tay tóm lấy một phần tóc của cô, ép cô ngửa đầu lên nhìn vào hắn, mà cô cũng không thể làm bức tượng, tay cũng phản xạ nhanh giựt lại tóc của mình, nhưng vì do là đằng sau gáy nên cô không thể có sức mạnh thuận bằng Khương Thiên Văn, thế nên không chỉ bị giựt tóc mà hắn còn đưa chiếc khăn bịt chặt lấy miệng cô.

Suy nghĩ đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là trong chiếc khăn... có thuốc.

Có lẽ vì thuốc mê đã bắt đầu có tác dụng, dần dần lan truyền vào các dây thần kinh, kích thích mọi giác quan hoạt động khiến cô không thể kiểm soát được thân thể của chính mình.

Biết rõ mình đã sắp rơi vào tuyệt vọng, điều cuối cùng cô có thể làm chính là giãy giụa rời khỏi vòng tay của hắn biết rằng đó là vô ích.

“Mạc Nhi, đáng ra mày nên chết từ trước!” Trên môi hắn nở một nụ cười tàn nhẫn đến kinh dị.

Dương Mạc Nhi đã cố hết sức giãy giụa nhưng không thành, tất cả đã rơi vào con số không khi phút giây tay cô rời khỏi sự kháng cự của mình, đôi mắt lơ mơ chỉ kịp nhìn thấy một Michelle đứng đằng xa khoanh tay lên ngực, trên miệng lại càng không ngừng cười một cách đắc ý, còn có một Khương Thiên Văn ra sức ép cô hít thuốc mê.

Dương Mạc Nhi hoàn toàn rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt đẹp từ từ nhắm chặt, những gì sau đó xảy ra tiếp theo, cô cũng không biết.

Phía ngoài nhà vệ sinh là một hoàn cảnh đối lập hoàn toàn.

Bầu không khí náo nhiệt, ồn ào và bát nháo, chủ yếu là một đám phóng viên tụ lại tạo thành những hàng rào cản bước đàn người nổi tiếng để chụp hình, lấy thông tin, phỏng vấn trực tiếp.

Ban đầu Vương Triệu Thần vẫn nhàn nhã ngồi đọc báo chờ Dương Mạc Nhi quay lại, nhưng đã hơn 30 phút rồi vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, trong lòng dâng lên một nỗi bất an.

“Thẩm Ninh, nhà thiết kế Dương đi đâu rồi?” Tay đặt tờ báo kinh tế lên bàn, với cầm ly rượu đỏ nhấp môi vài ngụm, trong lòng không ngừng lo lắng.

“Khi này tôi thấy nhà thiết kế Dương đứng ở đại sảnh nói chuyện với trợ lý cô ấy, sau đó đã vào nhà vệ sinh” Thẩm Ninh đứng bên cạnh rành mạch báo cáo.

“Vì sao đến bây giờ cô ấy chưa ra?” Vương Triệu Thần nhướn mày nhìn Thẩm Ninh.

“Tổng giám đốc, cái đó tôi không rõ!” Thẩm Ninh cúi thấp đầu nói.

“Chết tiệt.” Vương Triệu Thần bực bội đập bàn đứng dậy, tay rút túi quần giọng pha lẫn lạnh lùng và tức giận hỏi tiếp “Đám phóng viên kia đã đi hết chưa?”

“Vẫn chưa ạ!”

“Cho người làm mờ mắt đám phóng viên đi” Vương Triệu Thần dặn dò, một giây sau đã mở cửa bước đi.

Thẩm Ninh lập tức làm theo.

Không biết đám ký giả vì lo chú ý đàn sao nổi tiếng hay là vì câu lệnh ban nãy của anh mà không ai hay biết đến sự xuất hiện của anh trên đại sảnh. Đó cũng coi như là một vận may đi thế nên anh mới có thể đến phòng vệ sinh nữ nhanh chóng.

Bảo anh không lo lắng là nói dối, bởi vì lúc này đây vị trí tìm cứ mãi đập liên hồi một cách mạnh mẽ không thôi!

Mà điều khiến tim anh đập nhanh như thế là vì trong phòng vệ sinh không có bất kỳ một bóng hình của ai cả.

Nỗi lo lắng bất an của anh dành cho Dương Mạc Nhi ngày càng tăng dần.

“Thẩm Ninh, lập tức cho người tìm nhà thiết kế Dương” Vương Triệu Thần rút điện thoại quát lớn nó.

“Vâng”

Lòng ngực phập phồng hơi thở gấp gáp, ánh mắt sắc bén nhìn về cây son nằm lẫn lóc dưới sàn, cây son đó trông rất quen mắt, phải nói là anh biết nó.

Đó chính là của Dương Mạc Nhi, đây là loại son bóng không màu mà anh thường hay thấy cô dùng đến.

Trong lòng càng không ngừng nghi hoặc, nếu đúng như anh đoán không lầm... hẳn đã ra tay.

Cầm cây son trên tay đi ra ngoài. Đôi mắt tinh anh bất gặp được trợ lí của cô, anh bước chân gấp gáp lại gần.

Có lẽ Lâm Uyên cũng phát giác ra có người lại gần mình, nên đầu vừa quay lại liền thấy gương mặt tối sầm của Vương Triệu Thần, có chút sợ hãi nhưng vẫn lịch sự chào hỏi “Chào anh, tổng giám đốc Vương!”

“Đương Mạc Nhi đâu?” Anh không nói không rằng với Lâm Uyên mà lại siết chặt bả vai gấp gáp hỏi.

“A” Lâm Uyên nhăn mặt nhìn người đàn ông kỳ quái trước mặt mình “Chị Mạc Nhi đi vệ sinh rồi ạ!”

Vương Triệu Thần biết mình có chút mạnh tay liền bỏ tay mình ra khỏi bả vai của Lâm Uyên. Anh lắc đầu, hạ giọng một chút “Tôi tìm rồi, cô ấy không có ở đó.”

“Sao lại như vậy? Ban nãy chị ấy vào đó mà? Chính mắt tôi nhìn thấy.” Lâm Uyên tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh.

“Ban nãy chúng tôi còn đứng đó nói chuyện, nhưng hình như khi nghe tôi nói xong về mặt chị ấy trông rất xanh xao, hay là đi dạo cho thoáng rồi?” Lâm Uyên vừa như tự hỏi mình vừa như nói cho anh biết.

“Cô nói gì mà cô ấy lại như thế?” Lấy lại chút bình tĩnh, anh quay đầu nhìn Lâm Uyên.

“Chị ấy hỏi tôi sau khi chị ấy đi buổi lễ như thế nào? Tôi chỉ nói lại những gì tôi thấy, sau đó có một anh khoác tay cô Michelle đến tìm chị ấy, người đàn ông đó tôi không biết là ai, nhưng nghe cô Michelle gọi anh ta là John gì đó”

“John?”

“Biểu cảm của chị ấy khi nghe đến cái tên này cũng như anh” Lâm Uyên há miệng chỉ tay vào mặt anh gật đầu “Hay là, có chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Được rồi, cảm ơn cô.” Anh không có ý định sẽ giải thích, chỉ cảm ơn Lâm Uyên rồi vội bước đi.

Đúng như những gì anh đoán, hẳn đã ra tay. Cô đã xảy ra chuyện, nhất định cô đang bị nguy hiểm đe dọa.

Không biết vì sao đám phóng viên lại chuyển sự chú ý của mình sang anh, ai cũng chạy đến “hỏi thăm” anh vài câu.

Vương Triệu Thần một tay rút túi quần, tay kia gọi cho Thẩm Ninh, bảo cô mau chóng dọn sạch đường đi và chuẩn bị xe về khách sạn.

Một phút sau đã có vệ sĩ mặc áo đen giơ tay gạt đám phóng viên sang hai bên mở đường cho Vương Triệu Thần đi đến thang máy một cách nhanh chóng.

Xe của anh cũng đã đỗ bên dưới cổng chính, Thẩm Ninh đứng trước đầu xe cung kính mở cửa cho Vương Triệu Thần.

“Định vị vị trí của nhà thiết kế Dương đi” Vừa ngồi vào xe anh đã gấp rút dặn dò Thẩm Ninh liền đó lấy điện thoại trong túi quần gọi vào một dãy số.

“Thừa Hạo, đến lúc rồi!”

“Được” Bên đầu dây kia nhanh chóng gật đầu.

Đình Thừa Hạo đang trong giờ họp mật tập trung vì mãi lo nghĩ về Lê Vy thì điện thoại của anh trên mặt bàn reo lên khiến anh giật mình.

Không chỉ khiến anh giật mình mà cả phòng họp chỉ có tiếng của bên giám đốc điều hành sản xuất xe cũng bị ảnh hưởng bởi tiếng điện thoại.

Anh nhận máy, là của Vương Triệu Thần.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Đình Thừa Hạo dặn dò vài câu nhanh gọn với mọi người trong phòng họp liền đó anh quay người ra cửa bước đi.

Tay linh hoạt bấm số điện thoại của Lê Vy. Bên kia sau vài tiếng 'tút tut' đã có người nhận máy.

“Vy Vy”

“Vâng?” Bên kia Lê Vy vẫn thản nhiên vui tươi.

“Anh cho em biết một chuyện, cố giữ bình tĩnh nhé!” Đình Thừa Hạo bước vào phòng làm việc, tắt hết đèn phòng chỉ chừa lại một cây đèn bàn tỏa sáng yếu ớt.

“Chuyện nghiêm trọng lắm sao?” Lê Vy nhận ra bên anh có chút gì đó bất ổn, giọng nói cũng nghiêm túc.

“Vy Vy, Mạc Nhi, cô ấy xảy ra chuyện rồi.” Đình Thừa Hạo tay nhấn mặt mũi của một thang máy bí mật đằng sau bức tường, giọng nói thờ dãi.

“Cái gì? Thừa Hạo, anh... anh đừng đùa em, không vui chút nào” Lệ Vy giật thót tim, bên kia lấp bắp không ngừng.

“Anh không đùa, Mạc Nhi đã bị Thiên Văn bắt cóc rồi.” Đinh Thừa Hạo bước vào trong, thang máy bắt đầu di chuyển xuống tầng.

“Thiên Văn là ai?” Giọng nói của lệ Vy có phần run rẩy, Đinh Thừa Hạo cũng nhận ra điều đó.

“Có thể phiền em đến công ty nghe anh giải thích chứ?” Đinh Thừa Hạo đề nghị.

“Được, được em sẽ đến”

Thang máy di chuyển xuống một căn phòng, một căn phòng khá nhỏ. Bên trong là một kho tàng cất giữ vũ khí bí mật.

Trước mắt là bàn làm việc có đặt một chiếc máy tính, nhìn bề ngoài nó như một chiếc máy tính bình thường, nhưng thật chất bên trong ẩn chứa biết bao nhiêu tài liệu bí mật.

Trên màn hình vi tính xuất hiện những đường cong rắc rối khó nhìn. Máy quay ẩn và máy nghe lén đã được anh kích hoạt cho nó hoạt động.

Phía bên Vương Triệu Thần vẫn không ngừng gia tăng người tìm kiếm Dương Mạc Nhi.

“Tổng giám đốc, nhà thiết kế Dương đang ở vị trí nhà hoang trên đường xxx” Thẩm Ninh đứng bên cạnh anh thông báo “Tổng giám đốc Đinh đã kích hoạt mọi hệ thống được gắn trên người nhà thiết kế Dương rồi ạ!”

Vương Triệu Thần ngồi thở phào, cả khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, nghe Thẩm Ninh báo cáo liền gật đầu giọng gần như gầm lên, vang vọng khắp gian phòng lớn “Tên chết tiệt”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Người con gái xuất hiện kịp thời

Thật ra có những câu chuyện, kể cả bản thân em còn không nghĩ đến, nhưng cũng có nghĩa là em đang giấu cho riêng em biết thôi, chẳng hạn như, em yêu anh!

Nhanh chóng tìm được vị trí của Dương Mạc Nhi là vì trước khi đến buổi lễ, anh đã chuẩn bị chu toàn cho cô.

Chính là trên chiếc váy của cô, anh đã bí mật gắn một con bướm giả trong vài con bướm được trang trí trên tay váy, công dụng của nó chính là có thể định vị được vị trí và ghi hình những sự việc đã xảy ra với thân chủ mang trên người.

Ngay từ đầu, tại buổi lễ thời trang của cô anh đã nghĩ ngờ đó chỉ là một màn che mắt mọi người, chọn cách nói cô còn một căn nghị ngại ở khách sạn chỉ là một cái cớ, cái chính là muốn cô ở lại khách sạn dưới sự giám sát của anh.

Vậy mà anh lại không ngờ đến lúc đầu sôi lửa bỏng như vậy cô lại một mình đi ra ngoài phố bên cạnh không vệ sỹ, không có bất kỳ ai đi theo trong khi chính cô đang bị thương.

Lúc ấy nếu không có Thẩm Ninh, có lẽ anh đã lật tung cả thế giới này lên để tìm cô cho dù từng ngõ ngách nhỏ cũng phải tìm được cái bóng bé tí của cô.

Đó là lần đầu tiên anh bị sự bướng bỉnh của một cô gái mà phát điên lên, anh đã không kiểm soát cảm xúc của mình trong giây phút ấy chỉ vì Dương Mạc Nhi.

Khi cùng cô bước vào hội trường của buổi lễ hôm nay, thật ra trong lòng anh đã nảy sinh sự bất an khi nhìn thấy Khương Thiên Văn cùng một cô gái phương Tây từ thang máy bước ra đại sảnh tham dự buổi lễ. Vì lo cho sự an toàn của cô nên anh ép cô phải ngoan ngoãn ngồi dưới quyền kiểm soát của anh.

Tính cách cô loi nhoi, phá phách, anh không dám tưởng tượng ra cảnh khi cô rơi vào nguy hiểm mà không một ai cứu vớt.

Nỗi bất an của anh cũng đã thành hiện thực, giờ cô đã thật sự rơi vào nguy hiểm chỉ vì một phút sơ sẩy của mình.

Bây giờ anh tự trách mình, không giữ an toàn cho cô một cách chặt chẽ hơn. Cho dù cô phản khách, ghét bỏ anh, anh vẫn phải ép cô nằm trong phạm vi kiểm soát của mình.

Anh không quan tâm cô ghét mình hay không, anh chỉ quan tâm cô được an toàn và mạnh khỏe, như thế cô ghét bỏ anh bao nhiêu đáng.

Sau một thời gian dài thuốc đã hết tác dụng, Dương Mạc Nhi như vừa từ cõi chết trở về. Trong lúc cô bất tỉnh nhân sự, cô đã mơ không ít những giấc mơ kỳ lạ.

Đầu tiên là cô của khi bé, bị nhốt tại một căn phòng trắng xóa, trên người cô mặc bộ đồ bệnh nhân. Mái tóc dài được buộc thành đuôi ngựa. Gương mặt nhếch nhác dờ dẩn, miệng lẩm bẩm cái gì đó. Dường như nghe ai gọi mình, cô xoay đầu một cái, giấc mơ cũng đi theo cô biến thành một khu rừng rậm rạp.

Trên người vẫn là bộ đồ bệnh nhân đó, chỉ có mái tóc là rối bù xù, đôi mắt ướt đầm nước. Hình như là đang tìm ai đó, vì cô cứ gọi 'Anh' mãi. Trong khu rừng rậm rạp, mà trời lại tối thế nên cô nhìn không rõ những thứ xung quanh mình.

Ai đó chạy theo cô, cô cũng hoảng sợ chạy về phía trước. Cuối đường là một cây cầu bắc ngang qua bên kia, bên dưới là một dòng sông. Cô vừa khóc vừa nhảy xuống dưới mặt nước đen như mực.

Nhắm mắt một cái đã có một người nắm lấy tay cô chạy vào bụi rậm. Cả hai chỉ là con nít, nhưng có vẻ cô biết người đó, thế nên mới nói cười một cách thoải mái như thế.

Lại có người chạy theo cô, người anh trai ấy gào lên “Nhanh lên, đi đi” với cô còn cô vừa khóc vừa tiếc nuối chia tay người anh trai ấy. Mưa gió bắt đầu nổi lên, cô chạy ra ngoài bìa rừng, chưa kịp tìm người cứu đã có chiếc xe hơi đâm thẳng vào cô, cả cơ thể nhỏ nhắn nằm dưới đất thờ gập gáp.

Còn chưa nhắm mắt, giấc mơ lại chuyển đi, lúc này cô đã là một thiếu nữ 15. Trên người mặc váy hoa mẹ mua, nhảy chân sáo sang nhà bác Lê cùng Lê Vy chơi đùa. Khi trời sập tối, nhà cô bốc lửa thiêu rụi cả gia đình cô.

Nước mắt chảy dài hai bên má, không thoát được lời nào liền ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Khi tỉnh dậy, cô phát hiện ra mình đang nằm trong một vòng tay to lớn của đàn ông, cô xoay người lại, gương mặt của Vương Triệu Thần ôn hòa nhìn cô.

Gương mặt của anh quá đỗi quen thuộc, dường như là đã quen anh từ lâu. Cô nũng nịu gọi tên anh, tay còn vòng qua eo anh, nhưng anh hất tay cô ra, anh bảo với cô “Tôi là chồng của Khải Hoàn”, cô khóc, khóc một cách đau đớn.

Nhờ thế mà bây giờ cô đã tỉnh dậy, mí mắt động đậy tập quen với ánh sáng xung quanh.

Cô có nhớ hôm nay Vương Triệu Thần cùng cô đến buổi lễ thời trang thể thao, sau đó cả hai gặp Michael Kors, tiếp đến chính là cô vào nhà vệ sinh gặp Michelle, còn có cả Khương Thiên Văn. Và giờ thì cô ở đây.

Vậy là này giờ chỉ là mơ.

Bởi vì câu nói “Tôi là chồng của Khải Hoàn” của anh cứ mãi vang lên trong đầu khiến cô cứ nhói mãi trong lòng. Nếu đó không phải là mơ, thì cô nguyện cứ tiếp tục sống trong những tưởng tượng phong phú ấy.

Tay chân cô đều bị trói gô vào chiếc ghế. Người buộc dây rất chặt, thậm chí cô còn cảm giác được trong cơ thể cạn dần máu.

Trên người cô đã thay một bộ váy, cô nhận ra nó, là bộ váy “Hoa nở” hàng giả.

Cô sững sờ, ai đã thay váy cho cô?

Nhìn có chút kinh dị, vì cô nhớ đến những đoạn video Vương Triệu Thần cho cô xem, những ai mặc bộ váy nhái lại này, đều có cùng một kết cục, là chết.

Bộ trên người cô có màu tím oải hương, cổ áo xẻ sâu ngực chữ V. Trên thắt lưng có đai màu tím đậm, không có tay áo, dạng váy đuôi cá.

Trên miệng còn bị bịt lại bằng một chiếc vải trắng, có lẽ hét cỡ nào chỉ sợ rằng chẳng ai nghe được. Đôi chân cô không mang gì, chỉ để trần.

Cô thử giãy giụa một chút, mới biết rằng đường thoát của mình đã bị bịt kín lại hết, có muốn lui cũng khó khăn.

Với tầm quan sát của cô có lẽ nơi này chính là một căn nhà bị bỏ hoang, bởi vì cấu trúc xây dựng chỉ tới được bốn bức tường trắng ngà màu, có mấy lỗ bị đục khoét. Cửa sổ chỉ duy nhất có một cái, cửa chính ngay trước mặt cô. Cả không gian nơi đây đều bịt kín mít, lại rất yên tĩnh, không một tiếng động, tiếng xe cũng không nghe thấy hay cả tiếng lá cây xi xào cũng im lặng không ra tiếng, xem ra đây chính là căn nhà duy nhất trên con đường này rồi.

Năm phút sau, ngoài cửa đã có người mở ra, Dương Mạc Nhi nhìn chằm chằm về cánh cửa đang được bật mở. Cô không có đường lui thì cũng phải để cô đối mặt.

Gương mặt quen thuộc tựa như Khương Thiên Đông đang nhếch mép nhìn cô, nhưng cô biết rõ đó chính là Khương Thiên Văn. Hắn ta ngày càng lại gần cô hơn, hạ thấp người xuống ngang mặt nhìn cô.

“Cuối cùng mày cũng tỉnh rồi!” Một câu cảm thán, hần giờ tay vuốt ve gương mặt hồng hào của cô, rất nhanh sau đó liền bị cô né đi.

Dương Mạc Nhi đưa ánh mắt kinh tởm nhìn hấn, miệng ngậm khăn trắng phát ra tiếng nói nhưng lại bị vật cản trở tạo thành tiếng 'um'.

“Mây cũng chỉ là loại đàn bà dựa hơi mấy tên đại gia để sống, vẫn như năm nào.” Hấn bóp chặt cằm cô, ép cô phải nhìn hấn “Mây đừng mơ mộng ảo huyền thăng Vương Triệu Thần đến cứu mây nữa.”

Cái tên Vương Triệu Thần bật từ miệng hấn như vang vọng khắp cả không gian nơi đây. Hấn cười ha ha nhìn cô một cách dâm dăng. Tay hấn mò mẫm vào nơi nhạy cảm sau lớp váy dài, khiến cô lắc đầu phản kháng mạnh mẽ.

“Mây sợ cái gì? Chẳng phải mây thích nằm trên giường đang rộng hai chân rên rỉ lắm sao?” Hấn càng nói, tay càng làm càng, mon món hai bên má đùi của cô.

Cô biết mình là hết bao nhiêu cũng vô ích, có la cũng chỉ khiến hấn hưng phấn hơn thôi. Nước mắt đã bị cô nuốt ngược lại vào trong lòng, miệng bắt đầu ứa, điều duy nhất cô có thể làm là để hấn tháo miếng vải xuống cho cô nói chuyện.

“Mây cũng như bao nhiêu đứa đàn bà khác thôi, ngay từ đầu tao đã biết tên Vương Triệu Thần sẽ nhúng tay vào chuyện này mà đẩy tao vào đường chết. Cả mây cũng chẳng hơn gì thằng đó, hai chúng mây là đôi gian phu dâm phụ.” Hấn dừng lại động tác của mình, đứng bật dậy mắt tròn giựt lấy phần đuôi tóc cô bắt cô ngẩng lên nhìn trực diện hấn.

Lời nói của hấn gầm lên dữ dội, sau đó còn giáng một bạt tai vào má phải cô. Một bên má cô đã đỏ chói hấn lên những sợi gân đỏ. Lực tát của hấn rất mạnh, khoe miệng cô cũng bị rách ra, một dòng máu nhỏ len lõi chảy dài thấm cả một mảng trên chiếc khăn trắng. Dương Mạc Nhi giật mình với hành động của hấn, đôi mắt đẹp tròn tròn nhìn hấn ta.

Hấn là cảm thú.

“Tao thật không hiểu vì sao Thiên Đông có thể vì một con đàn bà bản thủ như mây mà say đắm đến vậy, mây nói đi, mây đáng giá gì chứ?” Lại một cái tát giáng xuống, gương mặt Mạc Nhi đã đỏ ửng lên, cô nhận hai cái tát mạnh mẽ của hấn như vậy đã kiệt sức, vậy mà hấn còn giựt tóc cô lên, cời khăn trắng ép cô nói chuyện.

Cô hít một ngụm không khí.

“Thiên Đông không như anh” Thốt lên một câu như vậy đã là kỳ tích của cô rồi, nhưng khi nghe câu nói của cô, hấn càng tức giận hơn, đôi mắt tròn hết cỡ nhìn cô.

“Là chính mây bỏ bùa cho Thiên Đông, đời nào anh ấy chịu đi theo mây? Mây có biết, Thiên Đông vì mây mà cực khổ bao nhiêu không? Vậy mà mây còn đi lăng nhăng cùng tên đàn ông khác, đồ đàn bà chết tiệt.”

Hấn tăng lực nắm tóc của cô, phần gáy đã bị hấn nắm đến đau rát, mà cô cũng không có ý định từ bỏ, vẫn tiếp tục lên tiếng.

“Tôi chưa từng phản bội anh ấy, người phản bội anh ấy chính là hai người phụ nữ đã bị anh giết chết, đó chính là bạn tốt của anh ấy, vậy mà dàn dựng kế hoạch lừa gạt Thiên Đông.”

“Mây im đi, mây nghĩ tao sẽ tin lời mây nói sao? Loại người như mây tao còn không hiểu rõ thì còn ai hiểu rõ?” Khương Thiên Văn gầm lên như một con dã thú, đôi mắt hấn đã xuất hiện những tia máu đỏ.

“Ai hiểu rõ ai? Khương Thiên Văn, tôi cho anh biết một điều, khi Thiên Đông chết, người khiến anh ấy thất vọng nhất chính là anh” Mạc Nhi gồng mình lên hét lớn với hấn.

“Mây im cho tao” Thêm một bạt tai vào gương mặt xinh đẹp của Dương Mạc Nhi, bên môi bị rách cứ chảy máu không ngừng.

Hấn không biết, đàn ông đánh phụ nữ là một điều rất hèn nhát sao?

“Anh giết hai người phụ nữ kia, thì Thiên Đông sẽ sống lại sao?” Dương Mạc Nhi không từ bỏ, cố gắng lấy hơi nói với hấn.

“Thiên Đông chết rồi thì anh có quyền gì thay anh ấy giết người?”

“Thiên Văn, anh có biết người giết Thiên Đông chính là bản thân anh ấy, nếu anh ấy chịu nghe tôi giải thích, chịu yên lặng suy nghĩ thì Thiên Đông cũng không đắm xuống vực.”

“Anh ấy chính là anh trai anh, anh làm hại người anh ấy yêu nhất cũng như là người hận nhất thì anh nghĩ Thiên Đông sẽ vui sao?”

“Mây im cho tao, im ngay, im đi” Sự công kích tâm lý của Dương Mạc Nhi đã thành công khiến hấn tức giận.

Hấn giơ tay bóp cổ cô. Hấn siết cổ cô rất mạnh, lực không hề nhẹ. Gần như khiến cô tắt thở, cô nhìn hấn, hấn đã bị thù hận che đầy mắt rồi.

Hấn là tên điên!

Cô không đáng chết dưới tay hấn. Nhưng giờ cô phải làm sao, tay chân trời đến mắt cảm giác thì cô phải phản kháng gì ngoài cái miệng yếu ớt đây?

Nhưng mà chỉ vài giây sau, thật may mắn, cuối cùng hắn cũng dừng tay. Nhờ cả vào người con gái xuất hiện kịp thời cứu cô một mạng sống.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cuối cùng anh đã đến rồi!

Chiếc xe taxi đang theo đuôi xe màu đen nãy giờ đã dừng lại cùng lúc nhưng vẫn cách xa một khoảng khá lớn đến mức có thể người phía trước không nhìn thấy.

Trương Gia Mẫn đưa tiền cho bác tài xong, liền nhanh chóng xuống xe ẩn mình vào một bụi rậm cách xa phía trước, chờ đợi người đàn ông kia làm việc của mình.

Khương Thiên Văn vì quay lưng lại với cô, hắn không phát giác được lại có người theo dõi mình vì thế hành động của hắn vừa dứt khoát, vừa thoải mái.

Trương Gia Mẫn chỉ đứng từ xa nhìn về phía hắn, khoảng cách hơn 20m, cho dù có ống nhòm cô nghĩ cũng chẳng thấy rõ hắn đang làm gì.

Cô tập trung quan sát hướng của hắn, tay chân hắn đều linh hoạt hình như là đang xới đất lên, còn có khiêng một vật nặng đặt xuống lòng đất vừa được bới lên. Về mặt hắn thoáng chốc đã thấm đẫm mồ hôi ướt át.

Hành động của hắn cực kỳ lạ kỳ, trông mắt cô Khương Thiên 'Đông' rất chừng chặc và lịch lãm, cô chưa từng thấy hắn với bộ dạng thế này.

Cô chờ trong bụi rậm gần hơn 40 phút. Một thời gian không dài cũng không ngắn, đủ để Trương Gia Mẫn quan sát rõ nơi này.

Hôm nay khi cô ngủ dậy đã không thấy hắn ở bên cạnh. Cô và Khương Thiên Văn đã đến New York từ hai hôm trước, hắn đến đây để đi công tác, còn cô chỉ là người 'bầu bạn' của hắn hàng đêm.

Trên bàn ăn khách sạn có một tờ giấy ghi chú của hắn gửi lại cho cô. Trên mảnh giấy ấy ghi một hàng chữ nắn nót đều đặn: "Tự chăm sóc bản thân, tôi có việc gấp"

Ban đầu cô không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản như con ngốc tin lời hắn. Nhưng mọi thứ đều trôi vào con số không khi cô bắt gặp hắn và một cô gái phương Tây lạ lẫm dưới đại sảnh khách sạn.

Vốn định hôm nay là một ngày tốt nên cô sẽ đi khu mua sắm, nào ngờ lại bắt gặp cảnh tượng như thế.

Cô không suy nghĩ gì thêm ngoài việc theo đuôi hắn. Bên cạnh hắn là một cô gái quyến rũ, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cô gái đó. Ở cạnh hắn lâu như vậy, những cô tình nhân bên hắn cũng khá nhiều nhưng lần nào cô cũng biết được người con gái đó là ai. Lại không ngờ rằng cũng có ngày cô lại không biết người đó là ai, tên gì hay nghe hắn nhắc về cô gái đó.

Cô đã cho xe theo dõi hắn đến tận bây giờ.

Mặt trời cũng đã sắp xuống núi trả lại buổi tối yên ổn cô đơn cho con người ta.

Cô quyết định không làm kẻ trốn tránh nữa, cô từng bước nhẹ nhàng bước lại gần nơi hắn vừa đào bới lên. Không rõ bên dưới lòng đất là cái gì, bản tính tò mò của cô càng ngày càng đưa cô tới gần với nó.

Cuối cùng, cảm tính thẳng lý trí, cô biết tò mò là điều xấu, nhưng mà cô cũng muốn biết nó là gì.

Và rồi, khi sự thật được cô bật mở ra, chỉ kị nghe tiếng hét thất thanh của cô.

Dưới lòng đất có...

"Mày im cho tao, im ngay, im đi" Tiếng hét từ bên trong căn nhà vang vọng lên, khiến cô rùng mình một cái.

Đó là tiếng của hắn.

Nhưng mà, hắn đang làm trò gì vậy?

Cô biết là hắn có thể giết người, nhưng đó đã là chuyện của quá khứ, bây giờ trước mắt cô lại thêm một nạn nhân do hắn giết chết sao?

Cô không tin! Đúng, tất cả chỉ là suy nghĩ vu vơ thôi.

Nhưng mà...

Bên trong căn nhà, có tiếng kêu gào, là của Dương Mạc Nhi?

Dương Mạc Nhi!

Cô vội vội vàng vàng chạy vào căn nhà hoang. Đúng như cảnh tượng cô nghĩ, Dương Mạc Nhi bị hấn dồn đến sắp chết rồi.

“Thiên Đông! Anh hãy bình tĩnh một chút, đừng hại chết cô ấy” Cô kéo Khương Thiên Văn sang một bên khuyên nhủ.

Khương Thiên Văn bị kéo sang một bên, trong lòng hấn bức bối vì có người làm lỡ dở chuyện của hấn, hấn hất tay một cái Trương Gia Mẫn đã ngã nằm xuống đất.

“Mày giúp nó gì chứ? Trương Gia Mẫn, bấy lâu nay tao tin lắm mày rồi.” Hấn tức giận đi lại gần cô, trên tay rút một con dao găm lên, tay nắm chặt tóc Trương Gia Mẫn, giơ thẳng con dao lên mặt cô, con dao trên không trung cao vút bỗng nhiên hạ xuống giữa ấn đường của cô.

Trương Gia Mẫn né không kịp liền bị con dao quẹt một đường dài trên má, máu bắt đầu từ khe rách mà rơi vương vãi trên gương mặt trắng như tuyết của cô.

Có lẽ vì đau và vì bất ngờ nên cô ngã sòng soài dưới đất, còn hấn lại gần cô hơn, lại giơ cao con dao lên trước mặt muốn đâm xuống lần nữa, nhưng lần này cô đã có ý thức, liền cầm lấy tay hấn mà giằng co.

Bên kia, Dương Mạc Nhi vừa lấy lại hơi thở của mình mới bị hấn bóp đến sắp chết, nhìn thấy cảnh tượng đôi co hai bên liền hét lớn phía sau hấn.

“Thiên Văn, nếu như anh giết Trương Gia Mẫn, thì tôi khuyên anh nên đâm vào tim, anh đâm vào bộ phận trên mặt cô ta, ít ra cô ta còn cơ hội đi phẫu thuật có thể sống được, nhưng đâm ngay tim thì có cứu bao nhiêu cô ta cũng chết thôi!”

“Mạc Nhi, cô bị điên rồi sao?”

“Mạc Nhi, mày đừng nghĩ dùng cách này thì có thể ngăn cản tao, tao cho mày biết, con này chết thì tới lượt mày.” Khương Thiên Văn quay lại, sắc mặt đỏ bừng như lửa điên loạn hét lớn vào mặt Dương Mạc Nhi.

“Gia Mẫn, đá vào hấn” Cô bắt kịp thời cơ, ra lệnh hướng dẫn Trương Gia Mẫn.

Trương Gia Mẫn này giờ cũng đang tìm cách trốn, nghe cô hét lớn cô ta liền phối hợp làm theo.

Chân đá vào hạ bộ của hấn, khiến hấn la hét đau đớn buông tay đang cầm con dao giằng co với Trương Gia Mẫn để ôm chặt vào nơi đó của mình. Trương Gia Mẫn đẩy mạnh hấn ra để đứng dậy, chân đạp thêm một lần vào “cậu bé” của hấn, tay dứt khoát giật lấy con dao về mình.

“Thiên Đông, em... em... xin lỗi” Trương Gia Mẫn thờ phập phòng nói với hấn, trên khóe mắt cũng đã ửng đỏ lên.

Khương Thiên Văn đau đớn ôm chặt lấy nơi bị thương của mình, miệng không ngừng gào thét “Con đàn bà chết tiệt, mày phản bội tao.”

Trương Gia Mẫn không còn nghe kịp gì nữa chỉ biết chạy lại gần Dương Mạc Nhi, cầm con dao cố gắng cắt dây trói.

Phần tay của cô đã được cởi bỏ, chỉ chưa kịp cắt dây trói dưới chân thì Khương Thiên Văn đứng dậy.

Hấn từng bước đi lại gần chụp lấy con dao trên tay Trương Gia Mẫn, tiếp tục giằng co, nhưng sức đàn ông và phụ nữ làm sao có thể so sánh được với nhau, cứ mãi giằng co thế này không ai hay con dao đã quay ngược lại nằm ngay bụng Trương Gia Mẫn, hấn điên tiết đâm mạnh một cái, con dao xuyên qua lớp vải mỏng mà đi vào nội tạng.

Trương Gia Mẫn hét lên đau đớn, mọi thứ dường như dần lại. Trương Gia Mẫn cầm chặt nơi bị thương của mình, máu cứ thế mà chảy đỏ cả một mảng áo.

Khương Thiên Văn nhếch mép cười rút con dao ra “Mày nên chết từ sớm”

Nước mắt chảy dài hai bên má, mở to mắt nhìn Khương Thiên Văn, môi mấp máy “Em từng yêu anh, nhưng mọi thứ là quá khứ rồi!”

Sau đó cô ấy đã ngã nằm xuống đất, gương mặt xanh xao, hơi thở yếu ớt. Có chút không động lòng vì cái chết bất ngờ của mình. Nhưng cô ấy vẫn cố gắng thở đều, như là để cứu vớt mình sống, như là còn điều gì muốn nói chưa thổ lộ.

Trương Gia Mẫn như một bông tuyết, trên người mặc váy trắng dính bẩn một mảng máu đỏ tươi như bông hồng nổi bật đang nở rộ giữa một biển hoa tuyết dày đặc.

Trên thế giới này, làm việc sai thì phải nhận báo ứng, làm việc tốt thì sẽ nhận công ơn.

Có lẽ, Trương Gia Mẫn đã rơi vào trường hợp thứ nhất, vì tình yêu mà phản bội bạn bè, à không đó phải gọi là vì ngu ngốc nên phản bội bạn bè.

Dương Mạc Nhi mất bình tĩnh. Nói cô không sợ là nói dối, nói cô không tiếc là nói dối. Dù sao cả hai người đều từng là bạn tốt của nhau, nhưng Trương Gia Mẫn bây giờ đang thoi thóp nằm đó như con cá sắp chết, Dương Mạc Nhi thì ngồi yên một chỗ không thể giúp được gì, cô cũng không yên lòng.

Nếu bây giờ có thể cởi dây buộc chân thì có thể cô còn có cơ hội chạy thoát, nghĩ gì làm đó cô giờ tay cúi xuống tháo nhanh sợi dây trên người.

Khương Thiên Văn lau khô miệng dính máu do con dao ban nãy mà ra, tay cầm con dao găm dính những giọt máu còn sót của Trương Gia Mẫn đi lại gần cô.

“Mạc Nhi, tao đã cảnh cáo mày đừng giờ trò với tao, thế mà cái miệng ngoan cố của mày đã hại chết con bạn đáng thương của mày, giờ thì tới lượt mày, có trắng trời gì cũng muộn rồi.” Khương Thiên Văn giờ cao con dao, may mắn với Dương Mạc Nhi là cô đã tháo được sợi dây trói trong giây phút ấy.

Cô nghiêng người sang một bên, con dao đâm trượt qua bả vai cô, sự sắc bén của con dao đã tạo nên một mảng rách trên tay áo chạm vào phần thịt trên vai cô.

Trên đầu vai đã có một vết thương mới tanh, máu không ngừng tuôn ướt đầm một mảng tay váy.

Hắn phải mất một thời gian để đứng dậy vì mất đà, trong thời gian đó Dương Mạc Nhi cố với tay gỡ sợi dây buộc chân mình vào chân ghế. Chỉ kịp được nửa chừng, hắn lại cầm con dao đi lại gần cô, cô đưa tay chống cự mạnh mẽ nhưng cơ thể đã dính chặt vào ghế nên kháng cự rất yếu.

Con dao một lần nữa hạ xuống, đâm trúng vào cổ tay cô, máu phun trào như mưa.

“Mạc Mạc” Bên ngoài cửa đã có chút ồn ào, ai đó gọi cô.

Giọng nói đó, câu nói đó.

Là của Vương Triệu Thần.

Là cô không nghe lầm chứ?

Không! Cô không lầm! Cuối cùng anh cũng đã đến rồi!

Tốt thật! Nhưng mà, nơi này rất nguy hiểm lắm, sao anh ấy lại đến đây?

Cô quên mất mình đang bị hắn đâm mạnh dao vào cổ tay, mà hình như cô cũng quên mất cảm giác đau đớn này.

Vì sao chỉ cần anh xuất hiện, mọi nỗi đau của cô đều đi một cách thanh thản như vậy?

Rốt cuộc anh là gì trong cuộc đời cô? Vì sao anh lại xuất hiện? Vì sao cô lại... động lòng?

Xác định được nơi ở của Dương Mạc Nhi bị bắt cóc, anh đã lo lắng biết bao nhiêu.

Bên cạnh anh có rất nhiều vệ sỹ thậm chí đã có những thuộc hạ đặc lực nhất của giới ngầm được Đình Thừa Hào phái đến đi bên anh, vậy mà anh vẫn lo lắng cho an nguy của Dương Mạc Nhi.

Vừa đến nơi, anh đã không kiềm được mà xuống xe nhanh chóng. Chỉ sợ một phút đến trễ, có thể anh sẽ mất cô.

Khi anh bước vào căn nhà hoang, chứng kiến cảnh tượng tên Khương Thiên Văn đang đè cô ngay tại ghế, chân váy đã bị hắn kéo lên, còn có cả con dao găm đang đâm thẳng vào mạch máu của cô, anh đã nổi điên khi thấy hắn dám động vào người phụ nữ của anh.

Rút cây súng của tên thuộc hạ đứng bên anh, nhắm một phát, anh đã bắn trúng vào chân hắn, khiến hắn đau đớn bật ra xa. Bước chân anh gấp gáp lại gần cô, gương mặt đỏ bừng với chiếc miệng bị rách có máu, đôi mắt chuyển về con dao đang giết chặt vào cổ tay cô, anh quát lớn với đám thuộc hạ.

“Đánh chết tên đó cho tôi”

Bọn thuộc hạ nghe tiếng nạt nộ của anh mà tuân lệnh nhanh chóng chân tay đâm đánh vào người hắn.

Dương Mạc Nhi lắc đầu nhìn anh cười trối cho cô, tay không bị thương nắm lấy tay anh, giọng đã yếu ớt “Đừng đánh anh ta, anh bảo họ dừng lại đi”

Vương Triệu Thần hạ giọng, có chút không can tâm “Đủ rồi”

Được anh trối trối, cô mệt mỏi nép vào lòng anh nhỏ nhẹ nói “Triệu Thần, Trương Gia Mẫn cô ấy cần đến bệnh viện”

“Cô ấy đã được đưa đến bệnh viện” Vương Triệu Thần ôm chặt cô vào lòng.

Dương Mạc Nhi nở nụ cười nhìn anh, anh ở đây thật tốt! Suy nghĩ chưa được nửa giây, lại có tiếng súng lớn vang dội. Viên đạn từ họng súng lệch lạc trúng vào chân Mạc Nhi, máu chảy không ngừng, cô đang tự hỏi, vì sao ông trời lại ác nhân với cô quá như vậy?

Vì sao luôn ép cô sống trong khổ đau, sao lại hành hạ da thịt cô mãi không ngừng?

Ông trời đối với cô sao lại vô lương tâm thế này?

“Tên chết tiệt, đánh tên đó cho đến khi hắn chết cho tôi” Vương Triệu Thần không ngờ hắn lại làm vậy, trong đôi mắt long lanh hiện lên những sợi tia đỏ quất lớn vang vọng khắp căn phòng.

Dương Mạc Nhi vì mất máu quá nhiều đã nhắm mắt nép trong lòng anh từ lâu. Gương mặt trắng bệch đến đáng sợ.

Cô đã từng muốn sống hạnh phúc. Nhưng ông trời lại phản đối, đến bao giờ, cô mới có thể bỏ được lớp bọc của mình sau những sóng gió đau thương này đây?

Ông trời! Ông thật ác với con. Kiếp trước con đã làm gì sai mà ông đã ép con sống trong những đau khổ này?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Nguyệt khuê

Dương Mạc Nhi đã ở trong phòng cấp cứu hơn ba tiếng đồng hồ kể từ khi Vương Triệu Thần bế cô vào đây. Đợi khi cô được chuyển vào phòng hồi sức đặc biệt, Vương Triệu Thần mới nhận bảng kê thuốc của bác sĩ và vài lời dặn dò, sau đó anh bước ra hành lang bệnh viện, gọi một cú điện thoại ngắn.

Cả hành lang yên ắng, chỉ có duy nhất giọng nói vang vọng của anh. Vì sợ làm phiền Dương Mạc Nhi nên anh đi ra ngoài nghe cho tiện hơn. Bên đầu dây kia nghe tin tức của anh thông báo cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

Người anh gọi chính là Đinh Thừa Hạo, bên cạnh còn có Lê Vy. Anh chỉ nói gọn gàng một câu “Mạc Mạc an toàn rồi” rồi cúp máy.

Đinh Thừa Hạo vừa nhận được điện thoại cũng an tâm vài phần, sau đó quay sang chuyển lời cho Lê Vy.

“Thật là tiểu Nhi không sao chứ?” Lê Vy gấp gấp nước mắt cũng đã chảy ướt đầm khuôn mặt, tay nắm tay hỏi Đinh Thừa Hạo.

“Cô ấy đã an toàn rồi” Đinh Thừa Hạo chắc như đinh, đầu gật, tay vuốt tóc Lê Vy.

“May quá!” Lê Vy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, miệng nở rộng một nụ cười miễn cưỡng.

Bây giờ cô mới nhận ra không khí giữa cô và anh có chút ám muội. Mím môi nhích người tránh né vòng tay của anh. Đinh Thừa Hạo cũng nhận ra có ý tránh né mình, anh đứng dậy đi về phía bàn rượu rót một ly nước cam đưa cho cô.

“Cảm ơn anh” Lê Vy lịch sự đưa tay đón lấy nước cam.

“Em đừng khách sáo với anh nữa, được không?” Đinh Thừa Hạo thờ hất nhìn cô, đi sang sofa đối diện cô ngồi xuống “Chẳng lẽ em lại ghét anh đến thế?”

Lê Vy căng thẳng nhìn anh, lắc đầu “Không, em không ghét anh đâu, anh đừng hiểu lầm” Cô đưa tay xua xua trước mặt anh.

“Vậy em cứ tự nhiên khi nói chuyện với anh được không?”

“Đương nhiên rồi, em như vậy là rất tự nhiên” Lê Vy cầm ly nước cam đưa lên miệng nhấp môi xua tan đi sự khô rát ở cổ họng.

“Anh ta là ai?” Đinh Thừa Hạo dựa người ra sau sofa, chân vắt chéo nhau, tay sải dài lên lưng ghế.

“Dạ?” Lê Vy không hiểu hỏi ngược anh.

Đinh Thừa Hạo hạ giọng một chút, trong lòng anh đang kiềm nén giận dữ “Hắn ta... Chồng em tên gì?”

“À, anh ấy là Lăng Thành”

“Lăng Thành?” Cái tên có chút quen quen, một lúc sau anh mới được tên ấy là ai, liền mới ngỡ ngàng “Giám đốc công ty JG?”

Lê Vy gật đầu “Vâng”

Công ty JG không phải là công ty to lớn gì, nhưng ẩn sâu nó là cả một bí mật, điều đó anh chỉ mới tìm hiểu được một nửa, lúc trước Shine đã suýt rớt giá vì công ty ấy, vậy mà đứng trước mặt anh chính là vợ của một trong những người trong đó, đúng là ông trời rất thích trêu người mà.

“Vậy mà em vẫn đắm đuối vào giới nguy hiểm như thế ư?” Anh dựa người ra sau, không biết cô thật sự biết đó chính là công ty không đơn thuần như vẻ ngoài của nó hay là cô đã biết rõ nhưng vẫn đi vào.

Lệ Vy nhìn anh khó hiểu, nghiêng đầu “Anh nói vậy là thế nào?”

“Ý anh muốn nói ở đây chính là...” Đinh Thừa Hạo ngừng lại một chút “Vì sao em lại chọn hắn thay vì anh?”

“Vì em yêu anh ấy” Lệ Vy trả lời dứt khoát.

“Tổ chức ở đâu vậy?”

“Em và anh ấy chỉ đăng ký kết hôn chưa từng tổ chức buổi lễ” Lệ Vy lắc đầu, miệng nhấp nháy nước cam.

“Chắc là mới đăng ký gần đây nên chưa tổ chức lễ cưới nhỉ? Em định khi nào tổ chức đây?”

“Không, anh đoán sai rồi. Chúng em đã đăng ký cách đây ba năm”

Đinh Thừa Hạo bị dọa cho giật mình, cách đây ba năm đã đăng ký kết hôn thế mà vẫn chưa có lấy một lễ cưới đằng hoàng?

“Hả? Vy Vy, hắn có đúng thật là người không? Đã đăng ký kết hôn với em rồi, vậy mà vẫn chưa cho em mặc áo cưới?”

“Anh đừng nói vậy” Lệ Vy nhấn mặt nhìn anh giải thích rõ ràng “Đối với em, có lễ cưới hay không, không quan trọng, quan trọng là anh ấy yêu em và em cũng yêu anh ấy thì đó là quá đủ với em rồi”

Lòng ngực Đinh Thừa Hạo nhói đau, vì sao anh không xuất hiện sớm hơn một chút?

Trái với không khí bên trong phòng ngột ngạt của Đinh Thừa Hạo và Lệ Vy, thì bên ngoài kia mặt trời đã chạm đỉnh núi mà tỏa sáng, những tiếng ồn ào tấp nập của thành phố Thượng Hải mang đến. Xe cộ chạy xuôi ngược bấm còi inh ỏi, người đi đường như một đàn kiến đang tìm mồi cho bản thân mình, dính chặt lại với nhau.

Cố Đồng đang ngồi trong quán cà phê yên tĩnh chờ bạn hẹn từ lâu. Anh gọi một ly cà phê đen có vị đắng cho mình. Anh thuộc dạng người ghét ồn ào, thế nên chọn cho mình một góc ngồi nằm trong góc, vừa ngồi bấm di động, vừa ngồi rung đùi chờ đợi.

Hôm nay là ngày nghỉ của anh, nên nhân cơ hội này anh đã rủ rê bạn bè đến để đi đây đi đó cùng mình, vậy mà đến giờ vẫn chưa thấy ai ngoài một mình anh cùng ly cà phê bầu bạn.

Cố Đồng mặc một chiếc áo sơ mi chấm bi đen đồng thung, mái tóc chải gọn gàng trông đẹp trai vô cùng. Khi bước vào quán cà phê, không biết là anh đã hút hồn hết bao nhiêu người con gái đang ngồi ở trong đây.

Vừa định bụng gọi điện thoại cho người bạn của mình thì anh đã suýt bị dọa bởi một cô gái trẻ. Cô gái đó chạy lại ghé đối diện anh, ngồi phịch xuống, thờ hòng học cứ vài giây lại quay ra sau nhìn như là đang trốn tránh ai đó.

Nếu anh nhìn không lầm, đó là một cô gái khá trẻ chắc chừng từ hai mươi đến hai mươi hai tuổi. Đúng là rất khó đoán số tuổi của cô ấy, thứ nhất là vì cô gái đó đã trang điểm trông rất diêm dúa, thứ hai là anh không nhìn rõ được mặt.

Cô gái đó thấp thò được một chút nữa lại thờ phào ra, sau đó quay về phía anh, nở một nụ cười thân thiện. Cố Đồng suýt chút nữa đã bị cô dọa cho đứng tim, trang điểm quá sức diêm dúa, hai bên mắt tô đậm màu xanh biển, môi tô một màu đỏ sẫm, hai bên má ửng hồng, thêm cả trên đầu còn gắn thêm một bộ tóc giả xù. Trên người là một bộ váy đen quyến rũ trẻ vai.

Không đợi chủ nhân của ly cà phê cho phép, cô gái đó đã cầm lên uống một ngụm lấy hơi nói chuyện với anh.

“Thật xin lỗi, có lẽ tôi làm dọa đến anh rồi”

“À, không sao” Cố Đồng cố gắng rặn một nụ cười miễn cưỡng với cô gái đối diện mình.

“Anh đợi tôi một chút, tôi sẽ quay lại liền”

Vừa dứt câu cô ấy đã quay bước đi, rẽ người sang hướng vào phòng vệ sinh.

Mấy phút trôi qua anh vẫn không thấy cô gái ấy quay lại, nghĩ rằng chắc là đi rồi. Di động anh vang lên tiếng nhạc chuông mặc định, màn hình hiển thị tên của cậu bạn anh đã hẹn.

“Sao cậu vẫn chưa đến?”

Giọng nói ngọt ngào vang lên bên đầu dây kia “Cho tớ xin lỗi nhiều, tớ có việc đột xuất phải đi nên không thể gặp cậu được, hẹn khi khác nhé, đừng giận tớ được chứ? Đồng Đồng đáng yêu?”

“Ây, cái thằng tiểu tử này, thế cũng không nói một tiếng làm tớ chờ cậu ở đây lâu lắm biết không?” Cố Đồng hạ giọng mắng cậu bạn của mình.

“Xin lỗi mà, vậy nhé! Tớ phải đi đây, bye nhé!” Vừa dứt câu là bên kia cũng đã cúp máy.

“Alô, alô?” Cố Đồng bực bội đặt điện thoại xuống bàn.

“Ai làm anh bực đến thế?”

“Á” Cố Đồng quả thật bị cô gái kia làm cho giật mình, cô ấy là ma sao, lúc ẩn lúc hiện thế?

Cô gái ngồi đối diện anh là một người anh không quen biết, cũng chẳng biết hôm nay ngày gì mà ai cũng đến làm anh suýt đứng tim thế này. Mặc dù là bác sĩ thật nhưng anh cũng là con người cơ mà!

Nhìn thấy anh giật mình như con gái, cô gái ôm bụng cười toe toét lộ ra hàm răng trắng tươi. Anh nhướn mày nhìn cô ấy, còn có thể cười? Anh sắp phát điên rồi!

Nhìn cô gái đối diện anh, quả thật là cô ấy rất đẹp!

Mái tóc màu nâu hạt dẻ để một bên, đôi mắt to chớp chớp nhìn anh không rời, chiếc mũi cao không qua chỉnh sửa, đôi môi đỏ mọng tự nhiên đang cười. Trên gương mặt không lấy một miếng phấn nào cả, cũng không có lấy một vết sọc nhỏ trên gương mặt không tỳ vết.

“Cô là ai nữa thế?” Cố Đồng nhăn mặt nhìn cô.

“Ôi! Trí nhớ anh bị lão hóa à? Ban nãy em vào đây ngồi này, còn uống cà phê của anh nữa, gương mặt trang điểm với lại bộ tóc giả nữa ấy”

“Thì ra là cô” Cố Đồng mỉm cười nhìn người con gái đối diện mình, thì ra sau khi bỏ lớp trang điểm kinh dị ấy ra, cô gái đó lại đẹp đến vậy “Làm gì mà ban nãy trang điểm ghê đến thế?”

Không ngần ngại gì, cô gái đó thẳng thắn nói với anh “Em trốn anh trai”

“Sao lại trốn?”

“Anh hỏi lắm thế!” Cô gái xua tay cười cười nhìn anh bằng ánh mắt như muốn nói anh là kẻ nhiều chuyện.

“Vì cô suýt nữa tôi đã đứng tim đấy bé gái” Cố Đồng cảm ly cà phê đưa lên miệng uống một ngụm đắng.

“Bé gái gì chứ? Em đã hai mươi ba rồi, và em cũng có tên đăng hoàng” Cô gái bĩu môi nhìn anh “Em tên Nguyệt Khuê, còn anh?”

“Cố Đồng.” Anh lạnh lùng trả lời, đặt ly cà phê xuống lại bàn rồi nhìn Nguyệt Khuê.

“Cà phê anh đắng thật đấy! Em còn nghĩ anh uống Americano chứ, ai ngờ được...” Nguyệt Khuê lắc đầu tỏ vẻ đau khổ, sau đó quay sang chìa tay trước mặt Cố Đồng.

“Làm gì thế?” Cố Đồng ngạc nhiên nhìn Nguyệt Khuê, anh lùi người ra sau một chút.

“Đưa điện thoại cho em đi” Nguyệt Khuê càng đưa tay gần Cố Đồng hơn.

“Làm gì?”

“Ôi trời! Cho số điện thoại làm quen chứ làm gì nữa? Đại ca à, anh nghĩ em trấn lột anh sao?” Nguyệt Khuê miệng chữ o nhăn mày hỏi anh.

“Thế cứ nói một tiếng” Cố Đồng mới an tâm một phần, rút điện thoại đưa cho Nguyệt Khuê “Cô họ Nguyệt?”

“Không, anh chỉ cần biết em tên Nguyệt Khuê là được” Nguyệt Khuê nhập một dãy số rồi trả lại Cố Đồng “Thông báo với anh, từ hôm nay em sẽ theo đuổi anh! Tạm biệt” Dứt câu, Nguyệt Khuê đã bỏ đi không nói thêm gì.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Anh không sao thì tốt quá rồi!

Anh biết không, khi em nhìn thấy anh một mình hướng ra phía cửa sổ, bóng hình anh cô đơn đến đau thương. Em đã từng nghĩ mình sẽ không còn biết yêu là gì, nhưng từ khi anh xuất hiện, lấp đầy khoảng trống trong trái tim em. Anh đã trở thành tín ngưỡng đẹp nhất trong thanh xuân của em rồi. Ngoại

trừ đứng phía sau chờ anh, em cũng chỉ có thể mỉm cười thật tươi để anh không thấy em khóc!

Phía bên giấc mơ âm ỉ tiếng súng nổ lớn, cơn mưa cuốn trôi những vết máu loang lổ của một đứa bé gái đầu tóc bù xù hoảng loạn sợ hãi chạy đến thân cầu, trên gương mặt lo sợ do dự không biết làm gì khi có tiếng bước chân ngày càng gần, bé gái ấy đã không ngần ngại nhảy xuống hồ nước đục ngầu một màu đen.

Khi cô nhìn rõ ràng, đó chính là mình của thời bé. Là tiểu Dương Mạc Nhi. Một bé trai đưa tay đón lấy bàn tay bé nhỏ của cô, nụ cười tươi rói nở rộ với cậu bé.

“Nhóc à, đợi khi em lớn thì chẳng còn cái hôn ước đó đâu”

“Nhưng mà em thương anh”

“Vì anh là anh của em nên em thương anh”

“Không, tiểu Nhi thương anh như ba thương mẹ”

Đoạn đối thoại của hai đứa bé đã trôi bồng cơn mưa phùn thành một bầu trời sắp sửa chào đón mặt trời mới dậy.

Cậu bé buông tay cô ra, cả hai người vỡ òa nước mắt khi phải chia tay. Hình bóng nhỏ nhoi của cô chạy đến lưng chừng sườn dốc, từ đâu đó một chiếc xe chạy với tốc độ khá nhanh dưới mặt đường còn ướt át mà cơn mưa phùn dề lại.

Phanh xe dừng không kịp tạo nên tiếng ma sát mạnh giữa bánh xe và mặt đường, trong nháy mắt, chiếc xe đâm thẳng vào thân hình bé nhỏ của cô.

Dưới cơn mưa, từng dòng máu chảy đỏ cả mặt đường.

“Mạc Mạc”

Trong vô thức tiếng gọi của Vương Triệu Thần thoang thoang bên tai cô. Dương Mạc Nhi cố gắng đi theo giọng nói đang gọi mình, nhưng chợt nhận ra, càng đi theo tiếng gọi của anh, cô càng cảm thấy đi càng sâu vào thế giới huyền ảo.

“Mạc Mạc” Tiếng nói anh chuyển hướng sang hướng Tây, cô cũng chạy theo, chạy mãi đến một nơi rộng rãi, yên ắng không một bóng người.

Đôi mắt tìm kiếm anh như điên loạn, trước mắt đã thấy một bóng hình quen thuộc. Một người đàn ông đang chìa bàn tay mình ra đón lấy cô, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Hai đôi mắt giao hòa cùng nhau, trên người cô mặc chiếc áo cưới, váy trắng tinh khiết, tay giơ lên muốn nắm lấy đôi tay to lớn của anh, tâm trạng có chút xa lạ.

“Mạc Mạc”

Một giây sau, tiếng gọi dịu dàng của Vương Triệu Thần lại vang lên, cô quay đầu nhìn, hình ảnh của anh đập vào mắt cô, vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Vương Triệu Thần anh đến rồi! Dương Mạc Nhi đứng giữa hai người đàn ông cao to, một là Khương Thiên Đông đứng bên trái, một là Vương Triệu Thần đứng hướng phải. Dương Mạc Nhi chỉ kịp nhìn thấy Vương Triệu Thần quay người bước đi để lại bóng lưng cô đơn với cô, còn Khương Thiên Đông vẫn chờ đợi cô nắm lấy tay mình.

Dương Mạc Nhi rất muốn đưa tay nắm lấy, nhưng mà trái tim cô đang đau đớn khi nhìn thấy Vương Triệu Thần quay bước đi. Một lần nữa cô quay đầu lại, đã nhìn thấy Vương Triệu Thần và Dương Khải Hoàn đứng cùng nhau. Đôi mắt cô ngân ngấn nước, tay cũng rụt lại nhất quyết không nắm lấy tay Khương Thiên Đông, nhưng đôi tay vẫn bị nắm lấy bởi anh ta, mặc dù cô đã cố gắng co ép anh ta buông tay.

“Vương Triệu Thần”

Cô hét lớn tên anh, nước mắt đã rơi đầy trên gương mặt đẹp đẽ của cô.

Một biển nước mắt trong một biển đầu súng đầy máu. Có tiếng hét, là của Vương Triệu Thần, điều đầu tiên cô nghĩ đến chính là anh đã trúng đạn. Cô hoảng sợ chạy khắp nơi tìm anh. Đến khi thực sự thấy anh, đã thấy Dương Khải Hoàn ngồi bên cạnh nắm chặt tay anh, cả hai ngời cười vui vẻ. Cô đứng từ xa nhìn về phía đó, nước mắt rơi một hàng dài.

“Mạc Mạc, em tỉnh rồi?”

Lần này Dương Mạc Nhi đã thực sự tỉnh dậy khỏi giấc mơ đau buồn hỗn loạn ấy.

Xung quanh cô chỉ toàn là mùi thuốc khừ trùng khó chịu, trên người cô chằng chịt các sợi dây, ngay cổ tay cũng đã được băng một miếng băng trắng, có chút đau nhức vì vết thương, bên dưới chân cũng đã được sát trùng băng kín vết thương lại.

Không cần nói, người đầu tiên cô thấy sau khi mở mắt chính là Vương Triệu Thần, anh đang bên cạnh cô, bằng xương bằng thịt, cảm xúc vui mừng biết bao.

Khi còn đang ở trong giấc mơ, đã không nhiều lần vì Vương Triệu Thần mà cô lo lắng sợ hãi, bây giờ khi thấy anh bên cạnh, nỗi lo sợ đã tan biến từ lúc nào không hay.

“Tôi gọi bác sĩ, em nằm yên đây” Vương Triệu Thần thấy cô mở mắt nhìn mình, liền vuốt tóc mỉm cười nói với cô.

“Đừng” Mạc Nhi nắm chặt tay anh lại, gọi giật anh.

“Mạc Mạc, em ngoan ngoãn một chút” Vương Triệu Thần quay người lại nhìn cô, tay vuốt tóc cưng chiều.

“Triệu Thần” Cô gọi giật anh một tiếng, trên hàng mi còn đọng lại nước mắt của giấc mơ ban nãy “Anh không sao thì tốt quá rồi!” Dương Mạc Nhi mỉm cười, nụ cười rạng rỡ vô cùng.

“Ngốc” Ngoại trừ máng cô, anh cũng chẳng còn biết phải làm gì!

Bác sĩ đi đến kiểm tra tổng quát cho cô, sau đó nhắc nhở một vài điều với Vương Triệu Thần.

“Cố gắng chú ý vết thương của vợ anh, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều hơn là được” Vị bác sĩ cầm băng sức khỏe của cô mỉm cười.

Nghe vị bác sĩ gọi mình là vợ của Vương Triệu Thần, tim cô đập loạn xạ, mặt đỏ bừng lên, cô chỉ biết cúi gằm mặt xuống che bớt đi vẻ mặt ngượng ngùng của mình. Vương Triệu Thần nhìn thấy cô cúi mặt, trên môi cong lên một đường, anh không phủ nhận cũng không thừa nhận lời nói của bác sĩ.

“Được, cảm ơn bác sĩ”

“Vậy tôi đi trước, anh ở lại chăm sóc vợ anh nhé”

“Được”

Vị bác sĩ bước đi trả lại căn phòng ngập tràn mùi thuốc sát trùng vốn. Dương Mạc Nhi ngồi trên giường đưa mắt nhìn Vương Triệu Thần đến gần ngao.

“Mạc Mạc, sau này đi đến đâu em cũng phải báo cho tôi biết, hiểu không?” Vương Triệu Thần vừa lau mặt cho cô vừa nói.

“Làm sao anh có thể tìm được tôi?” Mạc Nhi có chút thắc mắc, đó là một nơi hoang vắng, e là tìm đường đến nơi ấy như mò kim đáy biển.

“Em không cần biết nhiều đâu” Vương Triệu Thần đi vào nhà vệ sinh giặt khăn, sau đó quay lại tiếp tục lau tay cho cô.

“Vậy Khương Thiên Văn sao rồi? Trương Gia Mẫn thì sao?” Mạc Nhi thắc mắc không ngừng.

“Hiện tại hấn vẫn ở sở cảnh sát, sẽ được giao về cảnh sát Thượng Hải trong thời gian sớm nhất. Trương Gia Mẫn đã qua cơn nguy kịch” Vương Triệu Thần từ tốn trả lời.

“May quá!” Mạc Nhi chu mỏ gật đầu.

Sau câu cảm thán của cô, mọi thứ rơi vào tĩnh lặng. Anh và cô cả hai không ai nói với ai câu nào cả, chỉ im lặng đi theo suy nghĩ riêng của mình.

“Khi nào em về nước?”

Người phá vỡ bầu không khí này chính là Vương Triệu Thần.

Cô suy nghĩ một chút, sau đó lên tiếng “Em muốn ở đây thêm vài ngày”

“Vì sao?”

“Em muốn hỏi rõ mọi chuyện” Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Hắn sẽ không nói đâu” Vương Triệu Thần lạnh lùng cười.

“Làm sao anh biết?”

Anh đứng dậy đi về phía cửa sổ, để lại bóng lưng cô đơn cho Dương Mạc Nhi “Phía cảnh sát New York đã tra hỏi rồi, nhưng hấn vẫn không chịu lên tiếng”

Đôi mắt đẹp không ngừng nhìn anh, cô chắc chắn biết bao nhiêu suy nghĩ trong lòng. Cô rất muốn đưa tay ra ôm lấy anh, mặc dù cô không hiểu vì sao mình lại có suy nghĩ như thế. Trong lòng cô, thật ra rất quan tâm đến anh, nhưng cô lại không hiểu đó là cảm giác gì.

Trong giấc mơ, khi anh và Dương Khải Hoàn nắm tay nhau cười đùa vui vẻ, tim cô nhói đau vô vùng. Khi Thiên Đông chìa bàn tay đưa cho mình, cô cảm thấy, bàn tay đó quá xa lạ, chỉ kịp nghe anh gọi tên, cô đã khản trương quay lại, nhưng khi cô quay đầu lại anh đã quay lưng đi. Lúc đó cô sợ, cô rất sợ. Sợ anh bỏ mặc cô.

Mạc Nhi nhìn bóng lưng anh, không biết anh đang suy nghĩ cái gì. Anh không sao thì tốt rồi, cô không dám tưởng tượng trong giấc mơ anh và cô đã là hai người của hai thế giới, sợ rằng trong một phút, anh sẽ thực sự bỏ lại cô mà đi.

Dương Mạc Nhi rất muốn biết vì sao mình lại như thế, vì sao lại vì anh mà đau đớn, vì sao lại vì anh lo sợ, cô rất muốn biết, rất muốn, thật sự rất muốn biết.

Nhưng, cô còn chuyện quan trọng muốn làm lúc này.

“Tôi muốn xuất viện”

“Em vẫn chưa khỏe hẳn, ở đây thêm vài ngày đi” Vương Triệu Thần quay người lại nhìn cô, phía sau lưng anh là một quang cảnh mặt trời chiếu sáng, vàng hào quang hắt ngược vào bóng lưng anh, tạo nên một cảnh tượng đẹp đẽ, nhờ ánh sáng ấy, mà Vương Triệu Thần anh như một nam thần bước từ câu truyện cổ tích.

“Vài ngày? Anh còn muốn tôi ở lại nơi này bao lâu nữa? Tôi thật sự rất cần gặp Thiên Văn, tôi muốn biết rõ mọi chuyện” Dương Mạc Nhi giờ tỉnh bơ nhìn anh, đợi thêm vài ngày nữa, chưa chắc gì tên Khương Thiên Văn đks vẫn còn ở New York chứ?

“Sức khỏe của em vẫn còn yếu, đi lại nhiều không tốt” Vương Triệu Thần vẫn lạnh lùng với cô, ánh mắt thâm thúy nhìn cô đến ngây dại, anh im lặng chờ đợi cô lên tiếng.

Cô nghe câu nói của anh, không những không nghe lời còn đưa tay không bị thương thào hết những sợi dây đang ngự trị trên da thịt cô. Một thân cô khập khiễng đi lại gần anh, đôi mắt như ngó lên một đường khó hiểu.

“Chẳng phải tôi đã tỉnh rồi sao? Nếu anh không đi, vậy thì tôi tự đi”

Dương Mạc Nhi cười lạnh nhìn anh, cho dù hiện tại cô hiểu rõ lòng mình như thế nào, nhưng cô không thể vì nó mà mất đi lý trí.

Cô quay đầu bước đi khập khiễng, có một chút bối rối với suy nghĩ của mình, cô rất muốn anh gọi tên cô giục cô quay lại nói với cô rằng anh sẽ đưa cô đến đó. Nhưng mà, mọi thứ vẫn tĩnh lặng, chỉ có một mình trái tim cô đập mạnh mẽ thúc giục người đứng phía sau mình gọi tên mình.

“Mạc Mạc” Cuối cùng, khi tay cô vừa chạm vào nắm tay cánh cửa, anh đã gọi giật cô lại, nụ cười trên môi cô cong lên, rất nhanh sau đó cô lấy lại vẻ lạnh lùng, quay mặt lại chờ anh nói tiếp.

“Tôi sẽ gọi tài xế cho em”

Câu nói đập thẳng vào tai cô, người đàn ông chết tiệt!

Dương Mạc Nhi còn ngỡ anh sẽ đi lại gần bế thốc cô lên, cùng cô đến cục cảnh sát, nhưng cuối cùng anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh băng, giọng nói vẫn thâm trầm như thế, đứng yên một chỗ lên tiếng.

“Không cần lòng tốt của anh”

Bị anh chọc giận, cô khó chịu đóng rầm cửa, tạo một tiếng va chạm mạnh mẽ.

Vương Triệu Thần đứng yên một chỗ, tay rút túi quần, mím môi nhìn theo bóng hình cô đã khuất sau cánh cửa. Tay lấy điện thoại gọi vào một dãy số.

“Cứ âm thầm đi theo cô ấy.”

Bên kia cũng trả lời rất nhanh “Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sự thật đằng sau câu chuyện (I)

Cục cảnh sát New York

Vẫn là bộ trang phục bệnh nhân chưa thay, cô bình thần đi vào cục cảnh sát, Dương Mạc Nhi chủ động nở nụ cười với mọi người, yêu cầu muốn gặp Khương Thiên Văn, khi cô đề nghị như thế, phía cảnh sát có chút khó xử, nhưng cô tiếp tục nói thêm rằng mình có thể giúp mọi người lấy khẩu cung từ hắn, ít ra trong lúc này cô cho là vậy.

Lúc ấy họ mới do dự gật đầu. Cô được vị cảnh sát nữ đưa vào phòng thẩm vấn, cà phê nóng cũng được cô ấy chu đáo chuẩn bị sẵn trên bàn. Tuy là cà

phê ở cảnh sát không được ngon, nhưng cô vẫn cầm lên uống một cách thoải mái.

Ngồi trong chờ không lâu thì Khương Thiên Văn được giải ra gặp cô.

Hắn thấy cô đang ngồi nhâm nhi ly cà phê, lập tức đôi mắt hắn híp lại, miệng nhếch một đường cong, thờ hất ra.

“Xem ra cô vẫn còn mạng” Khương Thiên Văn sử dụng tiếng Trung không chuẩn, nghiêng răng mà nói với cô.

Hắn ngồi xuống ghế đối diện cô, hai tay bị còng đặt lên bàn. Trên người là một bộ áo tù nhân màu cam, bên góc trái còn có một bảng số cho riêng mình, trên mặt còn đầy những vết bầm tím do đám cận vệ của Vương Triệu Thần để lại.

“Nếu đến đây xem tao chết chưa thì mày nên về đi.” Hắn áp sát mặt mình vào mặt cô, miệng nói nhỏ.

“Thiên Văn, bây giờ chỉ còn tôi và anh, vậy anh nói cho tôi biết, năm đó là như thế nào?” Dương Mạc Nhi không vòng vo, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tại sao tao phải cho mày biết? Lỗi của mình sao lại nhờ người khác nhắc?” Hắn khinh bỉ cô cười nhếch mép.

“Bởi vì năm đó người hại chết Thiên Đông không phải là tôi, lỗi không nằm ở tôi” Dương Mạc Nhi lạnh lùng đáp, trên người tuy mặc chiếc áo bệnh nhân, nhưng bộ áo vẫn không phần nào có thể che giấu được nét quyền rũ của cô.

Gương mặt dâm dăng của hắn áp sát lại cô “Mạc Nhi, cô là một người thông minh, chuyện năm đó làm sao lại không biết, hửm?”

“Khương Thiên Văn, có phải vì anh không dám đối mặt với sự thật nên không để cảnh sát lấy khẩu cung?” Dương Mạc Nhi thẳng thắn đặt câu hỏi.

“Chẳng có lí do gì tao chẳng dám” Hắn cũng trả lời rất nhanh.

“Vậy tại sao đến bây giờ anh vẫn không cho cảnh sát hay thậm chí là tôi biết chuyện gì xảy ra năm đó?”

“Là vì tao chẳng có lí do gì nói cho tụi bây biết”

“Câu nói đó đã nói lên anh sợ mọi người biết con người thật của anh”

“Hàm hồ, mày là cái thá gì mà nói như thế? Tao chẳng sợ gì cả” Hắn gầm lên mạnh mẽ, cả người bật dậy, vị cảnh sát thấy tình hình chuyển biến liền đi lại giữ chặt hắn, ép hắn ngồi xuống.

“Nếu không sợ, động cơ giết Thiên Đông là gì?”

Hắn bắt đầu thờ ơ khi nghe Mạc Nhi nói như thế, tay đang bị còng chỉ thẳng mặt cô “Mày nói cái gì? Mày đang nói tao giết chính anh mình? Mạc Nhi mày thật nực cười”

“Thiên Văn, anh là người biết rõ hôm xảy ra tai nạn nhất, Thiên Đông và anh trước đó đã có xích mích với nhau”

Sở dĩ cô khẳng định chắc nịch đến vậy là vì, từng có một thời gian, trong lúc dọn nhà, vô tình cô nhặt được một tấm ảnh bị xé đôi. Trong ảnh là Khương Thiên Đông, ngồi ngắm nó đến nửa ngày mới buông xuống, vừa hay kịp nhìn thấy một dòng chữ xanh: “Tôi không cố ý đẩy anh thành cát, là cô ta”. Lúc đó có chút khó hiểu với ý nghĩa của dòng chữ ấy, mãi cho đến sau này, khi Vương Triệu Thần cho cô xem những tài liệu mật về Khương Thiên Văn, cô lại nhớ đến chuyện này. Tấm ảnh ấy, khả năng nó có liên quan đến vụ án này là rất lớn.

Não bộ từng ngày nảy lên nhiều suy nghĩ mới, từng sự việc dần dần có mối liên kết với nhau thế nên cô mới đưa ra một giả thiết, Khương Thiên Văn chính là kẻ đứng sau mọi chuyện.

Tâm trạng hắn bắt đầu kích động, la hét lấy tay bịt chặt hai tai lại “Không có, không có”

“Hai người phụ nữ anh giết chính là hai diễn viên anh nhờ vả” Cô càng mạnh miệng hơn.

“Không không phải, hai cô ta không liên quan đến tôi”

“Thiên Văn, bây giờ người giúp anh chỉ còn có tôi mà thôi”

“Tôi không giết anh ấy, không giết, không giết, là anh ấy, là anh ấy bảo vệ cô, là anh ấy” Gương mặt xanh xao của hắn nhìn cô, miệng run rẩy lắp bắp không ngừng, cả người hắn run cầm cập.

“Thiên Văn, nói cho tôi biết năm đó rõ ràng là xảy ra chuyện gì?” Dương Mạc Nhi nghiêm túc nhìn hắn, sau đó còn bổ sung “Tâm lý của anh có vấn đề cần được chữa trị, nếu như anh chọn phương pháp im lặng thì cả đời anh sẽ không thể hết bệnh được”

“Không biết, tôi không biết”

“Anh là người biết rõ nhất”

Hắn im lặng một lúc lâu, tay bịt chặt hai tai lại, ngồi im lắc đầu mạnh mẽ. Cô cũng không hỏi thúc hắn, nhẫn nại ngồi chờ hắn bình tĩnh, cuối cùng người phá vỡ không khí vốn có chính là cô, giọng nói dừng lại có chừng mực “Thiên Văn, tôi hỏi anh, có phải Thiên Đông chết là ngoài ý muốn đúng không?”

“Không”

Dường như đã đợi câu trả lời của hắn lâu rồi, cô cong môi hỏi tiếp “Vì sao anh chắc chắn như thế?”

“Mạc Nhi, nếu tôi nói cho cô biết, có phải Thiên Đông sẽ không ghét tôi đúng không? Đúng không?” Hắn nắm chặt tay cô lại, đôi mắt mờ to hỏi cô, giọng nói có chút gấp gáp.

Xem ra cô đã xem nhẹ tâm lý của hắn rồi. Nếu nói không sai thì hắn mắc không những một hai căn bệnh bình thường mà hắn đã có một căn bệnh tâm lý trầm trọng. Sự đã kích bằng lời nói đã khiến cho não bộ dẫn đến chứng đa nhân cách, tác động lớn nhất chính là những lời nói của cô chống chất đặt câu hỏi làm cho đối phương không tiếp thu nhớ hết được.

Đây là cách đơn giản nhất trong những cách để kích động một người mắc bệnh. Cô đã thành công biến hắn từ một người giữ vẻ bình tĩnh thành một người trở nên sợ hãi, nhút nhát. Dương Mạc Nhi nhìn ra hắn đang có điều che giấu trong lòng, nhất là đôi mắt đang ngân ngấn nước.

“Đúng, Thiên Đông sẽ không ghét anh” Cô gật đầu chắc nịch.

Gương mặt hắn bắt đầu chuyển sắc, giọng nói có phần run rẩy, kể lại câu chuyện.

Đó là một đêm mưa to, khi Khương Thiên Văn đi ngang sang phòng của anh trai là Khương Thiên Đông thì bất gặp một cảnh tượng không nên thấy.

Anh hoảng hốt chạy vào phòng Khương Thiên Đông, anh nhìn thấy Khương Thiên Đông cầm con dao gọt hoa quả dính đầy máu run rẩy sợ hãi và bên cạnh là một người con gái đang nằm dưới sàn nhà không một mảnh vải che thân. Mà cô gái đó không ai khác chính là Jenny - bạn gái của anh.

Jenny nằm dưới sàn không còn chút hơi thở nào, gương mặt trắng bệch, phía dưới sàn cũng đã dính không ít máu tươi. Trong lúc phần nộ anh đứng dậy quay sang nhìn Khương Thiên Đông, không giữ được lý trí, anh xông lên nắm lấy cổ áo Thiên Đông đâm một cú thật mạnh vào mặt anh ấy. Cả người Thiên Đông đứng không vững liền té nhào xuống đất.

Cú đâm không hề nhẹ, khoe miệng Thiên Đông đã rách một đường, máu cũng bắt đầu trào ra, nhưng anh cũng không quan tâm đến cái đau rát ấy, mặc sức bảo rằng mình không có ý, là do Jenny nhận nhầm anh ấy và Khương Thiên Văn nên vào nhầm phòng, khiến anh ấy giật mình, cố gắng thoát khỏi Jenny nhưng không may lại cầm được con dao đâm thẳng vào Jenny.

Làm sao Khương Thiên Văn có thể nghe nổi những lời nói của anh ấy nữa, chỉ biết giàn giụa nước mắt đâm vào gương mặt Thiên Đông, chửi anh là đồ khốn. Cho đến khi anh gần như kiệt sức mới buông ra.

Trước giờ anh rất ngưỡng mộ Khương Thiên Đông, anh rất yêu quý Thiên Đông, anh luôn muốn học theo anh trai mình những thứ hay, thể nhưng chuyện của đêm nay đã khiến cho anh nhìn anh trai mình như một người khác, anh cảm điện thoại muốn gọi cảnh sát, nhưng đã bị Thiên Đông ngăn cản.

Cả hai đã xảy ra cãi vã, Khương Thiên Văn nước mắt chảy dài nói anh trai là sát nhân. Còn đặt một câu hỏi nếu người chết là Dương Mạc Nhi thì liệu Khương Thiên Đông có chấp nhận không, vừa nghe xong Thiên Đông liền nhanh chóng tát cho anh một bạt tai, nói anh là đồ điên sau đó bỏ đi.

Một mình anh vừa khóc đau lòng vừa mang xác Jenny chôn ở sau vườn nhà, anh tức đến điên máu, trong cơn phần nộ, anh đã nghĩ ra một ý tưởng.

Một ngày sau, anh đến một quán cà phê gần nhà, điện thoại gọi cho hai cô sinh viên trong trường Khương Thiên Đông. Hai cô sinh viên đó đến cũng khá nhanh, nghe anh gọi cho mình liền vui vẻ đi lại mề neho làm nũng.

Anh vùng một số tiền lớn cho cả hai người họ, nhờ họ làm một màn kịch, bảo đóng kịch với Khương Thiên Đông, nói với anh ấy rằng Dương Mạc Nhi đã có thai với một người đàn ông khác. Với tính cách của Thiên Đông, anh biết nhất định anh ấy sẽ tìm đến Dương Mạc Nhi mà hỏi rõ chuyện. Hai cô gái đó nở nụ cười nhận lời.

Sáng hôm sau, đúng như lời dặn, hai người phụ nữ đã tìm Khương Thiên Đông “kể chuyện”.

Trong thời gian đó, anh nhanh chóng đi gỡ phanh xe của Thiên Đông ra. Đợi cả hai người họ lên xe, anh cũng cho xe chạy theo xem trò. Và kết quả đã như mong đợi của anh chính là chiếc xe đâm thẳng xuống vực không thương tiếc.

Anh nhếch mép cho xe quay đầu về nhà.

Vài giờ sau anh nhận được tin rằng là Khương Thiên Đông và Dương Mạc Nhi đang ở bệnh viện, anh cũng giả vờ đóng kịch hoảng loạn và sợ hãi. Khi vào đến bệnh viện, nghe tin anh trai đã qua đời anh đã cười thầm, nhưng ngoài mặt đã rơi lệ.

Chỉ tiếc thay, một lúc sau lại nghe tin từ bác sĩ rằng người con gái đi cùng Khương Thiên Đông đã may mắn sống sót trước tay của thần chết, anh liền tức giận. Vì sao cô ta lại có thể sống? Anh muốn người chết là cả hai chứ không phải một người.

Anh phần nộ dựng thêm một màn kịch với ba mẹ, và anh cũng thành công khiến họ tin tưởng, rằng anh phần nộ là vì Dương Mạc Nhi đứng sau mọi chuyện. Họ cũng nín kẻo anh không ít lần khuyên bảo anh không cần làm lớn chuyện. Anh cũng kiên quyết không tha cho Dương Mạc Nhi.

Đến khi anh bước vào phòng hồi sức của cô, mới biết rằng Khương Thiên Đông chưa hề nói với Dương Mạc Nhi rằng mình có một người em trai song sinh. Nhân cơ hội đó, anh muốn Dương Mạc Nhi sống không bằng chết, diễn nốt vở kịch của mình.

“Thiên Văn, vậy hai người phụ nữ kia là như thế nào?” Dương Mạc Nhi nghe hẳn dửng dưng, cô có chút sững sờ với một câu chuyện như thế, nhắc đến mới nhớ còn có hai người phụ nữ kia nữa, cô đã nhiều lần muốn biết vì sao anh lại giết họ.

“Hai người nào?” Hẳn ngạc nhiên nhìn cô hỏi.

“Là hai người anh nhờ vả đóng kịch”

“Là ai? Tôi biết sao?” Thiên Văn ngu ngơ nhìn cô.

“Thiên Văn, lặp lại một lần nữa, hai người phụ nữ anh nhờ họ đóng kịch để giết chết Thiên Đông, vì sao anh lại giết họ? Còn nữa, vì sao lại lấy bản sao của “Hoa nở?”” Cô nhần nạy nói với anh, biết rằng nói chuyện với một người bị bệnh là một tình huống thăm thương nhất, nhưng cô vẫn kiên trì chờ đợi nghe hết câu chuyện.

“Ồ, hai người đó tôi biết. Bởi vì hai người phụ nữ rất thích “Hoa nở.”” Hẳn vừa cười điên rồ vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Sự thật đằng sau câu chuyện (II)

"Vì sao?"

Nhắc đến hai người phụ nữ kia, thì phải nhắc đến Jenny. Jenny là một cô gái nhà khá giả, tốt bụng lại rất xinh đẹp, bạn bè cô không nhiều phần lớn chỉ toàn là kẻ ghen kị ghét cô mà thôi. Khi đó Jenny thường xuyên bị đám nữ sinh gọi là "hám trai" một phần là vì quan hệ giữa cô và Khương Thiên Văn, một phần là vì cô được rất nhiều nam sinh trong trường theo đuổi.

Khương Thiên Văn và Khương Thiên Đông phải nói là hai nam sinh có thể khiến trái tim nữ sinh tan chảy, nhưng thân phận thật sự của cả hai anh em họ thì lại thần thần bí bí, không một ai biết được. Mọi người cũng chỉ biết được cái tên John là Khương Thiên Đông và Edward là Khương Thiên Văn.

Lúc ấy, khi cô gặp được Khương Thiên Văn trong trường hai người đã thân thiết với nhau, nhưng đến khi anh ngỏ lời thích cô thì số lần gặp mặt của cả giảm dần.

Anh theo đuổi cô rất nồng nhiệt, ngày ngày đều tặng hoa cho cô nên sự trốn tránh của Jenny càng nhiều. Điều đó đã khiến cho mọi cô gái trong trường đều ghen tị và cho rằng Jenny đang làm giá với anh. Đến khi cô đồng ý làm bạn gái anh, thì mọi chuyện bắt đầu xảy ra với Jenny càng nhiều.

Tin tức ấy đã đến tai hai người con gái trường bên cạnh, một người không đẹp nhưng lại có thân hình nóng bỏng tên là Kathy, còn người kia vừa mập vừa không phải loại con gái khiến con trai say đắm chính là Emily.

Emily và Kathy nổi trận lôi đình khi nhận tin, họ lên đi vào trường bằng cổng sau. Tìm gặp Jenny cho bằng được, Jenny bị họ lôi ra nói chuyện, cô còn chưa biết chuyện gì xảy ra họ tát cô một bạt tai, bảo cô biết thân biết phận thì tránh xa Khương Thiên Văn, nếu không cô sẽ còn gặp lại họ một lần nữa.

Jenny không phải loại người nghe lời người khác mà làm theo ý họ, cô vẫn ngày ngày ở lại bên cạnh Khương Thiên Văn, không những cô không rời xa anh mà còn sâu đậm hơn.

Một lần nữa cô gặp lại hai người con gái kia cùng đồng bọn hai ả ở trường. Emily và Kathy dọa đánh cô, cô vẫn mặc kệ và kiên quyết không rời xa Khương Thiên Văn.

Cả đám hai ả ra tay đánh liên tục vào những điểm yếu của cô khiến cô không ngừng đau đớn khóc điên cuồng nhưng cô càng khóc họ càng quá đáng hơn, bắt cô đang rộng chân một người trong đám dùng dương vật giả tra tấn cô, lấy cô làm vật thỏa mãn cho bản thân. Đến khi Jenny kiệt sức cô tưởng rằng mình đã được buông tha, nhưng không, đám người con gái đó giật ngược tóc cô lên dùng kéo cắt đi phần đuôi tóc dài.

Khương Thiên Văn đi ngang qua liền phát hiện, nhìn một thân Jenny nằm gục dưới sàn không một mảnh vải che thân liền cởi áo khoác ngoài khoác lên cho cô, tóc cũng bị cắt đến gần kính khùng, không nói gì nữa anh ôm Jenny vào lòng, miệng lạnh lùng quát lớn với mấy người đó, khiến cho họ sợ đến run cầm cập, đặc biệt là hai ả kia.

Anh hỏi vì sao lại làm như thế, hai ả im lặng không nói gì. Anh không hỏi nữa, chỉ lạnh lùng buông một câu: "Kẻ nào có liên quan đến vụ này không nói ra lý do, đừng trách tôi không khi phách". Sau đó lập tức bế Jenny ra khỏi trường.

Nhìn Jenny nép trong người mình, anh càng nổi máu điên lên. Đau lòng nắm chặt tay, Jenny chỉ kịp mở mắt nhìn anh mà khóc, cuối cùng cô dựa vào người anh ngủ thiếp đi trên xe, còn anh một tay ôm cô, một tay nắm vô lăng lái xe.

Không lâu sau đó, vụ án Jenny đã xảy ra, Khương Thiên Văn tìm đến Kathy và Emily, nhờ họ đóng một màn kịch, là do họ ngu ngốc mới không biết rằng mình đã gián tiếp hại chết Khương Thiên Đông. Ẩn ý sâu hơn đó chính là anh đang cố ý dồn cả hai người phụ nữ đó vào con đường chết.

Trong thời gian anh qua lại với hai ả, bên cạnh còn có Trương Gia Mẫn và Dương Mạc Nhi.

Emily và Kathy vẫn chưa biết rằng Khương Thiên Đông đã chết, thêm vào đó Khương Thiên Văn lấy danh mình là Khương Thiên Đông vào trường, nên họ cũng không có nghi ngờ gì.

Những ngày bên cạnh anh, hai người con gái đó luôn đòi hỏi những món hàng giá đắt với anh.

Một lần Emily và Kathy đi ngang sang phòng thiết kế cuối hành lang của Dương Mạc Nhi, hai người họ đã liếc mắt thấy bộ váy cưới của Dương Mạc Nhi đang được thiết kế. Được gọi là "Hoa nở". Con gái ai nhìn vào váy mà chẳng yêu thích, lại còn là hàng có một không hai. Vì thế vừa nhìn thấy liền về nhà nằng nặc đòi Khương Thiên Văn rằng mình muốn có.

Anh lúc ấy chỉ nhìn mặt nhìn họ, nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của hai ả. Anh nhờ đến Trương Gia Mẫn lấy cấp bản vẽ của Dương Mạc Nhi giúp anh, sau đó mời nhà thiết kế về may ba bộ giống như thế. Một bộ là dành cho Emily, một bộ là cho Kathy, bộ kia chính là... cho Dương Mạc Nhi.

"Tại sao anh phải làm vậy?" Câu chuyện chưa kịp dừng đã bị cô cắt ngang.

"Bởi vì tôi phải trả thù cho Jenny, những kẻ đã nhúng tay vào thì phải chết" Hấn gầm lên một tiếng lớn.

"Tôi không phải là kẻ thù của anh"

"Mạc Nhi chính là kẻ gián tiếp hại chết Jenny" Hấn điên đảo khàn giọng gồng lên nói.

Dương Mạc Nhi có chút sợ hãi với giọng nói này, cũng có chút nghi ngờ hỏi hấn thêm một câu "Vì sao anh lại giết Emily bằng cách dã man như thế? Sao lại mổ bụng cô ấy ra?"

Đôi mắt tròn tròn nhìn cô, hấn nở nụ cười quái đản trên môi, hai tay gồng chặt lại với nhau "Không có một người cha nào... không thương con"

Không một người cha nào không thương con?

Ý của hấn là sao?

Vẫn đang suy nghĩ, cô không để ý đến hấn vẫn đang ngồi đối diện mình, hấn chồm lên, bóp lấy cổ cô mới có phản kháng. Cô thử không được liền dùng cách bảo vệ bản thân mình, nắm lấy cánh tay của hấn cố đẩy ra. Miệng mở to muốn hít lấy một ngụm không khí sống sót nhưng khoang mũi đã bắt đầu mất dần không khí. Tay đập vào người hấn không ngừng. Đôi mắt tròn to nhìn người đang cố đẩy cô xuống địa ngục, cố gắng kháng cự lại, nhưng sức cô làm sao bằng được hấn, chỉ có thể đưa tay ngăn lại. Bên tai còn vang vọng giọng nói của hấn.

"Không một ai vô tội cả"

Tay cô cố gắng mò đến nút đỏ trên bàn gọi cứu, nhưng lại không với tới. Hấn bóp càng chặt hơn, đầu óc cô trống rỗng, máu không thể lưu thông được nên mặt cũng đã bắt đầu có dấu hiệu trắng bệch. Cho đến khi còn nghĩ mình sắp tuyệt vọng, cô đã nghe thấy tiếng đẩy cửa mạnh ở bên ngoài.

"Mày còn dám động đến cô ấy?"

Giọng nói không thể quen thuộc hơn, đó chính là Vương Triệu Thần. Thấy anh mở cửa bước vào phòng, gấp gáp lại gần cô đi đến đập vào giữa mặt của Thiên Văn, hấn ngã nhào xuống đất.

Lấy lại được không khí, Dương Mạc Nhi thở phào phòng khó khăn, tay đặt lên cổ điều hòa lại nhịp thở. Vương Triệu Thần ôm lấy cô, đôi mắt ngập tràn lo lắng. Cảnh sát canh bên ngoài cũng bước vào bắt lấy hấn, đánh hấn tấp tểi.

"Đừng sợ, có anh đây rồi!" Vương Triệu Thần dịu dàng vuốt tóc cô, giọng nói nhẹ nhàng hơn cả lông chim vũ, như sợ rằng chỉ cần lớn tiếng một chút cô sẽ chao đảo mà ngã xuống đất.

Cô lấy lại được nhịp thở ổn định lại nghe anh nói một câu như thế, tim liền tan chảy thành một dòng nước. "Có anh đây", cô thừa nhận, mình đã điên rồi, chỉ cần nghe một câu nói của anh thôi tim đã đập loạn xạ, nhưng mà giọng nói này có chút quen thuộc, trong đầu xuất hiện thêm một giọng nói khác, cũng chính là "Có anh đây". Hai giọng nói trùng khít, như là cô đã nghe ở đâu rồi.

"Triệu... Triệu Thần" Lấp bắp gọi tên anh, lần này là cô sợ thật, sợ rằng mình sẽ không còn thấy anh nữa, sợ rằng anh sẽ không đến, nhưng trong lúc cô tuyệt vọng nhất anh lại là người xuất hiện bên cạnh cô.

Đôi mắt nhìn anh đến ngây dại. Nếu quả thật anh không đến, có lẽ cô cũng đã tuyệt vọng mà nhắm mắt, nhưng giờ anh ở đây rồi, nhất là câu nói "Có anh đây" đã khiến cô không còn lo lắng nữa.

Thấy cô thần thờ, Vương Triệu Thần bế cô trên tay, đi thẳng ra khỏi cục cảnh sát đưa cô lên xe.

Lấy lại bình tĩnh một chút, đợi anh vòng qua ghế lái, cô liền xoay sang hỏi "Anh đi theo em?"

"Em có thể bớt khiến người khác lo lắng được không?" Vương Triệu Thần nghe cô nói như thế, có chút lớn tiếng vì lo lắng cho cô, tay nắm chặt vô lăng.

"Anh lo lắng cho em?" Dương Mạc Nhi cong môi lên nhìn anh.

"Không thể không lo lắng" Anh lạnh lùng nói dứt câu, giúp cô cài dây an toàn lại, cho xe chạy thẳng về khách sạn.

Nhận ra anh đang tức giận, cô cũng không nói gì nữa. Không khí ở trong xe ngày càng trở nên ngột ngạt. Dương Mạc Nhi chỉ mong sao anh cho xe chạy nhanh hơn một chút, một chút nữa thôi. Nhưng càng mong thì càng ngược ý, xe chạy với tốc độ chậm chạp, như thể không muốn nhích thêm một chút nào trên mặt đường. Đợi một hồi lâu, cô mím môi thở dài.

"Em không sao, thật đấy" Cả quá trình cô đều cúi gằm mặt.

Anh vẫn tập trung nhìn về phía trước lái xe, giọng nói lạnh lùng đáp lại không như cô mong muốn "Ừm"

"Anh giận em sao?" Dương Mạc Nhi dứt khoát quay sang nhìn anh.

"Không"

Đây là lúc cô lo lắng nhất, cô biết mình sai nhưng không ngờ anh lại giận đến thế, nghe anh lạnh nhạt với cô, hốc mắt lại bắt đầu đỏ ửng "Rõ ràng là anh đang giận em"

Anh không nói tiếp, đánh tay lái sang hướng khác, cho xe chạy đến con đường vắng anh mới cho xe dừng lại.

"Mạc Mạc, sau này ngoan ngoãn nghe lời anh được không?" Vương Triệu Thần mệt mỏi dựa người ra sau ghế, tay day day huyệt thái dương.

"Em chỉ muốn biết sự việc" Giọng nói cô nhỏ dần, lộ rõ vẻ sợ hãi.

"Đừng giờ thói bướng bỉnh nữa, nghe lời anh đi" Vương Triệu Thần quay sang nhìn cô, đã thấy cô cúi gằm mặt xuống, một phần tóc đã che đi khuôn mặt của cô.

"Chúng ta... đừng nói về vấn đề này nữa được không? Em muốn về khách sạn nghỉ ngơi" Đánh trống lảng vấn đề là ý kiến hay nhất của cô lúc này, bởi vì không khí trong xe đã dần trở nên nóng bức rồi.

"Mạc Mạc"

"Anh đừng nói nữa, em thật sự rất mệt" Có trời mới biết, cô đã cố gắng giấu đi nước mắt của mình, khi nghe anh gọi tên cô với chất giọng dịu dàng đó, cơ thể cô phàn run rẩy nhẹ nhưng lại bị cô che đi rất nhanh, nước mắt lại bắt đầu trào.

Đáng tiếc với Dương Mạc Nhi, tuy cô rung nhẹ nhưng vẫn bị Vương Triệu Thần nhanh mắt bắt gặp, thấy cô như vậy anh thở dài chiều theo "Thôi được rồi"

Xe tiếp tục chuyển bánh. Dương Mạc Nhi ngồi trong xe cố kiềm chế lại cảm xúc của mình, đôi mắt long lanh nhìn thẳng về một phía, trong đầu cũng chỉ là những câu nói của Khương Thiên Văn.

"Không có người cha nào không thương con"

"Không một ai vô tội"

"Dương Mạc Nhi chính là kẻ thù gián tiếp hại chết Jenny"

Càng nghĩ sẽ càng rối. Cô mệt mỏi lắc đầu. Vụ án này đến đây vẫn chưa xong rồi.

Xe đậu trước đại sảnh khách sạn, Dương Mạc Nhi vừa xuống xe định bụng bước vào thì Vương Triệu Thần đã bế thốc cô lên. Cả hai người nới gần khoảng cách với nhau hơn.

Đợi khi vào thang máy chỉ có hai người anh mới lên tiếng nhắc nhở "Chân còn bị thương, đừng nên đi lại nhiều"

"Ừm" cô cũng mệt rồi, không còn sức để kháng cự hay cãi nhau tiếp với anh, chỉ gục đầu vào trong lồng ngực anh, hít hà mùi hương của anh.

Thang máy "ding" một tiếng, cửa mở. Bên ngoài hành lang, ngoại trừ anh và cô ra thì cũng chẳng còn ai. Anh bế cô vào phòng đặt cô xuống sofa. Tay rót một ly nước cho cô, xoa đầu cô như một con mèo.

"Đừng bao giờ hành động một mình, lúc này khi thấy em như thế anh rất sợ"

Dương Mạc Nhi ngẩn ngơ nhìn anh, có chút khó hiểu "Sao anh lại sợ?"

Anh mỉm cười với cô, lời nói như thật như đùa "Sợ mất em"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Sự thật đằng sau câu chuyện (III)

Dương Mạc Nhi ngạc nhiên khi nghe anh nói, anh sợ mất cô? Sợ mất cô sao? Trên môi bỗng dung cong lên một đường, cầm lấy ly nước uống cạn.

Nói xong, anh giúp cô cởi giày. Sau đó trở mình vào nhà tắm, mở nước ấm cho cô.

"Anh đưa em đi tắm" Vương Triệu Thần đi lại gần cô, tay áo sơ mi được anh xắn lên cao, nút áo cũng được bung hai nút, liếc một cái đã thấy được bờ vai rám nắng quyến rũ của anh.

"Đề em tự làm được rồi" Dương Mạc Nhi ngượng ngùng lắc đầu, làm sao lại có thể đề anh tắm giúp cô?

"Em còn ngại chuyện gì nữa? Đã là người phụ nữ của anh rồi"

"Nhưng em... em... không quen" Mạc Nhi miệng lắp ba lắp bắp hồi lâu mới nói được trọn câu.

"Không quen thì tập cho quen" Bế thẳng cô lên tay, mặc cho cô phản kháng thế nào anh cũng không thả cô xuống.

Vương Triệu Thần đặt cô vào thành bồn tắm, tay vừa chạm đến nút áo của cô đã bị cô che lại, cô lúng túng nói để mình tự làm, Vương Triệu Thần cười bất lực.

"Anh không an tâm khi em tự làm trong thời gian này, để anh giúp em, còn ngại cái gì nữa?" Anh như một đường trên mày, rõ ràng cô đã là người phụ nữ của anh, còn phải ngại nữa sao?

"Em thật sự không quen" Vẫn cố gắng che đậy không cho anh chạm vào áo mình.

"Anh nói rồi, không quen cũng phải tập quen"

Vương Triệu Thần kiên quyết bắt lấy cái tay không bị thương của cô, không cho cô tiếp tục tự tay làm. Chưa đầy mấy phút sau, trên người cô đã không còn mảnh vải che thân, cô chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, gương mặt ngượng đến đỏ như trái đào chín.

"Em ngồi yên, nếu không lại động vào vết thương" Anh nhắc nhở.

"Vâng" Dương Mạc Nhi bắt lực gật đầu.

Vương Triệu Thần lấy đồ che lại những chỗ được băng bó một cách cẩn thận để nước không chạm được vào vết thương, đặt cô xuống bồn nước đã được anh đề xả phòng. Cô như một con mèo con, vừa ngồi xuống nước liền nghịch xả phòng. Chính vì nước chế độ ấm, anh bắt tay vào công việc, gội đầu giúp cô.

Làm ướt tóc cô cho dễ dàng gội hơn, Vương Triệu Thần nhẹ nhàng từng chút một mát xa đầu cho cô "Thoải mái không?"

Dương Mạc Nhi nghe anh hỏi liền gật đầu "Anh có kinh nghiệm như vậy xem ra anh rất hay gội đầu cho phụ nữ nhỉ" Ngoài miệng hỏi như thế, nhưng trong lòng có chút buồn bực.

"Em nói xem?" Vương Triệu Thần không trả lời, chỉ đặt một câu hỏi như thế.

"Hửm?" Mạc Nhi nhắm mắt ngẩng mặt lên, mím môi bật tiếng.

Vương Triệu Thần thấy cô không nhìn thấy đường, giơ tay chỗ không dính xả phòng lên lau mắt cho cô, đợi khi cô mở mắt, anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên chiếc môi đang mím lại, nhìn cưng vô cùng "Em là người phụ nữ đầu tiên anh gội đầu"

Hành động của anh khiến cô giật mình, anh vừa hôn cô? Giật mình muốn quay lại nhìn hỏi anh sao lại như vậy thì đã bị anh chính lại đầu nói một câu "Đừng nghịch, em ngồi yên một chút"

Xả nước cho cô, giúp cô hoàn thiện tắm rửa xong, anh đi ra ngoài lấy váy ngủ. Trên người được anh quấn một chiếc khăn trắng, cô ngồi trên thành bồn đợi anh. Vài phút sau đã thấy anh quay lại, trên tay cầm theo một chiếc khăn và quần lót của cô.

Á...

Cô hết hồn, nhìn anh cầm quần lót của mình mà tim đập không ngừng, cô thật sự rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, làm sao dám nhìn mặt anh đây? Hôm nay đúng là xui xẻo mà.

"Làm gì thế?" Thấy cô thẫn thờ không mặc quần áo, anh lên tiếng hỏi.

"Anh... anh..." Cô cắn môi nói hết câu "Anh để em tự làm... được không?"

"Mặc vào" Vương Triệu Thần không bận tâm đến những gì cô nói.

"Để em tự làm được mà" Mặt cô mếu máo sắp khóc, nắm chặt tay anh.

Không nói thêm tiếng nào, anh nâng chân cô lên, giúp cô mặc luôn cả quần lót và áo ngủ, trên mặt cô đã đỏ bừng lên vì ngượng, lần đầu tiên trong cuộc đời lại có người giúp cô mặc đồ lót, lòng tự trọng của cô đã rơi từ trên cao xuống tận dưới đất rồi.

"Xong rồi"

Cô cắn môi gật đầu, anh tháo đồ bảo vệ vết thương ra, bế cô ra ngoài giường, lục tìm máy sấy tóc.

"Anh muốn sấy tóc cho em?" Dương Mạc Nhi nhìn anh.

"Ừ" Vương Triệu Thần gật đầu.

"Em không có thói quen sấy tóc đâu" Cô bĩu môi.

Cô phát hiện ra, kể từ khi Vương Triệu Thần bước vào cuộc đời cô, mọi thói quen lẫn thói xấu của cô đều bị xáo trộn hết lên rồi. Thói xấu lại bị anh bắt ép trở thành thói tốt, thói quen bị anh đẩy thành quên lãng.

Vương Triệu Thần bỏ mặc lời nói của cô, tiếp tục công việc của mình. Chỉnh máy sấy tóc theo tốc độ vừa, bới tung mái tóc cô lên, sấy hết bên này đến bên khác, đến khi cảm nhận được tóc cô đã khô anh mới tắt máy sấy, cất lại đằng hoàng vào tủ.

Anh định bụng quay bước ra ngoài nhưng lại bị cô nắm tay lại, kéo giật.

"Anh đi đâu?"

"Nấu bữa tối" Vương Triệu Thần giữ nguyên vị trí, mặc sức để cô nắm tay mình.

"À" Cô gật đầu buông tay ra ngồi lại đằng hoàng vào giường.

Vương Triệu Thần cười thầm trong lòng, sai chân xuống phòng bếp. Đeo tạp dề trên người mới thấy được dáng vẻ của anh sau nét lạnh lùng trong giờ làm việc thay vào đó chính là dáng vẻ của anh khi vào bếp thì quá chuẩn hoàn hảo. Không gọi anh là "nam thần" cũng phải gọi anh là "yêu nghiệt", chỉ cần anh mỉm cười hay làm một hành động nhỏ thôi cũng đủ để lấy trái tim của nhiều người phụ nữ rồi.

Dương Mạc Nhi vốn dĩ không thích ngồi không yên tĩnh, nên cái tính ương bướng lại tái phát cô khắp khiêng bước xuống phòng bếp. Thứ nhất là cô không có gì để vận động tay chân, thứ hai chính là mùi thức ăn quá mức hấp dẫn, khiến cô không thể không bị lôi cuốn vào nó. Chân nới tiếp chân này đi chậm chậm, đến khi đã xuất hiện ngay tại nơi đang bốc mùi thơm của thức ăn thì cô đã hối hận khi xuống đây. Nhìn bóng dáng anh khi làm bữa tối gọi cảm vô cùng!

Cô đứng đằng sau nhìn anh đến ngây ngốc, không sao dứt ra được. Đôi mắt chỉ chăm chú dán lên bóng lưng to lớn của anh. Nhìn anh đeo tạp dề như thế, cô còn lầm tưởng anh chính là một người chồng đảm đang nấu ăn cho vợ, tự thâm cười với cái suy nghĩ ngu ngốc của mình.

"Em không biết là anh biết nấu ăn đấy" Dương Mạc Nhi lại gần anh đứng cạnh bên, món anh đang làm chính là xào thịt bò cùng với com, mùi hương xộc lên mũi cô thơm vô cùng!

"Vậy thì giờ em đã biết rồi" Hoàn tất công đoạn xào com, anh nhắc chảo đổ com lên đĩa đã có sẵn rau xà lách ở phía bên dưới.

Dương Mạc Nhi bĩu môi nhìn anh, không hiểu vì sao đến khi anh nấu ăn vẫn có thể lạnh lùng đến thế? Nhưng giờ cô mới để ý kỹ, xem ra khi anh đeo tạp dề dễ thương vô cùng, đây là lần đầu tiên cô thấy anh với bộ dạng như thế này.

Đợi khi anh lên tiếng cô mới dứt ra khỏi suy nghĩ riêng của mình "Đứng đây làm gì nữa?"

"À" Mạc Nhi gật đầu, chân chậm chậm nhẹ nhàng từng bước lại gần ghé đôi diện anh ngồi xuống.

Tất cả món anh làm đều rất thơm, trên bàn tổng cộng có bốn món mặn, và một món canh, bên cạnh đó còn có một tô canh gà hầm thuốc bắc, Mạc Nhi ngạc nhiên ngẩng lên hỏi anh bị bệnh gì sao lại uống canh này, anh từ tốn đẩy tô canh sang chỗ cô, dịu dàng trả lời.

"Là của em"

"Hả?" Mạc Nhi tròn to mắt với anh, anh đang giỡn với cô đúng không? Trước giờ cô cực kỳ ghét mùi thuốc bắc, cũng chưa từng uống canh như thế này,

mỗi lần mọi hay bất kỳ ai nấu món canh này cho cô, cô chỉ có thể ngồi ăn món khác chứ không động đôi đũa vào nó, thế nên nghe anh nói anh làm cho cô, không giặt mình cũng suốt rớt tìm ra ngoài, liền xua tay với anh giải thích "Trước giờ em chưa từng uống nó, em rất ghét mùi thuốc bắc"

"Tập uống đi" Anh nhấc nĩa múc canh lên đưa lại gần cô.

"Em không uống" Dương Mạc Nhi bưng bình lắc đầu né tránh muỗng canh của anh.

"Nín thở uống cũng được, uống canh này rất bổ"

"Anh đừng ép em, thật sự em không thể uống" Cô nhăn mặt nhìn anh.

Vương Triệu Thần đặt lại muỗng xuống tô canh "Thôi được rồi"

Anh không muốn chọc giận cô, mà anh cũng không phải không bức bối. Thật ra anh rất khó chịu với cái tính ương bướng của cô, nhưng anh không muốn mất vui nên mọi cảm phần được anh đè nặng xuống.

Bữa ăn rất yên tĩnh, anh không nói cô cũng im. Chỉ được một lúc thì đi động của cô vang lên vài tiếng. Là số lạ, cô nghĩ bụng tối thế này rồi còn ai gọi đến. Vương Triệu Thần ngồi đối diện ăn rất yên tĩnh, từ lúc nhạc chuông vang lên anh cũng không động đậy lấy một cái.

"Em nghe điện thoại, anh cứ ăn trước đi" Vương Triệu Thần gật đầu đồng ý.

Cô ra phòng khách nghe máy, vừa nhấn chấp nhận cuộc gọi liền có người lên tiếng.

"Cô là nhà thiết kế Dương Mạc Nhi đúng không?" Bên kia là một tiếng trung chuẩn của người phụ nữ, giọng nói nghe rất trong trẻo, xem ra vẫn còn trẻ.

"À, vâng, tôi là Dương Mạc Nhi, cô là?"

"Xin chào, tôi là trợ lý của phòng thám tử tư, tài liệu nhà thiết kế Dương cần đã có rồi ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Sự thật đằng sau câu chuyện (IV)

Cuộc gọi giữa cô và cô thư ký bên phòng thám tử tư kéo dài hai mươi phút.

Khi trở lại bàn ăn, cô đặt điện thoại lên bàn tiếp tục ăn cơm cùng anh. Cô nhanh chóng ăn cho hết phần của mình, còn anh thì ăn rất từ tốn và yên ắng. Trong lòng cô đang nổi sóng vì những lời cô thư ký ban nãy nói, cuộc trò chuyện không dài, chủ yếu chỉ nói về vụ án năm xưa của Khương Thiên Văn và Khương Thiên Đông.

"Có điều gì khả nghi không?" Dương Mạc Nhi day day huyệt thái dương hỏi.

"Thưa cô, vụ án năm ấy quả thật rất khó để tìm lại bằng chứng và nhân chứng. Theo như chúng tôi điều tra, đã có năm người mất mạng đều do một hung thủ" Bên kia chắc nịch trả lời.

"Được, cô hãy gửi qua email cho tôi" Dương Mạc Nhi thờ dãi nói với giọng mệt mỏi.

Bên đầu dây kia im lặng vài giây sau đó mới cất tiếng thứ lỗi "Thưa cô, vì để bảo đảm tài liệu của chúng tôi, tôi chỉ có thể mời cô đến để lấy, việc gửi email là điều chúng tôi không thể"

"Tôi sẽ nhờ thư ký của tôi sang lấy" Dương Mạc Nhi nheo mắt nhìn về một khoảng không trống trải phía trước.

"Vâng" Cô thư ký dứt lời xong liền dập máy.

Cô mãi lo nghĩ về cuộc đối thoại ban nãy mà không hay biết Vương Triệu Thần nãy giờ ngồi im lặng nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng.

"Em muốn biết vụ án năm ấy lắm sao?" Anh cất tiếng, âm thanh không lớn nhưng mang lại cho người nghe cảm thấy rất rợn người.

Cô rung mình thoát khỏi suy nghĩ của mình. Tim như rơi khỏi lồng ngực. Anh có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô, cô bất giác nhìn anh với đôi mắt khó hiểu. Thật ra... anh là ai? Sao lại có thể biết được vụ án năm ấy?

"Em không cần phải nhạc nhiên như vậy" Anh chậm rãi lấy giấy ăn lau mép miệng, sau đó ngồi thẳng dậy nhìn thẳng vào mắt cô "Năm ấy, tôi chứng kiến hẳn dựng lên một màn kịch để che mắt mọi người"

"A" Cô bịt miệng mình lại, thì ra anh biết hết cả rồi, vì sao lại không nói cho cô biết ngay từ ban đầu?

"Lần đầu gặp em tôi không thể nói ra vì đó chưa phải là thời điểm thích hợp" Anh như đọc thấu hết tất cả mọi suy nghĩ của cô, anh đứng dậy đi sang cô dựa người vào bàn ăn nói.

"Vương Triệu Thần... tôi xin anh, xin anh hãy cho tôi biết năm ấy rốt cuộc đã có chuyện gì, Triệu Thần, tôi xin anh đấy!" Anh thật tàn nhẫn, rõ ràng đã biết mà không nói cho cô sớm, khiến cho cô phải đau khổ đến vậy.

Anh cười nhưng không phải nụ cười lạnh lùng, mà là nụ cười như vẻ biết rằng mình chắc chắn nắm được phần thắng "Em biết rằng lấy lời tôi không dễ dàng"

Cô biết chứ, đương nhiên cô hiểu anh. Lời nói của anh rất đáng giá thế nên cô đâu dễ dàng lấy như thế. "Xem như tôi cầu xin anh, xin anh cho tôi biết, bất cứ thứ gì anh muốn tôi đều có thể làm"

Anh muốn cô thật tâm ở lại bên cạnh anh "Được, chỉ cần em thành tâm đến Shine làm việc, tôi sẽ cho em biết"

"Được được" Cô gật đầu nhanh chóng, chỉ hi vọng anh có thể nói nhanh một chút.

Cô quan tâm vụ án năm ấy đến vậy sao? Trong lòng anh bứt rứt khó chịu với hành động của cô. Lẽ nào...

Anh rời phòng bếp sau vài phút quay trở lại, trên tay cầm theo một tập tài liệu và một cây bút.

"Trước tiên ký vào đây" Anh đưa bản hợp đồng ra trước mặt cô.

Có chút do dự, hồi lâu cô mới cầm bút ký tên mình lên. Anh nhếch môi cười, sau đó đặt tập tài liệu dày cộm trước mặt cô "Tài liệu vụ án năm ấy"

Cô gấp gấp lật tài liệu trong bao bì ra xem.

Kèm theo những tài liệu quan trọng chính là những tấm ảnh của những người đã trở thành xác chết thối rữa. Năm tấm ảnh cô đang cầm trên tay đều có chung một quan điểm chính là phần tóc đều bị cắt tất, còn về phần khác nhau thì kể ra rất dài.

Cô có thể nhận ra được bốn người, hai tấm đầu đó chính là hai cô gái Emily và Kathy, bên cạnh đó còn có một người cô cảm thấy rất quen mắt, mãi đến một lúc chìm trong suy tư cô mới nhớ đến, đó là tên nhà báo gan dạ dám bước lên phóng vấn Vương Triệu Thần ngay tại buổi lễ thời trang của cô, người cuối cùng chính là... Michelle.

Còn một người nữa, trước mắt cô đó là một cô gái mặc chiếc váy trắng bị trói trên xích đu, xác đã bị phân hủy thành tro bụi, mặt đã bị khô héo theo thời gian, chỉ còn thấy được một khuôn mặt toàn xương. Nếu cô không nhầm thì có lẽ đây là Jenny mà Thiên Văn nhắc đến. Trước khi phát hiện ra xác chết của Jenny đã có người chỉnh sửa tư thế cho cô ấy.

Xem ra năm cái xác đều được người ta đào lên từ trên mặt đất, bởi vì trên gương mặt hay toàn thể đều bị dính bùn lầy. Gương mặt xơ xác khô héo như chiếc lá đã tới mùa rụng bị ánh mặt trời chiếu cho nhăn nhúm.

Nói giống nhau thôi nhưng thật ra có chút khác nhau. Năm tấm ảnh có kiểu dáng phân biệt được năm tháng nạn nhân đã chết.

Ví dụ như hai tấm của Emily và Kathy. Cả cơ thể hai người họ đều bị phân hủy theo thời gian chừng đã bốn đến năm năm, da thịt đều bị héo đến tàn úa như bông hoa để ngoài nắng quá lâu.

Hoặc như tên nhà báo và Michelle. Họ chỉ vừa mới được phát hiện gần đây thế nên da thịt vẫn còn nguyên vẹn, chứ không khô héo hay khô khốc như hai người phụ nữ kia.

Hay cả là Jenny. Cô gái đó đã bị năm tháng làm cho da thịt trở thành vài chỗ đã lộ xương trắng, trên đầu đã không còn là bao nhiêu tóc tai, chỉ lác đác vài sợi ngắn ngang vai. Trông rất kinh khủng.

Dương Mạc Nhi không muốn phí thêm thời gian với tất cả ảnh trên tay, liền đặt hình xuống bàn, mò đến tài liệu dày đặc dòng chữ mực đen giấy trắng. Trên đó ghi rất rõ ràng, từ ngày tháng năm xảy ra sự việc cho đến ngày kết thúc.

Logic bắt đầu hoạt động, cô nhớ lại những lời nói của Khương Thiên Văn nói với mình khi ở trong phòng thẩm vấn cảnh sát.

Đó chính là những ai có liên quan đến vụ án của Jenny, anh ta nhất định sẽ không tha thứ cho đến khi nhắm mắt xuôi tay.

Đôi mắt đẹp là lướt trên trang giấy, có những chuyện đã biết qua thế nên cô không cần chăm chú quá nhiều. Còn những câu chuyện đằng sau nó, cô lại dán mắt vào đọc đến cuối trang giấy, không sót một chữ.

Trước khi Jenny và Khương Thiên Văn yêu nhau, cô ấy chính là tình nhân đi bên cạnh Vương Triệu Thần bốn tháng trời.

Còn có, trước khi Jenny và Vương Triệu Thần không còn giữ liên lạc, chính tay anh đã thu về cho Shine khá nhiều lợi nhuận bên công ty của gia đình Jenny, thế nên dần dần sau này gia cảnh của cô ấy đã sa sút với ban đầu. Vốn dĩ anh tiếp cận Jenny là vì muốn thu mua công ty con của bố cô ấy sát

nhập vào Shine.

Bố cô ấy vì cổ phiếu tụt giảm đến trắng tay đã lâm vào tình trạng giải sầu bằng rượu và thuốc lá, dẫn đến căn bệnh ung thư phổi hiểm nghèo không thể tránh khỏi, mà tài sản của gia đình lại không đủ điều kiện để cứu bố cô ấy. Về sau thuốc đã không giúp ông cầm cự được nữa ông đã qua đời, tiếp theo là mẹ của Jenny, cũng vì nợ nần siết chặt dẫn đến tự tử đành phải buông tay đi theo bố của Jenny, bỏ lại mình cô ở trên thế gian này.

May mắn thay lúc ấy cô ấy gặp được Khương Thiên Văn, chọn hắn làm điểm tựa cho bản thân mình sống tiếp, bèn kể lại mọi chuyện cho Khương Thiên Văn biết.

Ban đầu hắn vẫn ung dung và bình tĩnh, cho đến khi Jenny mất, tâm lý hắn đã chuyển biến xấu và càng ngày trở nên nặng hơn. Hắn cho rằng Vương Triệu Thần là một trong những kẻ đã nhúng tay hại chết Jenny. Hắn dùng những thủ đoạn trên thương trường, đâm sau lưng mua chuộc các nhà đầu tư về phía công ty mình, nhưng hắn không biết, sai lầm lớn nhất của hắn chính là đối đầu với Vương Triệu Thần. Vương Triệu Thần không phải là đối thủ của hắn.

Hắn sai người đi theo Vương Triệu Thần từng nơi trong một ngày, người đó chính là tên nhà báo đã bị Vương Triệu Thần ra tay nổ súng. Trong một đêm mưa trên con đường vắng bóng người, suýt chút nữa anh đã chết dưới tay của tên nhà báo, may mắn thay là Đinh Thừa Hạo đã phát giác ra được mối nguy hiểm, cho người đi theo xe của Vương Triệu Thần bảo vệ, còn tên nhà báo ấy bị "cảnh cáo" một trận ở một nơi hoang vắng.

Cho đến gần đây, giá cổ phiếu bên Shine lại tiếp tục giảm, cũng chính tay hắn nhúng vào phá hoại mà khi ấy lại chính là lần Shine cho ra sản phẩm mới. Hắn nhắm vào thời gian Shine đang trong thời kỳ tốt đẹp lại ra tay, ra một đòn chí mạng lên trên trang báo mới nhất liên quan đến Shine. Nói rằng: "Shine đánh cắp bản vẽ mới nhất của JG".

Chỉ một tựa đề như thế đã khuấy đảo lên tất cả những ai đã tin tưởng vào sản phẩm của Shine liền rút lui.

Vương Triệu Thần không thể làm ngơ trước mọi việc nữa, liền gọi cho Đinh Thừa Hạo, nhờ anh ấy giải quyết vụ án này, đi lấy thông tin mật của Khương Thiên Văn giúp anh, cả những đoạn phim mà cô và anh từng xem, còn có, ra lệnh cho người giới ngầm tìm đến nhà đầu tư vốn cao nhất để giải quyết lòng tham không đáy.

Chuyện đó, Vương Triệu Thần anh đã từng nghi ngờ với hành động của tên phản bội ấy. Đến một lần, trước khi bên JG có ý định dùng âm mưu mua chuộc đám cổ đông trong tập đoàn, anh đã bắt tay tìm hiểu mới biết được, kẻ bán mạng của Shine cho JG chính là tên cổ đông nắm giá cổ phiếu vững chắc nhất trong Shine.

Một thời gian sau, tên cổ đông đó bị tổng cổ ra khỏi công ty hay rõ ràng một chút là hắn ta đã không còn thấy ánh mặt trời, còn Khương Thiên Văn cũng chẳng còn manh động đùa giỡn với anh.

Hôm buổi biểu diễn xảy ra tai nạn ngoài ý muốn cũng chính là một tay Michelle và Khương Thiên Văn làm nên. Đoạn phim được công chiếu chỉ là che mắt mọi người, cái chính là Khương Thiên Văn muốn mọi người nhìn thấy Vương Triệu Thần giết người.

Đúng, đó cũng nằm trong kế hoạch của hắn, một lần nữa hắn nhờ tên nhà báo gan dạ lên tiếng để khiêu khích Vương Triệu Thần, hắn đồng ý nhận lời là vì hưởng được một số tiền không nhỏ từ Khương Thiên Văn.

Nhưng có lẽ tên nhà báo đã không biết rằng, Khương Thiên Văn muốn bịt miệng hắn trước khi quá trễ, nên dùng thủ đoạn nhờ tên ấy xung phong làm anh hùng. Những gì Khương Thiên Văn lường trước đã đúng, Vương Triệu Thần đã ra tay giết tên đó trước mắt mọi người.

Câu chuyện đến đó vẫn chưa đến hồi kết, Khương Thiên Văn bỏ thuốc vào rượu của Dương Mạc Nhi là vì hắn muốn ép cô đến đường chết. Hắn chọn tên to con kia trong quán bar bởi vì trong người tên đó có bệnh AIDS, hắn muốn lây truyền cho cô, chỉ để cô sống không bằng chết. Nhưng mọi chuyện không như hắn mong muốn, Vương Triệu Thần đã đến kịp thời và cứu cô.

Hắn tức giận nhìn Vương Triệu Thần bế cô ra khỏi quán bar, liền gọi cho Michelle đến. Hắn đưa cô ta một số tiền, giọng dịu dàng ngọt ngào nói rằng: "Giúp anh xem như giúp em, ép cô ta đến đường cùng sau đó anh xử lý cô ta giúp em"

Michelle gật đầu cười đều, chờ hết cả buổi sáng vẫn không thấy Dương Mạc Nhi ra khỏi khách sạn, đến chiều tối đã thấy cô ấy xuất hiện. Michelle đã dõi theo Dương Mạc Nhi hết chỗ này sang chỗ khác, cho đến khi cô ta thấy Dương Mạc Nhi đi vào một quán cà phê, đang ngồi nói chuyện điện thoại đang định xông vào làm tròn trách nhiệm thì có điện thoại nên cô phải dừng lại nghe máy, khi trở lại đã không thấy cô ấy đâu, chỉ thấy một đám đông la hét. Tức quá nên cô cho xe chạy về.

Hôm sau, mặc dù hơi trễ nhưng cô vẫn thành công ép cô vào đường cùng, Khương Thiên Văn đã trói Dương Mạc Nhi trên xe. Đến một căn nhà hoang trên con đường vắng vẻ, Michelle vẫn một mực dính chặt vào người Khương Thiên Văn, chỉ vài giây sau liền nghe thấy tiếng súng. Tiếng súng đó nhắm ngay tim cô mà xuyên đạn, định thần lại lúc sắp ngã xuống Michelle đã nghe Thiên Văn nói rằng: "Vai diễn của mày kết thúc rồi"

Khi Michelle đã tắt thở, hắn đưa cô ta đem lại một bụi rậm chôn cất. Lúc ấy điện thoại hắn reo, là của Trương Gia Mẫn. Cô ấy tìm anh để đưa tài liệu quan trọng, nhưng khi nghe đến địa chỉ Khương Thiên Văn đang ở, cô ấy biết rằng mọi chuyện không hay rồi, tăng tốc xe cho nhanh hơn.

Trương Gia Mẫn vừa tới đã thấy Khương Thiên Văn đang giằng co cùng Dương Mạc Nhi với con dao, cô hoảng loạn không biết làm thế nào, một bên là người cô yêu, một bên là người bạn cô rất trân trọng. Cuối cùng cô chọn cứu Dương Mạc Nhi, vì thế mà cô đã bất tỉnh nhân sự chẳng biết chuyện gì xảy ra.

Trang tài liệu cuối cùng đã cho cô biết rằng, lí do Khương Thiên Văn mổ bụng Emily là vì cô ta từng có thai với hắn nhưng đã đi phá, hắn nổi trận lôi đình hỏi cô ta vì sao lại đi phá, cô ta chỉ trả lời rằng mình không có tư cách. Nhưng tâm lý hắn đã xấu, thêm một chuyện kích động hắn, khiến hắn bị dẫn đến

cường chế, giết cô ta một cách dã man như thế.

Cô đọc hết những tài liệu này đã cảm thấy tay chân mình như rụng rời. Tại sao một mình hấn mà lại lấy những nhiều mạng đến thế? Những bức ảnh xác chết được đào lên từ dưới lòng đất lên đã bị thối rữa, tẩm của Emily vẫn còn nguyên vẹn trạng thái mở toang lớp da trên người, nội tạng bên trong đã rơi rớt vụn vặt trong bao bố.

Ngồi thần thờ trên ghế, cô có chút rùng mình. Thì ra mọi chuyện là vậy. Đúng vậy, Khương Thiên Văn bị bệnh cường chế do đã chứng kiến Jenny chết dưới tay người anh có gương mặt hết như của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Dám gọi tên anh?

Anh có biết tình yêu sẽ khiến cho con người ta đánh mất lý trí hay không? Anh có biết tình yêu là sự chống chọi giữa con tim và lý trí hay không? Đôi khi chọn con tim thì lý trí sẽ phản đối, nhưng khi chọn lý trí rồi... con tim lại đau thương.

Vương Triệu Thần nhận được điện thoại bên công ty nên anh phải rời khách sạn đi xử lý công việc. Trước khi đi, anh dịu dàng nhắc nhở cô nghỉ ngơi sớm đừng để những chuyện của quá khứ phân tâm. Còn tặng thêm một nụ hôn trên trán cho cô sau đó anh mới rời đi.

Anh đi rồi, cô quay lại phòng ngủ. Dương Mạc Nhi lặng im ngồi trong phòng ngắm phong cảnh bên ngoài của buổi đêm, cô thần thờ ngồi đấy nhớ về những mảng ký ức của tuổi trẻ đã qua. Buổi tối ở New York thật nhộn nhịp, chỉ riêng cô thì quá yên tĩnh. Mãi được một lúc, điện thoại cô vang lên. Người gọi đến chính là mẹ cô.

"Tiểu Nhi! Sao bây giờ con vẫn chưa về?" Bên kia, mẹ cô lo lắng hỏi.

"Mẹ, mẹ yên tâm, bên này con còn nhiều việc để xử lý thế nên về nước trễ hơn dự định" Cô tìm một lý do thích hợp cho bản thân mình.

"Sao mà mẹ yên tâm được chứ? Cái con bé nha đầu này! Về đây mà xem cậu con này, ông ấy suốt ngày cứ rầu rĩ đòi gặp con, con xem con làm khổ mẹ rồi này!" Bên kia tiếng than khổ tiếng cười đùa cũng có, đều lọt vào tai cô.

Dương Mạc Nhi cố gượng ép mình cười ra tiếng, để mẹ yên lòng một chút, cũng ép mình hòa nhập vào lời nói của bà "Được, được, con hứa con sẽ về sớm. Cậu mẹ yên tâm, nhất định con sẽ nhanh chóng về"

"Thế còn được, con cũng đừng có hẹn mãi thế, lần nào cũng chậm trễ thế thì đến khi nào mới có thể lấy chồng được đây?"

Dương Mạc Nhi biết rõ là mẹ gọi đến cho cô phần lớn không phải là vì lý do cô về nước trễ mà!

"Mẹ, chuyện này mình nói sau nhé! Hôm nay con rất mệt" Cô muốn chuồn lẹ nhưng lại bị mẹ bên đầu dây kia chặn lại.

"Tiểu Nhi! Con xem con kia, đến giờ còn trốn trốn tránh tránh gì nữa? Thắng bé Hòa Tôn đã chờ con lâu rồi, sao con không chấp nhận thằng bé chứ?" Mẹ buồn phiền thở dài.

"Mẹ! Chuyện con yêu ai lấy ai sau này mới tính được không? Bây giờ con muốn sống một mình thôi ạ!"

"Tiểu Nhi! Mẹ biết mọi chuyện rồi!" Dương Mạc Nhi có chút ngẩn ngơ, mãi sau mới biết bà muốn nói gì với mình, là chuyện của Khương Thiên Văn.

Hắn ta đã được đưa về cho cảnh sát Thượng Hải xử lý, thế nên chuyện này mẹ không biết là không thể nào, hẳn quá nổi tiếng ở Thượng Hải, không được lên sóng tivi thì cũng lên trang báo hot thôi! Mẹ biết chuyện này là điều đơn giản dễ hiểu.

Mãi hồi lâu không thấy cô trả lời, bên kia mẹ cô cũng không ép cô, chỉ dịu dàng khuyên răn "Mẹ đã nhìn nhận ra thằng đó chẳng tốt đẹp gì cả, nhưng vì con đó thôi! Quá mù quáng trong tình yêu, bây giờ như thế này mẹ mới là người đau lòng hơn con, con xem con kia, còn giả vờ giả vịt mạnh mẽ! Mẹ biết làm sao đây?"

"Mẹ! Hay là vậy, khi nào con về nước hẳn nói đến chuyện này nhé! Bây giờ con rất mệt" Dương Mạc Nhi nhắm mắt thở dài nói với mẹ.

"Được rồi! Thế con nghỉ ngơi đi thôi nhé! Mẹ và cậu đợi con về"

"Vâng"

Dương Mạc Nhi ngắt máy để nó sang một bên, cô đi lại giường nằm xuống gác tay lên mắt nghỉ ngơi.

Mợ cô là một người phụ nữ rất tuyệt vời, ít nhất đối với Dương Mạc Nhi là vậy! Từ sau khi mẹ mất ba qua đời, cô chỉ còn cậu mợ nương tựa mà sống.

Trong lòng cô đã xem họ như là cha mẹ ruột của mình, thế nên cô không thể không nghe lời họ từ lúc nhỏ cho đến lớn. Họ đối xử rất tốt với cô, chưa từng giống như những thời thơ ấu ngày xưa đáng sợ của mình.

Mợ là Bùi Ân, còn cậu cô là Trịnh Ôn. Bên cạnh còn có một đứa con gái tên Trịnh Thanh, đồng thời cũng là em họ của cô.

Khi mẹ đặt cô là họ Dương, gia đình ngoại cô cũng phản đối kịch liệt, họ không cho phép cô mang họ ngoại vì một lý do ở quá khứ. Nhưng dần dần sau này lớn, khi cô biết được mẹ đặt cho cô họ này sở dĩ là vì nhà ngoại cô có thù với nhà nội, nhưng mẹ vẫn kiên quyết đặt lấy cho cô.

Nhưng mà, duyên số của hai người họ lại không đến được với nhau! Vì gia đình mà phải chia lìa nhau. Mẹ giấu nhà ngoại để đổi họ Trịnh của cô sang thành họ Dương, mà chuyện này cuối cùng cũng bị phanh phui sau khi mẹ cô qua đời.

Cô biết, mình mang họ Dương là một tai họa của nhà ngoại, thế nên, tuổi thơ của cô đều bị lấp đầy bởi những đen tối, chưa từng ai mở cánh cổng ánh sáng cho cô bước ra ngoài.

Nhưng cuối cùng thì, ít ra cô vẫn còn cậu mợ! Họ không như nhà ngoại cô, không xa lánh, không kì thị cô! Cô biết ơn điều đó, thế nên cô vẫn luôn xem họ như chính cha mẹ đẻ của mình!

Dương Mạc Nhi tỉnh dậy đã là mười giờ tối và anh vẫn chưa về.

Đến tận giờ điện thoại cô vẫn là một màn hình đen yên lặng. Cảm giác của cô lạc lõng đến lạ thường. Không biết cảm giác cô đơn này là vì anh không nói cô nghe anh đang ở đâu hay là vì trong căn phòng to lớn này chỉ có mình cô thôi!

Cô quay người đi rửa mặt cho tỉnh táo. Vừa trở ra đã nghe chuông cửa vang lên, ai vậy? Nếu là Vương Triệu Thần thì anh phải mang theo thẻ phòng chứ? Người bấm chuông có vẻ rất không nhẫn nại, cứ vài giây lại nhấn ba bốn tiếng.

Dương Mạc Nhi cũng rất nhẫn nại, chân không mang dép trong nhà bước ra mở cửa. Cô vừa ngáp vừa bước đến cửa. Chuông cửa đã im bật thay vào đó là tiếng đập cửa mạnh mẽ.

Cô với tay mở cửa. Người đứng trước cửa, chính là... Vương Triệu Thần.

Nhưng mà, trên người anh toàn mùi rượu. Nhìn anh từ trên xuống dưới quần áo rất xộc xệch, thậm chí... còn có mùi nước hoa của phụ nữ.

"Ấy" Thấy anh sắp ngã, cô chạy tới đỡ anh lên, mà anh lại quá cao lại quá nặng hơn cô khiến cả hai cùng ngã xuống đất không thương tiếc.

"Vương Triệu Thần, anh uống cho nhiều vào rồi đẩy hết cho tôi là sao?" Cô bực dọc cố nâng anh đứng dậy.

Cô đưa anh đến sofa phòng khách, sau đó giúp anh cởi giày, tháo cà vạt.

"Giúp tôi pha trà giải rượu" Vương Triệu Thần mệt mỏi nằm trên ghế nói với giọng rượu.

Anh còn có thể sai cô ư? Phiền chết đi được!

Dương Mạc Nhi không trả lời, quay người vào bếp giúp anh pha trà. Một lát sau quay lại đã không thấy anh đâu, lại nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm. Cô bấu môi định bụng đặt ly trà lên bàn cho anh thì chuông cửa lại vang một lần nữa.

Lần này là một cô gái. Trông rất xinh đẹp, mái tóc xoăn xõa ngang lưng, gương mặt trang điểm có chút điểm dứa. Giọng nói cũng rất dịu dàng, mà mùi nước hoa này, cô cảm thấy có chút quen quen, cuối cùng mới nhớ ra đó là mùi trên người của Vương Triệu Thần ban nãy. Chẳng lẽ anh và cô gái này...

"Á, chị là..." Cô gái đứng ngoài cửa giật mình với sự xuất hiện của Dương Mạc Nhi.

Suy nghĩ một chút, trong lòng có chút bực dọc, giọng lạnh lùng "Tìm ai?"

"Em là Tiểu Nhục, em đến trả áo vest cho tổng giám đốc Vương ạ" Cô gái đứng trước cửa hiền hòa dịu dàng lên tiếng khiến cho cô khó chịu vô cùng, gì mà trả áo vest? Còn tổng giám đốc Vương nữa? Ấm áp quá nhỉ!

"Cứ đưa cho tôi là được" Dương Mạc Nhi lạnh lùng nhìn cô ta.

"Nhưng chị là ai? Làm sao tôi dám đưa cho chị khi tôi không biết chị là gì của anh Thần?" Cô gái ngoài cửa tự xưng là Tiểu Nhục rung mình với ánh mắt của Dương Mạc Nhi, nhưng vẫn ngoan cố rặn hỏi.

Đúng là to gan mà! Đừng trách cô ác nhân, dám gọi thẳng tên anh?

"Có liên quan đến cô?"

"Nhưng anh ấy..." Tiểu Nhục nhìn vào bên trong tìm kiếm.

Dương Mạc Nhi không nhẫn nại thêm một chút nào nữa, hần học giết lấy áo vest của Vương Triệu Thần trên tay Tiểu Nhược "Đưa cho tôi đi, việc vợ cầm áo cho chồng là điều hiển nhiên"

"Chị là vợ của anh ấy ư?" Hình như bị cô dọa cho sợ, Tiểu Nhược tròn tròn mắt nhìn cô "VẬY... vậy em không làm phiền chị nữa"

Không đợi cô ta nói hết câu, cô đã đóng sập cửa lại không quan tâm đến cô ta nói gì nữa.

Không hiểu sao cô vừa buồn lại vừa bức. Cô buồn khi thấy anh say khướt mà trên người lại có mùi hương của nước hoa phụ nữ tên Tiểu Nhược. Bức là vì cái cô gái đó không biết điều lại gọi thẳng tên anh, tên anh đáng giá hàng ngàn bao nhiêu mà dám gọi thẳng?

Dương Mạc Nhi đi vào phòng khách, bỏ mặc áo vest trên dưới thảm, mang trà giải rượu vào phòng ngủ.

Trên chiếc giường to lớn, Vương Triệu Thần nằm yên lặng, tay đặt lên trán, mắt nhắm chặt lại với nhau. Anh không mặc áo ngủ mà chỉ quấn khăn tắm ngang hông, lộ rõ cơ bụng. Đứng từ góc độ của cô nhìn xuống, anh giống như một nam thần, cô thầm cười nhưng lại thầm tức, đi lại vặn đèn ngủ nhỏ lại, đặt trà lên bàn cạnh giường.

Dương Mạc Nhi đứng từ trên cao ngắm anh hồi lâu, cô cần môi nhìn vẻ mặt mệt mỏi của người đàn ông nằm trên giường.

Liệu... có thật là anh và cô gái kia đã làm chuyện gì đó rồi không?

Trong lòng cô không ngừng nhói đau với những suy nghĩ không câu trả lời của mình. Cảm giác lúc này hoàn toàn xa lạ mà lại rất thân quen. Có chút gọi là đau thương, có chút gọi là yêu thương mà cũng có chút gọi là căm phẫn.

Nếu thật sự anh và cô gái đó đã có gì với nhau, vậy thì anh còn về đây làm gì? Sao không đợi đến tận trời sáng rồi hăng về, vậy mà còn mang theo một mùi hương của phụ nữ dính chặt trên người.

"Này, dậy đi" Dương Mạc Nhi lay lay anh dậy.

Mãi được một lúc anh mới ý thức được có người gọi mình. Anh vẫn giữ nguyên tư thế nằm của mình, chỉ lên tiếng.

"Ai đến vậy?"

Còn hỏi ai nữa sao? Xem ra anh rất quan tâm cô gái đó nhỉ!

"Tìm anh đây, trả áo vest" Cô đứng trên cao nhìn anh, đôi mắt nhuộm một nỗi buồn khó tả.

"Ừm"

Ừm? Là sao? Anh biết đó là cô gái tên Tiểu Nhược đến sao?

"Là một cô gái" Cô thử tìm xem anh có phản ứng gì không, nhưng mà, anh chỉ trả lời một câu khiến lòng cô lặng im, đứng mím môi như ong mỳ.

"Ừm"

"Tôi pha trà rồi, anh uống đi" Cô vừa nói vừa đi sang bên kia, lật chăn lên nằm gọn vào bên trong.

Cảm nhận được bên giường có phần lún xuống, có lẽ anh ngồi dậy uống trà. Có một phút, cô muốn ngồi dậy hỏi anh rằng cô pha trà ngon không? Hay là, cô gái đó và anh có quan hệ gì? Đồng thời cũng muốn biết anh và cô gái kia có làm gì với nhau chưa?

Nhưng cô đều để mọi câu hỏi ấy trôi ngược vào trong lòng. Ừ nhỉ! Cái đó thì có liên quan gì đến cô, anh làm việc của anh, cô làm việc của cô.

Một giây sau, bên hông cô có hơi ấm, đằng sau cô cũng được một bàn tay ôm lấy. Vương Triệu Thần ôm trọn cô vào lồng ngực mình, hít hà lấy hương thơm trên tóc cô. Tầm lưng cô dính chặt vào anh.

Cô ngơ ngậy với hành động anh mang đến như không muốn anh chạm vào cô, mà thật ra là cô cũng rất mệt rồi, cô chỉ muốn đi ngủ.

"Đừng phá, tôi rất mệt" Vương Triệu Thần giọng khàn đặc, hơi thở ấm nóng phả vào tai cô.

Anh mệt sao?

Ừ nhỉ! Cùng người phụ nữ kia mây mưa, không mệt thì là thánh mất!

Dương Mạc Nhi nằm yên, mãi đến khi nghe anh thở nhịp đều đặn cô cho rằng anh đã ngủ nên nhích nhích muốn xoay người lại nghe anh lên tiếng, lần này hạ thấp giọng hơn ban nãy.

"Im lặng một chút"

"Anh chưa ngủ sao?" Dương Mạc Nhi dừng lại, giữ nguyên tư thế của mình không xoay chuyển nữa.

"Sắp rồi nhưng bị em phá" Vương Triệu Thần ôm chặt cô hơn.

Cả hai chìm vào trầm mặc, suy nghĩ một hồi cô mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí "Ban này... anh đi đâu vậy?"

"Đừng nói nữa, đi ngủ thôi! Tòì rất mệt"

Dương Mạc Nhi thờ dãi không nói nữa, cô nằm gọn trong lồng ngực anh, lát sau đã chìm vào giấc ngủ rất ngon.

Chỉ riêng anh là không ngon giấc. Phải nói anh không thể ngủ được vì người con gái nằm trong lòng mình. Nhịp thở nhẹ nhàng của cô khiến anh không thể nhắm mắt ngủ được.

Cô quá mức dịu dàng, lại rất xinh đẹp trong một phong cảnh đêm thế này. Hơi thở cô rất nhịp nhàng, nhìn gương mặt hồng hào sau ánh đèn ngủ yếu ớt trông đẹp vô cùng.

Anh xoay cô lại đối diện với mình, ngắm nhìn cô đến mức tự cười. Cô đẹp đến thế sao? Anh đưa tay vén sợi tóc rơi trước mặt cô lên, vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô.

"Mạc Mạc" Khẽ gọi tên cô với giọng nói ấm áp.

Nghe có người gọi mình, cô ư hử đáp lại. Rất nhanh sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

Thế là cả đêm, trong mơ màng của Dương Mạc Nhi có người đè lên cô, không ngừng vận động, đưa cô lên đến tận thiên đường. Cuối cùng cô mệt mỏi nằm gục trên giường, thở hổn hển ôm chặt người nằm cạnh mình trong vô thức. Mãi gọi tên một người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Có phải cô đã đặt anh ở một vị trí nào đó trong lòng?

Vương Triệu Thần ôm chặt người con gái nhỏ bé vào lòng mình, trong một phút bông bột, anh muốn cô là của mình, của riêng mình thôi. Cả trái tim lẫn thể xác.

Khi cô bật lên tiếng ngâm nga bên tai anh, đồng thời cô cũng gọi tên của một người, mà người đó anh nghe rất rõ, rất rất rõ.

Triệu Thần... chẳng phải là anh sao?

Cô gọi tên anh.

Trong lòng cháy lên một ngọn lửa không tên, cô gọi anh, có phải cô đang mơ về anh?

Ôm chặt cô vào lòng không buông, liệu anh có thể ích kỷ cho rằng... trong lòng cô đã có một vị trí cho anh rồi không?

Anh cười trừ nhìn người phụ nữ nằm dưới thân mình nửa tỉnh nửa mơ, cơ thể không một mảnh vải dính lấy, thở từng nhịp đều đặn.

Đêm nay, cô rất đẹp! Đẹp đến mức khiến con người ta phải phạm tội.

Đặt một nụ hôn sâu lên trán cô, vịn nhỏ đèn ngủ hơn một chút giúp cô có giấc ngủ ngon hơn. Vương Triệu Thần nhìn cô đến ngẩn người, thật ra, có phải anh đã say đắm người phụ nữ này rồi không?

Công ty đang hợp tác với các nhà đầu tư nhằm mở rộng thị trường ở nhiều nước cho Shine mà anh lại là người không thể không có mặt.

Địa điểm gặp mặt bàn giao là một quán rượu. Thẩm Ninh đi cùng anh là lẽ đương nhiên. Khi vào tới nơi anh đã là người đến trễ nhất, thế nên đã tự phạt cho mình một ly rượu trước mặt mọi người.

Thời gian bàn công việc rất lâu, khoảng từ hai đến ba tiếng. Công việc vừa dứt thì mọi người đều ồ ạt nâng ly chúc mừng hợp tác vui vẻ, kể cả anh hay Thẩm Ninh cũng đều phải uống trọn ly.

Anh đã lượng sức mình để uống với bọn họ, bởi vì anh còn muốn về khách sạn sớm nhất với Dương Mạc Nhi, sợ rằng khi về rồi, cô lại không thấy anh liền chạy vèo vèo ra ngoài chơi đùa, điều đó khiến anh không vui vẻ chút nào.

Ở lại quán thêm một tiếng, định bụng lên tiếng chào mọi người ra về thì có một cô gái nhìn rất nhỏ con, ăn mặc có chút thiếu vải. Cổ áo khoét sâu xuống, kiểu áo buột cổ hở lưng, vạt váy lại khá ngắn. Nếu anh không lầm thì cô ta đang bước lại gần anh.

Đúng, cô ta bước lại gần anh. Thậm chí cô ta không ngần ngại mà ngồi xuống kế bên anh.

Nhà đầu tư Chu phì cười, lên tiếng nói với anh "Đây là Hà Tiểu Nhược, cô ấy là người trẻ tuổi nhất trong các mỹ nhân ở đây đây! Quả là trời cao có mắt, cô ấy thật biết lựa cái nhìn"

"Tổng giám đốc Vương, ly này người ta mời anh" Cô gái nở nụ cười tươi rói, một tay đặt lên vai anh, ra vẻ dịu dàng cảm ly rượu đưa đến trước mặt anh.

"Được" Anh mỉm cười nhận lấy uống cạn hết cả ly.

Dường như cô ta cảm thấy mình có chút "may mắn" liền đưa tay cởi áo vest giúp anh, dính sát cả cơ thể vào người nũng nịu nói: "Em là Hà Tiểu Nhược, giám đốc cứ gọi em là Tiểu Nhược được rồi! Em biết là anh rất cô đơn, hay là đêm nay để em tiếp đãi anh?"

Cô ta vừa nói xong mọi người trong phòng đều cười ồ lên, có người lên tiếng nói với anh "Tiểu Nhược thật rất biết quan tâm chăm sóc đến mọi người, Vương Triệu Thần, anh đúng là có phước"

Vương Triệu Thần không trả lời, chỉ mỉm cười với mọi người, còn chẳng thèm nhìn lấy cô gái ngồi cạnh bên anh "Cô này, thật là ngại quá, xin cô buông tay giúp tôi"

Á?

Cô ta bị anh dọa cho một phen hết hồn, anh ấy lạnh đến mức rợn người.

"Anh Vương! Em đảm bảo với anh, em sẽ không khiến anh thất vọng đâu" Cô ta không buông anh ra ngược lại càng cố gắng nép vào người anh hơn.

"Xin lỗi, tôi còn phải về" Vương Triệu Thần dứt khoát đẩy tay cô ta ra, đứng dậy cúi đầu với mọi người rồi ra về.

Khi anh và Thẩm Ninh sắp ra khỏi cửa chính, có một giọng con gái yếu ớt vang lên đằng sau gọi tên anh. Anh kiên nhẫn đứng lại quay đầu, lại là cô gái ban nãy.

"Tổng giám đốc Vương, ban nãy anh uống nhiều rượu như vậy, em đã nhờ chủ trong quán pha trà giải rượu rồi, anh uống cho đỡ rượu đi" Trên tay cô ta quả thật đã cầm một tách trà giờ lên trước ngực anh.

"Cảm ơn" Anh không khách sáo mà nhận lấy "Thẩm Ninh, ban nãy cô cũng đã tiếp rượu khá nhiều, cầm lấy uống đi" Quay sang đưa ly trà cho Thẩm Ninh.

"À, vâng"

Đây không phải là lần đầu tiên cô gặp tình trạng này. Mỗi khi đi tiếp khách hay đi đâu đó có rượu vào người, anh đều được một vài ba cô gái chạy tới bám lấy đưa trà giải rượu cho anh, nhưng đều bị anh lạnh lùng đẩy sang cho cô.

Vương Triệu Thần quay người bước đi, còn Thẩm Ninh đứng nói chuyện với cô gái kia. Hình như cũng là những câu đơn giản hỏi thăm thôi! Anh cũng chẳng quan tâm nhiều.

Tài xế đưa anh về khách sạn. Trên xe, anh mệt mỏi dựa người vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Khuya như vậy rồi, chắc có lẽ cô đã ngủ ngon giấc.

Xe về đến khách sạn, tài xế thấy bước chân anh có phần loạng choạng liền đi tới đỡ lấy anh, vào sảnh lớn anh kêu bác về vì trời cũng đã khuya không nên phiền đến. Bác tài có chút lo lắng cho anh nhưng anh đã nói thế, đành phải tuân lệnh.

May mà ban nãy anh uống không quá chén, vẫn còn sức có thể đi vững vàng bước vào thang máy lên tầng phòng mình. Chỉ có điều, hình như thẻ phòng anh đã để trong áo vest, mà áo vest lại quên mang về rồi!

Đành đưa tay bấm chuông vào phòng, vài hồi chuông và vài cái đập cửa cửa mới mở cho anh vào.

Người đứng trước mặt anh là Dương Mạc Nhi.

Cô mặc một chiếc đầm ngủ màu trắng, tóc xõa dài, dép trong nhà còn không mang. Anh mệt mỏi không thể nói lên lời, đứng không vững nên anh nghiêng ngã chao đảo sắp ngã xuống thì Dương Mạc Nhi đã chạy tới đỡ anh dậy.

"Áy"

Nhưng cơ thể cô quá bé nhỏ không thể đỡ cả hai vũng được, liền ngã xuống, cô đè lên anh. Cơ thể cô dính sát cơ thể anh, cảm nhận được hơi thở dịu dàng của cô, lồng ngực anh có chút phập phồng khó chịu nhanh chóng bị anh đè nén lại.

"Vương Triệu Thần, anh uống cho nhiều vào rồi đây hết cho tôi là sao?" Nghe tiếng cô vang lên có phần bức bối.

Cô đưa anh đến sofa phòng khách, còn giúp anh cởi giày tháo cà vạt.

"Giúp tôi pha trà giải rượu" Anh nặng lòng cố mở mắt nhìn cô.

Thấy cô không trả lời, nhưng có vẻ đã làm theo lời anh. Trên người anh toàn mùi của người con gái ban nãy, anh lập tức nhú mảy.

Bước chân chao đảo đi lên lầu tắm rửa qua loa để gột đi mùi nồng nàn đã để lại. So với những người phụ nữ anh từng tiếp xúc, hương thơm trên người Dương Mạc Nhi có phần thanh dịu và không nồng như họ.

Cô không thích diêm dúa, không thích nổi bật càng không thích bám víu. Cô có cách riêng của mình để thu hút mọi người. Người phụ nữ đặc biệt này, vốn dĩ đã thuộc về anh.

Bên dưới có chuông cửa, khuya thế này ai lại đến anh lại nghe tiếng Dương Mạc Nhi dưới lầu vang vọng. Hình như đang nói chuyện với khách, anh nghe thoáng người kia xưng là "Tiểu Nhược". Anh lờ đi, lau tóc khô liền nằm vật ra giường nghỉ ngơi.

"Này, dậy đi"

Trong vô thức anh nghe có người gọi mình. Tuy là nghe thấy nhưng anh lười biếng lật người liền giữ nguyên tư thế nằm của mình, cố tình xem như không biết hỏi cô.

"Ai đến vậy?"

"Tìm anh đây, trả áo vest"

"Ừm" Anh lười nói chuyện vào lúc này.

"Là một cô gái" Cô lại lên tiếng.

"Ừm" Đương nhiên anh biết là một cô gái.

"Tôi pha trà rồi, anh uống đi" Anh cảm nhận được bên giường kia có phần động đậy, có lẽ cô lên giường nằm rồi.

Anh ngồi dậy cảm ly trà giải rượu của cô pha giúp anh uống cạn.

Trà cô pha, rất ngon!

Nằm xuống giường Vương Triệu Thần ôm trọn cô vào lồng ngực, nhưng có vẻ cô không thoải mái với hành động của anh, ngo ngoáy đôi chút vậy mà cô không biết chính mình cô đã cọ sát vào "cậu bé" đang ẩn nấp bên dưới chiếc khăn tắm mỏng manh kia, khiến anh có phần khó chịu lên tiếng nhắc nhở cô.

"Đừng phá, tôi rất mệt"

Lần này cô đã nằm yên lại, không động đậy nhúc nhích.

Anh lấy lại nhịp thở của mình, nhưng chưa kịp thở thì cô lại động đậy, lần này cô thật sự đã đánh thức cậu bạn của anh. Anh lên tiếng khàn đặc, ấm nóng phả vào tai cô cảnh cáo.

"Im lặng một chút"

Cô nghe thấy cũng trả lời lại "Anh chưa ngủ sao?"

"Sắp rồi nhưng bị em phá" Siết chặt vòng tay để ôm chặt cô hơn.

Không khí có phần trầm mặc một chút, với tư thế anh ôm cô thế này, cô cũng không dám động đậy nữa, nhưng lại tạo nên một khung cảnh có phần ám muội.

Anh lại nghe thấy cô hỏi mình "Ban nãy... anh đi đâu vậy?"

Có chút khựng lại với câu hỏi của cô rất nhanh chóng được anh giấu đi, anh thở dài lên tiếng: "Đừng nói nữa, đi ngủ thôi! Tôi rất mệt"

Lát sau mọi thứ đã yên tĩnh.

Vương Triệu Thần cố gắng đè nén lại nhịp thở khó khăn của mình. Nằm trước một nữ thần như thế này anh không cảm lòng được, mà cô cứ cọ sát vào cậu bạn đang căng cứng của anh.

Anh vốn là một người đàn ông có sinh lý bình thường mà hôm nay lại có chút rượu vào người, lại có thêm người con gái nằm cạnh bên mình. Nhịn không được, liền đè lên cô, trút bỏ hết mọi thứ trên người của cả hai.

Căn phòng đã nóng, nay có tiếng thờ gấp cùng tiếng rên rĩ hòa âm khiến cho căn phòng nóng hơn.

Trên chiếc gương nằm phía góc bên phải phản lên hình ảnh đầy nhiệt tình của đôi tình nhân, tiếng ngậm nga mê hồn của Dương Mạc Nhi hòa vào tiếng thờ đục ngầu của anh, căn phòng bao bọc bởi những âm thanh huyền ảo mà quen tai.

Hết lần này đến lần khác dục vọng khiến anh ở trong cơ thể cô kịch liệt mà vận động còn cô cũng đón tiếp anh rất nhiệt tình, chỉ có điều cô đang mơ màng không thôi!

Khi anh dứt khoát đẩy toàn bộ tinh lực của mình vào trong người cô, cả cơ thể Dương Mạc Nhi run rẩy vì rùng rờ, tiếng ngậm nga cao ngất đầy mê người cũng bị cô bật khỏi cổ họng, trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ của cô anh đã nghe thấy cô gọi tên anh.

"Triệu Thần... Triệu Thần"

Cái tên "Triệu Thần" được cô gọi lên một cách yếu đuối mà lại đầy nhiệt huyết, lọt thẳng vào tai anh không sót một chữ.

Ngoại trừ cô ra, trước nay chưa ai từng gọi tên anh như vậy. Cô là người đầu tiên.

Thì ra cảm giác khi nghe cô gọi tên mình lại hạnh phúc đến vậy.

Mạc Mạc, cứ cho tôi là thằng ngốc đi. Tôi cam tâm tình nguyện nghe em gọi tên tôi cũng không cam tâm tình nguyện em nhớ nhưng hử.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Buổi sáng ám muội

Một buổi sáng tốt lành, bên ngoài mặt trời đã lên cao từ sớm. Ánh nắng buổi bình minh nhuộm vàng cả gian phòng rộng, từng sợi nắng tung tăng trực tiếp rọi thẳng vào chiếc giường trắng kia như đánh thức hai con người đang ôm nhau nằm yên giấc.

Dương Mạc Nhi "um" một tiếng mơ màng rồi trở mình tỉnh dậy khỏi giấc ngủ. Đầu óc có chút hỗn loạn nhìn xuôi nhìn ngược, cô cảm thấy mình được bao bọc bởi một vòng tay ấm áp quen thuộc, đầy an toàn.

Mắt nhìn chăm chăm vào vòm ngực cứng rắn của người đàn ông trước mặt, đằng sau cô là cánh tay người đàn ông ôm chặt thắt lưng cô, cô cũng choàng tay qua đáp trả. Mặt cô rút sâu vào lồng ngực cứng rắn mạnh mẽ của anh, hai cơ thể dính chặt nhau như hai con rắn không thể tách rời mà càng phờ phơ hơn là... cả hai người không mảnh vải che thân.

Chuyện này là sao?

Cô sững người, dần dần suy nghĩ có chút mơ màng về đêm qua. Khi cô đang chìm sâu vào giấc ngủ, bỗng cảm thấy phần trên có chút nặng nề, còn có những hành động thân mật, quán quýt không rời. Còn có giọng nói quen thuộc gọi tên cô "Mạc Mạc". Chỉ có anh mới gọi cô như thế!

Trên đỉnh đầu có tiếng cười nhẹ, bàn tay anh không yên phận vuốt ve tấm lưng trần của mình, khiến cô ngưa ngưa.

"Tỉnh rồi?" Anh hỏi.

Dương Mạc Nhi không trả lời, cũng không ngẩng lên nhìn anh. Trốn tránh ánh mắt của anh.

Bởi vì, cô biết hiện tại trái tim mình đang đập rất nhanh, nhanh đến lạ thường, muốn dừng lại cũng không thể.

"Đang nghĩ gì vậy?" Thấy cô không trả lời, anh tách nhẹ người cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô.

Dương Mạc Nhi ngượng ngập, không biết trả lời anh thế nào liền cụp mắt xuống như không biết anh đang hỏi mình.

Mãi lâu sau không thấy anh nói gì nữa, cô mới mở mắt, nào ngờ liền bắt gặp đôi mắt nóng bỏng của anh đang chờ đợi cô. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh ở khoảng cách gần như thế này, thấy rõ gương mặt tuấn tú, sự nghiêm nghị mà... đẹp trai của anh.

"Anh..." Cô không biết nên nói thế nào với anh, chỉ biết cầm lặng nhìn vào đôi mắt như đại bàng của anh, lấp ba lấp bấp không trọn câu.

"Em tránh tôi?"

"Làm gì có? Tôi... tôi tránh anh làm gì?" Cô minh oan cho suy nghĩ nhất thời của người đàn ông trước mặt mình.

"Vậy tại sao tôi hỏi, em không trả lời?" Vương Triệu Thần cong môi cười nhìn cô.

Gương mặt đỏ bừng lên như trái đào chín, Dương Mạc Nhi mím môi cụp mắt xuống không nhìn anh "Tôi không nghe thấy!"

"Không nghe thấy hay là không biết trả lời?"

Dương Mạc Nhi hơi ngơ ngậy, nhưng vừa động đây chân cô lại cảm thấy bên dưới giữa hai chân mình có một thứ gì đó cũng không yên phận. Không nhìn cũng biết cô đang ở trong tình thế gì, cô có từng đọc rất nhiều câu chuyện trên mạng hay bài báo chẳng hạn, từng nghe qua từng biết đến, tình lực của người đàn ông ở buổi sáng cực kỳ dồi dào và mạnh mẽ.

"Sao mặt lại đỏ đến thế kia?"

Biết rõ còn hỏi? Cái tên Vương Triệu Thần này đang chọc tức cô thật mà!

"Làm gì có? Mới sáng sớm ra anh không để tôi yên được sao?"

Anh cong môi cười, không trả lời cô cũng không nói thêm gì. Anh biết cô đỏ mặt là vì sao, càng biết rõ hơn về bản thân mình. Người bạn nhỏ của anh đang rục rịch tỉnh giấc.

Cô đã thành công làm thức tỉnh con quái thú nằm sâu dưới lòng đại dương của anh, mà cơ thể bé nhỏ của cô lại đẹp quá mức khiến người khác chỉ muốn phạm tội, người khác nhìn thấy đã mê mẩn, huống hồ anh cũng chỉ là người đàn ông có sinh lý bình thường.

Có một ánh nắng nguyên vẹn hắt ngược sáng với anh, cô nhìn rõ từng đường nét được dính chặt trên gương mặt đẹp trai của anh. Bờ môi quyến rũ mím lại cong lên một đường, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cô không dứt.

Anh chính là yêu nghiệt! Ít nhất ngay lúc này cô cho là vậy.

Giơ tay vén gọn một lọn tóc chắn trước mặt cô ra sau tai, dứt khoát lật người đè lên trên không cho cô con đường chạy thoát. Anh cúi xuống cắn yêu vào tai cô, phả hơi nóng ẩm áp, dịu dàng mà mờ ám nói cô nghe.

"Mạc Mạc, em không biết đêm qua em nhiệt tình thế nào đâu"

Dứt lời anh liền ngẩng lên hôn lấy đôi môi căng mọng của cô, không cho cô lên tiếng nói thêm bất kỳ lời nói nào. Gương mặt vốn dĩ đã đỏ, nghe anh nói như thế mặt càng nóng đỏ bừng hơn.

Cảm nhận được dục vọng nguyên thủy của anh đang rục rịch phía dưới. Cô không biết phải làm sao để anh thoải mái cả, chỉ biết anh mang đến cho cô một cảm giác lạ lẫm thì cô lại phối hợp rất ấn ý.

Trượt bờ môi nóng bỏng xuống bầu ngực căng tròn của cô, hết sức cắn mút khiến cô bật lên những tiếng thờ hồn hển khó khăn. Cô nhắm chặt mắt lại, không dám mở mắt một phần là vì anh một phần là vì những khoái cảm anh mang đến, chỉ vài phút sau, anh đã dừng lại, trườn lên đưa tay vuốt lấy hàng mi đang nhắm chặt của cô.

"Mở mắt ra nhìn tôi" Anh hạ giọng ra lệnh cho cô.

Cô càng nghe thì hàng mi càng nhắm chặt, nói thật cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào cả. Vẫn bướng bỉnh nhắm chặt lấy đôi mắt đẹp của mình.

"Mạc Mạc, mở mắt ra đi"

Lần này anh không còn giọng nói mạnh mẽ như ban nãy nữa, anh đổi giọng dịu dàng pha lẫn cưng chiều. Tim cô đập thình thịch điên loạn, cắn chặt răng lại với nhau cố trấn an lại tinh thần của mình, từ từ thả lỏng đôi mi dài của mình, dần dần mở to lên nhìn vào gương mặt anh.

"Tôi muốn em nhớ kỹ, người khiến em hạnh phúc chính là tôi, nghe rõ không?"

Đường đột quá!

Anh nói thế là có ý gì đây? Người khiến cô hạnh phúc?

"Tôi..."

Vương Triệu Thần không nói thêm gì cả, thẳng thừng nhấc cao chân cô lên, cơ thể cường tráng mạnh mẽ thúc đẩy vào người cô khiến cô cao giọng bật lên những âm thanh cao ngất.

Cô không còn sức lực kháng cự, mà thay vào đó cô lại rất nhiệt tình phối hợp với anh. Cơ thể đang lơ lửng trên không, cô chỉ biết anh nhẹ nhàng nâng phần hông mình lên, sau đó là một vật đàn ông đẩy mạnh vào bên trong tận lực hành hạ cô đến rụng rời, ép buộc cô phải cất giọng bật lên những tiếng rên rỉ yêu kiều.

Từng hồi, từng nhịp anh đều nhẹ nhàng để cô thích ứng với những cảm giác anh mang đến. Tiếng thờ dốc dồn dập được thay bằng tiếng thân ngâm nga

của người phụ nữ. Anh từ nhẹ nhàng sang những bước mạnh mẽ, đưa cô lên những nấc cao của thiên đàng rồi đẩy cô xuống trần thế, không bao giờ dừng lại.

Cô cố bám lấy bả vai rộng lớn của anh để làm vật cân bằng cho cơ thể đang lừng lự giữa những cảm xúc quái lạ của người đàn ông phía trên mang đến. Bàn chân nhỏ bé chịu không nổi bất giác co lại, thân thể vừa đau vừa rất dần dần thích ứng được vật đàn ông đang nằm sâu bên trong mình từ từ nhẹ nhàng thúc đẩy.

"Bé con, thả lỏng một chút, của em chặt khít đến nỗi khiến tôi nổi điên rồi!" Phả hơi ấm của mình lên vành tai cô, nhẹ nhàng nhắc nhở cô hết sức.

Cô nghe lời anh, cố gắng thả lỏng bản thân mình một chút, tiếp nhận dị vật của người đàn ông trong người mình.

"A..." Cô không chịu nổi sự kích thích cực hạn của anh mang đến, cất cao giọng hét lên tiếng hét dài dằng dề mê người, đầu ngửa ra sau, chiếc cổ không ngừng đau rất vì thờ hồn hèn, mái tóc đen nhánh vẽ thành những đường cong trên không trung, có những sợi nằm dày đặc trên gối tạo nên một vùng trời đen mịt nổi bật ở chiếc gối trắng tươi.

Anh không ngừng vận động, không cho cô thở kịp theo nhịp đẩy của anh. Trên cơ thể như có một dòng điện chạy ngang qua, khiến cô không thể từ chối bởi cơn quái thú đang cố lấp đầy cơ thể của mình. Vô lực bám lấy thân hình to lớn của người đàn ông.

"Đừng, sâu quá" Của anh quá lớn mà lại quá sâu, Dương Mạc Nhi nhăn mày cất giọng nói với anh.

Anh không để tâm đến lời nói của cô, vẫn dốc sức thờ ra những tiếng thờ đục ngầu. Nhìn người con gái tay nắm chặt ga giường, tay bấu lấy bờ vai của mình để làm điểm tựa, cảm giác hạnh phúc tột cùng đang nảy nở trong lồng ngực.

Sự cuồng dã mạnh mẽ của anh khiến cô rơi vào say đắm, hôm nay cô phóng khoáng bản thân mình, để mặc cho dục vọng dẫn dắt cô đi theo tự nhiên, mặc cho anh dẫn dắt cô từng bước trên giường.

"Gọi tên tôi" Anh khẽ phả hơi nóng vào tai cô.

"Triệu Thần... Triệu Thần" Cô điên rồi! Cô điên thật rồi! Điên rồi nên mới bị anh dẫn dắt vào những khoái cảm của mình.

"Ngoan"

Dương Mạc Nhi không thể không chế được bản thân mình, khóe mi rơi vương vãi những giọt nước mắt đau lòng và hạnh phúc.

Cô run rẩy trước những tình cảm anh mang đến.

Cô tự hỏi lòng mình, đặt tay lên tim mình tự bản thân mình đặt lên câu hỏi.

Có phải trước kia cũng từng có nhiều người phụ nữ được anh cưng chiều như thế không?

Anh có bao giờ cảm động trước cô hay chưa? Dù chỉ một lần hay ít nhất là một chút? Anh có từng thích cô, có từng yêu thương cô hay chưa?

Hay cả là... có phải cô yêu anh rồi không? Thế nên mới không một lời oán trách anh đã lấy đi lần đầu của cô, còn cả hàng đêm cô và anh đều hoan lạc với nhau không ngừng...

Liệu có phải cô yêu anh rồi đúng không?

Rốt cuộc, trong mắt anh coi cô là gì? Công cụ làm ấm giường? Tình nhân? Hay là kỹ nữ hạng cao cấp?

Cô không biết lại càng không muốn biết, bởi vì cô sợ câu trả lời của anh sẽ làm tim cô nhói đau thất lại, thà cô tự nguyện cất giữ lại những câu hỏi dư thừa này, thà cô tự lừa mình lừa người còn hơn.

Trái tim cô đang thổn thức, không biết phải trả lời thế nào cả! Cô sợ mình sẽ như những cô tình nhân trước kia của anh, sẽ mê luyến anh như một kẻ si tình, như một kẻ điên.

Mê luyến?

Nước mắt chảy dài rơi xuống gối, cô không muốn anh thấy đáng vẻ lúc cô yếu đuối. Chẳng hạn như lúc này! Đưa tay ôm chặt anh vào lòng, cảm nhận những hành động của anh mang lại cho mình.

Cô muốn mình chôn chặt những cảm giác này đối với anh... mãi mãi!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Rời New York

Khi Dương Mạc Nhi một lần nữa tỉnh dậy đã là trưa chiều. Ánh nắng mặt trời cũng trở nên gay gắt hơn, tạo bầu không khí nóng bức.

Cô nhìn sang chiếc gối bên cạnh, hơi ẩm đã loang trong không khí cho thấy anh đã rời giường từ lâu. Mái tóc dài đen nhánh phủ lên bờ vai trần của cô, lộ nên bóng lưng quyến rũ vô cùng.

Với tay lấy váy ngủ bên cạnh bàn, cô mặc gọn gàng xong bước xuống giường đi vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân.

Buốt cao tóc đuôi ngựa lên, gương mặt mộc không tỳ vết đẹp biết bao, đây là gương mặt mà mọi cô gái đều mong muốn có được. Dương Mạc Nhi chân trần bước đến phòng bếp, lục lọi trong tủ lạnh tìm thức ăn mới thấy được vài món thích hợp.

Cô bắt đầu cầm cúi làm đồ ăn trưa cho mình, được một lúc thì nghe tiếng cửa bật mở, vừa quay đầu lại là hình ảnh của người đàn ông đập vào mắt cô. Thấy anh mệt mỏi mà tiêu tụy vô cùng, có lẽ là do công việc. Cô quay người rót một cốc nước, sau đó quay lại cạnh anh đưa cốc nước vừa rót.

"Cảm ơn" Anh nhận lấy.

"Anh đã ăn trưa chưa? Tôi vừa làm xong" Dương Mạc Nhi đứng từ bên trên nhìn xuống anh.

Anh không trả lời, chỉ nhìn cô nói "Em lại đây"

Dương Mạc Nhi không biết anh muốn làm gì nhưng vẫn bước chân đến cạnh anh, cô bị anh kéo xuống ngồi dựa đầu vào vai anh. Cả hai rơi vào trầm mặc, không ai nói với ai câu nào.

Suy nghĩ ra được gì đó, cô ngẩng lên nhìn anh.

"Anh làm sao vậy?"

"Không sao" Anh cong môi cười nhìn cô, vuốt nhẹ tóc cô, lắc đầu.

"Thật chứ? Nhìn anh trông mệt mỏi quá!" Cô không giấu được lòng mình lên tiếng hỏi, nói không lo lắng là nói dối, bởi vì nhìn anh như thế này cô không cam lòng một chút nào cả, nhìn anh quá mức tiêu tụy, chỉ vừa mới sáng ban này anh vẫn vui vẻ cười đùa với cô, một giây sau khi vừa ra ngoài anh đã mệt mỏi như không có sức sống vậy.

"Thật, em đừng lo" Anh kiên quyết lắc đầu với cô, đặt cằm lên vai cô yêu chiều giờ giọng cười "Có thể nói em đang bắt đầu quan tâm tôi không?"

Dương Mạc Nhi sững sờ, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng lên, cô quay đầu sang chỗ khác, tránh né anh "Ai thêm quan tâm anh?"

Nói dứt câu, cô liền quay gót chạy nhanh vào bếp. Vương Triệu Thần nhìn thấy một màn như thế này trong lòng không khỏi ảm lòng, Dương Mạc Nhi đúng thật rất giống trẻ con!

Anh nói lòng cả vạt hơn, bung hai nút áo sơ mi cho thoáng mát. Sải chân đến phòng bếp đã thấy bóng dáng nhỏ bé của cô loay hoay làm thức ăn trưa. Cảnh tượng này cứ giống như... vợ đợi chồng về sau giờ làm!

Anh khựng người lại, sao lại có suy nghĩ như thế này?

"À, anh cùng ăn với tôi đi tôi nấu có hơi nhiều" Dương Mạc Nhi quay người lại thấy anh đứng yên một chỗ ngây ngốc, vừa hay cô đang bung một tô canh bước lại bàn, liền lên tiếng.

"Ừm" Anh gật đầu.

Cả hai dùng trưa trong yên lặng. Anh không nói cô cũng không hỏi nhiều về công việc của anh.

Mãi một lúc sau, di động của Vương Triệu Thần vang lên đánh tan bầu không khí tĩnh lặng của cả hai.

Anh bước ra phòng khách nhận máy. Cô nhìn theo bóng anh mà xót xa, có lẽ lại liên quan đến công việc, cô ngậm ngùi ăn phần ăn của mình.

Thượng Hải

Lệ Vy vừa tăng ca xong nhanh chóng sắp xếp tài liệu thành một chồng rồi chào mọi người ra về. Trời hôm nay khá lạnh, cô khoác chiếc áo khoác mỏng lên người, rời công ty.

Buổi tối Thượng Hải vẫn luôn ồn ào tấp nập như thế, vẫn luôn không đợi con người ta hòa mình vào dòng thời gian vội vã đã ngày một trôi đi một cách nhanh chóng. Cô cũng không còn theo kịp nhịp sống của bản thân nữa, vòng tuần hoàn cứ như thế trôi đi mãi. Một mình cô đơn phương chờ đợi một người về, công việc tấp nập bù cô vẫn không một ai quan tâm.

Nếu là trước kia, khi còn học đại học, vào thời điểm tối thế này, cô và Dương Mạc Nhi có lẽ vẫn đang rong chơi ở những khu phố đông đúc người. Khi

ấy, cả cô và Dương Mạc Nhi vẫn còn thoải mái vui chơi theo sở thích của mình. Lớn rồi, cả hai đều có công việc và tình yêu để theo đuổi, thế nên thời gian gặp mặt cũng ít đi.

Bước chân dần dần chậm đi. Cô hít thở bầu không khí cô đơn của mình, cảm giác muốn khóc bất giác xuất hiện. Cô đơn đến mức như cả thế giới này đều quay lưng với mình.

Giữa dòng người tấp nập, cô lại lùi thui một mình trên con đường lớn. Bỗng, chuông điện thoại vang lên có tin nhắn mới. Nhìn dòng tin nhắn ngắn gọn do người gửi đến, cô cong môi cười, cuối cùng... anh cũng đã về.

Cố Đồng hôm nay không cần ở lại trực đêm ở bệnh viện nên có thời gian đi dạo trên phố. Từ sau lần gặp mặt cô gái kỳ lạ mang tên Nguyệt Khuê, anh không biết mình bị gì mà mỗi ngày cứ ngồi ngay quán cà phê ấy, chỗ ngồi đó chờ đợi một điều gì đó xảy ra.

Anh không tin vào duyên phận, cũng không tin định mệnh. Thế nên nếu nói rằng giữa anh và cô gái kia gặp nhau là có sự sắp đặt của định mệnh thì anh chẳng biết nên tin hay không.

Càng nghĩ càng rối não, anh đút tay vào túi áo khoác, tản bộ trên con đường quen thuộc.

Đi càng lâu, não bộ anh càng suy nghĩ nhiều hơn. Anh lại nhớ đến hôm ấy. Hôm ấy, khi anh đang yên tĩnh ngồi đọc sách chờ bạn của mình đến, bỗng dưng từ đâu có một người con gái chạy đến đối diện mình, tóc tai được hóa trang một cách lố lăng, gương mặt trang điểm điểm điểm hết sức, mắt xanh môi đỏ má hồng, thật dọa người!

Nhưng nghĩ lại, không biết vì sao cô gái đó lại đi trốn anh trai mình, chẳng lẽ anh trai cô ta đối không tốt với cô ta sao?

Anh tự nhủ bản thân rằng có lẽ là vô tình gặp nhau mà thôi!

Buổi tối nơi đây vắng vẻ đến mức đáng sợ. Từ xa anh nghe được tiếng vọng cãi nhau của phụ nữ, không biết là cãi với ai nhưng nghe có vẻ không được bình thường. Anh không thuộc dạng người nhiều chuyện, cũng không muốn xen vào chuyện nhà của người khác, nhưng lần này vì người con gái đang cất tiếng quát chửi một đám con trai trước mặt chính là Nguyệt Khuê... Cô ấy sao lại ở đây?

Lúc trước khi gặp cô, anh cũng từng gặp bọn con trai mặt áo véc đen thế này, chẳng lẽ là vệ sĩ riêng? Gia thế như thế nào mà có cả vệ sĩ?

"Tôi không về, không về là không về. Các người về nói với anh trai tôi là tôi không về" - Nguyệt Khuê bị hai tên áo đen nắm lấy cánh tay, trước mặt một tên đứng chắn tầm nhìn, chỉ còn miệng tự do mà phản kháng họ.

"Thật xin lỗi cô chủ, chúng tôi chỉ làm theo lời căn dặn của cậu chủ, không dám trái lệnh" - Tên áo đen đứng nghiêm chỉnh giọng lạnh băng trả lời.

"Ashii, chết tiệt!" - Cô buột miệng tức giận hét lớn.

Anh đứng bên đây nhìn một cảnh, không biết phải làm sao. Đúng lúc này, đôi mắt đẹp của Nguyệt Khuê quay sang đây nhìn thấy Cố Đồng, đôi mắt lập tức mở sáng, môi cong lên một đường.

"Này, này! Người quen!" - Cô vui mừng gọi anh

Chết tiệt! Phiền phức rồi đây!

"Tôi gọi anh đấy! Cố Đồng" - Gọi cả tên rồi đấy! Trên con đường lại vắng người chẳng lẽ gọi ma sao?

Nguyệt Khuê cắn mạnh vào tay của tên bên phải, giựt mạnh tay bên trái, thoát khỏi sự ép buộc của hai bên, chạy đến chỗ Cố Đồng núp đằng sau.

"Đây là bạn trai của tôi, gia thế anh ta cũng không tệ đâu, các người thử động vào thử xem, anh ta sẽ mổ thịt các người cho cá ăn đấy!" - Nguyệt Khuê núp sau lưng anh, lộ đầu lên cảnh cáo.

Ấy!!!

"Vị tiền sinh này là..." - Một tên trong ba tên lên tiếng hỏi anh.

"Tôi... tôi..."

"Anh ấy là Cố Đồng, nhà họ Cố Hoàng có tập đoàn từng một thời đứng đầu ở nhiều nước" - Nguyệt Khuê giành lời Cố Đồng trả lời.

Đúng là anh tên Cố Đồng, dòng họ nhà Cố nhưng Cố Hoàng là ai? Cái cô này!

"Này, cô bị điên à! Tôi có biết ai tên Cố Hoàng đâu?!" - Anh hạ giọng hỏi Nguyệt Khuê

"Xin anh giúp tôi một lần, chỉ một lần thôi! Đuổi họ đi giúp tôi đi!" - Nguyệt Khuê van nài anh.

"Vị tiên sinh này là con cháu của Cố Hoàng sao?" - Tên đứng đầu hỏi anh, gương mặt vẫn lạnh băng như ban đầu.

"Ồ, đúng vậy. Tôi là cháu của Cố... Hoàng" - Anh ngập ngừng lên tiếng.

"Cho hỏi quan hệ giữa anh và cô gái đằng sau anh là gì?" - Tên đó vẫn cố gắng hỏi cho ra lẽ.

"Chúng tôi... chúng tôi... chúng tôi là quan hệ bạn bè" - Trời ơi! Anh và cô gái này chỉ gặp nhau có hai lần, mà hai lần đều là hai lần xui xẻo mà.

"Không đúng, chúng tôi yêu nhau" - Nguyệt Khuê véo mạnh vào hông anh, khiến anh "A" lên một tiếng.

Cái... cái gì?

"Vị tiên sinh này, Khuê tiểu thư nói đúng chứ?"

"Đúng, đúng vậy! Cô ấy là bạn gái tôi" - Cố Đồng cố gắng nở nụ cười thật tươi, nhấn mạnh chữ "bạn gái" trước mặt bọn vệ sĩ.

Nguyệt Khuê đằng sau đắc ý nhìn bọn vệ sĩ, lên tiếng "Đấy, tôi bảo rồi! Anh ấy là bạn trai tôi, các anh về đi, có bạn trai tôi ở đây rồi nên không sao đâu!"

Bọn vệ sĩ còn ngờ vực, nên không đi liền, đứng hồi lâu, tên đứng đầu rút di động ra gọi cho ai đó, Nguyệt Khuê nhanh chóng chạy đi giật lấy di động.

"Đừng gọi cho anh ấy, tôi không muốn anh ấy biết" - Nguyệt Khuê van nài họ

"Tiểu thư đi đâu chúng tôi đều phải báo cho thiếu gia biết"

Cố Đồng định xoay người đi, liền bị Nguyệt Khuê nắm tay chạy một mạch thật nhanh, anh quay đầu lại thấy ba tên vệ sĩ đang đuổi theo, chẳng hiểu chuyện gì nhưng lại nắm chặt tay Nguyệt Khuê chạy thật nhanh, chạy nhanh hết mức, bỏ xa ba tên ở đằng sau.

Nguyệt Khuê nhìn bóng lưng anh mà bất giác mỉm cười. Một nụ cười thỏa mãn.

Di động Vương Triệu Thần một lần nữa vang lên. Anh cứ ra vào phòng việc thế này đã hơn mười lần. Hết cuộc gọi này liền tới cuộc gọi kia, chưa hề được nghỉ ngơi. Dương Mạc Nhi ngồi ở ghế sofa phòng khách cứ thấy anh ra vào như vậy lòng đập một nhịp đau đớn.

Cuộc gọi cuối cùng của anh chính là vào lúc cô vừa xem hết bộ phim trên tivi chiếu. Anh đi lại gần cô, ngồi cạnh cô, nắm lấy bàn tay bé nhỏ.

"Ngày mai em cùng tôi đến Anh" - Câu đầu tiên khi anh ngồi xuống chính là ra lệnh cho cô.

"Anh? Đến Anh để làm gì?" - Cô kinh ngạc, quay sang nhìn anh.

"Đi rồi sẽ biết" - Anh để cho cô cả một bụng nghi vấn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Hai bản hợp đồng

Sáng hôm sau, Dương Mạc Nhi gọi di động cho Lâm Uyên, bảo cô ấy trở về Thượng Hải trước để xử lý công việc còn đang dang dở, bên đầu dây kia Lâm Uyên một lòng hết sức lo lắng cho hành tung và sức khỏe của cô nên thắc mắc hỏi cô vì sao không về cùng cô ấy, cô giải thích rằng mình cần đi công tác vài ngày nên sẽ về sau, lúc ấy Lâm Uyên mới yên tâm mà quay về Thượng Hải.

Sân bay luôn ồn ào tấp nập như vậy, Thẩm Ninh cùng Vương Triệu Thần đã đi làm thủ tục vé máy bay, anh bảo cô ngoan ngoãn ngồi chờ anh ở quán cà phê trong sân bay chờ đợi cả hai người họ.

Từ đêm hôm qua cho đến sáng nay anh vẫn không nói một lời nào giải thích cho cô biết lí do vì sao anh lại đột ngột muốn đến Anh để làm gì, cho dù có gấp gáp thực sự thì việc này có liên quan gì đến cô sao? Cô còn có công việc riêng của chính mình ở Thượng Hải chưa hoàn thành, cũng như cô không có lí do gì để đến Anh cả. Một bụng nghi vấn của cô vẫn chưa được giải đáp.

Sau một tiếng hơn, Vương Triệu Thần đã hoàn tất thủ tục liền nhanh chóng đến quán cà phê mà Dương Mạc Nhi ngồi chờ anh. Gọi cho mình cốc cà phê đen rồi đi lại bàn ngồi đối diện cô. Trên tay anh còn có hai xấp tài liệu không dày cũng không mỏng, đặt lên bàn trước mặt cô.

"Đây là hợp đồng em đến SHINE làm việc" Vương Triệu Thần buông một câu lạnh lùng cho cô, anh ngồi nghiêm nghị nhìn cô.

"Chẳng phải trước đó tôi đã ký rồi sao?" Dương Mạc Nhi nhâm nhi ly nước cam, thắc mắc hỏi anh.

"Đó chỉ là hợp đồng em làm việc cho SHINE ở Thượng Hải, đây là hợp đồng ở New York và Anh, và còn có, em sẽ là trợ lý đặc biệt của tôi" Anh như một người sắp đặt dò nhân viên của mình, hết sức nghiêm ngặt, mỗi một câu từ của anh thốt ra một cách quyền lực.

"Cái gì?" Cô ngạc nhiên đến mở to tròn hai đôi mắt đẹp.

Vì sao cô phải đến New York và Anh làm việc cho SHINE? Còn có cả trở thành trợ lý đặc biệt của anh? Cô rơi vào trạng thái mơ hồ.

Anh không giải thích nhiều, còn cô cứ mãi miết lật tài liệu xem hết trang này đến trang khác. Được một lúc lâu, cô lại lên tiếng hỏi anh.

"Trở thành trợ lý đặc biệt cho anh? Vì sao vậy?"

"Đơn giản thôi, tôi cần một người trợ lý riêng cho mình" Anh cố tình nhấn mạnh từ "trợ lý riêng".

Cô nhìn anh nghi ngờ, đôi mắt đẹp vài hồi neho lại "Tôi không hiểu, trong đây ghi rằng trợ lý riêng có nghĩa là sẽ nghe theo các yêu cầu mà bên chủ đưa ra?"

Vương Triệu Thần cười nhếch mép với cô. Cô kiên quyết chờ đợi câu trả lời của anh, tuy rằng trong lòng cô đã sớm nổi lên một dự cảm chẳng lành. Một lúc lâu, anh dứt tay vào túi quần, chỉnh tư thế ngồi khác.

"Chính là em sẽ là thư ký của riêng một mình tôi, chỉ được nghe theo lời của tôi căn dặn, ngoài ra những người khác, sẽ không" Anh lãnh đạm nói.

"Sao?" Dương Mạc Nhi sững người với lời yêu cầu của anh.

Một chữ "thư ký riêng" đã nói lên tất cả. Ý của anh chính là muốn cô quản đời sống cá nhân của anh? Lúc này cô nghĩ tới Thẩm Ninh, anh đã có thư ký cho riêng mình rồi còn phải tìm kiếm nữa sao? Cô định lên tiếng hỏi thì bỗng suy nghĩ kỹ lại thì Thẩm Ninh là thư ký của anh ở SHINE, cô ấy cũng chẳng thể quản nổi đời sống của riêng anh. Vậy tức là anh muốn... cô trở thành người đi bên cạnh anh 24/24?

Có nhầm lẫn không đấy?

Cô thờ dài nhúc đầu cất đi bìa hợp đồng thứ nhất, thuận tay lấy bìa kẹp hợp đồng thứ hai ra đọc. Lả lướt đôi mắt trên từng dòng chữ, một lần nữa cô hạ thấp giọng, hỏi anh "Còn hợp đồng này... anh có ý gì?"

"Đây là hợp đồng của khách hàng sắp tới của em"

"Khách hàng của tôi?" Cô lại một lần nữa không hiểu chuyện, cô cứ cảm thấy cách làm việc của anh chính là không cho đối phương biết rằng mình đang làm gì.

Đúng như lời anh nói, một là hợp đồng của cô đến SHINE ở New York và Anh làm việc, thời gian cụ thể chính là hôm nay. Bản còn lại chính là hợp đồng của một vị khách hàng mang họ Phó, tên là Hoàng Tiêu.

"Tôi vẫn chưa hiểu ý của anh về bản hợp đồng thứ hai!" Mắt vừa đọc, miệng vừa hỏi anh.

"Rất đơn giản, Phó Hoàng Tiêu là đối tác lâu năm của tôi, sau khi nghe tin cô đến SHINE làm việc, ông ta không ngần ngại trích một khoản tiền lớn để mời cô thiết kế trang phục cho ông ta và vợ ông ta" Anh trước nay rất ghét phải giải thích nhưng hôm nay anh lại cố kiên nhẫn ngồi giải thích cho cô hiểu.

"Còn nhiều nhà thiết kế giỏi hơn tôi" Tuy rằng là cô rất vui mừng vì tài nghệ của mình được nhiều người biết đến, nhưng không có nghĩa cô yêu thích cách làm việc của Vương Triệu Thần.

Còn một việc cô không hiểu đó chính là, cô là một nhà thiết kế, còn anh là tổng giám đốc của một tập đoàn to lớn. Cả hai việc này hầu như chẳng liên quan gì đến nhau cả. Cô không hiểu vì sao anh lại muốn cô đến SHINE làm việc, cũng như vì sao lại chọn cô ngoài trong khi ngoài kia đầy rẫy những người muốn xin vào SHINE làm việc.

"Tài nghệ của em, không ai không biết đến"

Dương Mạc Nhi vẫn còn băng khuâng với quyết định của mình thì Vương Triệu Thần lên tiếng "Em không cần suy nghĩ, những thứ em yêu cầu, ông Phó sẵn sàng đáp ứng" Anh chồm người lên trước, nhẹ nhàng thủ thủ vào tai cô "Kể cả khi ông ta không đáp ứng, tôi sẽ đáp ứng thay ông ta"

Anh trở về chỗ ngồi của mình, ung dung chờ đợi cô. Cả phe ban nãy anh gọi được phục vụ mang đến cho anh, là một cô gái. Không biết vì không khí nóng nực của quán khiến cho mặt cô phục vụ này đỏ lên hay là vì gương mặt điển trai của anh thu hút ánh nhìn của cô ta.

"Cảm ơn" Anh lịch sự nói với cô ta.

"A... À vâng" Bất ngờ với giọng nói của anh, gương mặt đỏ bừng của người phục vụ đã lọt vào mắt Dương Mạc Nhi, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào cô phục vụ trước mặt như về không thích.

Phục vụ đi rồi, trả lại không gian riêng cho cả hai. Vương Triệu Thần cầm cốc cà phê nóng của mình lên nhấp nháy môi.

"Tôi có một thắc mắc cuối cùng. Nếu anh cho tôi câu trả lời tôi cảm thấy hài lòng tôi sẽ ký tên vào đây" Dương Mạc Nhi đặt hai bản hợp đồng lên bàn nước, cầm ly nước cam lên uống một hớp cho đỡ khô cổ họng, sau đó giành quyền chủ động về phía mình, đề nghị với anh.

"Em cứ tự nhiên" Anh cũng không lùi bước với cô, đôi mắt chim ưng mãi miết nhìn cô.

Anh đưa mắt nhìn từng đường cong trên người cô qua lớp vải mỏng liền nhớ dáng vẻ của cô đêm qua. Ở trên giường, lớp băng lạnh mà cô toát lên người thường ngày đều được gỡ bỏ. Lúc ấy cô thật sự rất đẹp! Đẹp đến mức say đắm lòng người.

Chiếc miệng nhỏ của cô vì không chịu được sức mạnh to lớn của anh mà rên rỉ một cách yếu đuối. So với cô ở công việc nghiêm khắc, lạnh lùng thì ở trên giường cô như một con thiên nga bị gãy cánh. Trên chiến trường cô dũng cảm, lạnh lùng và kiên cường bao nhiêu thì khi trên giường cô nhỏ bé đến bấy nhiêu.

Với vẻ ngoài của cô, được mệnh danh là hoa anh túc độc đúng quả thật không sai!

"Tôi rõ ràng là một nhà thiết kế, anh là một thương nhân, lí do vì sao anh lại chọn tôi vào SHINE thay vì ngoài kia còn biết bao nhiêu người muốn vào SHINE?"

Vương Triệu Thần không hề kinh ngạc với câu hỏi đó của cô, như rằng anh đã biết trước cô sẽ hỏi như vậy. Anh không cười nữa, nghiêm túc mà ngồi thẳng lên, lạnh lùng nói "Tin tôi đi, rồi sớm muộn em sẽ biết thôi"

"Anh nói sớm muộn tôi sẽ biết, vậy chẳng thà cứ để tôi biết ngay bây giờ. Anh không làm gì sai vì sao lại không dám cho tôi biết?" Cô lạnh lùng nhìn anh, nếu đã hỏi thì phải hỏi cho ra lẽ, đây chính là cách làm việc của cô. Kiên quyết và nhanh chóng.

"Hôm nay không được" Anh dứt lời, đứng thẳng dậy nhìn cô từ trên cao xuống "Em đừng bận tâm đến lí do, cứ việc yên tâm mà làm việc của mình"

Dương Mạc Nhi hoài nghi nhìn anh suốt cả vài phút. Anh hết sức nhẫn nại chờ đợi quyết định của cô, nhưng với thái độ của anh hết sức là bình thản như rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Cô bình tĩnh đọc đi đọc lại tài liệu một cách nghiêm túc nhiều lần để chắc rằng mình không bỏ sót một yếu tố chi tiết quan trọng nào. Cuối cùng thì cô cũng cầm cây bút được đặt sẵn trên bàn, tay vẽ một hàng dài ngoằn ngoèo chữ ký của mình. Chữ ký chứng minh cho sự cô đồng ý với việc đến SHINE làm việc. Cô thỏa thuận thành công với công việc trợ lý riêng của anh.

Cô đưa lại hai bản hợp đồng cho anh. Anh lấy di động gọi Thẩm Ninh đến, giao lại hợp đồng cho cô ấy cất giữ cẩn thận. Thẩm Ninh trước khi rời đi còn đưa cho anh một xấp tài liệu khác và không quên dặn dò anh "Tổng giám đốc, máy bay nửa tiếng nữa sẽ cất cánh"

Anh gật đầu. Thẩm Ninh đi rồi, Vương Triệu Thần vẫn đứng đấy cũng không buồn ngồi lại ghế của mình.

"Đây là thẻ nhân viên của em" Anh đặt tập tài liệu Thẩm Ninh đưa mình lên bàn cho cô, trên cùng là thẻ nhân viên làm việc tại SHINE của cô, đoạn anh nói tiếp "Đây là cấu trúc và bộ phận của SHINE, lên máy bay trong lúc chờ hạ cánh em lấy ra mà đọc, có thắc mắc em cứ việc hỏi tôi"

Cô vào nhà vệ sinh rửa tay, vô tình nghe được cuộc trò chuyện của hai người phụ nữ giấu mặt. Một giọng còn khá trẻ, còn người kia giọng khá trầm. Hai người họ, nói tiếng Trung.

"Chị biết không, ban nãy trong quán cà phê gần tiệm bánh có vị khách hàng kia rất đẹp trai! Chỉ tiếc là đã có bạn gái mất rồi"

Bên kia có vẻ phản kháng lại lời nói ấy, liền nhanh chóng đáp lại "Làm gì có? Cứ lỡ như cô gái đó chính là tình nhân hoặc là một đứa con gái được bao nuôi thôi thì sao? Làm sao em biết được chứ?"

"Cũng đúng! Nhưng em thật sự rất ghen tỵ, nếu như em là cô gái đó, em sẽ không ngồi cách xa anh ta đến như vậy!" Hình như cô ta nghĩ ra được gì liền giật bắn lên nói lớn "Chị, chị, đúng rồi! Em biết vì sao mình cảm thấy anh ta quen mặt rồi! Anh ta chính là tổng giám đốc Vương Triệu Thần của tập đoàn SHINE đấy"

Từ đầu câu chuyện cô đã nghĩ đến nhân vật mà hai người họ đề cập đến chính là cô và Vương Triệu Thần. Vì khi anh bước vào quán cà phê, không một ánh mắt nào không dõi theo nhìn về phía anh. Những ánh mắt háo sắc ấy đa phần là phụ nữ con gái dành cho anh, họ càng ghen tỵ hơn chính là lúc anh đi đến trước mặt cô ngồi xuống một cách tự nhiên.

"Tổng giám đốc SHINE? Chẳng phải tập đoàn lấy lừng danh tiếng sao? Là Vương Triệu Thần trong truyền thuyết sao?" Bên phòng vệ sinh kia hết sức kinh ngạc, hỏi ngược lại.

"Đúng vậy, đúng vậy. Còn cô gái kia, em đoán không lầm có lẽ chính là Dương Khải Hoàn"

"Cái gì? Dương Khải Hoàn? Hôn thê anh ấy ư?" Giọng điệu hết như là ghen tỵ có mà ghen ghét cũng có.

"Phải!" Bên kia kiên quyết với câu nói của mình.

"Nhưng chị nghe nói rằng cô Khải Hoàn ấy đang ở Thượng Hải cùng bố cô ta mà?"

"Nếu không phải, vậy là ai nhỉ?"

Cả hai người họ còn đắn đo suy nghĩ mãi chẳng ra nên từ bỏ đi ra ngoài. Vừa mở cửa ra liền chạm ngay mặt Dương Mạc Nhi đang đứng trước gương

nhàn nhả rửa tay.

"Áy! Là cô ấy" Cô gái đi bên phòng trái nhìn thấy cô liền giật bắn người lên, lấy tay che miệng mình lại.

Dương Mạc Nhi không trả lời hai người họ. Cô lấy giấy vệ sinh lau sạch tay, trước khi ra khỏi cửa ngoái đầu lại nhìn hai người họ, buông một câu lạnh lùng.

"Sau này tìm nơi thích hợp để nói xấu người khác, còn nữa, tôi không phải Dương Khải Hoàn"

Cô mở toang cửa, bước đi ra ngoài bỏ lại hai con người ngơ ngác đứng bên trong.

Đứng một lúc lâu, họ mới nhận ra rằng, người họ vừa tiếp xúc chính là Dương Mạc Nhi tiếng tăm suốt mấy ngày qua vì cô cùng Vương Triệu Thần cùng xuất hiện trên một đất nước, cùng ở chung một khách sạn và cùng nhau dạo phố vô tình rơi vào máy ảnh của paparazzi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Lỡ Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.